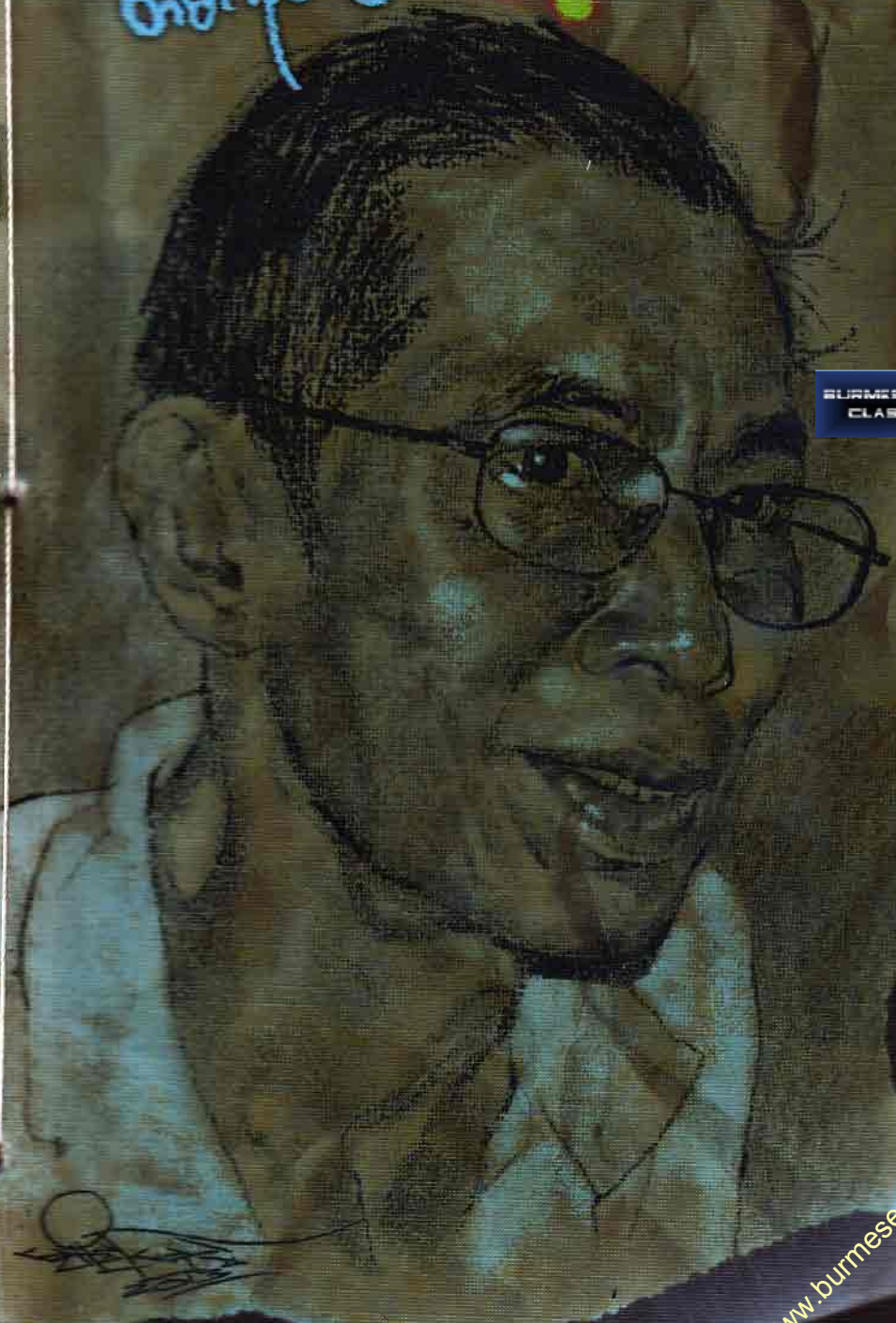

မင်းသိန်းစိန်

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

BURMESE CLASSIC

မင်းသိန်းစိန်

ဒို့တာဝန်အရပ်ရပ်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့အာဏာ

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အထိမပြင်ဝါဒီများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်
နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို
ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား
ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် ၄ ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး
ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
ဧည့်သည်ပြည်ဝင်သော ဒီမိုကရေစီစနစ်
ခိုင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ
ဆတ်စီးခွဲခြားတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

မိပွားရေးတည်ချက် ၄ ရပ်

မိတ်ဖွဲ့ရေးကို ဝိသိပ္ပံဖြစ်တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး
ဆတ်စီးစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့်
အခြားစီးပွားရေးစနစ် ဖွံ့ဖြင့်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖွံ့ဖြင့်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်
အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍
မိပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို
ခန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်
ရှိရေး။

ရွာရေးတည်ချက် ၄ ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့်
အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
အချို့ရက်စာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့်
ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့်
ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်
ညီညွတ်မြင့်မားရေး။

အယ်ဒီတာချုပ်

မင်းလှ

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

တောကျော့ပင်းဘုန်းကြီး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

မင်းကိုညွှတ်
မောင်ညွှတ်မင်း၊
တက္ကတုန်

ကွန်ပျူတာစာတိ

အင်ကြင်းစာလုပ်ငန်း

အတွင်းအပြင်အဆင်

သန်းထိုက်(မြန်မာစာ)

ဖြန့်ချိရေး

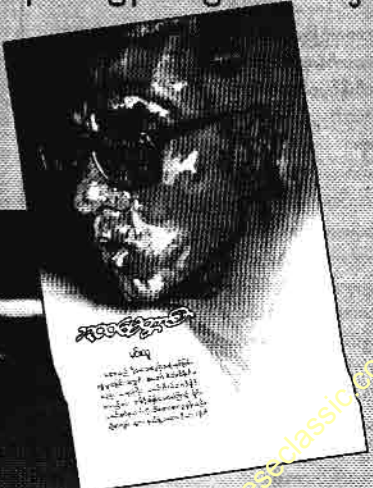
ရွှေနှုတ်ပုံနှိပ်ရေးလုပ်ငန်းတိုက်
အမှတ် ၁၂(၄၀၀)၊ ရတနာဝပ်လမ်း၊
နေပြည်တော်အနောက်ရပ်ကွက်၊
ပြည်မြစ်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။
ရုန်း - ၀၉၅၁၃၇၀၀၇

ပေဘင် ပေဘင် စနေစိစဉ်၍ ယုယအား ခြံည့် ကုည့်ဆည့်

ကဗျာ	
King of the Set	၅
အမှောင်မှူးတဲ့ည	၆
ပန်းရောင်းသူများ	၇
တစ်ခုသောနှလုံးသား	၈
တစ်ခါတစ်ခါ	၉
ကျွဲတစ်ကောင်ရဲ့စောင်းသံ	၁၀
သမန်းပုလင်း	၁၁
ပြည့်ကဗျာ	၁၂
ဖြေတွေး	၄၃
ဖြန်ခေါ်သက်သေ	၅၆
ညီငယ်များသို့	၅၇
တရားခံကဗျာ	၆၂
ဖြေတွေး-၂	၆၃
PC မှ W.W.W သို့	၁၂၉
ဖြေတွေး-၃	၁၄၅
ဘဝကား	၁၆၉
ကာရံခွဲစကားပြေ	၁၇၃
အလွမ်းချောက်ပိတ်	၂၂၁
ဝေမတိုင်ခင်က	၂၅၅

ဆောင်းပါး	
ဇာရေးသရာဝန်များ	၁၉
သူများလို တို့မရိုင်းတယ်	၃၉
လောဘဖြူ	၇၈
ထလောဘားမား အိုဘားမား	၁၁၂
ကျန်းမာရေးပညာပေး	၁၂၆
ဂန္ထဝင်ကြေး	၁၅၆
မေ့ကလောင်	၁၆၆
မြန်မာစာပေနယ်မှလှူဂွက်ဂိုဏ်းကြီး	၁၇၀
ခါးအောက်ပိုင်း	၁၇၄
ပေါတာ အပြစ်လား	၁၈၄
သစ်ကိုင်းနဲ့လူ	၁၉၇
အလေးအနက်ထားခြင်း	၂၀၀

အင်တာဗျူး	
မင်းလူနှင့်နိုင်ယာလော့ဂ်	၈၂
ဂျာမန်အမေး မြန်မာအဖြေ	၂၀၂

ဥတ္တရို

ဆံဝင်ညှိခြင်း	၂၄
ထာနေကျမောင်ရဲ့	၄၄
အားတစ်တို့	၁၁၅
ထပ်မယားတစ်ယောက်သောကား	၁၅၉
ထုံးပါး	၁၈၇
နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ	၂၁၆

ဥတ္တရည် စ/ဆုံး

သင်္ခါရအခွင့်အရေး	၈၇
စိုစန့်တစ်လက်ဆောင်	၁၃၀
ရတနာခုနှစ်သွယ်	၂၂၂

ချက်နှာပုံးပန်းချီ

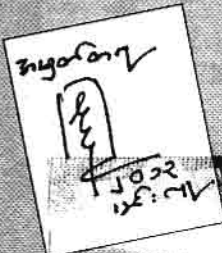
ဇွဲမြင့်

အတွင်းသရုပ်ဖော်

ဆောင်မိုး၊ ကိုကိုနိုင်၊ သန်းထိုက်(မြန်မာစာ)၊
 ဇာမင်းဝေ၊ ဖေသစ်တည်၊ မိုးထက်မိုး၊
 နိုင်လင်း၊ အာကာ၊ မျိုးမင်းမြတ်။

အမှတ်တရ

၁၃၀၀ မေတ္တာစာ	၁၃
မောင်ဗလကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့	၆၄
ဝါနီပြာ	၇၃
လင်းယုန်မှတ်စု	၁၀၂
ရင်ချင်းဆက်စွယ်တော်ရွက်များ	၁၄၆
သန်းအုန်းမှတ်ကျောက်	၁၈၀
အမှတ်တမဲ့ ကိုက်ချွန်	၂၅၆

အတွင်းမလင်

ဦးထွန်းဆိုင်

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

အမှတ် ၁၉၀/၁၉၁၊ လမ်း ၄၀၊
၉ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဟီးရီးစာပေ၊
ဒေါ်လဲ့လဲ့ခိုင် (၀၄၅၄၆)
တိုက် ၆၊ အနန်း(၁)၊ မြဝတီရိပ်သာ၊
ဖဆပလရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၃၊ ဒီဇင်ဘာ

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ ကျပ်

အက်ဆေး

မြင်းလှည်းလေးနဲ့တူပျော်ပျော်	၃၃
ဂျာမဏီစစ်တမ်း	၃၉
အိပ်မက်တို့လားရာ	၅၃
ယုရိယုတ္တိဗေဒ	၅၈
ဆွေးနွေးခြင်းအက်ဆေး	၇၁
ဆေးဦးနှောက်	၁၀၇
ရေထဲမှာ	၁၂၃
အတောမသတ်နိုင်သူများ	၁၅၃
တွန့်ကျွတ်သိပ္ပံ	၁၉၄
လွတ်လပ်ခြင်းအက်ဆေး	၂၁၃

မင်းလှ
တစ်ကိုယ်တော်မဂ္ဂဇင်း/မင်းလှ၊ရန်ကုန်။
ဟီးရီးစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃။
၂၆၀ စာ၊ ၁၅.၂ စင်တီမီတာ x ၂၄.၁ စင်တီမီတာ၊
(၁) တစ်ကိုယ်တော်မဂ္ဂဇင်း

၀၀၀

ရိုက်ကွင်းပေါ်တွင်
 သူ ဘုရင်...
 လက်ညှိုးညွှန်ရာ
 အရုပ်ဖြစ်စေ
Ready... ရိုက်မယ်... ငြိမ်ပါ။ Start
 ဖလင်ဆိုတာ
 သူ့အတွက် ကစားစရာ
 ကတ်ကျေးတစ်လက်နဲ့
 တစ်ကွက်ချင်းတည်းဖြတ်
 .... Cut !
 အဖြူ အမည်းလှား
 ရောင်စုံလား
 နက်ဂတစ်လား
 ပေါ့စတစ်လား
Aperture
Density
Exposure
Light change
 မှန်ဘီလူးတောင်မလို
 ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့တောင် သိတယ်။
 အသေးအဖြူ။
 သို့ပေမဲ့
 ဖလင်ကော်ပြားချင်းတူတူ
 ဓာတ်မှန်ကိုတော့ သူ မဖတ်တတ်ရှာ။
 ဓာတ်မှန်ဆိုတာ
 ပေါ့စတစ် မရှိကြောင်း
 သူ မသိလေသလား။
 နက်ဂတစ်ပြီး နက်ဂတစ်
 အနုတ်ပြီး အနုတ်
 အဆုတ်ပြီး အဆုတ်
(Sun) Set of the King ။
 အဖေသာဓု
 ပထမဆုံးဇာတ်ကား
 ကကြီးရောက မှာပဲ အကယ်ဒမီရခဲ့။

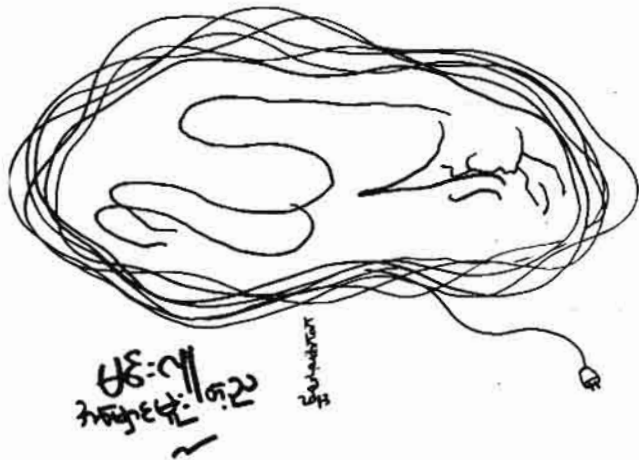
၂၆:၇/
King of The Set

သားမောင်ဝဏ္ဏ
 ပထမဆုံးဇာတ်ကား
 ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်းမှာပဲ
 အကယ်ဒမီရခဲ့။
 အဖေခြေရာနင်းတဲ့သား။
 အဖေ သာဓု
 အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ကွယ်လွန်
 သား မောင်ဝဏ္ဏ
 အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ကွယ်လွန်
 တစ်ထပ်တည်း အဖေတူသားတဲ့လားဗျာ။
 တဆိတ်လွန်လွန်းပြီထင်တယ် အစ်ကိုရာ။

၁၉-၁-၂၀၁၁။

(ပြေစင်၏ခံစားချက်ကို မှီပါသည်။)

တစ်ကိုယ်တော် မှန်ရဲ့

ဖမ်းကျ
အမှောင်မှောင်ည

အမှောင်မှောင်ည

နေ့ခင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
မီးစက်ကို
အပိုင်ငှားထားလို့
လမင်းခမျာ
ဗို့တိတ်ကျနေရရှာတယ်။
အင်ဗာတာရှိတဲ့ ကြယ်တွေသာ
ပျပျ လင်းနိုင်ချိန်ပေါ့။
ပုစဉ်းရင်ကွနဲ့
ပိုးစုန်းကြူးတို့
အငြင်းပွားနေကြတာက
“ငါ့ဖယောင်းတိုင် ဘယ်သူရွှေ့သလဲ”တဲ့။
လေညင်းကလေးတောင်
အန်ပလပ်သီချင်းတွေပဲ
ညည်းနေရရှာတဲ့အခိုက်
“ငါက သိပ်အအိပ်ဆတ်တာကွ”
ရာသက်ပန်ကင်းသမား
“ည”ဆိုတဲ့ ကောင်က
ကြွားနေသေးတယ်။

စိန်လိုက်လေ
မင်းနဲ့ငါ

အမှောင်တွေကို ဖြိုင်သောက်ရအောင် ။

တစ်ပက်ပြီး တစ်ပက်
တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်
အကြိတ်အနယ်ပေါ့။

သူကိုယ်တိုင်က မှောင်ရိပ်ခိုနေကျမို့
သောက်လုံးကြီးတဲ့ “ည”ကို
ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဖြိုင်ပွဲရဲ့
လောင်းကြေးကတော့
ရှုံးတဲ့လူ အိပ်ရမယ်တဲ့လေ။

ဒီလိုမှန်း သိရင်
အိပ်မက်ချင်း
ဖြိုင်သောက်ခဲ့ရ
အကောင်းသား။ ။

Fashion Icon မဂ္ဂဇင်း
ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၅

ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိတယ်
လက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့
အိမ်တံခါးတွေဟာ
အပျက်တွေချည်းပဲတဲ့။

ပန်းရန်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့
ဝန်ခံချက်ကတော့
ဟိုတယ်မှာ တစ်ခါမှ
မတည်းခိုဖူးတဲ့ အကြောင်း။

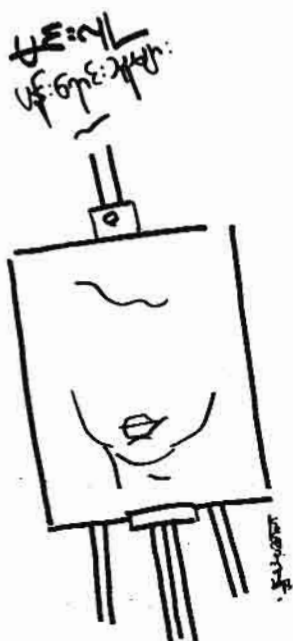
မိမိမှာ
စေ့စပ်လက်စွပ် မရှိပါ လို့
ပန်းထိမ်ဆရာတစ်ယောက်က
ထွက်ဆိုဖူးတယ်။

လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်
ဒေါ်လာဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲလို့
မေးနေရာလေရဲ့။

ကိုယ့်ပုံတူကို
ကိုယ်ပြန်ဆွဲဖို့
တစ်သက်လုံး မေ့လျော့နေခဲ့တာ
ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဖွဲ့ထုတ်ခံရတဲ့
သစ်သားစတွေမပါဘဲနဲ့တော့
ပန်းပုရုပ် တစ်ရုပ်
ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလေ။ ။

လွမ်းဖွယ်စံတိုးစာစုမှ (၂၀၀၂)

တချို့လူတွေက
ငွေစုကြတယ်
ဘဝနောင်ရေး စိတ်အေးဖို့ ဆိုပေမယ့်
ကာလကြာလာလေ
အတိုးအရင်းတွေ များလာလေ
လောဘတွေလည်း ပွားလာလေပေါ့။

တချို့ကလည်း
ရွှေငွေရတနာတွေကို
သိုလှောင်သိမ်းဆည်းရင်း
စည်းစိမ်တွေ တိုးလာရုံမက
သွေးတွေပါတိုး
ကုပ်ပိုးတွေတက်
ကိုလက်စထရောတောင် အဆစ်ရလိုက်သေး။

တစ်ယောက်ကတော့
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ
အချိန်တွေ စုထားပါသတဲ့ဗျာ။
ဒီလိုနဲ့ပဲလေ တွေရင်းဝေရင်း
ပျင်းရိခြင်း ဘဏ်တိုက်ထဲမှာ
ဆံပင်ဖြူတွေသာ
ပွားများလာပါရော။

ကျွန်တော်ဟာ
ဝါသနာအရ
နှလုံးသားတွေ စုဆောင်းခဲ့ပါတယ်။
လှိုင်းပျောက်တဲ့ နှလုံးသား
ချိုင်းထောက်နဲ့ နှလုံးသား
အနီရဲရဲ နှလုံးသား
အဆီရွှေ့ နှလုံးသား
တိုက်ဆောက်တဲ့ နှလုံးသား
ဗိုက်မှောက်တဲ့ နှလုံးသား
ကဗျာရေးတဲ့ နှလုံးသား
နှာစေးတဲ့ နှလုံးသား
လမ်းလျှောက်တဲ့ နှလုံးသား
ပန်းကောက်တဲ့ နှလုံးသား
အများကြီး အများကြီးပါပဲ။

တချို့လည်း ပုပ်အက်
အနံ့ဆိုးထွက်လို့
ရက်လွန်ငါးလို
ဆားစိမ်လို့လည်း မရ
ရေခဲရိုက်လည်း မဖြစ်
လွင့်ပစ်လိုက်ရပါရောလား။

တချို့က မှိုတက်
ခြောက်သွေ့အက်ကွဲ
ဘော်တယ်ကုလားကလည်း မဝယ်
အမှိုက်သယ်ကားကလည်း
လက်မခံ
လူထုအော်သံထဲမှာတောင် ပါသေးတယ်။

တစ်ခုသော နှလုံးသား
ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာ
ရိုးသားစွာ ငြိမ်ကုပ်
ဆွဲထုတ်ကြည့်တော့
ပကတိအနေအထား
ပိုးမစားလောက်မတက်
တလက်လက် တဝင်းဝင်း
သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ဆဲ
ကျိတ်တလောက်ထဲမှာ
စာရင်းသွင်းထားတာက
'ကဗျာဆရာ' တစ်ဦးဆိုပါလားဗျာ။

ဆယ်ကျော်သက်မပွင့်

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ သွေးနဲ့တူတယ်။
တစ်စက်ဆိုတစ်စက်
တန်ဖိုး တက်တတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ ချွေးနဲ့တူတယ်။
ငုပ်နေရင်လည်း မကောင်း
လွန်သွားရင်လည်း အန္တရာယ်ပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ တံတွေးနဲ့တူတယ်။
မြို့ထားမှ တန်ဖိုးရှိတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ သေးနဲ့တူတယ်။
စွန့်ထုတ်လိုက်တာနဲ့
အညစ်အကြေးဖြစ်သွားတာပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ ချေးနဲ့တူတယ်။
သိပ်ချုပ်လွန်းရင်
အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ အတွေးနဲ့တူတယ်။
လွှဲချော်မှုက၊ လက်တွေ့ဖြစ်မလာတာက
ပိုများတယ်။

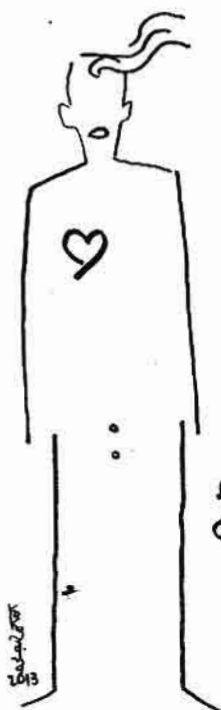
တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ ကလေးနဲ့တူတယ်။
ဘာမှ မသိသေးတဲ့အချိန်ဟာ
အကောင်းဆုံးပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ သူငွေ့နဲ့တူတယ်။
ဘယ်သူ့မှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ အမေးနဲ့တူတယ်။
အမှန်ကိုဖြေဖို့
ခက်လှတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ
အချစ်ဟာ အကြွေးနဲ့တူတယ်။
ပြန်မပေးဆပ်နိုင်မှာ
သေချာတယ်။ ။

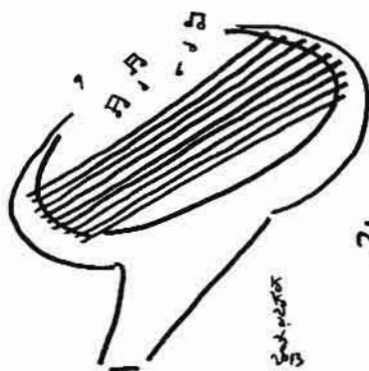
ရောင်စုံဝေဒနာ (ကံ့ကော်ရွာ)

မင်းလှ
တစ်ခါတစ်ခါ

၂၀၁၃

ကောင်းကင်ရဲ့ ပန်းချီကား	လမင်းရဲ့ ကဗျာ
မခံစားတတ်ပါ။	ကာရန်မရှာတတ်ပါ။
တိမ်တွေကို ပန်းပုရုပ်	မိုးစက်တွေရဲ့ အက်ဆေး
မထုလုပ်တတ်ပါ။	မရေးသားတတ်ပါ။
ငှက်တွေရဲ့ တေးသံ	မြေပြင်ရဲ့ ပဟေဠိ
ဘာသာမပြန်တတ်ပါ။	အဖြေမညှိတတ်ပါ။
လိပ်ပြာရဲ့ ကကွက်	နားမလည်ခြင်းအလင်္ကာ
စည်းချက်မလိုက်တတ်ပါ။	မသိခြင်းရဲ့ အရသာ
ဝါးရုံတောရဲ့ ပုလွေသံ	ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်တာ
ရစ်သမ်မဖမ်းတတ်ပါ။	ခွင့်လွှတ်ပါ။ ။
ပန်းတွေရဲ့ ဘိုင်စကုပ်	
လက်ခုပ်မတီးတတ်ပါ။	မုဒိတာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၂။

အမူးသမားတစ်ယောက်ရဲ့
 ခြေလှမ်းတွေလိုပေါ့။
 ဘယ်ညာ ယိမ်းထိုး
 ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်
 ခလုတ်တိုက်လဲ
 အကွဲကွဲ အပြိုင်
 ဘယ်များနာသွားသေးသလဲတဲ့
 စကားပြောသော ပုလင်းတစ်လုံး
 ဇာတ်လမ်းလေ။

အစက
 အချစ်ဆိုတာ
 တစ်ခွက်တစ်ဖလားနဲ့
 ဘာမှမဖြစ်ဘူးထင်ခဲ့တာ။

ကြာတော့
 လစ်မစ်တွေတက်ပြီး
 အသည်းက ကိုယ့်ကိုပြန်သောက်
 တစ်ပိုင်းလောက် ပေးပါဦး။

ဖြတ်မယ် ဖြတ်မယ်လို့
 ကြွေးကြော်ခဲ့ပေမယ့်
 အချိန်တန်တော့
 လက်တုန်ခြေတုန်

တစ်ငုံလောက် ပြန်စမိရာက
 သံယောဇဉ် ရှစ်ထပ်မှာ
 ချိုးကပ်မယ့်ကောင်
 အယ်လ်ကိုဟောအိုးထဲ
 ဇောက်ထိုးကျပြီဗျို့။

ကံကြမ္မာနဲ့
 လောင်းကြေးစားကြေး
 အရက်ပြိုင်သောက်မိတာ

အမှားကြီး မှားပါပေါ့။
 ဒီငနဲက
 ဘယ်လောက်သောက်သောက် မမူးတတ်တဲ့
 ယစ်ထုပ်ကြီးကိုး။
 ရေမရောရင် အသေစောမယ်ဆိုလို့
 ပုလင်းထဲက အရက်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်
 ပုလင်းထဲ ရေတစ်ခွက်
 ပြန်ရောထည့်ထားလိုက်နဲ့
 ကြာတော့
 ဘဝဟာ
 အလုံးအရပ်လျော့မသွားပေမယ့်
 ဒီဂရီတွေ ပျော့ပျော့လာခဲ့တော့
 နောက်ဆုံးတော့
 အရက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့
 စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလို
 လူတကာ နှာခေါင်းရှုံ့တာ မခံရရင်
 ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်။ ။

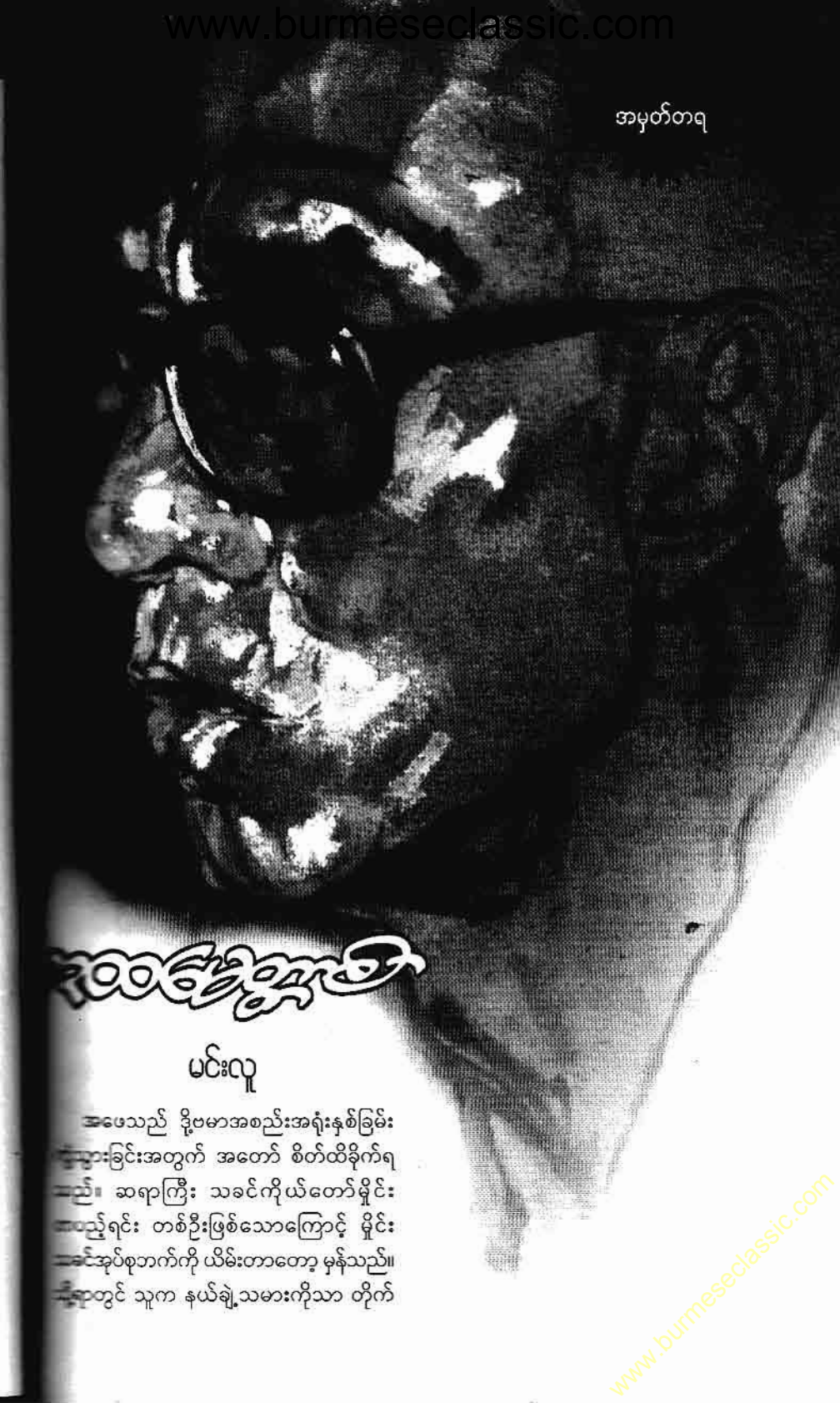
သရဖူမဂ္ဂဇင်း

သူ...
 မြသီလာမှာ
 ဘဝဋီကာ ဖွင့်ခဲ့တယ်။
 အချစ်တွေကြားမှာ
 အဖြစ်ထွေပြားတာလည်း ရှိမယ်။
 ပန်းတွေနဲ့ဝေရင်း
 အလွမ်းတွေနဲ့ တေခဲ့မိမယ်။
 လျှမ်းလျှမ်းတောက်စဉ်က
 အရမ်းအရမ်းသောက်ခဲ့ဖူးတယ်။
 အကျဉ်းအကျပ်ကြားမှာမို့
 ပုလင်းရပ်ထားရတာလည်း အခါခါပေါ့။
 ကျောင်းဆရာဖြစ်ရင်း
 နှောင်းကဗျာလည်း ဟစ်ခဲ့ဖူးလေရဲ့
 သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးမှ
 ငုပ်ကောင်တစ်လှည့် ကြိုရဦးမှာပါ။
 စာတည်းချုပ်ခဲ့သလို
 နာပြီးကုပ်နေရတာလည်း ရှိမှာပဲ။
 လှလှပပ ကတတ်ပေမယ့်
 ကျကျနနလည်း ချတတ်ပါပေတယ်။
 အလှတွေလည်း ကြို
 ဓနလည်း ကုန်
 ဘဝတွေလည်း စုံခဲ့ပြီ။
 (ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်)
 အပြစ်မဖို့ကြပါနဲ့
 ချစ်လို့မဝသေးတာကြောင့်
 ဟစ်လို့ရသေးရင်တော့ ...
 ဗျိုစာစာ အသံလေးနဲ့
 ပျိုကဗျာ အမြန်ရေးလို့
 ဒို့ဆရာ ပြန်ပေးကြပါ ခင်ဗျာ။ ။

၁-၅-၂၀၀၆

ဖတ်စရာဂျာနယ်၊ မေ၊ ၂၀၀၆။

အမေ့အရင်

မင်းလူ

အဖေသည် နို့ဗမာအစည်းအရုံးနှစ်ခြမ်း
ဦးစီးခြင်းအတွက် အတော် စိတ်ထိခိုက်ရ
သည်။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
အညံ့ရင်း တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် မှိုင်း
အင်အုပ်စုဘက်ကို ယိမ်းတာတော့ မှန်သည်။
အဲဒါတွင် သူက နယ်ချဲ့သမားကိုသာ တိုက်

လိုသည်။ အချင်းချင်း မညီမညွတ် မသင့်မတင့် ဖြစ်တာမျိုးကိုတော့ မလိုလား။

တချို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နိုင်ငံရေးသမား တွေ ရာထူးလေးရလာသောအခါ ဖောက်ပြန် ချင်လာတာ၊ ကိုယ်ကျိုး ရှာချင်လာတာ၊ အချင်းချင်းအပေါ် မောက်မာချင်လာတာတွေ မြင်ရသောအခါ စိတ်ပျက်လာ၏။ ထို့အပြင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် ပေါင်းတာကိုလည်း မထောက်ခံချင်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးမှအနား ယူပြီး ဘေးထွက်နေလိုက်သည်။ လုံးဝ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားတာတော့ မဟုတ်။

သူ လေးစားချစ်ခင်သော သခင်ထိပ်တင် ကိုယ်တော်ကြီး၊ သခင်မြ၊ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်လွင် စသောပုဂ္ဂိုလ်များကို အခါအားလျော်စွာ အကူအညီ ပေးလေ့ရှိ၏။ အထူးသဖြင့်တော့ အမြဲလိုလို ငွေကြေး ပြတ်လပ်နေတတ်သောသခင်မိတ်ဆွေများကို အသုံးစရိတ် ထောက်ပံ့ခြင်း၊ အဝတ်အစား ဝယ်ပေးခြင်း၊ ထမင်းကျွေးလက်ဖက်ရည် တိုက်ခြင်း၊ ဆံပင်ညှပ်ခ ပေးခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တည်ထောင်သောအခါ သူနှင့် လက်တွဲလုပ်ရန် အဖေ့ကို လာခေါ်သည်။ အဖေက ငြင်းသော အခါ 'နိုင်ငံရေးမလုပ်ချင်လည်း တိုင်းပြည် အတွက် အကျိုးရှိတာတစ်ခုတော့ လုပ်သင့်

တယ်' ဟု အကြံပေးသည်။ အဖေက ဘက်မလိုက် သတင်းစာတစ်စောင် ထုတ်ဝေပြီး သတင်းမှန်များကို ဖော်ထုတ်ရေးသားဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ သတင်းစာတိုက်ထောင်ဖို့ အရင်းအနှီးက မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပူတူတူးကလေး ပေါင်ဒါ ပြုလုပ်ရောင်းချရင်း ငွေစုသည်။ (နောက်ပိုင်းတွင် သတင်းစာလုပ်ငန်းကို အစပျိုးသည့်အနေဖြင့် ပုံနှိပ်စက်ကလေးတစ်လုံး တည်ထောင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းအဖုံး လာရောက် အပ်နှံသော သွေးသောက် ဆရာဦးပြည့်စုံ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် 'ဝန်ကြီးတစ်မတ်'ဆိုသောဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် စတင်ရေးသားရာမှ စာရေးဆရာ ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာခဲ့လေသည်။)

* * *

ဂျပန်ခေတ် နှောင်းပိုင်းတွင် သူသည် သယ်န်းကျွန်းမှာ မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း ကလေးဆေးပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်းနေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဒက္ခိဏာရုံဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စစ်ပြေးလာသော မိသားစုများ ခိုလှုံနေကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ မခင်ညိုဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူက ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တဲကြီးထိုးဖွင့်ထားသော ယာယီမူလတန်းကျောင်းမှ ဆရာမလေး ဖြစ်၏။

သူ့အတန်းတွင် မအေးကြည်ဆိုသူ သွက်လက်ချက်ချာသော ကျောင်းသူကလေးတစ်ဦး ရှိသည်။ မအေးကြည်က ဆရာမလေး မခင်ညိုကို အလွန်ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆရာမသည် ချောကြောင်း၊ လှကြောင်း၊ အလွန် သဘောကောင်းကြောင်း အစ်ကိုဝင်းကဲ့သခင်ဖေ သန်းကို ပြောပြသည်။ ပြောဖန်များတော့စိတ်ဝင်စားလာပြီး နှမကို ကျောင်းသွားကြိုသလို လုပ်ရင်း အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မြင်မြင်ချင်းမှာ ပင် ဆရာမလေးအပေါ် သခင်ဖေသန်းကြွေ သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာမလေးနှင့် သိကျွမ်းခွင့်
ရအောင် ကြိုးစားသည်။ ဒီအတောအတွင်း
ဆရာမလေးရန်ပုံငွေအတွက် အလှူထည့်ဝင်ကြ
ပါရန် နှိုးဆော်လာသောအခါ အကွက်ဝင်သွား
၏။ သခင်ဖေသန်းသည် ကျောင်းသို့ သွားပြီး
အလှူငွေ ထည့်ဝင်လိုကြောင်း ပြောသည်။
ဆရာမလေးက ဝမ်းသာအားရပေ။ အလှူငွေ
စာရင်းကြည့်ပါရစေဆိုတော့လည်း ပျာပျာ
သလဲ။

သခင်ဖေသန်းသည် အလှူရှင်တွေထဲက
အများဆုံး ထည့်ဝင်သော ငွေ၏နှစ်ဆ လှူ
ထိုက်သည်။ ဒီနည်းနဲ့ သူ့အပေါ် သတိပြုမိလာ
အောင် လုပ်သည်။ ထို့နောက် နှမကိုကျောင်း
ကြီးရင်း ဝင်လာတယ်ဆိုတာက တစ်မျိုး။ ထို
အချိန်က ရှားရှားပါးပါးဖြစ်သော မြေဖြူခဲတို့၊
ခဲတံ၊ ပေတံ စသည်တို့ကို ရအောင် ရှာဝယ်ပြီး
သေတ္တာကတစ်မျိုး၊ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရင်း
ကြီးအောင် လုပ်သည်။

ဆရာမလေးမခင်ညိုက ရိုးရိုးအအဆို
ဆော့ ဒီအကွက်တွေ ထွင်နေတာကို မသိ။
အလှူအတန်း ရက်ရောသော စေတနာရှင်
အင်အားထောက်ဆိုပြီး လေးစားမှုသာရှိသည်။ အ
ဆော်အတန် ခင်မင်မှုရလာသောအခါ သခင်
ဖေသန်းက တစ်ဆင့်တက်သည်။ မခင်ညိုကို
ခွင့်ဟ ချစ်ရေးဆိုတာတော့ မဟုတ်။ စိတ်
မချည်တတ်သော သူ့ထုံးစံအတိုင်း အဖေနှင့်
အမေကိုခေါ်ပြီး မခင်ညို၏မိခင်ကြီးထံသွား၍
အိမ်ခံစားတည်း တောင်းရမ်းလေတော့သည်။

ဒီနေရာမှာ ပြောစရာလေး တစ်ခုရှိ
သည်။ သခင်ဖေသန်း၏အမေ ဒေါ်ဖွားမျှင်နှင့်
မခင်ညို၏အမေဒေါ်နှင်းလှိုင်တို့၏ အလွန်ခြား
နားသောအခြေအနေအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ဖွားမျှင်က စာတစ်လုံးမှ မတတ်
သော လမ်းဘေးဈေးသည်။ သူ၏အမြင်ဆုံး
အခြေအနေမှာ လမ်းဘေးထမ်းဆိုင် ဖွင့်ဖူး

ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စရိုက်က နည်းနည်းကြမ်း
သည်။ အဆဲအဆိုလည်း သန်သည်။

ဒေါ်နှင်းလှိုင်က စာတတ်ပေတတ်အမျိုး
သမီးကြီး ဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေး
တွေကို ပရိတ်ကြီး ဆယ်တစ်သုတ် အပါအဝင်
ဘုရားတရားစာများ ပို့ချခဲ့သူ။ ကွယ်လွန်သူခင်
ပွန်း ဦးစံမင်းကအင်ဂျင်နီယာဝန်ထောက်။ သူ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပုဇွန်တောင်ဈေးထဲမှာ
ပိုးထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ အဆင့်အတန်းရှိ
သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

သို့တိုင်အောင် လမ်းဘေးဈေးသည်ဖြစ်
ခဲ့သူ ဒေါ်ဖွားမျှင်က ပိုပြီး လူရည်လည်သည်။
ခုချိန်တွင် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေး
များ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေကြောင်း၊ ဂျပန်စစ်
သားများသည် ပြေးခါနီးကျမှ ပိုပြီး အတင့်ရဲ
နေကြောင်း၊ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်မြင်လျှင်
ကားပေါ်အတင်းဆွဲတင်ပြီး ခေါ်သွားတတ်
ကြောင်း၊ ပြီးလျှင် အိမ်ပြန်မရောက်တော့ဘဲ
ဆောင်ကြာမြိုင်ကို အပို့ခံရတတ်ကြောင်း အ
ခြောက်အလှန့်ကလေးတွေနှင့် ပြောသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း သူ့သားမှာ အလုပ်
ကြီးစားပြီး ဝင်ငွေကောင်းသော ပေါင်ဒါလုပ်
ငန်းရှင်ကလေး ဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်ကြီးပြီးသွား
လျှင် ပေါင်ဒါနှင့် ရေမွှေးစက်ရုံ တည်လောင်ဖို့
အလားအလာ ရှိကြောင်း၊ ဒါတင်မယ့် အခါပ

တီ ဒေါက်တာဗမော်နှင့် အလွန်ခင်ကြောင်း၊ သခင် အောင်ဆန်း၊ သခင်နု၊ သခင်သန်းထွန်းနှင့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အထင်ကြီးလောက်အောင် ပြောသည်။

ဒေါ်နှင်းလှိုင်သည် ခပ်နံနံ၊ ခပ်အအထဲ ကတော့ မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် သူ့မှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်စရာတွေ ရှိနေ၏။ စုဆောင်းထားသောငွေနှင့် လက်ဝတ်လက်စားတွေက စစ်ပြေးရင်း သုံးစွဲရသဖြင့် အတော် လျော့ပါးနေပြီ။ ပုဇွန်တောင် အိုးဘုံရပ်က အိမ်ကိုလည်း ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲ မသိ။ စစ်ကြီးပြီးလျှင် ပိုးထည်ဆိုင်ပြန်ဖွင့်နိုင် မဖွင့်နိုင်ဆိုတာလည်း သိပ်မသေချာ။ အရင်းအနှီးလည်း သိပ်မရှိတော့။

အထူးသဖြင့်တော့ သူ၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တဖြည်းဖြည်း ချူချာလာတာကို ထည့်တွက်ရမည်။ ယုံကြည်ရသူတစ်ဦးရဲ့လက်ထဲ သမီးလေးကို စိတ်ချလက်ချ အပ်ထားခဲ့ချင်သော ဆန္ဒရှိနေခဲ့သည်။

မောင်ဖေသန်းဆိုသူသည် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတာတော့ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် အသားကမည်းမည်း၊ ရုပ်ကလည်း ဆိုးသေးသည်။ ဘုကျကျ ခွကလန့်သမားဟုလည်း နာမည်ထွက်သည်။ သူ့မှာ မက်လောက်စရာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

ဒေါ်နှင်းလှိုင်မှာ ဝံသာနုစိတ်ထက်သန်သူဖြစ်၏။ ဆရာကြီးဒီးဒုတ်ဦးဘချိုနှင့်ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဖြစ်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသည်။ ကျုံမငေး သခင်တင်မောင်နှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သည်။

မခင်ညိုကလည်း ဆရာချစ်ခေါ် သခင်ချစ်၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ကျော်ဇော၊ ဗိုလ်ဇင်ယော်တို့နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း။ ၁၃၀၀ပြည့်အရေးတော်ပုံမှာ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်အောင်ကျော်တို့နှင့်အတူ စစ်ပုလိပ်များ၏ရိုက်နှိပ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ခုလက်ရှိမှာလည်း အာရှလူငယ်အဖွဲ့ဝင်။

သူတို့မိသားစုသည် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်များအပေါ် လေးစားချစ်ခင်သော သဘောထားရှိသည်။ ထိုအချက်ကြောင့်ပင် ဒေါ်နှင်းလှိုင်ကခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သခင်ဖေသန်းသည် (တစ်ဖက်မှ စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးလို့လားမသိ) မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်သည်။ ရှားပါးသောကာလမှာပင် ဖိတ်စာလှလှကို ရအောင်ရှာရိုက်သည်။ ဧည့်ခံပွဲကို အတတ်နိုင်ဆုံး ခမ်းနားအောင် လုပ်သည်။

သခင်ဖေသန်းက ပုဆိုး တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း ဝါဝါထိန်ထိန်၊ အသားက မည်းမည်းဖြစ်သောကြောင့် အတော် ကြည့်ရဆိုးသည်။ မခင်ညိုကတော့ အဝါနုရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် အလွန်လှပနေ၏။ ပရိသတ်တချို့မှာ

‘ဒေါ်နှင်းလှိုင်နယ် ဘာများ ကြည့်ပြီး သဘောတူလိုက်ပါလိမ့်’ဟု ဝေဖန်ရင်း နမြေတသ ဖြစ်နေကြသည်။

ဟိုခေတ်က မင်္ဂလာဆောင် သုံးစံအတိုင်း ဩဘာစာဖတ်၊ မင်္ဂလာဂုဏ်တွေဆို ဆုံးမဩဝါဒစကားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်

www.burmeseclassic.com

သောက်ပြော...အချိန်တွေ အတော်ယူရသည်။ သတို့သားသတို့သမီးတို့မှာ မလှုပ်မယှက် ကျွဲ ကျွဲလေးတွေ ထိုင်နေကြရသည်။ သခင်ဖေ သန်းသည် ခုလို ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ အလုပ်တစ်ခု အဆက်မပြတ်လှုပ်ရှား ထုပ်ကိုင်နေတတ်သူသာ ဖြစ်၏။ အလေ့အ ကျင့်မရှိသဖြင့် ကြာတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက် သည် ညောင်းညာကိုက်ခဲလာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အစီအစဉ်တွေ ပြီးဆုံးသွား သည်။ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြု ခဲ့ထရပ်လိုက်သောအခါ သခင်ဖေသန်း၏ခြေ ဆောက်တစ်ဖက်က ထုံကျင်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထမ်းလျှောက်သောအခါ ထောင့်ထောင့်နဲ့ဖြစ် နေ၏။ ထိုအခါ နဂိုကမှ အမြင်မကြည်လင်ရတဲ့ ငြားထဲ ...

“ဟင်း ...အသားကမည်းမည်း၊ ရုပ်က ဆိုးရုံမကဘူး၊ ခြေထောက်တစ်ဘက်ကလည်း ကျိုးနေသေးတယ်။ မခင်ညိုလေးတော့ သနားပါတယ်”

ဆိုပြီး ငိုတဲ့လူတောင် ရှိသည်။ မခင်ညိုကတော့ ‘ဒီလိုထောင့်နဲ့ထောင့်နဲ့ ထမ်းလျှောက်ပုံမျိုးကို မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ’ ဟု တွေးထင်လိုက်မိလေသည်။

* * *

မောင်ဖေသန်းသည် အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ်တွင် ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်း ဒို့ဗမာအစည်း အရုံးကို ဦးဆောင်တည်ထောင်ပြီး အတွင်းရေး ဗျူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ကုန်ဈေးတန်း သခင်ဖေသန်းဆိုလျှင် အသက်ငယ်ငယ်၊ ၁၇ တူကျ၊ မှန်တယ်ထင်လျှင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချတတ် သူဟု လူသိများသည်။

၁၉၃၈၊ သူ့အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ သခင်ဖိုးလှကြီး ခေါင်းဆောင်သော

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ရန်ကုန်သို့ ချီတက် အင်အားပြကြတော့မည်။ သခင်ဖေသန်းသည် ဒို့ ဗမာအစည်းအရုံး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ သပိတ်တပ်ကြီးကို ချောက်ရေနံမြေမှ ရန်ကုန် အထိ ဦးဆောင်ခေါ်ယူလာရန် သခင်ခေါင်း ဆောင်အချို့နှင့်အတူ အသေခံတပ်ဗိုလ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ အနှောင့်အယှက်အ မျိုးမျိုး၊ ခြိမ်းခြောက်မှု အမျိုးမျိုး၊ အဟန့်အ တား အမျိုးမျိုးကို ရဲရဲရင့်ရင့် ကျော်ဖြတ်ရ သည်။ ရာသီဥတုဒဏ်၊ ကြို့ရာအိမ်၊ ဖြစ်သလို စား။ မိုင်သုံးရာကျော်ခရီးကို လမ်းလျှောက် ချီတက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဒဏ်များကို အန်တုကျော်လွှားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မခင်ညိုသည် ဆရာဖြစ် သင်ကောလိပ်ကျောင်းသူ ဖြစ်၏။ ၁၉၃၈ တ တိယကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ဖြစ်လာသော အခါ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားသည်။ အ တွင်းဝန်ရုံးကို သွားဝိုင်းပြီး ပိတ်ဆို့သည်။ စစ် ပုလိပ်တွေက မျက်ရည်ယိုဗုံးနှင့် ထုသည်။ မြင်းနှင့်တိုက်သည်။ နံပတ်တုတ်တွေနဲ့ ဝင် ရိုက်သည်။ သူသည် နားအုံကို အရိုက်ခံရပြီး ခွေကျသွား သည်။ လဲနေစဉ် နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်သည်။ ထိုအခိုက်ကျောင်းသား တစ် ဦးက သူ့အပေါ်မှာ မိုးပြီး ဝင်ကာပေးလိုက်

†

သဖြင့် သက်သာသွားသည်။ ထိုကျောင်းသားကတော့ ခေါင်းကွဲသွားသည်။

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ဝင်လာတော့ သူတို့ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေက သွားရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ လက်ခုပ်တီးကြ၊ ကြွေးကြော်သံတွေတိုင်းပြီး အားပေးကြ၊ ပန်းကုံးတွေ စွပ်ကြ။

မခင်ညိုသည် ပန်းကုံးကလေးကို ငိုပြီး စောင့်နေသည်။ ထိုစဉ် တန်းစီပြီးလျှောက်လာသော ရေနံမြေသပိတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေထဲမှာ ရှေ့နားညာဘက် အစွန်က လျှောက်လာသူ တစ်ယောက်ကို သတိပြုမိ၏။ မည်းမည်းပိန်ပိန် ခြောက်ခြောက်၊ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားပြီး တော့ ထောင့်ထောင့်နဲ့ လျှောက်လာနေသည်။ မခင်ညိုသည် ကရုဏာသက်နေမိပြီး ထိုသူဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

* * *

“အဲဒါ ကျုပ်ပဲ”

ဟု သခင်ဖေသန်းက ပြောသည်။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီး နှစ်အတော်ကြာတော့ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ အပြန်အလှန်ပြောကြရင်း ဒီကိစ္စပြန်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင် ... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်”

“အဲဒီတုန်းက လမ်းမှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ခြေထောက်ဗလာနဲ့ လျှောက်လာတာ၊

ကတ္တရာလမ်းက အရမ်းပူတော့ ခြေဖဝါးမှာ အရေကြည်ဖုတွေ ပေါက်လာလို့ ပတ်တီးစည်းထားရတယ်။ အရမ်းနာလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အားတင်း လျှောက်လာရတာ၊ ဒါကြောင့် ထောင့်ကျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကိုယ်က ရုပ်ဆိုးလို့ ထင်တယ်။ မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့်ကို ရှောင်ပြီး သူများတွေကိုပဲ ပန်းကုံးစွပ်ကြတယ်”

“နို့ ... နေစမ်းပါဦး၊ ညိုက ကိုယ့်ကိုမှ ရွေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပန်းကုံးစွပ်ရတာလဲ”

“သိပါဘူး၊ ထောင့်ကျိုးလေးမို့ သနားမိတာ ထင်ပါရဲ့”

“အင်း ... ဖူးစာဆိုတာ အတော်ဆန်းကြယ်တာပဲနော်”

ကရုဏာသက်ခြင်းက စတင်သော အချစ်သည် ကြာရှည်ခိုင်မြဲတတ်သည်ဟု အဆိုရှိ၏။ အဖေသည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အမေအပေါ် တစ်သက်လုံး လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခဲ့လေသလား။ မေမေကကော။ အဖေဟာ ဘယ်လောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့မျက်စိထဲမှာ တော့ သနားစရာ ထောင့်ကျိုးသခင်လေး အဖြစ်ပဲ ထင်မြင်နေခဲ့လေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေသည် စိတ်လိုလက်ရရှိသောအခါ သီချင်းရှုစစ်ပုဒ်ကို ညည်းလေ့ရှိသည်။ ဒီထဲကမှ စာသားလေးတစ်ကြောင်းကို ထပ်ထပ်ကျော်ပြီး သီဆိုတတ်သည်ဟု ဆို၏။

“အသွင်မှာ မည်းပေမယ့် ... အသည်းမှာ ပတ္တမြားရောင်ခြယ်...”

ပိတောက်ပွင့်သစ်မဂ္ဂဒ်း။
အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၀။

စာရေးဆရာတို့များ မင်းလှ

ဒီလိုတွေးရင်းကမှ တစ်ခု ဖျတ်ခနဲသတိ ရသွား၏။ ဟုတ်သားပဲ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ ထည်း စာရေးနေတဲ့လူတွေ ရှိနေတာပဲ။ အထူး ခြင်္သေ့တော့ ရသစာပေရေးနေတဲ့ ဆရာဝန် စာရေးဆရာများအကြောင်း။

* * *

ကမ္ဘာစာပေလောကမှာ နာမည်အကျော် ကြားဆုံးဆရာဝန်စာရေးဆရာလေးယောက် ရှိသည်။

ပထမတစ်ယောက်က ချက်ကော့ဖြစ်၏။ သူ့ကို ဝတ္ထုတိုပါရဂူဟု သတ်မှတ်ထားကြ သည်။ ဝတ္ထုတိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ၏အရေး အသားကို အတုယူကြရသည်။ သူ၏အဆို အမိန့်များကို လေးစားကြရသည်။ သူ့ဝတ္ထုတို များမှာ စာရေးချင်သူများအတွက် သင်ရိုးညွှန်း ထန်းများပင် ဖြစ်

ချက်ကော့၏ "WARD SIX" စာအုပ်

သည် အလွန် နာမည်ကြီးပြီး ထိပ်တန်းဂန္ထဝင် စာရင်းဝင်သည်။ စာအုပ်က ပါးပါးလေးဖြစ် သော်လည်း အတွေးအခေါ်တွေ အများကြီးပါ သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဆရာဝန်စာရေးဆရာ ဖေမြင့်က မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

'ဆေးပညာကတော့ ကျွန်တော့်ဇနီး၊ စာပေကတော့ ချစ်သူပဲ' ဆိုသော ချက်ကော့၏ စကားက ဆင်ခြင်သုံးသပ်စရာပင် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ဦးက ဆာအာသာကိုနှင့် ဒွိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာကျော် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို ဖန်ဆင်းသူ။ အကောင်းဆုံး စုံထောက် ဝတ္ထုများဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုဆိုသော်လည်း အ ထိုးအကြိတ်၊ အပစ်အခတ် မပါသလောက် နည်းပါးသည်။ ယုတ္တိဗေဒနည်းကျကျ ဆက် စပ်တွေးခေါ်ပြီး အမှုများကို စုံစမ်းစေ့ထုတ် ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက ရှား

လော့ဟုမ်းကိုမှီးပြီး စုံထောက်ဦးစံရှားဝတ္ထု များကို ရေးခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန်နှစ်သက်ကြပြီး ယခုအချိန်အထိတိုင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရပြီး မြန်မာ့ စာပေတွင် ဂန္ထဝင်စာရင်း ဝင်ခဲ့သည်။

ဆမ်းမားဆက်မွန်သည်လည်း ဆရာဝန် စာရေးဆရာပင်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ် စကားပြေ အရေးအသား အကောင်းဆုံးဆိုသော စာရင်း တွင် ထိပ်တန်းက ပါဝင်သည်။ နှောင်းခေတ် စာရေးဆရာများက သူ့ရေးဟန်ကို အတုယူ ကြရသည်။ သူ အသက်အရွယ် ရလာသော အချိန်မှာ ရေးသားခဲ့သော ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ် အက်ဆေးများမှာ အလွန်ဖတ်လို့ကောင်း သည်။

ဆရာဝန်စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အေဂျေ ခရိုနင်သည်လည်း ထိပ်တန်းမှပါဝင်သည်။ သူ၏ "CITADAL" ဝတ္ထုမှာ ထင်ရှားသည်။ ဆရာမောင်ထွန်းသူက 'ရဲတိုက်' အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ပြီး အမျိုးသားစာပေဆုကို ရရှိခဲ့ သည်။

ရိုးသားပြီး စိတ်ထား ကောင်းသော ဆရာဝန်ကလေး တစ်ယောက် အောင်မြင်မှု တွေရလာသောအခါ စာရိတ္တယိမ်းယိုင်ချင်လာ ပုံအကြောင်းဖြစ်၏။ ငွေကြေး၊ ကျော်ကြားမှု နှင့်၊ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာတို့ အားပြိုင်ကြပုံကို ရေး သားထားတာ ခုချိန်တိုင်အောင် ခေတ်မီနေ သေးသည်။

အဓိကဇာတ်ဆောင် ဒေါက်တာအင်ဒရူး

မေဆင်ရဲ့ ...

“ဆေးကျမ်းတွေထဲမှာ ရေးသားထား တာကို ငါ မယုံဘူး။ နားကြပ်ထဲက ကြားရတဲ့ အသံကို ငါယုံတယ်”

ဆိုသောဆောင်ပုဒ်ကလေးကို ဆေးခန်း တိုင်းမှာရေးပြီး ကပ်ထားသင့်သည်ဟု စာတစ် ပုဒ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ခုချိန်မှာ တော့ နားကြပ်ကို အားကိုးသော ဆရာဝန်တွေ က တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာပြီဟု ယူဆရ သည်။ နားကြပ်ဆိုတာ အလုပ်သင် ဆရာဝန် ပေါက်စလေးတွေ ရှိုးထုတ်ဖို့လောက်သာ အသုံးဝင်တဲ့အရာမျိုး ဖြစ်လာတော့မှာလား။

“နားကြပ်ထဲက ကြားရတဲ့အသံကို ငါ မယုံဘူး။ ဆေးစစ်ချက်စာရွက်တွေကိုပဲ ငါ ယုံတယ်”

လို့ ပြောင်းပြောရတော့ မလိုပါပဲ။

(သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တွေကတော့ လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝအရ လိုအပ်မှ နားကြပ် ကိုင်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ခြွင်းချက် ဖြစ်ပါ သည်။)

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆရာဝန်စာရေးဆရာ အပေါများဆုံးသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပေါများလာ ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ငယ်စဉ်က တည်းက စာရေးစာဖတ်ဝါသနာ ထုံခဲ့သော် လည်း ကံအကြောင်းမလှသဖြင့် ဉာဏ်ကောင်း ပြီး စာတော်သောကြောင့် ဆရာဝန်ဖြစ်သွား ရရှာသူတွေ ရှိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ဖေ လိမ့်မည်။

ခုချိန်မှာ ဆေးပညာနှင့်ဆိုင်သော ဣန္ဒ နယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အများအပြား လှက်ရှိလာ သောကြောင့် ဆရာဝန် စာရေးဆရာတွေ ပို လို့တောင် ပေါများလာသေးသည်။ တစ်စုံ

အိမ်ယောက်က

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ”

လို့ ပြောလာလျှင်

“ဪ...ဟုတ်လား၊ အခု ဘာတွေ ရေး
နေသလဲ”

ဟု ပြန်မေးရမလောက်ပင် ဖြစ်၏။

(ဒီစာမူမှာတော့ ရသစာပေ ရေးလေ့ရှိ

သောဆရာဝန်စာရေးဆရာများကိုသာ မှတ်မိ

သူ ဦးစားပေး ဖော်ပြသွားပါမည်။)

* * *

ပထမဆုံး တင်ပြလိုသူကတော့ ဆရာ

ကြီး ဒေါက်တာလှရွှေပင် ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး

သည် ရသစာပေရေးလေ့ရှိသူတော့ မဟုတ်။

သို့ရာတွင် အစောဆုံး ဆရာဝန်စာရေးဆရာ

တွေထဲမှာ ထိပ်တန်းက ပါဝင်နေသူဖြစ်သော

ကြောင့် ဂုဏ်ပြုဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး၏ ဇနီးမောင်နှံရာသက်ပန် စာအုပ်

မှာ အလွန်နာမည်ကြီးသည်။ လင်မယားတို့

ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို ပညာပေးရေး

အထူးထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဆောင်လက်

ခွာတွင် ထိုစာအုပ်ကို ထည့်သွင်းလက်ဆောင်

ပေးရသည်အထိ ခေတ်စားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ

ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၃၈

(၁၉၀၀ပြည့်) အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ခေါင်း

ဆောင်ကိုဗဟိုနိုး အဖမ်းခံရပြီးနောက် ကိုလှ

ရွှေ (နောင်ဒေါက်တာလှရွှေ)က ဆက်လက်

ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဖမ်းဆီး

ခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရဖူးသည်။

နောက်တစ်ဦးက ဆရာကြီးဒေါက်တာ

ထွန်းရွှေ ဖြစ်၏။ ‘သက်ဝေမေကြော့’ ဆိုသော

ထိုးချင်းဝတ္ထုကို ရေးခဲ့သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ

အလွန်ခေတ်ရှေ့ပြေးခဲ့သည်။ ကလေးအလွန်

ထိုဆိုင်သော ဇနီးမောင်နှံကို ကူညီခဲ့သောဆရာ

ဝန်တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျား

ဖြစ်သူက သန္ဓေအောင်နိုင်သော အခြေအနေ

မှာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိန်းမ၏ သားအိမ်ထဲသို့

အခြားသူတစ်ဦး၏ သုတ်ပိုးကို ထည့်သွင်းပြီး

ကလေးရအောင် ပြုလုပ် ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုသုတ်ပိုးပိုင်ရှင်မှာ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ပင်

ဖြစ်၏။ မွေးလာသောကလေးမှာလည်း သူ

ကလေးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်ကျင့်

ဝတ်အရ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခွင့်မရဘဲ

ကျိတ်မှိတ်ခံစားရပုံကို ရေးထားရာ ထိုခေတ်

အနေအထားအရ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ခဲ့

ရသည်။

ဆရာဝန်စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အ

ကျော်ကြားဆုံးကတော့ ဆရာမောင်သင်ပင်

ဖြစ်၏။ သူက ဆရာဝန်၊ စာရေးဆရာ၊ ဆေး

မှူးဗိုလ်ကြီး။ ရုပ်ရှင်မင်းသားဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်

တွေ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်၏။ အကယ်ဒမီဆု

လည်း ရဖူးသည်။ သူ၏ ‘ဆရာဇာတ်လမ်းစုံ’

ဝတ္ထုများသည် ထင်ရှားသည်။ ဆေးပညာနှင့်

ပတ်သက်သောကိစ္စများကို ဇာတ်လမ်းဆင်

ရေးသားသည်။ ဆရာ၏ မြူးကြွသွက်လက်

သော် စကားပြေအရေးအသားကြောင့် ပညာ

ပေးနေမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘဲ စွဲမက်ဖွယ်

ဖြစ်ရသည်။

ဆရာ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုသည်

‘သိပ္ပံနည်းကျအိမ်ထောင်သည်’လို ဆေး

ပညာပေးစာအုပ်များရေးသားသကဲ့သို့ ရသ

စာပေတွေလည်း ရေးသည်။ စာပေဆိုင်ရာ

ဆောင်းပါးတွေလည်း ရေးခဲ့ရာမှာ မော်ဒန်စာ

ပေအကြောင်းတောင် ပါသေးသည်။ ဘာသာ

ပြန်ဝတ္ထုတိုတွေလည်း ရေးသည်။

ဆရာဝန်စာရေးဆရာတွေထဲမှာ ဒေါက်

တာအုန်းမောင် နှစ်ယောက်ရှိသည်။ စိတ်

ရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာအုန်းမောင်နှင့်

ဒေါက်တာအုန်းမောင် (မိုးကုတ်)တို့ဖြစ်၏။

ကလောင်အမည်မှာ ဒေါက်တာဟောင်းဘဲ

မြန်မာဆန်ဆန် ဆရာဝန်တင်ရွှေဟု မှည့်
ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့သည်။
အထက်တန်းကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရသော မြန်
မာ စကားပြေလက်ရွေးစင်ထဲမှာ ဆရာစာတစ်
ပုဒ်ပါသည်။ နှလုံးရောဂါ ခွဲစိတ်ကုသပုံ အ
ကြောင်းကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သဖွယ် အသေးစိတ်
ရေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်
ဖတ်ခဲ့သဖြင့် လူနာအမှတ် ၅၅၄၄၄ ဆိုသော
ခေါင်းစဉ်ကို ခုချိန်ထိ အလွတ်မှတ်မိနေသေး
သည်။ (ယခုအခါ ဆရာမရှိတော့သော်လည်း
ဆရာ မိသားစုက ဆရာဝန်တင်ရွှေစာပေဆု
ကို နှစ်စဉ် ချီးမြှင့်လျက်ရှိသည်။)

ကဗျာတွေကိုသာ စိုက်လိုက်မတ်တပ်
ရေးသောဆရာဝန် စာရေးဆရာရယ်လို့ သိပ်
မရှိလှ။ ဆရာညွန့်ဝေ(ကသာ)မှာ နာမည်ကြီး
ကဗျာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ကသာမြို့သားတွေ ဆရာဝန်ဖြစ်လာလျှင်
စာရေးရမည်ဟု အစဉ်အလာတစ်ခု သတ်
မှတ်ထားလေသလားတော့ မသိ။ ဒေါက်တာ
အောင်ကြီး (မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်၊ ဆေး
ပညာဌာန၊ ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူး) သည်လည်း
ကသာမြို့သားပင် ဖြစ်၏။ ထူးခြားတာကတော့
ဆရာဝန်ဖြစ်သော်လည်း လူနာတွေရဲ့ ခံစား
ချက်ကို ဦးစားပေးသော ရှုထောင့်က ရေးလေ့
ရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာအောင်ခင်ဆင့်၊ ထွန်းထွန်း
(ဆေးသိပ္ပံ)၊ ဒေါက်တာဌေးစိုး၊ ဒေါက်တာရဲနိုင်၊
ဒေါက်တာအေးထွန်း စသည်တို့ ဆက်လက်
ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

* * *

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်များသည် မြန်မာစာပေ
လောကကို ဆရာဝန်စာရေးဆရာများက ကြီး
စိုးလွှမ်းမိုးသော ကာလဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်
သည်။ ဆရာဝန်စာရေးဆရာတွေ အံ့နှင့်ကျင်း
နှင့်ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ အရေအတွက်သာ မ

ဟုတ် အရည်အချင်းလည်း ကောင်းကြသည်။
ဝတ္ထုတို ရွှေခေတ်ဟု ခေါ်ရလောက်အောင်
အားကောင်းမောင်းသန် ရှိခဲ့ကြသည်။

ဖေမြင့်၊ ယုဝတီခင်ဦး၊ ကြည်အေး၊ လင်း
(ဆေး-၁)၊ နိုင်ဇော်၊ ပြေ (ဆေး-၂)၊ ကျော်
စွာထက်၊ လူမျိုးနော်၊ တင်မောင်သန်း၊ ကြည်
ဇော်ဝင်း၊ ကိုတာ၊ စုထား၊ ဂျိုဇော်၊ ထို
နောက် ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း (အသည်း)၊
သက်ထွန်း (ဆေးသိပ္ပံ)၊ အမရာ (ဆေး-၁)၊
ဒေါက်တာ လမင်း (မဦး)၊ ကျွန်း (မိမုံ)၊ နိုင်
လင်းထွန်း (ဆေး/မန်း)၊ ဒေါက်တာစိုးလွင်၊
ဒေါက်တာမိုးလှ၊ ကျော်သက်ခိုင် (ဆေးတက္က
သိုလ်)၊ မင်နီရှုလ်၊ ထက်ငြိမ်းဝေ၊ ဆုပြည့်နိုး
တို့ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂျူး၊ မြနှောင်းညို၊ ဝင်းဝင်းလတ်၊
လင်္ကာရည်ကျော်၊ လွန်းထားထား (ဆေး
တက္ကသိုလ်)၊ မင်းခိုက်စိုးစံတို့မှာ လုံးချင်းဝတ္ထု
လောကမှာပါ ထိပ်တန်းစာရေးဝင်ခဲ့ကြသည်။
ခင်ပန်နှင်းနှင့် မသီတာ(စမ်းချောင်း)တို့သည်
စာရေးဆရာအဖြစ်သာမက စာနယ်ဇင်းအယ်
ဒီတာများအဖြစ်ပါ အောင်မြင်နေကြသည်။

ဆောင်းဦးလှိုင်သည် အဆိုတော်ဖြစ်သော်
လည်း သီချင်းစာသားတွေ ကိုယ်တိုင် ရေး
သည်။ ကဗျာလည်း ရေးတတ်သည်။ ခုနောက်
ပိုင်းတွင် လင်းစက်နွယ်၊ ကေသရီ(ဆေးတက္က
သိုလ်)၊ လင်းဇင်ယော် စသော လူငယ်ဆရာဝန်
စာရေးဆရာလေးတွေ နာမည်ရလာသည်။
သူတို့ဝတ္ထုလေးတွေကို စာပေသမားတို့မျက်စိ
ကျလာသည်။ စာပေဆိုင်ရာဆုတချို့ ရရှိကြ
သည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပါလျက် ဆေးလုံးဝမကုသ
တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူက ထူးခြားသည့်
ဆေးသာမကတော့၊ အနုပညာတော့ အစုံလင်
သည်။ စာရေးသည်။ ကဗျာကျမ်းကျင်သည်။
လူရွှင်တော်လုပ်သည်။ အပြိုင်မိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

စာတံကသည်။ သီချင်းရေးသည်။ ဆိုလည်းဆိုသည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် လုပ်သည်။ နိုင်ငံရေးသည်း ပါသေးသည်။ ဆရာဝန်တွေထဲမှာ အကြိမ်အရေအတွက် အများဆုံး 'ပါတော်မူ' သူလည်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ သွားဘက်ဆိုင်ရာဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်း ဆက်တာသူရ(ခေါ်)ဇာဂနာပင်ဖြစ်လေ၏။

ဆရာဝန်တွေရဲ့ လက်ရေးဟာ ဖတ်လို့မရသောက်အောင် ဆိုးရွားလှကြောင်း လူတိုင်း ခြီးမြစ်၏။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အစဉ်အလာကြီးလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဆက်ရေးလှရင်ပဲ ဆရာဝန်မပီသဘူး ထင်နေကြသလားမသိ။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ နှစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းလောက်သာ နှစ်ဆေးစာကိုတောင် လူမဖတ်တတ်အောင် ဆရာတို့ ဆရာဝန်တွေဟာ ဝတ္ထုတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေကို ဘယ်လိုလက်ရေးနဲ့များ ရေးခဲ့ကြသလဲဆိုသောကိစ္စပင် ဖြစ်၏။ သူဟာသူတော့ ဆက်နေကြတာပဲ။ ခုခေတ်မှာတော့ တချို့က လူနဲ့ပျံတာဖြင့် စာစီပြီး ရေးကြသည်ဆို၏။

ဆရာဝန်တွေလက်ရေး ဖတ်မရအောင် ဆက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟာသတိုလေးတစ်ပုဒ် ဆောင် ဖတ်ဖူးသေးသည်။

မေ့တတ်သော ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီး ဘန်ဦးအကြောင်း ဖြစ်၏။ သူက ဟောပြောပွဲတစ်ခု ဟောဖို့ ရှိနေသည်။ မေ့မှာစိုးသဖြင့် ဆရာပြောမည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက် အကျဉ်းချုပ်ကို စာရွက်ပိုင်းကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ တေးမှတ်သွားရသည်။ ဟောပြောစင်ပေါ်ရောက်လို့ စာရွက်လေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့လက်ရေးသူ ပြန်ဖတ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါဆရာဝန်ကြီးက-

ကျေးဇူးပြုပြီး အခကြေးငွေရောက်လာတဲ့ ပရိ

သတ်တွေထဲမှာ ဆေးဆိုင်က လူတစ်ယောက် ယောက်များ မပါဘူးလားခင်ဗျာ။

လို့ အကူအညီ တောင်းလိုက်ပါသတဲ့။

* * *

ဒီစာကို ရေးနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့်ဇနီး အလုပ်က ပြန်လာသည်။ သူက ...

“စာမူ ပြီးပြီလားတဲ့”

ဟု မေးသည်။ သူသည် သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ စာကြည့်တိုက်မှူးဖြစ်သောကြောင့် မဂ္ဂဇင်းကိစ္စမှာ ဟိုဆရာတွေနှင့် အလိုတူအလိုပါ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

“နေစမ်းပါဦး။ ဆရာဦးစိန်ရွှေက ဆေးကုသခန့် စာမူနဲ့ လဲမယ် ပြောတယ်။ ဆရာအောင်သူဟိန်းကလည်း ပုဆိုးနဲ့လဲဖို့ ကြိုးစားတယ်။ နင်ကရော ငါ့စာမူကို ဘာနဲ့လဲမှာလဲ”

ဟု စကားခေါ်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း -

“ဒီမှာလေ...”

ဆိုပြီး အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဘာများလဲလို့ ဆွဲထုတ်ကြည့်တော့ လမ်းဘေးဆိုင်တွေမှာ ရောင်းလေ့ရှိသော စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေး တစ်ထည်။ အင်းလေ... စွပ်ကျယ်ပေးမှတော့ ထိုးကွင်းထရပေမပေါ့ဆိုပြီး ဒီစာမူကို ကြိုးစား၍ ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

သွားဖက်ဆိုင်ရာဆေးတက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း။
၂၀၁၂

ဆံပင်ညှပ်ခြင်းကိစ္စသည် မြန်မာ့သမိုင်းမှာ အလွန်ကြီး ကျယ်သော အပြောင်းအလဲ ကြီးတစ်ခုအတွက် အစပျိုး ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုကောင်းဆို နိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

ဘုရင့်နောင်၏ ဒုတိယ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးပြိုကွဲပြီး နောက် တိုင်းပြည်မှာ အစိတ် စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားသည်။ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း၊ ကိုယ့် ဒေသကိုယ်အုပ်ချုပ်ရင်း အင်

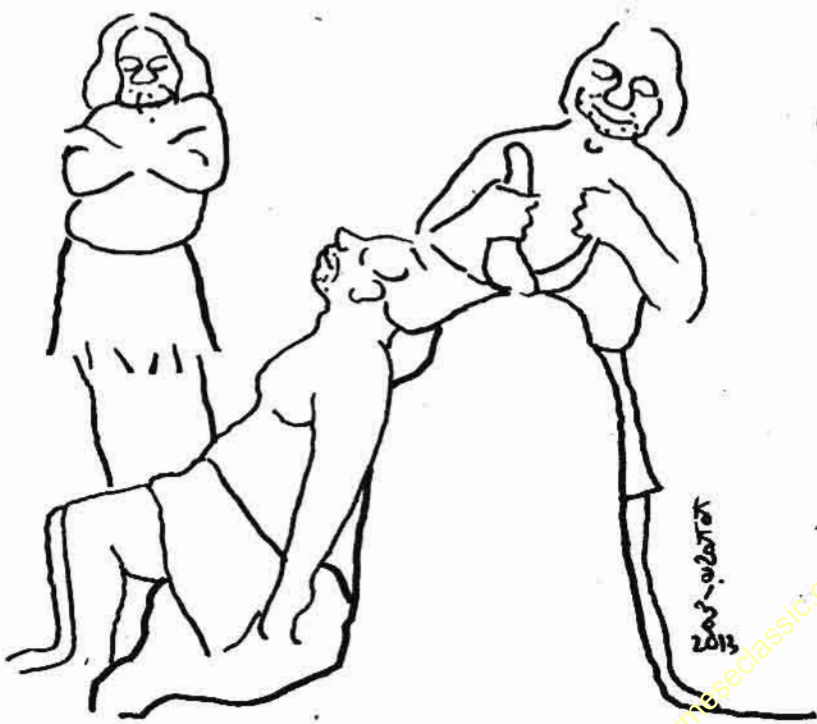
အား စုဆောင်းနေကြသည်။ အင်းဝဘုရင်မှာ နာမည်ခံ လောက်သာ ရှိ၏။ သြဇာ အာဏာ မရှိ။

ထိုအချိန်တွင် အောက်မြန် မာပြည်ရှိ ဟံသာဝတီနိုင်ငံ သည် အင်အားတောင့်တင်း လာသည်။ အထက်ဘက်ကို နယ်ပယ် ချဲ့ထွင်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး အင်းဝမင်းနေ

ပြည်တော်ကိုပါ သိမ်းပိုက်နိုင် ခဲ့သည်။ ထိုမျှမကသေး အင်းဝ နန်းတွင်းမှာ ဟံသာဝတီလေ့ ထုံးစံများကို ကျင့်သုံးစေ သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသာ မက ဆံပင်ကိုပါ ဟံသာဝ တီပုံစံ ဖြတ်စေသည်။ ဒါကို ဟံသာဝတီဇာတ်သွင်းသည် ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထိုကာလက အထက်အ ညာဒေသရှိ မြန်မာတို့အတွက် ဆံပင်ဆိုသည်မှာ အထွတ်အ

မင်း
ဆံပင်ဖြတ်ခြင်း

ဖြစ်ထားသောအရာ ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို ဖြတ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ သူ့အစမ်းကလာပြီး ထိတာ၊ နှိပ်ထား၊ ဆွဲတာကိုပင် စော်ကဲသည်ဟု ယူဆကြသည်။ မြန်မာဘုရင်တွေ ဆိုလျှင် သူ့ဆံပင်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှထိခွင့်ကိုင် နှင်း မပေးတာမျိုးတောင် ရှိသည်။

ဒီလိုအယူအစွဲရှိသော အချိန်မျိုးမှာ ဆံပင်ဖြတ်ခံရခြင်းသည် အလွန်ခံပြင်းစရာပင် ဖြစ်၏။ ဒီအထဲမှာ မကျေနပ် ချမ်းနိုင် အဖြစ်ဆုံး လူကတော့ ရွှေဘို နယ်ဘက်မှာ အင်အား စုဆောင်းနေသူ ဦးအောင်ဇေယျ (နောင် အသောင်းဘုရား)ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆံပင် အဖြတ်ခံရ သောကိစ္စသည် အင်းဝကိုမရ ခုအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် မဖြစ်မည်ဆိုသော သူ၏သန္နိဋ္ဌာန်ကို ပို၍ခိုင်မာစေတော့သည်။ ဒါတွင်မက မြန်မာ တစ်နိုင်ငံလုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီး သောအခါ ဟံသာဝတီနိုင်ငံ တော်ကို ရာသက်ပန် အပြီး တိုင် ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်လေ တော့သည်။

အလောင်း မင်း တ ရားကြီးသည် ဆံပင်ပြဿနာ ကြောင့် တတိယ မြန်မာနိုင်ငံ တော်ကြီးကို တည်ထောင် တော်မူသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း

မဟုတ်ပါ။ သို့တိုင်အောင် ထိုကိစ္စသည် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ် ချောင်း စိုက်ဝင်နေသလို မြက်ခနဲမြက်ခနဲ နာကျင်ခံစားနေခဲ့မှတော့ သေချာသည်။

* * *

အနောက် နိုင်ငံသားတွေကတော့ ဆံပင်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားကြပုံ မရ။ မြင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆပုံလည်းမပေါ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့အခါ ခေါင်းကိုပုတ်၊ ဆံပင်တွေကို လက်ချောင်းနဲ့ ထိုးဆွ လုပ်ချင် လုပ်တတ်သည်။ သူတို့အဖို့တော့ ဆံပင်ဆိုတာ ရှည်လေးရှုပ်လေး၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လေဟု သဘောထား ဟန်တူသည်။ ရှေးရောမခေါ်မ ခေတ်တုန်းကတည်းက (ဘာဘေးရီးယန်း ခေါ်လူရိုင်းတွေက လွဲ၍) ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုပင် ထားတတ်ကြသည်။

ကျောက်ခေတ်တုန်းက ဆံပင်တွေ ရှည်လာလျှင် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဆံပင်ကို ဖြန့်ပြီး ကျောက်ပုဆိန်နဲ့ထုပြီး ဖြတ်မည်။ ကြေးခေတ် သံခေတ်ကျတော့ ဓားနှင့်ဖြတ်မည်။ ကတ်ကြေး ပေါ်လာတော့ ဖြတ်ရညှပ်ရတာ ပိုပြီး အဆင်ပြေလာမည်။ စက်ကတ်ကြေးကို ထွင်နိုင်လာတဲ့ အခါမှာတော့ ခုခေတ်ပုံစံမျိုး

ဖြစ်လာမည်။ ပုံဆန်းတွေထပ် ထွင်လာနိုင်မည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆံပင်အတို ညှပ်တဲ့ အလေ့အထက အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ရောက်ပြီးမှ ထွန်းကားလာခြင်းဖြစ်၏။ အစပိုင်းမှာတော့ အင်္ဂလိပ် အစိုးရလက်အောက်မှာ အမှုထမ်းသူတွေသာ ညှပ်ကြခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ အလုပ်သဘောမို့ မတတ်သာလို့ ညှပ်ရသူတွေလည်း ပါမည်။ အထက်လူကြီးဆီက မျက်နှာကောင်း ရချင်လို့၊ သခင်ကို ဖားချင်လို့၊ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် အထောက်အကူပြုလို့ ညှပ်သူတွေလည်း ရှိနိုင်သည်။ ဘုံတွေညှပ်တဲ့ပုံစံဖြစ်သောကြောင့် 'ဘိုဂေ'ဟုခေါ်ကြသည်။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သော လူကြီးတွေက ရောင်ထုံးကိုမပယ်ဘဲ ဆက်ပြီးထားကြသည်။ လူငယ်တွေကတော့ ဘိုဂေမှ ခေတ်မီတယ်ဟု ယူဆပြီး ဆံပင်ညှပ်ခြင်း အလေ့အထ ထွန်းကား ပြန့်ပွားလာခဲ့တာ ခုထိပဲ။

(အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ ဆံပင်အညှပ်ခံရတာကို အသည်းနာပြီး ခံပြင်းလှသောကြောင့် မဟုတ်။ လွတ်လပ်ရေးလိုချင် လို့သာ ဖြစ်၏။)

* * *

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က နှစ်ပတ်တစ်ခါ ဆံပင် ညှပ်ကြ ရသည်။ ခုခေတ်အမြင်နဲ့ဆို လျှင်တော့ ရယ်စရာဖြစ် ကောင်းဖြစ်မည်။ ဆယ့်လေး ရက်အတွင်းမှာ ဆံပင်က ဘယ်လောက်ရှည်မှာ မို့လို့ လဲ။ သို့ရာတွင် ကြီးတော်ကြီး ရဲ့အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာ ကြရသည်။ တစ်ပတ်ခြားတစ် ခါ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် ဆံပင် ညှပ်ဆရာကြီးက အိမ်ကိုလာ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ် ကို တစ်တွေ တန်းစီပြီး တစ် လှည့်စီ ညှပ်ရသည်။

တနင်္ဂနွေဆိုတော့ ဆော့ လို့ အကောင်းဆုံးနေ့လေ။ အိပ်ရာက နိုးတဲ့အချိန်ကစပြီး ညနေ မှောင်ရီပျိုးတဲ့အထိ အ သားကုန် ကစားကြတာ။ ထမင်းစားဖို့တောင် အိမ်က လိုက်ရှာပြီး ခေါ်ယူရသည်။ (ကျူရှင်တွေ ဘာတွေလည်း သွားစရာမလို။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကျူရှင်ဆိုတာ စာညှဲတဲ့ကောင်တွေမှ ယူရ တာမို့ ရှက်စရာကောင်းတယ် လို့ ထင်ကြတာ။)

ဆော့လို့ကောင်းတုန်း ဆံ ပင်ညှပ်ဖို့ လာခေါ်တော့ အတော်စိတ်ညစ်ရသည်။ ဂျင် ပေါက်တာ၊ ဂေါ်လီ ရိုက်တာ ပိုလိုကား ထပ်တာမျိုးဆိုရင် ပိုဆိုးသည်။ ကစားပိုင်းက နည်းနည်းမှ မခွာချင်။ သေး

ကျူရှင်တွေ
ဘာတွေလည်း
သွားစရာပလို။
ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က
ကျူရှင်ဆိုတာ
စာညှဲတဲ့ကောင်တွေမှ
ယူရတာပို
ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့
ထင်ကြတာ။

ပေါက်ချင်လျှင်တောင် အနီး အနားမှာပဲ ဆော်ထည့်လိုက် တာ၊ ဒါတောင် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့။

ညှပ်ရတဲ့ ပုံစံကတော့ နောက်နှင့် ဘေးနှစ်ဘက်က အပြောင်၊ အပေါ်ဘက်က ဆံ ပင်ကိုကျမှ ခေါင်းလိမ်းဆီ လိမ်းပြီး ဘေးခွဲ ရွဲလို့ရအောင် နည်းနည်းရှည်ထားသည်။ နွေ ရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် တော့ကတုံးဆံထောက်ပဲ။

တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်မှာ တော့ ပဲခူးက အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် လာလည်သည်။ သူက ဂျင်ပေါက်တာ အရမ်း ကျွမ်းစွာ။ အထူးသဖြင့် 'စို့ စပတ်'ခေါ် ဂျင်ကို မြေကြီးမ ကျခင် ကြီးနှင့် ပြန်ဆွဲယူပြီး လက်ဝါး ပေါ်မှာ လည်အောင် လုပ်ပြတာ တော်တော် သ ဘောကျဖို့ ကောင်းသည်။ သူ က ကျွန်တော်တို့ကို စို့စပတ် လုပ်နည်း သင်ပေးနေတုန်း ဆံပင်ညှပ်ဖို့ လာခေါ်သဖြင့် ဆတ်တင့်ငုံ ဖြစ်ရ၏။

ဆံပင်ညှပ်ပြီးတော့ အစ် ကိုဝမ်းကွဲလုပ်သူ က ပဲခူးပြန် သွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့မှာ တော် တော် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ကြရ သည်။ စို့စပတ်သင်တန်း ပြီး ဆုံးအောင် မတက်သပုံကံရ ခြင်းအတွက် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကြီးကို တရားခံအဖြစ် သတ်

မည်ပြီး -

“ဒီဦးလေးကြီးသေသွားနဲ့ ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောမိ၏။ တိုက်တိုက် ချီင်ချီင်ပဲ ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ညှပ်သည် နောက်ထပ်ရောက် ထောတော့။ ဘာကြောင့်လဲ ချီတာတော့ မသိ။ သို့ရာတွင် ငါတို့ ကျိန်ဆဲလိုက်လို့များ ထာယံသေသွားတာလား ဟု ကလေးအတွေးနှင့် စိတ်မ ထောင်း ဖြစ်ကြရသေး သည်။

* * *

နောက်ပိုင်းကျတော့ အိမ် နှင့် ကားတစ်မှတ်တိုင်စာ ထောက်ဝေးသော ဆံပင်ညှပ် ချီင်မှာ သွားညှပ်ရသည်။ အိမ်မှာတုန်းကလို ခွေးခြေ ထေးပေါ်ထိုင်ရတာ မဟုတ် တော့ဘဲ ဆုံလည်ကုလားထိုင် နဲ့ ခုံခုံညားညား ဖြစ်သွားပြီ။ ပြီးတော့ ရှေ့နောက်မှန် နှစ် ချပ် တပ်ထားသဖြင့် ကိုယ့် နောက်စေ့ကို ပထမဆုံး အ ငြိမ်အဖြစ် ပြန်မြင်ဖူးသွား သောကြောင့်လည်း သဘော ကျမိ၏။

သို့ရာတွင် တစ်ခုရှိတာက ချီင်ပိုင်ရှင် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ သည် အလွန် စကားများ သည်။ စပ်လည်း စပ်စုသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ တွေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်

မေးတတ်သည်။ လှီးလွှဲဖြေ လျှင်လည်း မကြိုက်။ ငါသိပါ တယ်ကွာ ဒီလိုမဟုတ်လားဆို ပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက် ပြောသည်။ မကြားချင်ယောင် ဆောင် နေပြန်တော့လည်း ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး ဟေ့ကောင် အိပ်ပျော်နေသလား လုပ် သေး သည်။ တစ်ခါတော့ ကျွန် တော်လည်း စိတ်ပေါက် ပေါက်ရှိ လာသဖြင့်

“အဲဒါတွေ သိချင်လည်း အဖေ ဆံပင်လာညှပ်မှပဲ မေး တော့ ကျွန်တော် မသိဘူး”

ဟု ပိတ်ပြောလိုက်မိ၏။ သူ ထပ်မမေးတော့။ သို့ရာ တွင် မကျေနပ်ကြောင်းကိုတော့ အပြုအမူတစ်ခုနှင့် ပြသည်။ စက်ကတ်ကြေးတုံးတုံးကြီး နှင့်ညှပ်နေရာမှ အစ မသတ်ခင် ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲ လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆံပင် ပြုတ်ခနဲ ပြုတ်ခနဲ ကျွတ်ပါသွားသည်။ နာလည်း အတော် နာသည်။

တခြားဆိုင် ပြောင်းညှပ် လို့ လည်း မဖြစ်။ ကျွန်တော် တို့အိမ်က ဆံပင်ညှပ်ခပေး လိုက်တာမဟုတ်။ အဖေက ဆိုင်ကို ငွေကြိုပေးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညှပ်သမျှကို ဒီ အထဲက ခုနှိမ်သွားခြင်းဖြစ် ၏။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်သွား ညှပ်တိုင်း စိတ်ညစ်ရသောအခါ ကို နှစ်အတန်ကြာ ခံခဲ့ရ၏။

* * *

ကျွန်တော် ခြောက်တန်း ရောက်သောနှစ်တွင် နောက် စေ့မှာ ယားနာတစ်မျိုးပေါက် သည်။ ရွံ့ထဲဗွက်ထဲ ဘောလုံး ကန်ပြီး ခေါင်းမှန်မှန်မလျှော် သောကြောင့် ဖြစ်မည်။ လက် နှင့် စမ်းကြည့်လျှင် အပိုင်းဖု လေးလို ဖြစ်နေသည်။ ချွေး ထွက်တဲ့အခါ နည်းနည်းလေး ယားသည်။ သိပ်အနေရခက် လောက်အောင် မဟုတ်သ ဖြင့် ရဂမ စိုက်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ နေလိုက်၏။

ဆံပင်ညှပ်ပြီးခါစ တစ် ရက်မှာ ဘောလုံးကန်ဖက် သူ ငယ်ချင်းတစ်ယောက်က

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းနောက် စေ့မှာ ပွေးပေါက်နေတယ်”

ဟု သတိပေးသည်။ နောက် တစ်ယောက်က ဒက်ပေါက် တာ ဖြစ်မယ်ဟု မှတ်ချက်ပြု ပြန်သည်။ ကျွန်တော်ရှက် သွား ၏။ အတန်းထဲမှာ အေးဖေဆို တဲ့ကောင် ရှိသည်။ သူ့ဗိုက် မှာ ပွေးတွေ ပေါက်နေသဖြင့် တချိန်လုံး ကုတ်ဖဲ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နာမည် ပွေးဖေ ဟု တွင်သွားသည်။ ကိုယ် လည်း ဒီလို နာမည်ပျက်မှာ ကြောက်ရသည်။

ဒီပြဿနာကို ကျွန်တော် ဖြေရှင်းတဲ့နည်းက နည်းနည်း တော့ ကြောင်သည်။ အမှန်က လွယ်လွယ်လေး။ သူ့ကြီး တွေကို အသိပေးလိုက်လျှင်

ဆရာဝန်နှင့် ပြပေးလိမ့်မည်။ သူပေးသော ဆေးကို လိမ်းပြီး တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဆို ပျောက်ရော။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ဒီလို မစဉ်းစား။ ဆံပင်တိုနေလို့သာ ဒီအကွက်ကို လူတွေမြင်သာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ရှည်နဲ့ ဖုံးလိုက်လျှင် တွေမှာမဟုတ်တော့ဟု တွက်သည်။

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီလိုအတွေးပေါက်ခဲ့ကြောင်း ခု ချိန်ထိ စဉ်းစားလို့မရ။ ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက် အရွယ်မှာ လူပျိုပေါက် မဖြစ်သေးသော်လည်း ကြီးကောင် ဝင်ကာစ ပြုနေပြီ။ ထိုအခါ တကယ်လူပျိုတွေကို အားကျပြီး သူတို့လို ပုံစံမျိုးညှပ်ချင်သောကြောင့် ဟိုအကွက်ကို ရမယ်ရှာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်တစ်ခါ ဆံပင်ညှပ်ချိန် ရောက်တော့

“အရှည် ညှပ်ပေးပါ”

ဟုတောင်းဆိုလိုက်သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာက

“မရဘူး၊ မင်းအဖေ ပြောထားတဲ့ ပုံအတိုင်းပဲ ညှပ်ရမယ်။ ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ (.....)ချင်နေပြီလား”

နဂိုက သူ့အပေါ်အမြင် မကြည့်ရတဲ့ကြားထဲ ခုလို

ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပြောလာသဖြင့် တင်းသွားပြီး

“တော်ပြီဗျာ၊ မညှပ်တော့ဘူး”

ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်နေ့ တခြားဆိုင်မှာ သွားညှပ်ဖို့ အမေ့ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းသည်။ အမေက

“ဟိုဆိုင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ရန်ဖြစ်လာလို့”

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က နည်းနည်းစွာသည်။ ဒါကို သိသော အမေက ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဈေးရှေ့နားက ဆိုင်ကို သွားသည်။ ညှပ်ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လူကြီးတွေ ညှပ်တဲ့ပုံစံကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲမသိသဖြင့်

“အရှည် ညှပ်ပေးပါ”

လို့ပဲ ပြောလိုက်၏။

“ပုံကြီးလား”

ဆံပင်ညှပ်ဆရာက မေးတော့

“ဟုတ်ကဲ့”

“သုံးမတ်နော်”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ကလေးငါးမူး၊ လူကြီး သုံးမတ်။ တစ်မတ်(၂၅ ပြား) ပိုပေးရုံနဲ့ လူကြီးစာရင်း ဝင်သွားတာ တကယ်တန်

တယ် ထင်တာပဲ။

* * *

ကျွန်တော် ဆယ်တန်း ရောက်သောအချိန်တွင် လူငယ်တွေကြားမှာ ဆံပင်ရှည်ထားတာ ခေတ်စားလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ တော့ဆံပင်ရှည် ထားခွင့်မရှိ။ ရှည်တဲ့ ကောင် တွေလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ရုံးခန်းထဲခေါ်ပြီး ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်ပစ်တတ်သည်။ အညှပ်မခံချင်လျှင် ကျောင်းထွက်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကို အောင်အင်း သည်းခံပြီး စောင့်နေခဲ့ကြရသည်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ

ဖြေပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် ဆံပင်ရှည်မွေးသည်။

တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် စတင်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဆံပင်

က နားရွက်ဖုံး၊ ကုပ်ထောက်ဖြစ်နေပြီ။

အမေက

“ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ကွယ်”

ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်

က မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ အမေက အစ်ကို

ကြီးဖြစ်သူ ကိုဝဏ္ဏကို စစ်ကူတောင်းသည်။ ကိုဝဏ္ဏက

“ဒီကောင် တက္ကသိုလ်တောင် ရောက်နေပြီပဲ”

ဆိုပြီး ဒဿနိကသမားချင်း ရိုင်းပင်းသည်။ နောက်

ဆုံးတော့ ဗဟိုအဆင့်ကို

ဆောက်သွား၏။ အဖေက ဆံ
ပင် ရှည်တာမကြိုက်။ သူ့ကိုယ်
ဆိုင်လည်း တစ်သက်လုံး
ဆတုံးဆံတောက်သာ ခပ်
တိုတို ညှပ်တတ်သူဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး
“မင်း ဆံပင်ကို ညှပ် မ
ထား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါမင်းလို
ဆံပင်အရှည် ထားလိုက်ရ
လော့”

မေးသည်။ ကျွန်တော်က
ရုတ်ကျကျ လုပ်နေလိုက်
သည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာ
ဖြစ်လို့ ဆံပင်ရှည်ထားချင်ရ
တာလဲ’

‘ဆံပင်တိုရင် ကောင်မ
လေးတွေက မကြိုက်ဘူး ဖေ
ဆ’

ကျွန်တော့် အကြောင်းပြ
ချက်ကို အဖေ မငြင်းနိုင်။

‘အဆီလည်း ပြီးရောကွာ’
ဆိုပြီး လိုက်လျောပေး
ထိုင်ရ၏။

* * *

ခေတ် အဆက်ဆက်မှာ
လူငယ်များသည် ရုပ်ရှင်မင်း
သားများ၏ ဆံပင်ပုံစံကို အ
တုနိုးလေ့ရှိကြသည်။ ဘတင့်၊
ခင်မောင်ရင်၊ ဗလင်တီနို၊
ဇော့စ်ဆွေ၊ ဂျိမ်းစ်ဒင်း၊ ပရက်
လေး၊ ဝင်းဦး၊ နောက်တော့
ဇော့စ်ဟိန်း၊ ကျော်သူရဲ့အ
သေခွဲပုံစံ၊ နောက်ဆုံးဒွေး

ကေအထိ။ ဒီကြားထဲမှာ
ထိုင်းအဆိုတော် ထုံချိုင်းပုံစံ
ပုံစံမျိုးလည်း ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်
မင်းသားကိုမှ အတု မခိုးခဲ့။
ကိုယ်ပိုင်ဆံပင်ပုံစံ ဖြင့်သာနေ
သည်။ ကျွန်တော်အတုခိုးခဲ့ဖူး
တာတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။
ရှစ်တန်းတုန်းက ဖြစ်၏။
ဘောလုံးကို အသည်းအသန်
အရူးအမူး ကစားနေချိန်။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဟီးရီးက
မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံး
အသင်းခေါင်းဆောင် ဗဟာ
ဒူး။ သူ့ဆံပင်ပုံစံက တိုတိုပါး
ပါး။ ‘ခရူးကက်’ဟုခေါ်သည်။
ရာဇာနေဝင်း၏ ဆံပင်ကို
ရှေ့နည်းနည်းတိုထားတဲ့ ပုံစံ
မျိုးဖြစ် ၏။ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို
ကျွမ်း ကျွမ်းကျင်ကျင် ညှပ်နိုင်
သော သမဂ္ဂအမည်ရှိ ဆံပင်
ညှပ်ဆိုင်မှာ သွားသွားညှပ်ရ
သည်။

* * *

ကျွန်တော် ရည်းစားရ
တော့ သူကဆံပင်ရှည်ထောက်
ခံသူဖြစ်နေ၏။ သူက တစ်
မျိုး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ရှည်
တာမျိုးကို ကြိုက်သည်။ ဆံ
ပင် ညှပ်ဆိုင်တွေမှာ ညှပ်
လာတာမျိုးကို သူ စိတ်တိုင်း
မကျ။ တိုသွားပြန်ပြီ။ ပါးသွား
ပြန်ပြီ။ ရှေ့နဲ့နောက် အချိုး
မကျဘူး။ (သူ့ခမျာမှာလည်း

ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ
လူငယ်များသည်
ရုပ်ရှင်မင်းသားများ၏
ဆံပင်ပုံစံကို
အတုခိုးလေ့ရှိကြသည်။
ဘတင့်၊
ခင်မောင်ရင်၊
ဗလင်တီနို၊
ကျော်ဆွေ၊
ဂျိမ်းစ်ဒင်း၊
ပရက်စလေး၊
ဝင်းဦး၊
နောက်တော့
ကျော်ဟိန်း၊
ကျော်သူရဲ့ အလယ်ခွဲပုံစံ၊
နောက်ဆုံးဒွေးကေအထိ။

ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မက်လောက်စရာက ဒီဆံပင် ကလေးပဲ ရှိတာကိုး။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဆံပင်သန်သည်။ နက်မှောင် ထူထပ်နေသည်။

နောက်တော့ ဆိုင်မှာ မညှပ်နဲ့ သူကိုယ်တိုင် ညှပ်ပေးမယ် ဖြစ်လာရော။ ဟိုတစ်ချိန်က ဆံပင်ရှည်ပုံစံမှာ ညှပ်ရလွယ်သည်။ စက်ကတ်ကြေး သုံးစရာတောင်မလို။ ရိုးရိုးကတ်ကြေးနှင့် ခွကတ်ကြေးရှိလျှင် ရပြီ။ သူညှပ်ပေးတဲ့ပုံက ဘယ်လိုနေသလဲတော့ မသိ။ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရစရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့သဖြင့် သူကြိုက်လျှင် ပြီးတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဆံပင်ကို သူ့လက်ထဲ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ဝကွက်အပ်ထားခဲ့တာ လက်ထပ်ပြီး ကလေးရတဲ့အထိပဲ။ နောက်တော့ သူလည်း ရုံးအလုပ်က တစ်ဖက်၊ ကလေးကတစ်ဖက်၊ ချက်ပြုတ်ရတာက တစ်ဖက်နဲ့မို့ ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်ညှပ်မပေးအားတော့။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွေဘက် ပြန်လှည့်ရသည်။

ဆံပင်ညှပ်တာမှာလည်း ပုံကောင်းတာတွေ ဂရုစိုက်မနေတော့။ မြန်မြန်ပြီးဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။ ဆိုင်လည်း

မရွေးတော့။ ကြိုရာလူရှင်းတဲ့ ဆိုင်မှာ ဝင်ညှပ်လိုက်တာပဲ။ ဆံသဆရာက ဘယ်လိုပုံစံ ညှပ်မလဲ မေးလျှင် ကြည့်ကောင်းသလို လုပ်လိုက်ပါ။ ဒါပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က အမေးအမြန်းထူသော ဆံပင်ညှပ်ဆရာနှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးသဖြင့် သွေးလန့်နေဟန်တူသည်။ ဆံသဆရာတွေမှာလည်း စရိုက်အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ တချို့က နှုတ်နည်းသည်။ ဘယ်လိုပုံ ညှပ်မလဲ တစ်ခွန်းမေးပြီးလျှင် သူ့အလုပ်သူ လုပ်သည်။ တချို့က စိတ်ရှည်သည်။ ဆံပင် တစ်ခါ ညှပ်လျှင် အသေးစိတ် လိုက်ညှိနေတာ အလွန်ကြာသည်။ ဒါမျိုးကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့မဖြစ်။ ကျွန်တော်က ပုံကောင်းတာတွေ ဘာတွေ အရေးမကြီး။ မြန်မြန်ကိစ္စပြီးဖို့ပဲ လိုသည်။ တချို့ဆရာများ ဆိုလျှင် ညှပ်ပြီးလို့ ဆံပင်အစအနတွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ သုတ်ပြီးခါပြီးတာတောင် မကျေနပ်သေး။ ရှေ့နောက် ဝဲ ယာ လှည့်ကြည့်ပြီး ကတ်ကြေးကို ကောက်ကိုင်ပြန်သည်။ ဒီလိုအခါကျလျှင် ကျွန်တော်က

“ဟာ ... တော့ပြီ ရပြီ နောက်လည်း ပြန်ရှည်လာမှာပဲဟာ”

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အကျင့်က ဆံပင်အညှပ်ခံနေရင်းက နားအေးပါးအေး ဟိုတွေးဒီတွေး နေချင်သည်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ စာရေးဖို့ စိတ်ကူးလေးတွေ ရတတ်သည်။

ဆိုပြီး ထပြေးရသည်။ ဒါ
အောင် တချို့ဆရာတွေက

“ပုံမကောင်းရင် ဆိုင်နာ
ထည့်ပုတ်မယ်ဗျ”

ဟုပြောပြီး အတင်း ညှိ
ဆေးနေသေးသည်။

တချို့ကျတော့ ဝေဖန်ရေး
အဖြစ်ရှိသည်။ ညှပ်နေရင်းက

သူ့ကိုအက်ခတ်ပြီး
“နားရွက်နည်းနည်းကား
အယ်နော်”

“စောက်တွေသိပ်များတာ
တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ ခေါင်း
အညှိဗျ”

“ဝမ်းမှန်မှန်နှုတ်ပေးဦး၊
အမှ ကော်ခြံတွေ ပျောက်မှာ”

သေည်ဖြင့် သုံးသပ်တတ်
သည်။

အကြောင်းမရှိအ ကြောင်း
ရှာပြီး စကားဖွာတာမျိုး ကျ
တော့ စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသည်။

ဆံပင်ညှပ်နေတုန်း တန်းလန်း
ဆိုတော့ ထလစ်သွားလို့
အညည်းမရ။ မကြားချင်ယောင်

အောင် နေလို့လည်း မဖြစ်။
စပ်စပ်စုစု အမေးအမြန်းထူ
တာမျိုးဆိုလျှင် အတော်က

သီကအောက် ဖြစ်ရသည်။
“ဘာ အလုပ် လုပ်သလဲ”

မေးတာ အဆိုးဆုံးပဲ။
စာရေးဆရာပါ ဖြေလို့မဖြစ်။

ကလောင်အမည် က ဘာလဲ
ဆက်မေးတော့ မည်။ ပြောပြ

လို့ ကိုယ့်စာဖတ်ဖူးတဲ့ လူဆို
တော်သေးသည်။

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး
ဘာစာတွေ ရေးတာလဲ”

ဆိုလျှင် နေရင်းထိုင်ရင်း
သိက္ခာကျတော့မည်။ ထို့

ကြောင့် ပုံနှိပ်တိုက်မှာ လုပ်
တယ်။ ဒါမှမဟုတ်

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကြိုရာကျပန်း
ပေါ့”

ဟု မရေမရာဖြေရသည်။
ဒီလို ဆိုင်မျိုးကို ကျွန်တော်

ရှောင်လေ့ရှိ၏။ ခုနောက်
ပိုင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် တချို့မှာ

ဗွီဒီယိုပြတတ်သည်။ တီဗီ ကို
ဆိုင်ထဲမှာပဲ ထားသည်။ ဆိုင်

က ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတော့
တီဗီက ဆံပင်ညှပ်ထိုင်ခုံနဲ့

သုံးလေးပေလောက်သာ ကွာ
သည်။ အပြင်က လူတွေပါ

ကြားရအောင် အသံကိုလည်း
အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားရသေး

သည်။ များသောအားဖြင့်
မြန်မာ ဗွီဒီယိုကားတွေ ပြတတ်

သည်။ ဒီတော့ ဆံပင်ညှပ်ခံ
ရင်းက ‘ဒုန်းဒိုင်း ခွပ်အင့်’ ဆို

သော မြည်သံစွဲတွေ၊ သရုပ်
ဆောင်တွေ အရှင်းရှင်းအော်

ဟစ် ငြင်းခုံကြတာတွေ၊ မင်း
သမီးတွေရဲ့ ဖျစ်ညစ် ငိုရွိုက်

သံတွေကို ကြိုတိမှိတ်နာခံရ
သည်။

တစ်ခါတော့ ဗွီဒီယိုဇာတ်
လမ်းထဲမှာ လူကြမ်းက မင်း

သားကို အကောက်ကြံပြီး လူ
သတ်စာရားခံဖြစ်အောင် လုပ်

တဲ့အခန်း ပါလာသည်။ လူ

ကြမ်းက ကြီးနဲ့အတုပ်ခံထား
ရသော မင်းသားကို

“မင်း တော်တော်ယုတ်
မာတဲ့ ကောင်ပါလားကွ ဟေ”

ဟု မခန့်လေးစား ဟန်ပန်
ဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ ဆိုင်

ရှေ့မှာ လာရပ်ကြည့်နေသော
မိန်းမကြီး တစ်ယောက်မှာ

သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ-
“နင်သာ ယုတ်မာတာဟဲ့၊
နင်သာ လူယုတ်မာ”

ဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်
ထိုးပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် တီဗီနားကပ်
ထိုင်နေရာသူဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်

ကို အပြောခံရသလို တွန့်ခနဲ
ဖြစ်သွားရသေးသည်။ ဒီလို

ဆိုင်မျိုးထက်စာလျှင် စကား
ဖွာတတ်သော ဆံသဆရာဆီ

မှာ ညှပ်ရတာကမှ နားပူသက်
သာသေးသည်ဟု ထင်မိ၏။

* * *

တစ်ရက်တွင် ဈေးဘက်
သွားရင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က

လေးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်မိ
၏။ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး

ဘေးမှာ ထိုးပြီးဖွင့်ထားတာ။
ဆိုင်ကတော့ ခပ်နုပ်နုပ်ပဲ။

လူရှင်းနေသဖြင့် ဆိုင်ထဲဝင်
လိုက်သည်။

ဆိုင်က သွပ်မိုး၊ ဝါးထရံ
ကား။ ခုံကလည်း ခေတ်

ဟောင်း ပုံတုံးတုံးကြီး။ သား
ရေခင်းကပေါက်ပြဲပြီး ညာထ

က အုန်းဆံဖတ်တွေကို မြင်

မုန်တော့ကလည်း
အေးအေးဆေးဆေးတွေမှာ ပြဒါးကွာ
ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နေပြီ။ ပြီးတော့
မုန်ကပ် စင်ကလေးပေါ်မှာ
ရူးရူးပါးပါး နေရှင်နယ်ဟိုင်
ဒိုင် ရေဒီယိုကလေး တစ်လုံး။
ဘိုက်ဆိုင်ချင်တော့ လွန်ခဲ့
တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်လောက်က
ခေတ်စားခဲ့သော သီချင်းတစ်
ပုဒ်လာနေသည်။ အနေအ
ထားမှာ ကျွန်တော်တို့ငယ်
ငယ်က ညှပ်ခဲ့ရသော ဆံပင်
ညှပ်ဆိုင်တွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း
ပဲ။ လူငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်
သွားသလိုတောင် ခံစားရ
သည်။ ကျွန်တော်သဘောကျ
သွား၏။ နောက်ကို ဒီဆိုင်မှာ
ပဲ ညှပ်တော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ ဆံသဆရာ
စကားကြော ရှည်ချင်လည်း
ရှည်ပါစေတော့။

ဆံပင် ညှပ် ဆရာသည်
သက်လတ်ဝိုင်းအရွယ် မျက်
မှန်ထူထူတပ်ထားသည်။ ကျွန်
တော်က ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ပြီး
နောက် သူက မေးသည်။

“ဘယ်လို ညှပ်မလဲ”

“ကြည့်ကောင်းသလိုသာ
ညှပ်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။ သူက
ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လှည့်ပတ်
အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက်

“ရှေ့ပိုင်းက ဆံပင်တွေ
ကွက်ပြီး ပါးနေပါလား”

ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်

လည်း ရှေ့က မှန်ထဲကိုလှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ခုမှ သတိ
ပြုမိ၏။ ကျွန်တော့်အရှေ့ပိုင်း
က ဆံပင်တွေ တော်တော်ပါး
နေပြီ။ ဦးရေပြားကိုတောင်
ဖောက်ပြီး မြင်ရလောက်
သည်။ ကျွန်တော်သည် မှန်
လည်းမကြည့်။ ခေါင်းလည်း
မဖြိုးတာ ကြာပြီဖြစ်သော
ကြောင့် အမှတ်တမဲ့ ရှိနေခဲ့
ခြင်း ဖြစ်၏။

အသက်အရွယ် ရလာလို့
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟိုအရင်
က ဆံပင်ကို ဂရုတစိုက် မ
ထိန်းသိမ်းခဲ့လို့လည်း ဖြစ်
ကောင်းဖြစ်မည်။ ငယ်ငယ်
တုန်းက ဆံပင်အရှည်ကြီး
ထားပြီး ခေါင်းတော့ မှန်မှန်
မလျှော်ဖြစ်။ တော်တော်ညစ်
ထပ်ထပ်ဖြစ်လာပြီဆိုမှ အ
ဝတ်လျှော် ဆပ်ပြာမုန့်တွေနဲ့
ပွတ်ပြီး လျှော်ပစ်လိုက်တာ။
ဂျိုးတော့ တကာယ်ပြောင်သည်။
ဆံသားတွေကတော့ ပျက်စီး
ကုန်ဟန်တူလေသည်။

“အေးဗျာ၊ အတော်ပါး
သွားတာပဲ”

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်
ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဆံသဆရာက ပြောပြီး
ဆံပင်စညှပ်သည်။ ကျွန်တော်
လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဟိုတွေး
ဒီတွေး လုပ်နေလိုက်သည်။
အတန်ကြာတော့ ဆံသဆရာ
က ကျွန်တော့်လည်ကုပ်တွေ

ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးနှင့်
ပွတ်ခါပေးရင်း

“ဘယ်လိုလဲ ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောသည်။ မှန်ထဲကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စော
စောက ဦးခေါင်းရှေ့ပိုင်းမှာ
ပါးပြီး ကွက်နေတာ မရှိတော့။
အတော်ကြည့်ကောင်းသွား
သည်။ အံ့ဩစရာပဲ။

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဟု ကျွန်တော်က ချီးကျူး
လိုက်တော့ ဆံသဆရာက-
“ဒါက လွယ်လွယ်လေးပါ။
ပါးနေတဲ့နေရာကို လုံးဝတို့
မထိဘဲ ဘေးကထူနေတဲ့ ဆံ
ပင်တွေကိုပဲ ပါးအောင်ညှပ်
ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ တညီ
တည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျ”

သူ့အိုင်ဒီယာက ဘယ်ဆိုး
လို့လဲ။ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာ
ခေါင်းထဲသို့ ခပ်ကြောင်ကြောင်
အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ
သည်။ လီနင်တို့၊ စတာလင်
တို့၊ မော်စီတုံးတို့ဟာ သူတို့နဲ့
ကမ္ဘာကျော် အတွေးအခေါ်
တွေကို ဆံပင်ညှပ်ရင်းနဲ့များ
စဉ်းစား ခဲ့ကြလေသလား
မသိဘူးနော်။

မြန်မာသစ်မဂ္ဂဇင်း
နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၁

မြင်းကုဉ်းလေးနဲ့တူပျော်ပျော် **အက်ဆေး**
မင်းလူ

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးက လိမ္မော်ရောင် သမ်းနေသည်။ ဝင်ခါနီးနေလုံး ကြီး၏အလင်းပြန်မှုတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်။ မြေကြီးကိုက ကြေးနီ ရောင် ထနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်တောင်ကြီးတွေက ကွဲအက်နေပြီး ကမ်း ပါးယံ နှစ်ခုကြားမှာ သဘာဝတောင်ကြားလမ်းကလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေ ၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှအောက်သို့ စီးကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန် ကြီး မားသော ကင်းမြေများကြီး တစ်ကောင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် တွား သွားနေသလို မြင်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

အမှန်မှာ ခရီးသွား မြင်းလှည်းတန်းကြီး တစ်ခုပင် ဖြစ်လေ၏။ ပိတ်ကြမ်းပတ္တမြားဖြင့် ချုပ်ထားသော ပေါင်းမိုးကြီးများ တပ်ထား သည့် လှည်းတွေဖြစ်၏။ တချို့လှည်းတွေမှာ ကုန်ပစ္စည်းတင်သည်။ တချို့မှာ ခရီးသည်တွေ ပါသည်။ ခရီးသွားသူတွေကတော့ ရည်ရွယ် ချက် အမျိုးမျိုး ရှိသည်။

ရေကြည်ရာ၊ မြက်နုရာ နယ်သစ်ပယ်သစ် မှာ အခြေချဖို့ မိန်းမရော၊ ကလေးတွေပါ မိသားစုလိုက် ထွက်ခွာလာသူများ၊ အရောင်း အဝယ်သမား ကုန်သည်များ၊ မိုင်းတွင်းဆီသွား မည့် ရွှေ ရှာဖွေတူးဖော်သူများ စသည်ဖြင့် လူမျိုးစုံပါသည်။

မြင်းကို အလွတ်စီးလာသူတွေလည်း ပါ သည်။ သူတို့ထဲမှာ ကိုယ့်ခရီးကိုယ်သွားသူတွေ ပါသလို လှည်းတန်းလုံခြုံရေးအတွက် တာဝန် ယူထားသူတွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့ဆီမှာသေ နတ်ကိုယ်စီပါသည်။ ခါးမှာ ခြောက်လုံးပြူး တွေ ချိတ်ထားသည်။ ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ် တွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့မှကြိုသွားပြီး လမ်းအခြေအနေ ရှင်းမရှင်း လေ့လာသည်။ စိတ်မချလျှင် ကုန်းမြင့်ပေါ် တက် ပြီး ထောက်လှမ်းသည်။ လှည်းတန်းကြီး ၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ်ပြီး ကင်းလှည့် တဲ့အခါ လှည့်သည်။ လှည်းတန်းကြီး၏နောက် တွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိပ်လိပ် ထကျန်ခဲ့တာ ကို ခရီးမိုင် အတော် ဝေးဝေးမှ လှမ်းမြင်နိုင်

သည်။

သင့်တော်သော နေရာတစ်ခုကို ရှာပြီး ညအိပ်ရပ်နားကြသည်။ လှည်းမှဖြုတ်ပြီး လှန် ထားသော မြင်းတွေက အနီးအနားရှိ မြက်ပင် များကို ရှာစားနေကြသည်။ မြက်ပင်များ မ ပေါက်ရောက်သောနေရာဆိုလျှင်တော့ အ သင့်ပါသွားသော မြက်ခြောက်များကိုသာ ဝါး ကြရ၏။

လူတွေကတော့ ဟင်းချက်တဲ့ လူက ချက်၊ ကော်ဖီအိုး ကျိုတဲ့လူကကျို၊ ယမကာ သမား တွေကလည်း စုဝေးပြီး ဝီစကီပုလင်း ဖွင့်၊ ဂစ်တာ တီးတဲ့လူကတီး၊ ဘာဂျာမှုတ်တဲ့လူ က မှုတ်၊ သီချင်းညည်းတဲ့လူက ညည်းရင်း အပန်းဖြေကြရသည်။

လမ်းခရီးမှာ ယုန်တို့၊ ဒရယ်တို့၊ ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးမိတဲ့နေ့ဆိုလျှင်တော့ အသားကောင် လုံးကင်ကို စားနဲ့ လှီးဖို့ပြီး တဝကြီး အားရပါး ရစားနိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင်တော့ ရိက္ခာ အဖြစ်ယူလာခဲ့သော အသားခြောက်၊ ပြောင်း ဖူးကြမ်း၊ ပဲဟင်းတို့နှင့်သာ အာသာဖြေရ၏။

ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးသော အနောက် တိုင်း ကောင်းဘျိုင်ဇာတ်ကားထဲက မြင်ကွင်း များဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကတည်းက မြင်းလှည်းများ ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

* * *

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အလွန်ကျယ်ပြန့် သော လွင်ပြင်ကြီးများ၊ မြက်ခင်းကြီးများ ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းတွေလည်း ပေါများ သည်။ မြင်းလှည်းကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်သုံး ကြသည်။ ခရီးဝေးသွားချင်သူများက လှည်း ကြိုလိုက်စီးကြရသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ စီးပွားရေးအကွက် မြင်သူများက မြင်းလှည်းတွေထောင့်ပြီး ခရီး သည်နှင့် ကုန်စည်ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်လာကြသည်။ ထိုလှည်းများကို ရထားလုံး

ဆုခေါ်သည်။

အတွင်းခန်းထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင် နေထိုင်နစ်နစ်ခုပ်ပါသည်။ ကူရှင်တွေဘာတွေနဲ့သား သားနားနား ပြုလုပ်ထားကြသည်။ ပြတင်း ခေါက်မှာ ခန်းဆီးနဲ့၊ လူကုတ်ထဲတွေ စီးဖို့ စီစဉ် ထားခြင်းဖြစ်၏။ အခုခေတ်လိုဆို အထက် ဘက်တွေပေါ့။ ဟိုနားဒီနား ခရီးတိုလိုက်သူများ နှင့် ဆင်းရဲသားတွေကတော့ နောက်ဘက်ရှိ အထက်ကလေးမှာ အမိုးမပါ ဘာမပါ ဖြစ်သလို စီးရသည်။ ရိုးရိုးတန်းပေါ့။

ထိုမြင်းရထားများသည် စာတိုက်လုပ် ထားလိုလည်း ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ကြသည်။ စာနှင့် အသံထုပ်များကို တစ်မြို့မှတစ်မြို့ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ သူတို့နှင့်အတူ သတင်းထူး သွယ်လည်း ပါလာတတ်သည်။ ဘူတာရုံရှိသော မြို့တွေက ကြေးနန်းသတင်းတွေစုပြီး သတင်း ထွာ ထုတ်ဝေကြသည်။ ဒါတွေကိုလည်း မြင်း ရထားတွေက ဖြန့်ချိပေးသည်။ သတ်မှတ်ထား သော မြို့တွေမှာ ခရီးပန်းလာသော မြင်းတွေ ကို ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီး မြင်းအသစ်လဲ၍ ချက်ချင်း ဆက်ထွက်နိုင်သဖြင့် ခရီးလည်းတွင်သည်။

* * *

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှေးအခါက မြင်းလည်းကိုသုံးလေ့မရှိ။ နွားလည်းကိုသာ သုံးကြသည်။ ဒီမှာ နွားတွေပေါပြီး မြင်းရှားပါး သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ပြီးတော့ မြင်း ကို မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာသာ ပြေးအားကောင်း သည်။ ကုန်းတွေ၊ ကမူတွေ၊ ချိုင့်တွေရှိသော မြေနှင့် သိပ်မသင့်တော်။ ရွှံ့ထဲဗွက်ထဲလည်း မရနိုင်။

နွားကတော့ ဘယ်လို မြေအနေအထား မှာဆို ကြိုက်ပြီးဆွဲနိုင်သည်။ ရာသီဥတုအော် ကိုလည်း မြင်းထက် ပိုပြီးခံနိုင်သည်။ လူစီး၊ ကန်ထင်၊ ဘက်စုံသုံးနိုင်သည်။ လယ်ယာလုပ် ထားသူလည်း သုံးလိုရသည်။ တန်ဖိုးကလည်း

မြင်းထက် သက်သာသည်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ မြင်းက ရှား ပါးသော သတ္တဝါဖြစ်သဖြင့် မြင်းချောမြင်း ကောင်းဆိုလျှင် ဘုရင့်တပ်မတော်ဆီ ဆက် သွင်းကြရသည်။ ထို့ကြောင့် နွားသည် အရပ် ဘက်သုံး ဖြစ်ပြီး မြင်းကတော့ စစ်ဘက်သုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

မြင်းလှည်းယဉ်ကျေးမှုသည် မြန်မာနိုင် င်သို့ အင်္ဂလိပ်တို့နှင့်အတူ စတင်ရောက်ရှိလာ ဟန်တူသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် မြို့ပြကို စနစ်ကျအောင် တည်ဆောက်သည်။ မြို့ကွက်ကို တိုးချဲ့သည်။ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ သွားလာမှုလွယ်ကူ အောင် လမ်းတွေဖောက်သည်။ တံတားတွေ ဆောက်သည်။ ထိုအခါ ပိုမြန်ပြီး ပိုခရီးတွင် သော မြင်းလှည်းတွေလည်း ခေတ်စားလာရ တော့သည်။

ကိုလိုနီခေတ်က သုံးစွဲသော မြင်းလှည်း များတွင် အခြေခံအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိသည်။ ဒေါက်ကပ်နှင့် ဘာဂီတို့ ဖြစ်၏။ ဒေါက်ကပ် သည် အမိုးအရှင်ပါသော နှစ်ဘီးတပ်မြင်းရ ထားဖြစ်ပြီး လူစီးလို့လည်းရ၊ ကုန်လည်းတင် နိုင်သည်။ ဘာဂီကတော့ ဘီးလေးဘီးတပ် မြင်းရထားဖြစ်ပြီး လူစီးဖို့ အဓိကဖြစ်၏။ ခု ခေတ်ပစ်ကပ်ကားနှင့် ဆလွန်းကားကွာသလို မျိုးပါပဲ။ ဒေါက်ကပ်ဆိုတာက အင်္ဂလိပ်ဘာ သာစကားဖြစ်ပြီး ဘာဂီကတော့ ဟိန္ဒူဝေါဟာ ရဖြစ်သည်ဟု မြန်မာအဘိဓာန်က ဆိုသည်။

ဒေါက်ကပ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိသည်။ အမိုးက အရှင်ဆိုတော့ ညနေဘက် လေညင်း ခံထွက်ရင်း စတိုင်ထုတ်ကြသည်။ ထသွား ထ လာ လွယ်လွယ်ကူကူ စီးနိုင်သည်။ လုပ်ငန်း သုံးဖို့လည်း အဆင်ပြေသည်။

ဘာဂီကတော့ ပိုပြီးခံ့ညားသည်။ တံခါး တွေ လိုက်ကာတွေနဲ့ဆိုတော့ လဲလဲခြံခြံ

သည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေစီးကြသည်။ ကိုယ်ထည်ကို ပွတ်လုံးတွေဘာတွေနဲ့ အလှဆင်၊ ပေါလစ်သုတ်၊ ထိုင်ခုံကျရှင်ကို ပိုးသားဖဲသားတွေနဲ့ ဖုံး၊ ကတ္တီပါလက်တင် ကျောမှီခေါင်းအုံးတွေ ထည့်၊ တံခါးလက်ကိုင်၊ မီးအိမ်တို့ကို ကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ပြောင်လက်နေအောင်တိုက်၊ မြင်းကောင်းမြင်းချောကြီးတွေ တပ်ဆင်ပြီး မနေအင်အားနှင့် ရာထူးဂုဏ်ထူး အဆောင်အယောင်ကို ထုတ်ပြကြသည်။ ခုခေတ်သူဌေးတွေ ဒရိုင်ဘာငှားထားသလို မြင်းလှည်းမောင်းသူတွေ ခန့်ထားကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်မရှိသူတွေကတော့ အငှားမြင်းရထားများကိုသာ စီးပြီး အာသာဖြေရသည်။

အခုနောက်ပိုင်း နယ်မြို့တွေမှာ တွေ့ရတတ်သော မြင်းလှည်းများမှာ ဒေါက်ကပ်ကို အခြေခံပြီးတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရ၏။ ဘာဂီကတော့ မရှိသလောက်ရှားသွားပြီ။ ပြင်ဦးလွင်ဘက်မှာသာ တွေ့ရတော့သည်။

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းထဲတွင် မြင်းအကြောင်းကို တခမ်းတနားထည့်ရေးခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက မြင်းစီးရတာကို တော်တော်ဝါသနာပါပုံရသည်။ မြင်းစီးရသော အရသာကို အားကျလောက်အောင် အသေးစိတ် ရေးခဲ့၏။

အနောက်နိုင်ငံက မြင်းများနှင့် မြန်မာမြင်းများ ပြေးပုံမတူကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ရ၏။ အနောက်နိုင်ငံမှ မြင်းတွေက ခြေလေးချောင်းစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားသည်။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို စုံယက်၊ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို စုံကန်ပြီး ပြေးသည်။

မြင်းပြိုင်ပွဲမှာ ပြေးသလိုမျိုး ဖြစ်၏။ မြန်မာမြင်းတွေကတော့ ခြေလေးချောင်းကို အလှည့်ကျ စည်းချက်ညီညီ ချပြီးပြေးသည်။ အသားကျပြေးနည်းဟု ခေါ်သည်။

အသံ ထွက်ပုံချင်းတောင် မတူ။ အနောက်နိုင်ငံမှ မြင်းပြေးသံက တဖြောင်းဖြောင်း၊ တပေါပေါဖြစ်ပြီး မြန်မာမြင်းပြေးသံကတော့ 'ဂေါက်ဂက်ဂေါက်ဂက်' ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က မြင်းစီးတမ်းကစားတဲ့ အခါပါးစပ်ဖြင့် 'ဒက်ဂလောက် ဒက်ဂလောက်'ဟု အော်သောအသံနှင့် တော်တော်တူပါသည်။

ဆရာသော်တာဆွေသည် အိမ်ထောင်ကျခါစ စာရေးဆရာမဖြစ်ခင် သားကျွေးမှုမယားကျွေးမှုအတွက် မြင်းလှည်းမောင်းပြီး အသက်မွေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျောင်းသားသာသာအရွယ်၊ အစိမ်းသက်သက်မို့ မြင်းအကြောင်းနားမလည်သဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပုံ၊ မျက်စိမမြင်သော်လည်း အနံ့ခံကြည့်ရုံဖြင့် ရောဂါကို တပ်အပ်ဖော်ထုတ်နိုင်သော မြင်းဆေးဆရာကြီး ဘလိုင်းမာစတာနှင့်တွေ့ရပုံတို့ကို 'ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း'အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့တာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖေ(သာဓု)သည်လည်း စစ်အတွင်း ဂျပန်ခေတ်က မြင်းလှည်းမောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အဖေသည် ကလေးဆေးပေါင်ဒါလုပ်ရောင်းသည်။ ဆိုင်တွေကို ပေါင်ဒါလိုက်ပို့ရာမှာ သုံးဖို့ မြင်းလှည်းကလေးတစ်စီး ဝယ်ထားသည်။ မြင်းကတော့ မြင်းမကလေးဖြစ်၏။ အကောင်သေးသေးပုပုကလေးပဲ။ သိရာတွင် သိပ်သတ္တိကောင်းသည်။

ပေါင်ဒါလိုက်ပို့ရင်း လေယာဉ်တွေက ဗိုလ်ကြီးသောအခါ ရောက်ရာနေရာမှာ ခိုကပ်ပြီး ပုန်းနေရသည်။ ဗုံးကွဲသံ၊ စက်သေနတ်သံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြို ဆူညံနေသော်လည်း မြင်းကလေးက လန့်ပြီး ပြေးတာမျိုးမရှိ။ ကုလားရေစိမ် လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးထားလျှင် အေးအေးဆေးဆေး ရင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေတတ်သည်ဟု

ပြန်ပြောဖူးသည်။

“မြင်းလှည်းကလေးနဲ့တူပျော်ပျော်... သူ့ရည်းတွဲတော် သွားစို့နော်”

ဆိုသောသီချင်းသည် ကျွန်တော်တို့ငယ် ငယ်က ရေဒီယိုမှ မကြာခဏလာသည်။

“ဘုံပြတ်ခေါ်မြင်းလှည်းကလေးနဲ့ ယဉ် ယဉ်ကျေးကျေးထိုင်၊ မမတို့ မော်ရွှေမြိုင်”

ဒီ သီချင်းတွေ နားထောင်ပြီးနောက် မြင်းလှည်းစီးချင်သော စိတ်တွေ ပြင်းပြလာ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်လူမှန်းသိတတ်ခါစ အရွယ်၌ ရန်ကုန်မှာ မြင်းလှည်းတွေ မရှိတော့။ သူတို့နေရာမှာ သုံးဘီးကားတွေက အစားထိုး ဖြစ် ဆွဲနေပြီဖြစ်၏။ ပဲခူးက အဖေအမျိုးတွေ မှ သွားလည်တော့မှပင် မြင်းလှည်းစီးခွင့် ရ သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို တစ်တွေက မြင်းလှည်းဆရာကြီးကို စည်းရုံးပြီး မြင်းကြီး တစ်ကောင်တစ်ကောင်လှည့်စီ ကိုင်ကြသည်။ အဲဒီလိုပင် မြင်းလှည်းမောင်းတတ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်း သာပီတိ ဖြစ်ရသည်။

အဖေနှင့်အတူ မန္တလေးကို လိုက်သွား သောအခါမှာတော့ မြင်းလှည်းကို တဝကြီးစီး ရ၏။ မန္တလေးက လူစီးမြင်းလှည်းများမှာ အခြားမြို့တွေက ပုံစံနှင့် မကွဲပြားလှသော် လည်း ကုန်တင်မြင်းလှည်းတွေကတော့ ထူး မြား သည်။ လှည်းအိမ်က နည်းနည်းပိုကြီးသ သား ထင်ရ၏။ အမိုးမပါ။ ဒေါက်ကောင်း ထောင်းမြင်းချောမြင်းလှကြီးတွေ က၊ ထား သည်။ များသောအားဖြင့်တော့ နွားနို့ပို့သော မြင်းလှည်းများ ဖြစ်၏။ လူစီးမြင်းလှည်းတွေလို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်မဟုတ်ဘဲ ကဆုန်ပေါက် ဖြစ်ကြ သည်။ လှည်းကို မမြင်ရခင်မှာဘဲ နှုတ်သံဖြောင်း ဖြောင်းကို အရင် ကြားရတတ် သည်။

ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးကတော့ ဘာဂီ

ခေါ် မြင်းရထားများပင်ဖြစ်၏။ ရထားလုံးဟု လည်း ခေါ်သည်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ စုံ ထောက်ဦးစံရှားဝတ္ထုတွေထဲမှာ မြင်းရထား အကြောင်း မကြာခဏပါသည်။ အမှုသည်၏ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး မြင်းရထားနဲ့ လာခဲ့ တယ်မှတ်တယ်၊ ဟုတ်စ' ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားက ကောက်ချက်ချလိုက်ပုံကို သိပ်သ ဘောကျသည်။

ပြင်ဦးလွင်ရောက်တော့မှပင် မြင်းရထား စီးချင်သော ဆန္ဒပြည့်ဝတော့သည်။ နာရီစင် နားမှာ မြင်းရထားဂိတ်ရှိသည်။ မောင်းသူများ မှာ အများအားဖြင့် အိန္ဒိယနွယ်ဖွားများဖြစ် ၏။ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေလည်း ပါနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ငှားစီးသော မြင်းလှည်းကို မောင်းတဲ့ ဆရာကြီးမှာ ကောင်းဘျိုင့်ကားတွေ ထဲက မြင်းလှည်းသမားတွေလိုပဲ။ ဝစ္စကုတ် ခေါ် လက်ပြတ်ခါးတိုအင်္ကျီကို အပေါ်ကထပ် ဝတ်ပြီး သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသည်။ ယူကလစ်ပင်တွေကြားက ကွေကွေကောက်ကောက် လမ်းကလေးအ တိုင်း ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သို့ သွားခဲ့ရပုံကို ခုထိ မမေ့နိုင်သေး။

ခေတ်ပြောင်းလာတော့ မော်တော်ကား တွေလည်း များပြားလာသည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးလိုမြို့ကြီးတွေသာမက နယ်မြို့တွေမှာ ပါ မော်တော်ကားတွေ ဝင်ရောက်လာသည်။ မြစ်တွေချောင်းတွေကို တံတားထိုးနိုင်လာ

သဖြင့် အရင်က ကားလမ်းမပေါက်နိုင်သော
မြို့တွေမှာပါ မော်တော်ကားတွေ ဥဒဟိုဝင်
ထွက်နိုင်လာသည်။

မြင်းလှည်းနေရာမှာ မော်တော်ကား
တွေက တစ်စတစ်စ အစားထိုးဝင်ရောက်လာ
သည်။ ပြီးတော့ မြင်းလှည်းစရိတ်ကလည်း
မြင့်တက်လာနေသည်။ ခုချိန်မှာ မြင်းလှည်း
အသစ်တစ်စီး တည်ဆောက်ဖို့ မလွယ်တော့။
မြင်းကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရတာက
လည်း တာဝန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အစာ
ကောင်းကောင်း ကျွေးမယ်ဆိုလျှင် ဓာတ်ဆီဖိုး
ထက်တောင် ပိုပြီး ကုန်ကျလေမလားမသိ။

မြင်းလှည်းခေတ် တိမ်ကောလာတော့
မည်။ စီးခွင့်ရတုန်း စီးထားမှဆိုပြီး သန်လျင်
ဘက်ရောက်တိုင်း မြင်းလှည်းကို တကူးတက
ငှားစီးရသည်။ ကြာလျှင် မြင်းလှည်းတွေ ပ
ပျောက်သွားမှာကိုတောင် စိုးရိမ်မိ၏။ ပြင်ဦး
လွင်က မြင်းရထားတွေကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
အဖြစ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားလျှင်
ကောင်းမည်ထင်၏။

ထို့အတူ ပုဂံက မြင်းလှည်းတွေကို လည်း
ရိုးရာ မပျက်အောင် ဂရုစိုက်ရလိမ့်မည်။
ပုဂံမှာ ဘုရားတွေလှည့်ဖူးလျှင် မြင်းလှည်းနဲ့
သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ အေးအေး
ဆေးဆေးဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှုခင်းတွေ
ကို အရသာခံကြည့်လို့ ရသည်။ လမ်းမှာ ခဏ
ရပ်ပြီး လမ်းဘေးက ဘုရားငုတ်တိုတွေ၊ အုတ်
ပုံအုတ်ရိုးတွေကို အချိန်ယူပြီး ဆင်းလေ့လာ
လို့ ရသေးသည်။

ပုဂံကို လူတွေ အရောက်အပေါက် များ
လာသည်။ ပြည်တွင်းရော ပြည်ပကပါ ခရီး
သည်တွေ အဝင်အထွက်များလာသဖြင့် ကား
ကြီးကားငယ်တွေကလည်း အရင်ကထက် အ
ဆ များစွာ ရောက်ရှိလာသည်။ ကားတွေဆီက
ထွက်ပေါ်လာသော ဓာတ်ဆီဈေး ဒီဇယ်ဈေး

တွေက လေထုကို ညစ်ညမ်းစေသည်။

ပုဂံကစေတီပုထိုးတွေ နှစ်ပေါင်းထောင်
ချီပြီးကြာအောင် ခိုင်ခန့်စွာ တည်ရှိနေနိုင်ခြင်း
မှာ မြောက်သွေသော ရာသီဥတုတစ်ခုတည်း
ကြောင့် မဟုတ်။ သန့်ရှင်းသောလေထုရှိခဲ့သော
ကြောင့်လည်း ပါသည်။

ပုဂံက ဘုရားတစ်ဆူကို ဝင်ဖူးလိုက်
အခါတိုင်း ပုဂံခေတ်ကို ပြန်ရောက်သွားသလို
ခံစားရတတ်သည်။ ထူးဆန်းသော အတွေ့အ
ကြုံတစ်ခုပါပဲ။ ဘုရားထဲက ပြန်ထွက်အလာ
ရှေးအတိတ်ကာလကို လွမ်းမောလက်စ
ကုန်သေးခင်မှာ ခေတ်မီဘတ်စကားကြီး
ဟိုက်ဒရောလစ်တံခါးက ရှူးခနဲ ပွင့်၊ အိမ်ထဲ
စက် ဆိုဖာပေါ်ဝင်ထိုင်၊ လေအေးစက်ထဲ
စိမ့်ခနဲ ကြိုဆိုလိုက်သောအခါ အပူရှုပ်သွား
သလိုမျိုး ခံစားမှုရှေ့ခံဖြစ်သော ဝေဒနာနှစ်
ကြံ့ရသည်။

တကယ်လို့သာ မြင်းလှည်းကလေးနဲ့
လျှင် ကွေကွေကောက်ကောက် မြေနှိလမ်း
လေးဘေးက ထနောင်းပင်တွေ၊ ရှားစောင်း
တွေကို ကြည့်ရင်း၊ ကြေးနီရောင်မြေပြင်
ငေးမောရင်း၊ ချူသံလွင်လွင်ကို နားဆင်ရင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံဗျင်ငယ် တစ်ဦးလို
အန္တသူရိယအမတ်ကြီး၏ အိမ်တော်သာ
တပည့် တစ်ဦးလိုလို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရတာ
ဘယ်လောက် အရသာရှိလိုက်လေမလဲ။

အောင်ပင်လယ်မဂ္ဂဇင်း
ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၉

မင်းလှ

သူ့များကို
တို့မရင့်တယ်

ကမ္ဘာ့ဖလား ခြေစစ်ပွဲ မြန်မာနှင့် အိုမန်
တို့ ကစားကြပုံအကြောင်း လူတိုင်းလိုလို
သိပြီးဖြစ်၏။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း
အသေးလုံးမျက်မြင်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြန်
မာဘောလုံးပွဲကြည့်ပရိသတ်အပေါ် အပြစ်ပုံ
ချကြသည်ကိုလည်း ကြားနေ၊ ဖတ်နေရသည်။
အဖြင့် မဟုတ်ဘူးလား။ အပြစ်မရှိဘူးလား
အလျှင်တော့ ငြင်းဖို့ခက်နေပြန်သည်။ လူ
သက်သေ၊ ပစ္စည်းသက်သေ၊ ဗီဒီယိုသက်သေ၊
အတိတ်သက်သေတွေ အစုံအလင်ရှိနေမင့်ကိုး။
သို့ရာတွင် ပြဿနာတစ်ခုကို ဝေဖန်
ဆန်းစစ်ရာမှာ 'ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ' ဆိုတာ
အဓိကတည်းကိုကြည့်ပြီး သုံးသပ်၍မရ 'ဘာ
ကြောင့် ဖြစ်တာလဲ' ဆိုသော အချက်ကိုပါ
အညှိသွင်းစဉ်းစားဖို့ လိုသည်။

ခုကိစ္စမှာ ပြဿနာက အိုမန်နိုင်ငံမှာ
စတင် အရင်းခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မြန်မာဘောလုံး
အသင်းက အိုမန်မှာ အဝေးကွင်းအဖြစ် ပထမ
အကျော့ သွားကစားခဲ့ရသည်။ အိုမန်တို့က
အိမ်ရှင်အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝသာမက
ပိုပိုသာသာကြီးကို ယူပစ်ခဲ့သည်။ ဒိုင်လူကြီး
လား၊ စည်းကြပ်ဒိုင်လားတော့ မသိ၊ သူက
လက်ဘနွန်နိုင်ငံသားဟု ကြားရ၏။ တစ်နိုင်ငံ
စီ ဖြစ်သော်လည်း လူမျိုးချင်း ဆက်နှယ်မှုရှိ
နေသည်။ ဒါလည်း ထည့်စဉ်းစားစရာ ဖြစ်၏။
ထိုအချက်ကိုသက်သေပြလိုက်သည်မှာ-
ဘောလုံးပွဲတွင် ဒိုင်လူကြီးက အိမ်ရှင်
ဘက်ကို သိသိသာသာကြီး မျက်နှာသာပေးခဲ့
ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မြန်မာဘောလုံးမသားမဟု
နည်းနည်းလုပ်သည်နှင့် ပြစ်ဒဏ်သောပေး

သည်။ အိုမန်ဘက်ကလုပ်လျှင် မသိကျိုးကျွန်
နေသည်။

ဒီတော့ မြန်မာအသင်းသားတွေက မိမိ
ဘို့ ဂိုးခရိယာနားတွင် ဝင်ပူးပြီး မဖျက်ရဲ။ ဒီ
တော့ကွတ် အခွင့်ကောင်းယူပြီး အိုမန်တို့တစ်
ဦး ရသွားသည်။

ဒီလောက်ဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သေး။
နောက်တစ်ဂိုးရအောင် ကြံဦးမှ။ အပြစ်ရှာ၍
မရသောအခါ မြန်မာဂိုးသမားဘောလုံးကို
ကြာတယ်ဆိုပြီး ဂိုးခရိယာထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်
ဘော ပေးလိုက်လေသည်။ ဂိုးသမားတစ်
ယောက်အနေဖြင့် ဘောလုံးကို သတ်မှတ်ထား
သော အချိန်ထက်ပိုပြီး ကြာအောင် ကိုင်ထား
လျှင် ပြစ်ဒဏ်ဘောပေးနိုင်သည်ဆိုသော ဥပ
ဒေ ရှိကြောင်း ကြားဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင်
အသုံးပြုလေ့ မရှိပါ။ ပွဲပေါင်းရာနှင့်ချီ ကြည့်
ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒါမျိုး မတွေ့ဖူးပါ။

များသောအားဖြင့် ဂိုးသမားအချိန်ဆွဲ
သည်ထင်လျှင် ဒိုင်လူကြီးက ခရာမှုတ်ပြီး မြန်
မြန်ကန်ဖို့ အချက်ပေးသည်။ ဒီလိုမှ မရလျှင်
အဝါကတ်ပြသည်။ နောက်တစ်ခါ ဆိုလျှင်
နှစ်ဝါတစ်နိဖြင့် အထုတ်ခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း
သတိပေးသည်။ ဒါလောက်ပဲ။

အခုတော့ ပြစ်ဒဏ်ဘောမှ လျှံထွက်လာ
ရာကတစ်ဆင့် အိုမန်တို့ ဒုတိယဂိုးရသွားတော့
သည်။ ဒီနောက်မှာ မြန်မာအသင်းက အဝေး
ဂိုးပြန်ရဖို့ ဖိကစားသည်။ ထပ်ဆောင်းချိန်သုံး
မိနစ်ပေးရာမှာ မြန်မာတို့ ထောင့်ကန်ဘောရ
သည်။ ပွဲပြီးဖို့ တစ်မိနစ်လိုသော်လည်း ဒိုင်
လူကြီးက ကန်ခွင့်မပေးဘဲ ပွဲသိမ်းခရာမှုတ်ပစ်
လိုက်သည်။

ပရီးမီးယားလိဂ်ပွဲတွေ ကြည့်ဖူး၏။
အချိန်စေ့ နေသည့်တိုင် ထောင့်ကန်ဘော ရ
လျှင် တစ်ကြိမ်တော့ အခွင့်အရေးပေးရစမြဲ
ဖြစ်၏။ ခုတော့ အချိန်တောင် မစေ့သေး။

(ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က အာရှဖလား
ဗိုလ်လုပွဲမှာ အိမ်ရှင်အိရန်က အခုလိုပဲ နည်း
မျိုးစုံနှင့် ညစ်ပြီး မြန်မာကို အနိုင်ယူခဲ့ဖူးသည်။
နောက်တစ်ခါ မြန်မာအသင်း ပြည်ပပွဲ သွား
ကစားရသောအခါ ဂန္ထဝင်ကာတွန်းဆရာကြီး
ဦးဖေသိန်းက 'ဤရန်၊ ထိုရန်တွေကိုလည်း
သတိထားကြပါဆိုပြီး 'အိရန်'နှင့် 'ဤရန်'ကို
သံတူကြောင်းကွဲလုပ်၍ ကာတွန်းပုံဖြင့် ပညာ
သားပါပါ သရော်တာ မှတ်မိသေးသည်။)

***

အိုမန်မြေမှာ အညစ်ခံခဲ့ရသဖြင့် မြန်မာ
ပရိသတ်မှာ အတော်ကြီးခံပြင်းနေကြသည်။
နေနှင့်ဦး၊ ငါတို့အိမ်ကွင်းကျရင် သိမယ်ဟုတေး
ထားကြသည်။ ဒိုင်လူကြီးအပေါ်မှာလည်း
အားကိုး မျှော်လင့်ထားကြသည်။ တကယ်
လည်း ကစားကြရော ဂျပန်ဒိုင်လူကြီးက
မြန်မာအသင်းဘက်ကို မျက်နှာသာမပေးသည့်
အပြင် ပင်နယ်တီပင် ပေးလိုက်သေးသည်။

တကယ်တော့ ထိုပင်နယ်တီမှာ ပေးလည်း
ရသည်။ မပေးလည်း ရသည်ဆိုသော အနေအ
ထားဖြစ်၏။ ပေးလိုက်သည့်အတွက် ဒိုင်လူ
ကြီးမှားတယ်လို့ ပြောလို့မရ။ သို့ရာတွင် ပွဲ၏
လက်ရှိအခြေအနေကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်
သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိုမန်က တစ်ဂိုးသွင်းထား
ပြီးပြီ။ ပထမအကျော့တုန်းကလည်း နှစ်ဂိုး
ဂိုး မရှိ။ ဒီတော့ အဝေးဂိုး အပါအဝင် သုံးဂိုး
အသာရထားပြီးပြီ။ မြန်မာအသင်းအနေဖြင့်
သရေရလဒ်ကိုတောင် မျှော်လင့်စရာမရှိတော့။
လေးဂိုးပြန်သွင်းနိုင်မှသာ ခြေစစ်ပွဲအောင်
တော့မည်။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ပင်နယ်တီကို
မပေးဘဲ ထားလိုက်လျှင် အိုမန်ဘက်က ကန်
ကွက်ကောင်း ကန်ကွက်မည်။ သို့တိုင်အောင်
သူတို့ ခြေစစ်ပွဲအောင်ဖို့ ကျိန်းသေသလောက်

ဖြစ်နေသောကြောင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆောင်းဆိုမှာ မဟုတ်။ မြန်မာပရိသတ်ကသာ ဒီဒိုင်လူကြီး ငါတို့ဘက်ကို ညှာတာသားပဲ' ဆိုပြီး ကျေနပ်သွားမည်။

တကယ်နပ်တဲ့ ဒိုင်လူကြီးဆိုလျှင် ထို ဝင်နယ်တီကို ပေးမှာမဟုတ်။ ဒိုင်လူကြီးဆို သည်မှာ ဥပဒေအတိုင်း အတိအကျအပြစ်ပေး ချခြင်း တာဝန်ကျေသည် မဟုတ်။ ပွဲလှအောင်၊ ပွဲညှိမိအောင် ထိန်းတတ်ဖို့လည်း လိုသည်။ ခု တော့ ဂျပန်ဒိုင်လူကြီးက အရိပ်သုံးပါး နား ထေည့်သည်လား။ ဦးတိကျ လုပ်ချင်သည်ပဲ ထား မသိ။ မလိုအပ်ဘဲ ပင်နယ်တီပေးချလိုက် စာ ပရိသတ်၏ဒေါသကို နှစ်ဆတိုးသွားစေ ပြီး ပွဲက ပိုဆူလာတော့သည်။

(တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကို သတိရမိတယ်။ ဆိုတစ်ခါ တိုက်ဂါးဖလား ဆီးမီးဖိုင်နယ်မှာ ဝင်ကာပူနဲ့ ကစားတော့ မြန်မာအသင်း ပြဿနာတက်ခဲ့ရတာလည်း ဂျပန်ဒိုင်ပဲ။)

အိုမန်ကစားသမားတွေ၏ အပြုအမူကို ထည်း ထောက်ပြချင်သည်။ သူတို့သည် ဘာ မဟုတ်တာလေးနှင့် လှဲချလူးလှဲခိုပြီး အချိန် ဆွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဂိုးသမားကလည်း ပွဲ နောင်နှေးအောင်လုပ်တာ မကြာခဏ။ ပြီး တော့ သူတို့၏ မထေမဲ့မြင် အပြုအမူတွေက ဝန်ထုတ်ကို တမင်သက်သက် ဆွပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။ (ဒါတောင် အင်္ဂလန်က ပရီးမီးယား ထိန်းမှာ ကစားနေတာဆိုပဲ။)

အချို့ဝေဖန်သူတွေက တောင်/မြောက် နှင့် အရှေ့ဘက်ပွဲကြည့်စင်မှာ အခမဲ့ကြည့်ခွင့် ပေးလိုက်၍ လူပြောက်သောက်ဝင်လာပြီး ခု ထို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ဖြစ်ခြင်းဟု ဆိုသည်။ မှန် သင့်သလောက် မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အိုမန် အသင်း၏လက်ထောက်နည်းပြကို ထိုမှန်သွား သောအရာကို ပစ်လွှတ်လိုက်သူမှာ အထူး ထန်းဘက်မှ ပရိသတ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း

ထည့်တွက်ပါဦး။

နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာ ရှိသေး သည်။ ခုပွဲမတိုင်ခင်က ခြေစစ်ပွဲနှစ်ပွဲကို အိမ် ရှင်အဖြစ် လက်ခံကျင်းပခဲ့ဖူးသည်။ ဒီလောက် ပြဿနာမတက်ခဲ့။ မွန်ဂိုလီးယားနှင့်ပွဲမှာ ကိုယ်က နိုင်လိုက်၍ ထားပါတော့။ အိန္ဒိယနှင့် တုန်းက ပွဲပြီးခါနီးကျမှ ချေပဂိုးပေးလိုက်ရပြီး အိန္ဒိယက အဝေးဂိုးနှင့် တက်သွားခဲ့သည်။ (ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။)

ဒီတော့ ပြိုင်ဖက်အသင်း ဘယ်အသင်း လဲဆိုသည်ကလည်း အရေးပါသော အချက် တစ်ချက်ဖြစ်နေပြန်သည်။ တကယ်လို့ အခု ကန်သော အသင်းသည် အိုမန်မဟုတ်ဘဲ တောင်ကိုရီးယားဆိုလျှင်၊ ပတ်ဂျေဆန်ပါလာ ပြီး ခြေစွမ်းပြမယ်ဆိုလျှင် 'ဒါမျိုးဖြစ်ပါ့မလား။ တကယ်လို့များ မန်ယူအသင်းသာဆိုလျှင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ' ရွန်နီတို့၊ နာနာတို့၊ ဟာ နန်ဒက်တို့က မြန်မာဘက်ကို တစ်ဂိုးပြီး တစ် ဂိုး လှလှပပကန်သွင်းနေမည်ဆိုလျှင် လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်း ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

***

တကယ်တော့ မြန်မာ ပရိသတ်သည် မျှမျှတတ အားပေးသည့်နေရာတွင် နာမည် ကြီးခဲ့ဖူးပါသည်။ အားနည်းသောဘက်ကို ပို ပြီး အလေးသာတတ်သည့် သာဓကတွေရှိခဲ့ သည်။ ရှေးတုန်းကအကြောင်းတွေ မပြော တော့ပါ။ သိပ်မကြာလှသေးသော ကာလတုန်း က ပွဲတစ်ပွဲကိုသာ ဥပမာ ပေးပါမည်။

လူငယ်ခြေစစ်ပွဲတစ်ခုကို မြန်မာကအိမ် ရှင်အဖြစ် လက်ခံကျင်းပရာ ဂူအမ်ဘောလုံး အသင်းလည်း ပါသည်။ ဂူအမ်သည် နိုင်ငံအ ဖြစ်တောင် မပြောနိုင်သေးသော ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းသာ ဖြစ်သည်။ လူဦးရေကလည်း နည်းနည်းလေး။ ဘောလုံးအဆင့်တစ်နားက လည်း ပိုးအောက်ဆုံးမှာ။ ပွဲဟိုင်း ဂိုးပြတ်

ရှုံးသည်။ မြန်မာပရိသတ်က ဂူအိမ်ကို (မြန်မာ နဲ့ ကစားတဲ့ပွဲ အပါအဝင်) တစ်ခဲနက်အားပေး သည်။ ဂူအိမ်ဘောလုံးသမားတွေက ကျေးဇူး တင်ကြောင်း တဖွဖွပြောခဲ့ကြရသည်။

(အဲဒါမျိုးကျတော့ ဘာပြောမလဲ။)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိုမန်နှင့်ပွဲသည် အရုပ် ဆိုး အကျည်းတန်သွားခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ သူတို့က ဧည့်သည်၊ ကိုယ်ကအိမ်ရှင်၊ ဧည့်ဝတ် ကျေရမည်။ သတို့ဘာလုပ်လုပ် သဘောထား ကြီးရမည်။ (ကိုယ်က သောင်းနဲ့ချီတဲ့လူအုပ် ကြီးနဲ့ ဝိုင်းထားတာ။ သူတို့မှာ လူလေး ဆယ် ဂဏန်းလောက်ပဲ ရှိတာ။ အုပ်စုဖွဲ့ အနိုင်ကျင့် တာမျိုး မလုပ်သင့်။ ခုတော့ ကိုယ့်အပြစ် ဖြစ် ရပြီ။)

ဖိဖာက သက်သက်ညာညာ စဉ်းစား မည် ပြောသည်။ ခုစာရေးနေချိန်အထိ ဘာမှန်း မသိရသေး။ ဒဏ်ငွေ အရိုက်ခံရနိုင်သည်။ အိမ်ကွင်းကစားခွင့် ဘယ်နှစ်ပွဲပိတ်လိုက်သည် ဆိုလျှင် မြန်မာပရိသတ်ပဲ နစ်နာမည်။ ခွင့် လွှတ်ပါတယ် ဆိုရင်တောင် သတိပေးချက် တွေ၊ တောင်းဆိုချက်တွေ တစ်လှေကြီးကို လိုက်လျောပေးရတော့မည်။

နိုင်ငံတိုင်းသည် အားကစားပွဲများတွင် အိမ်မရှင်လုပ်ခွင့်ကို မက်မောကြသည်။ အိမ် ရှင်လုပ်ခွင့်မရ၍ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး သေသည့်လူတွေပင် အချို့ နိုင်ငံများမှာ ရှိခဲ့ သည်။ (အိမ်ရှင်ဖြစ်ရတာ အခွင့်အရေး အများ ကြီး အသာရတာကိုး။)

လောလောလတ်လတ် ဖြစ်သွားသည် ကိစ္စ တစ်ခုကိုပဲကြည့်။ ကမ္ဘာ့ဖလားပိုက်ကျော် ခြင်း ပြိုင်ပွဲကို မလေးရှားက အိမ်ရှင်လုပ်ခွင့်ရ သည်။ အခွင့်အရေးကို အမိအရယူသည်။ ထိပ် သီးနှစ်သင်းဖြစ်သော မြန်မာနှင့်ထိုင်းတို့ကို ဆီမီးဖိုင်နယ်မှာ ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် ဖန်တီး လိုက်သည်။ ဒီတော့ မလေးရှားက ပွဲချောင်ပြီး

ဗိုလ်လုပွဲကို အလွယ်တကူ တက်သွားသည်။ ဒုတိယကတော့ ကျိန်းသေသွားပြီ။ မြန်မာက ထိုင်းကို ရှုံးသဖြင့် တတိယရသည်။

ဒါထက်အရေးကြီးသည်က ကမ္ဘာ့အဆင့် သတ်မှတ်ချက်ပင် ဖြစ်၏။ အပြည်ပြည်ဆိုင် ရာပွဲများမှာ အောင်မြင်မှု၊ ဆုတံဆိပ်ရရှိမှု အ ခြေအနေတွင် မြန်မာက မလေးရှားထက်သာ သည်။ ပြီးတော့ အာရှ အားကစားပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ပူပူနွေးနွေးရထား သောအသင်း။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့အဆင့် သတ် မှတ်ရာမှာတော့ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲရလဒ်ကိုသာ အတည်ယူလိုက်သဖြင့် ထိုင်းက တစ်၊ မလေးရှားက နှစ်၊ မြန်မာက သုံးဖြစ်သွားရ သည်။ (ဒါဟာ အိမ်ရှင်ဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အားသာ ချက်ပါပဲ။)

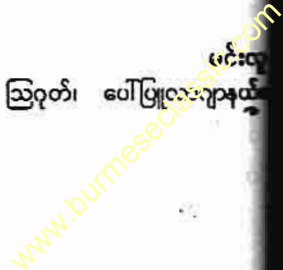
* * *

မြန်မာအိုမန်ပွဲကိုကြည့်ပြီး 'မြန်မာပရိ သတ်ဟာ ရမ်းကားသလား၊ ရိုင်းစိုင်းသလား ကြမ်းကြုတ်သလား'ဆိုသောမေးခွန်းကို ဖေး ဖေးမမ ဖြေရလျှင် 'မရင့်ကျက်သေးတာပါ'ဟု ဆိုရမည်။ ဂရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောရလျှင် တော့ မြန်မာ့ဘောလုံးအဆင့်အတန်းနှင့်အ တူ ပရိသတ်အဆင့်အတန်း မြင့်မားရေး အ တွက်ပါ တာဝန်တစ်ရပ် ပိုလာခဲ့ပြီ။

ထို့အတူ ...

ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာလျှင် ဘက်စုံ ထောင့်စုံက မသုံးသပ်ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက် တစ်စုတစ်ဖွဲ့အပေါ် လုံးဝအပြစ်ပုံချချင်တတ် သော အကျင့်ဆိုးကြီးကိုလည်း ပြင်ဖို့ အချိန် တန်ပြီဟု ထင်မိပါသည် ကိုယ့်ဆရာများ...။

၁၆၊ ဩဂုတ်၊ ပေါ်ပျူလားဘုရား

ငါးကလေးတစ်ကောင်
ရေနစ်သေမှာစိုးလို့
ကယ်ဆယ်လိုက်တာ
ကုသိုလ် ရနိုင်သလား။

သိပ်နာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောနိုင်သလား။

ကြွက်တစ်ကောင်အဖို့
ကြောင်အစားခံရတာနဲ့
မြွေအမျိုးခံရတာ

သံတစ်ချောင်းရိုက်ပေးတဲ့
အဖိုးအခအဖြစ်
တူတစ်လက်ပေးလိုက်ရရင်
တန်တယ်လို့ ဆိုမလား။

ခြားနားမှုရှိတယ် ထင်သလား။

လောက်တစ်ကောင်ကို
ကတ္တီပါစပေါ်တင်ထားရင်
ပျော်ရွှင်လိမ့်မယ်လို့
ယူဆသလား။

အချိန်မမှန်တဲ့
နာရီတစ်လုံးထက်စာရင်
ရပ်နေတဲ့ နာရီတစ်လုံးက
တစ်ရက်မှာ
နှစ်ကြိမ်မှန်သေးတယ်ဆိုရင်
သဘောတူသလား။

ပုလင်းတစ်လုံးဟာ
သူရာမေရိယက်ကို
ကျူးလွန်မှု ရှိ မရှိ
သိနိုင်သလား။

အဖြေကို
ဘဝစာမျက်နှာ
တစ်နေရာတွင်
ရှာကြည့်ပါ။

ရွှေချထားတဲ့ ကြိမ်လုံးနဲ့
အရိုက်ခံရရင်

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၁

မိမိကလေး အဖေအဖေ

ဒီကိစ္စကို ရေးချင်နေတာ ကြာပါပြီ။
ရေးမယ် ရေးမယ်နဲ့ စိတ်ကူးမိပြီးမှ မရေး
ဖြစ်ခဲ့။ တခြား စာရေးဆရာတွေကလည်း
ကြုံလျှင် ကြုံသလို မကြာခဏ ရေးနေကြ

သောကြောင့် မလိုတော့ဘူး
ထင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဘေးဖယ်
ထားမိသည်။
သို့ရာတွင်...

***

အမေ လူထုဒေါ်အမေ
ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဝမ်း
နည်းကြောင်း သတင်းတွေ
အမှတ်တရ ဆောင်းပါးတွေ
စာနယ်ဇင်းတိုင်း လိုလိုမှာ
ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။
ဂျာနယ် တစ်စောင် ထဲ
သတင်း ဆောင်းပါးမှာတော့
အမေရေးသားခဲ့သော နာမည်
ကျော် စာအုပ်များစာရင်း စ

www.burmeseclassic.com

ဒီထဲက စာအုပ်တစ်
အမည်ကို ဖတ်လိုက်
အခါ 'ဟိုက်...လွဲပဟ'
အလွန်တကြား ရေရွတ်
လေသည်။

စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကို ရေး
ရေးရာ 'ရွှေရိုးစာကလေး'
ဖြစ်လေသည်။ အမှန်မှာ
ရေးရာကလေး'သာဖြစ်၏။
ရေးရာကလေးခေါ် ကာတွန်း
ရေးရာကလေးသည် မြန်မာ့အနု
ပညာ သမိုင်းတွင် အလွန်အ
ထူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ပထမ
ရေးရာ ကာတွန်းဆရာကြီး၊
ကာတွန်းရုပ်ရှင် အပိုင်းတို့က
ရေးရာ ပထမဆုံး စမ်းသပ်
ရေးရာ ပြခဲ့သူ၊ ရုပ်ရှင်ခေတ်ဦး
ရေးရာ ကာလ၏ သရုပ်ဆောင်
ရေးရာ နာမည်ကျော်ဦးရွှေ
ရေးရာကို စတင်တီထွင်ခဲ့
သူ

ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်ထူး
ရေးရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကွန်
ရေးရာ နည်းပညာ ခေတ်ကျ
ရေးရာ 'ဘကလေး'အဖြစ်ကနေ
ရေးရာကလေး'ဘဝသို့ ပြောင်းရ
ရေးရာသည်။ တော်သေးတာပေါ့။
ရေးရာကို 'ရွှေရိုး'လို့များ မှား
ရေးရာမိခဲ့လျှင် ဦးဘကလေးမှာ
ရေးရာလုံးသမား ဖြစ်ရပေဦး
ရေးရာသည်။

('ဗ'နှင့် စာလုံး ပေါင်း
ရေးရာ ကာတွန်းဦးဗကလေး
ရေးရာ တခြားတစ်ယောက်သာ
ရေးရာဖြစ်သည်။ ရွှေရိုးဘကလေး

နှင့် မသက်ဆိုင်ပါ။)

အထက်ပါကိစ္စကို စော
စောကတည်းက ရေးမလို့ပါ
ပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လျှင်လည်း
ကျာနယ်တိုက်ကို ထောက်ပြ
အသိပေးပြီး အမှားပြင်ဆင်
ချက်ထည့်ပေးဖို့ တောင်းဆို
ရကောင်းမလား စဉ်းစားသေး
သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က
အမေမာ ဆုံးခါစ၊ တာသသ
လွမ်းလို့ကောင်းတုန်းအချိန်
မှာ လူတွင်ကျယ် လုပ်သလို၊
စိတ် အနှောင့်အယှက်ပေး
သလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့က တစ်
ကြောင်း၊ ထိုသတင်းဆောင်း
ပါးဖော်ပြသော ကျာနယ်က
လည်း ဒီအမှားကလေးတစ်ခု
ကလွဲလျှင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝေ
ဝေဆာဆာ ဂုဏ်ပြုတင်ဆက်
ခဲ့သော စေတနာကို လေးစား
တာက တစ်ကြောင်းတို့
ကြောင့် အသာလေး ငြိမ်နေ
ခဲ့တာ။

သို့ရာတွင် (ဒုတိယ အ
ကြိမ်) ....

* * *

ကျာနယ် တစ်စောင်ရဲ့
ကြော်ငြာထဲက 'သမ္မတ
ဟောင်း ဂျွန်မက်ကိန်း' ဟု
ရေးထားတာ တွေ့လိုက်တော့
မျက်ခုံး ပင့်လိုက်မိ၏။ ဂျွန်
မက်ကိန်းသည် အမေရိကန်
နိုင်ငံရှိ အဓိကပါတီကြီး နှစ်ခု
အနက် ရီပတ်ဘလစ်ကန်
ပါတီ၏ 'သမ္မတလောင်း' ကို
'သမ္မတဟောင်း'ဟု မှားရိုက်

လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာကြီး
ကို ကိုင်လုပ်မယ် တက်ကဲ
ဟန်ပြင်နေသော ဂျွန်မက်
ကိန်းတစ်ယောက်မှာ မြန်မာ
စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ ကျမှပဲ
မောင့်တစ်ပတ်ခွမ်း ဖြစ်သွား
ရရှာ၏။ 'မြန်မာကွ'ဟု ထပြီး
ကြွေးကြော် လိုက်ဖို့တောင်
ကောင်းသည်။

အင်း ... သူတို့နိုင်ငံမှာ
ဆိုလျှင်တော့ ခုလို အမှား
မျိုးကြောင့် ပွက်လောရိုက်
သွား နိုင်သည်။ ဖော်ပြမိသော
စာနယ်ဇင်း အနေဖြင့်လည်း
လူသိရှင်ကြား ဝန်ချတောင်း
ပန်ရလိမ့်မည်။ အခန့်မသင့်
လျှင် တရားစွဲခံရပြီး လျော်
ကြေးတွေ နှင့်နေအောင်ပေး
ရနိုင်သည်။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ
တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စာနယ်
ဇင်းသမားဖြစ်ရတာ ကံ
ကောင်းတယ်ဟု ဆိုကောင်း
ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် (တတိယ အ
ကြိမ်)

***

ကွန်ပျူတာ နည်းပညာ
နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်း
ပါးတစ်ပုဒ်ထဲတွင် ဝင်းဒိုး
အော်ပရေးတင်း စစ်စတမ်
အကြောင်းပါသည်။ ဒီနေရာ
မှာ ဝင်းဒိုးစံကို အင်္ဂလိပ်လို
ရေးရာတွင် 'N' တစ်လုံးပြုတ်
ကျန်ခဲ့ပြီး 'WIDOW'ဆိုပြီး
ဖြစ်နေလေသည်။ (သိပ္ပံပညာ)

က တော်တော်ကြီး ကွာခြား သွား၏။

'WINDOW'၏ တိုက် ရိုက် အဓိပ္ပာယ်က ပြတင်း ပေါက် ဖြစ်၏။ 'WIDOW' ဆိုတာက မုဆိုးမ။ ဒါထက် ပိုပြီးခွကျတဲ့ကိစ္စ။ ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး ဟာသမြောက်တဲ့ ကိစ္စ ကတော့ ခုလို စာလုံးပေါင်း မှားရိုက်မိတဲ့ ကွန်ပျူတာ ကိုယ်တိုင်က ဝင်းဒိုးစနစ် ကို အသုံးပြုနေတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဝင်းဒိုးဖန်တီးရှင် ကြီး ဘောလ်ဂိတ်သာ ကြား သိခဲ့မယ်ဆိုလျှင် ...

"HMA BA DE BYAR"

ဟု ရေရွတ်ညည်းတွား ရှာပေလိမ့်မည် ထင်၏။
(မြန်မာကွ)

* * *

ဆရာကြီး မောင်ထင် ဆုံးပြီးကာစမှာ ဆရာကြီး အကြောင်း ရေးထားသော ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ဖတ် ရသည်။ ဆရာကြီး၏ အမည် ရင်းမှာ (တရုတ်ကပြားမို့) ဦးထင်ဖတ် ဖြစ်၏။ နာမည် က ဆန်းနေသဖြင့် ကွန်ပျူ တာစာစီစာပြင် ဆရာဆရာမ လေးတို့ ကြားဖူးဟန်မတူ။ ဆောင်းပါးရေး သော စာရေး ဆရာရဲ့ လက်ရေးကလည်း ဖတ်ရ ခက်ပုံရသည်။ ထို့ ကြောင့် အနီးစပ်ဆုံး မှန်းပြီး 'ဦးတင်ထက်' ဟု ရိုက်ထည့်

လိုက်လေသည်။

ဒီအတွက် သူတို့ကို အပြစ် ပြောရင်တော့ မတရားရာကျ လိမ့်မည်။ ခေတ်ဟောင်းက စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ နာမည်ရင်းတွေ အကုန် သိဖို့ မလွယ်။ ကျွန်တော်တို့တောင် အတော်များများ သိတယ်ဆို ပေမဲ့ မမှတ်မိတာတွေလည်း ရှိကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ တကယ်လို့များ သူတို့က 'ဒါ ဖြင့် ဆရာရော၊ အနန္တသုရိယ အမတ်ကြီးရဲ့ 'နာမည်ရင်းကို သိသလား'လို့ ပြန်မေးလာ လျှင် ခေါင်းကုတ် ရတော့ မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနယ်ထဲ မှာနေပြီး ဒီအလုပ်လုပ်မယ် ဆိုလျှင် နေလိုလလိုထင်ရှား သော ဆရာ ဆရာမကြီးတွေ အကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် နည်းနည်းပါးပါးတော့ လေ့ လာ ထားသင့်ပါသည်။ အထူး သဖြင့် အယ်ဒီတာတွေပေါ့။

'ကိုသားကြီး၊ ကိုနိုင်၊ ကျော်ကျော်၊ အူဝဲ၊ မခိုင်၊ ဒါဒါ၊ ဂျိုးဂျိုး' စသော နာမည်များကို အလွတ်ရနေ ကြတဲ့ အတွက်တော့ ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးထိုက်ပါပေသည်။

* * *

ဆရာစန်းမော်တင်အောင် ၏ ပထမဆုံးနှင့် နာမည်အကြီး ဆုံးစာအုပ်မှာ 'ဘုန်းမောင် တစ်ယောက်ထဲရယ်' ဖြစ်၏။

ဘုန်းမောင်ဆိုသည်မှာ ဘုန်း ကံရှိသော ယောက်ျားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်အမည် 'ကိုဘုန်း နိုင်' ကို တင်စားထားခြင်း လည်း ဖြစ်၏။

ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲတွင် ထိုဝတ္ထုအမည်ကို ဖော်ပြတဲ့ အခါအုန်းမောင်တစ်ယောက် ထဲရယ်' ဟူ၍ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ဝတ္ထု ထဲက ဇာတ်ကောင်၏ နာမည် ကိုလည်း ကိုအုန်းနိုင်ဟု ပြောင်းရတော့မလို ဖြစ်နေ သည်။ ထိုဝတ္ထုကို အစွဲကြီးနဲ့ ပြီး မိမိ၏ ကလောင်အမည်ကို 'တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်'ဟု မှည့် ခေါ်ခဲ့သော ဆရာကြီးသည် လည်း 'တက္ကသိုလ်အုန်းနိုင်' ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ဒီလိုဆို လျှင် ဆရာသား၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကြီး သမိုင်းသူတေ သီ ဆရာ ဘုန်းတင့်ကျော် ခမျာ....။

* * *

အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်း ဖြစ်)သည် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ထူးထူးခြားခြား လုပ်ပြတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့အကြောင်း ရေး ထားသော သတင်းတစ်ခုမှာ 'မောင်မျိုးမင်းသည် သူ့ရိုက် သော ဇာတ်ကားတိုင်းမှာ ပရိ သတ်ကို "Massage" တစ်ခု ပေးလေ့ရှိသည်' ဟု ဖော်ပြ

သည်။

အင်္ဂလိပ်စာလုံးမှာ E နှင့် A တို့ မှားရိုက်ထားသည်။ ထာဝယ် ဆိုလိုချင်တာက "Message" (မက်ဆေဂျ်/မက်ဆစ်ဂျ်) = 'သတင်းစကား' ဖြစ်၏။ ရိုက်ထားတာက "Message" (မဆာဂျ်) = နှိပ်မည်ခြင်း ဖြစ်နေသည်။ ဒီဆရာ ဒါ ရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်းသည် ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်တဲ့အခါတိုင်း နှိပ်မည်လေ့ရှိသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဆောက်သွားသည်။

(ကိုမျိုးမင်းတစ်ယောက်ဆရာ ဒါရိုက်တာ မလုပ်နိုင်တော့ရင်တောင် အနှိပ်ခန်းဖွဲ့စားလို့ရပြီ။ ကျွန်တော်တို့တို့ ဘော်ဒါရင်းတွေကတော့ အနည်းပေါ့။ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ ဝန်းချီကိုမျိုးမြင့်ကြီးလည်း နေ့စဉ်က ပြန်လာတဲ့အခါမှာ နေပါ။)

* * *

ကျွန်တော့် အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဆရာကြီးရွှေညောင်ဆင်း၏စာများကို အကြီးအကျယ် စွဲလမ်းခဲ့ကြောင်း ရေးထားသည်။ ဝါကျ တစ်ကြောင်းရဲ့အစမှာ 'ဆရာကြီးသည်..ဟု ရေးထားတာကို စာစီဆရာက 'အရာကြီးသည်...' ဟု လုပ်ထည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်မှာ နဖူးကို ချတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး 'အလိုလေး...' ဟု ဆရာကြီး လေသံ

မျိုးမြင့် အလန်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ဆရာကြီး ရွှေညောင်ဆင်းဆိုလျှင် ဆေးတံကြီးခဲလျက် ခုံခုံညားညား ပုံကြီးကိုသာ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာလေ့ရှိကြပါသည်။ ဗမာစစ်စစ် အညာသားကြီးပါဗျာ။ 'အရာကြီး' မဟုတ်ပါဘူး။

* * *

ကျွန်တော်တို့ အဖေ (သာဓု)သည် တိုင်းမိ၊ နယူးစိမ်း၊ ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်စ် စသော

စေ့စပ်သေချာစွာ ဖတ်ရှုသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ နောင်ကိုလည်း သတ်ပုံအမှားသာမက မဂ္ဂဇင်းနှင့်ပတ်သက်သော မည်သည့် ကိစ္စမဆို ဝေဖန် ထောက်ပြ နိုင်ပါကြောင်း။

ရေးသားထားသည်။ ဒီလို တာဝန်သိတတ်သောမဂ္ဂဇင်းတွေ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း ရှိတာတော့ ရှိပါသည်။ သိပ်တော့ မများလှ။ တစ်ခါတွင် အဖေရေး

တစ်ခါတွင်

အဖေရေးသော စာတစ်ပုဒ်ထဲက အရေးကြီးသောစာပိုဒ်တချို့ ပြတ်ကျကျန်ခဲ့သဖြင့် အရသာပေါ့ပြက်ပြက် ဖြစ်သွားရသည်။ အဖေလည်း တော်တော်ဒေါ်ကန်သွား၏။ မဂ္ဂဇင်းကလည်း သူ၏သားတပည့်ဆရာအောင်ပြည့် အယ်ဒီတာလုပ်သော ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း။

နိုင်ငံခြား မဂ္ဂဇင်းများကို ပုံမှန် ဖတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတော့ ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်စ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ စာလုံးပေါင်း အမှားတစ်ခုပါလာသည်။ အဖေက ထိုအမှားကို ထောက်ပြသော စာတစ်စောင်ရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်ဆီ စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပို့လိုက်သည်။ လအနည်းငယ်အကြာမှာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ပြန်စာ ရောက်လာသည်။ "ခုလို သူတို့မဂ္ဂဇင်းကို

သော စာတစ်ပုဒ်ထဲက အရေးကြီးသောစာပိုဒ်တချို့ ပြတ်ကျကျန်ခဲ့သဖြင့် အရသာပေါ့ပြက်ပြက် ဖြစ်သွားရသည်။ အဖေလည်း တော်တော် ဒေါ်ကန်သွား၏။ မဂ္ဂဇင်းကလည်း သူ၏သားတပည့်ဆရာအောင်ပြည့် အယ်ဒီတာလုပ်သော ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း။ ထို့ကြောင့် အဖေက မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆဲလေတော့သည်။

ညနေရောက်သောအခါ ဆရာအောင်ပြည့်သည် အဖေကြိုက်တတ်သော ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဝယ်ပြီး ပြေးလေသည်။ ဟိုရောက်ရောက်ချင်း ဘာမှမပြောသေးဘဲ အဖေရှေ့မှာ ခေါင်းထိုးခံပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလုပ်တာလဲ”

မေးတော့

“ဆရာ နားရင်းရိုက်ချင်ရိုက်လို့ ရအောင်လို့ပါ”

ဟုပြောသောအခါ အဖေလည်း စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ ရှိုး ဟုဆဲရင်း စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်တိုက်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကဖြင့် အဖေလို သြဇာမရှိသောကြောင့် ဆဲတော့ မဆဲရဲပါ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကြိုလာတဲ့အခါ...

“ရက်စက်ပါပေကွယ်”

ဟု ညည်းညူရုံမှတစ်ပါး ကျွန်တော်ကကော ဘာများကော တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

* * *

ဆရာကြီးမင်းသူဝဏ်၏ ‘ခရေနှင့်နှင်းဆီ’ ကဗျာထဲက စာသားတချို့မှာ ဒီလိုပဲ အမှတ်များ၊ အဖတ်များ၊ အရိုက်များပြီး စကားလုံးတွေလွဲချော်နေတာ ကြာတော့ အတည်လို ဖြစ်သွားပြီး ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် စာတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့

ဖူးသည်။

ဆရာကြီး သခင် ဘသောင်း၏ ပန်းသာမစာဥဝတ္ထုမှာလည်း နဂိုက မခါဥဟုရေးခဲ့တာကို မှားပြီး ရိုက်မိလို့ မစာဥဖြစ်သွားရကြောင်း ကိုလည်း ဖတ်ဖူးသည်။

* * *

ဒီနေရာမှာ စာစီ၊ စာပြင်၊ အယ်ဒီတာတွေကိုချည်း အပြစ် ပုံမချသင့်။ စာရေးဆရာတွေဘက်ကလည်း သတိထားဖို့ လိုသေးသည်။ စာကို ပီပီသသ ရေးဖို့၊ အရေးကြီးသောစကားလုံးများ၊ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးသင့်သည်။ တချို့သော အမှားများမှာ စာရေးဆရာကိုယ်တိုင်၏ ချို့ယွင်းချက်များ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှားတာကတော့ ခုချိန်အထိ ရိုးရာမပျက် ဆက်လက်ရှိ နေဆဲပါပဲ။ ဒီစာကို ရေးနေရင်းနဲ့ တောင် နောက်ဆုံးထွက်လာသော ဂျာနယ်တွေထဲမှာ စာလုံးပေါင်းအမှားတွေ တွေနေရသေးသည်။ (ဥပမာ-ခြင်းကျားကို ခြင်ကျား၊ နွမ်ဂျာသိုင်းကို နွယ်ဂျာသိုင်း)။

ဒါမျိုးတွေ တွေတဲ့အခါ တိုင်း ဆရာသော်တာဆွေ၏ စာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ရေးထားတာလေးကို သွားသတိရမိ၏။

ဆရာသော်တာဆွေ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာ တစ်ယောက်၏ဇနီးသည် ထုံထုံအအ ဖြစ်၏။ အပျင်းလည်း ထူသည်။ စားအိုးစားခွက်တွေကို နောက်ဖေးရေကပြင်မှာ ပစ်စလက်ခတ် ထားတတ်သည်။ ထိုကာလက ရန်ကုန်ကျိုးကန်းများသည် အလွန်သောင်းကျန်းသည်။ ကလေးတွေ လက်ထဲက မုန့်တောင် ဝင်သုတ်တတ်သည်။

တစ်ရက်မှာ စာရေးဆရာက စာရေးဖို့ စိတ်ကူးနေတုန်း နောက်ဖေး ရေကပြင်မှာ ကျိုးကန်းတွေက ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတွေကို ထိုးလှန်ပြီး စိတ်ကြိုက်ဝင်စားနေကြသည်။ အိုးသံခွက်သံ၊ ပန်းကန်တွေ ဇလုံတွေ ပြုတ်ကျသံတွေ က ‘ဂလုံဂလွမ်’ ဆူညံနေသည်။ ထိုအခါ စာရေးဆရာက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပြီး သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ...

“ကျိုးကန်းတွေကလည်း ကွာ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်တော့ သူ့ဇနီးက ...

“လာနေကျမောင်ရဲ့..” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၈

တစ်ပွဲတော့ ပြီးသွားပြန်ပြီပေါ့။ ကမ္ဘာ
ဘောင်ဘောင်လုံးပွဲလေ။ ပျော်တဲ့လူလည်း
ပျော် ပိုတဲ့လူ ပို၊ ထွက်တဲ့လူထွက်၊ ပြောင်းတဲ့
ပွဲပြီးပေမယ့် မီးက မသေသေး။
အောက်ဆက်တွဲကလည်း ရှိနေသေးသည်။
ဒီအကြောင်းတွေကို စာနယ်ဇင်းတွေမှာ
တောင်းအဖြစ်လည်း ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။
အောင်းပါးရှင်တွေကလည်း ရှုထောင့် အမျိုး
မျိုး တင်ပြခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ရေး
မယ့် အကြောင်းအရာကလည်း ဒီထဲက ပြေး
လာတာပါ။

ဒါတွေပဲ ဝိုင်းရေးနေကြတာပဲဟု အပြစ်
ပြောလည်း ခံရုံသာရှိ၏။ ရေးစရာကလည်း
အလွန်တာကိုး။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကမ္ဘာ့ဖလား
ဘောင်လုံးပွဲဆိုတာက ဒီတစ်ပွဲပဲရှိတာ မဟုတ်
တော့။ စင်ပြိုင်ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲဆိုပြီး ကျင်းပတာ
မျိုး ရှိလို့လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တစ်
ယောက်ထဲအတွက် အထူးဆိုပြီး သီးသန့်ကန်
ပြတာမျိုး ရှိတာလည်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်
ကြည့်တဲ့တီဗီကလည်း ဘောင်လုံးပွဲအနိုင်အရှုံး
ပေါ်တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ပြပေးနိုင်တာမဟုတ်။
လောင်းကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ခြံတီကပဲကြည့်
ကြည့် ဒီအဖြေ ဒီရလဒ်ပဲ။ ဒီအသင်းတွေ ဒီ
ဘာလုံးသမားတွေပဲ။ ဒီတော့လည်း ဒါပဲ

ရေးရတော့မှာပေါ့။
ဒီကြားထဲကမှ နည်းနည်းများပိုပြီး စိတ်
ဝင်စားစရာ ကောင်းမလားလို့ ထူးခြားတာ
လေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် ရှာဖွေဖော်
ထုတ် တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။ (ဒါတောင်
တချို့ ဆရာတွေ လက်ဦးပြီးသား အကြောင်း
အရာတွေ ပါနိုင်သေးကြောင်း ကြိုပြောထား
ပါရစေ။)

* * *

နာမည်ကြီး ထမင်းငတ်ဖြစ်သော ဘရာ
ဇီးလ်အသင်းအကြောင်းကို ဦးစွာ တင်ပြပါ
မည်။ ဗိုလ်စွဲမယ်လို့ တစ်ပြေးနေပြီးမှ ကွာ
တာမှာ ပြုတ်ခဲ့ရတာ အားလုံးသိပြီးပြီ။ ဘရာ
ဇီးလ်အသင်းရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ နာမည်
နောက်ဆုံးစာလုံးတူသော ဘော်လုံးသမား
တွေ စုပေါင်း ပါလာတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

၂၀၀၂ ဖလားပွဲတုန်းက 'ဆင်' တွေခေါ်
လာသည်။ ကလီဘာဆင်၊ ဒနီးလ်ဆင်၊ အက်
ဒီးဆင်၊ အက်မီးဆင်၊ အီမာဆင်တို့ ဖြစ်၏။
အီမာဆင်ကတော့ လှေကျင့်စဉ် ဒဏ်ရာရလို
ပြန်သွားရ၏။ အခု ၂၀၀၆ ပွဲမှာတော့ 'ညို
တွေ အများကြီးပါလာပြန်သည်။ (မြန်မာ့
က 'ဟို' ဟု အသံထွက်သည်။

သူတို့ကတော့ -

ရော်နယ်ဒင်ညို၊ ရော်ဘင်ညို၊ ဂျူနီညို၊ စီစင်ညို၊ ရီကာဒင်ညိုတို့ပင် ဖြစ်၏။ (ချစ်ဦးညို၊ ခင်မောင်ညို၊ အောင်ဘညို၊ မြနှောင်းညိုတို့က တော့ ဘရာဇီးလီးယန်းတွေ မဟုတ်ပါ။ မြန်မာ စာရေးဆရာ အကျော်အမော်များသာ ဖြစ်ပါ၏။)

* * *

ပရိသတ်အချစ်တော် အင်္ဂလန်အသင်း အကြောင်းကလည်း မပါလို့မဖြစ်။ အင်္ဂလိပ် တို့အနေဖြင့် ကမ္ဘာ့ဖလား၊ ဥရောပဖလားပွဲတွေ မှာ ကွာတားဖိုင်နယ်အဆင့်ထက် မကျော်စေ ရလို့ ကျိန်စာသင့်ထားလေသလား မသိ။ ကွာတားရောက်တာနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ကြုံရတာပဲ။ အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက် အထုတ်ခံရ၊ ဒါမှမဟုတ် နာပြီးထွက်ရ၊ ဒါမှမ ဟုတ် မထင်မှတ်တဲ့အမှားကြောင့် ဂိုးပေးရ။ ဒီလိုနဲ့ ရှုံးပြီး ပြန်ရတာချည်းပဲ။

နောက်ဆိုရင် ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ ပွဲ မဝင်ခင်မှာ ဘော်လုံးသမားတွေကို 'ကွာတား' ချထားရင်ကောင်းမလား မသိ၊ ရူနီကိုလည်း ဒေါသမကြီးရအောင် တရားထိုင်ခိုင်းသင့်သည် ထင်၏။

* * *

ရှုံးကြွေးဆပ်ပွဲတွေ အကြောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ညတည်း (တစ်နေ့တည်း)မှာ ကန်ကြ သော ကွာတားဖိုင်နယ်ပွဲ နှစ်ပွဲဖြစ်၏။

ပထမပွဲက အင်္ဂလန်နှင့် ပေါ်တူဂီ။ အင်္ဂလန်အသင်းအနေဖြင့် ယူရို ၂၀၀၄ တုန်း က ပေါ်တူဂီကို ရှုံးခဲ့သောအကြွေးကို ဆပ်ဖို့ ရှိနေသည်။ ဒါတွင်မက ပေါ်တူဂီနည်းပြ စကို လာရီ အပေါ်မှာလည်း ဆပ်စရာအကြွေးက နှစ်ခုတောင် ရှိနေ၏။

၂၀၀၂ ကမ္ဘာ့ဖလားတုန်းက ကွာတား ဖိုင်နယ်မှာ ဘရာဇီးလ်က အင်္ဂလန်ကို နိုင်ခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်က ဘရာဇီးလ်နည်းပြသည် စကို

လာရီ ဖြစ်၏။ ယူရို ၂၀၀၄ မှာ ပေါ်တူဂီက အင်္ဂလန်ကို နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပေါ်တူဂီ နည်းပြမှာလည်း စကိုလာရီပင်ဖြစ်၏။ နှစ် ထပ်ကွမ်း လက်စားချေပွဲဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်တို့ရှုံးကြွေးကိုမဆပ် နိုင်။ ရှုံးပုံကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ နှစ်ပွဲစလုံး ပင်နယ်တီ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ချည်းပဲ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ယူရိုပွဲမှာတုန်းက ရူနီနာပြီး ထွက်ရ သည်။ အခုကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာကျတော့ နီပြီး ထွက်ရသည်။ ကလေးတွေ ပြောကြတာက တော့ နာမည်စီးသွားတာတဲ့။ 'ရူနီ'မို့လို့ အနီ ကတ်ပြခံရတာ၊ 'ရူဝါ'ဆိုလျှင် အဝါကတ်ပဲ အပြခံရမှာဟု ဆိုကြသည်။

ဒုတိယပွဲကတော့ ဘရာဇီးလ်နှင့်ပြင်သစ်၊ ၉၈ ကမ္ဘာ့ဖလားဗိုလ်လုပွဲမှာ ပြင်သစ်က နိုင် ခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ မှာ ဘရာဇီးလ်က ရှုံးကြွေး ပြန်ဆပ်ရမည်။ သိတဲ့အတိုင်း မဆပ်နိုင်ဘဲ ပြင်သစ်တို့က ထပ်နိုင်သွားပြန်သည်။

ပြင်သစ်အသင်းသည် လက်စားချေချင် တဲ့လူတွေနဲ့ပဲ ဆက်တိုက်တွေ့နေသည်။ ဆီဇီ ဖိုင်နယ်မှာ ပေါ်တူဂီနှင့် တွေ့သည်။ ပေါ်တူဂီ ကလည်း ဟိုအရင် ယူရို၂၀၀၀တုန်းကရှုံးထား တာကို ပြန်ချေချင်သည်။ သို့ရာတွင် မအောင် မြင်။ ပြင်သစ်ကပဲ ဖြတ်ကျော်သွားပြန်၏။

ဗိုလ်လုပွဲမှာ အီတလီနှင့် ဆုံပြန်သည်။ ဒီနှစ်သင်းကလည်း ယူရို ၂၀၀၀ ဗိုလ်လုပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ပြင်သစ် နိုင်ခဲ့သည်။ ခုတစ်ခါမှာတော့ အီတလီက ရှုံးကြွေးကိုလှလှ ပပကြီး ပြန်ဆပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်တာကတော့ ယူရို ၂၀၀၀ပွဲ မှာ ပြင် သစ်အတွက် အနိုင်ဂိုးသွင်းပြီး အီတလီကို ရင် ကွဲစေခဲ့သူမှာ ထရက်ဇီဂေးဖြစ်၏။ အခုပွဲမှာ ကျတော့လည်း ထရက်ဇီဂေးရဲ့ ပင်နယ်တီလား ချက်လွဲချော်သွားတာကြောင့်ပဲ ပြင်သစ်တို့ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။

၂၀၀၂ ကမ္ဘာ့ဖလားတုန်းက အိမ်ရှင်အ ခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝတောင်မကဘဲ လွန်

ထွက်ကဲကဲယူခဲ့သော တောင်ကိုရီးယားအသင်း
ကိုပြန်ပြီး ပညာပေးဖို့ ကြိမ်းထားသောအသင်း
တွေရှိ၏။ ပေါ်တူဂီ၊ အီတလီ၊ စပိန်တို့ဖြစ်၏။
ကံကောင်းချင်တော့ ဒီအသင်းတွေနဲ့ မဆုံဘဲ
ထွဲသွားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဝဋ်တော့ လည်လိုက်သေး
သည်။ ၂၀၀၂ ကွာတားဇိုင်နယ်မှာတွေ့တော့
စပိန်ဘက်က အနိုင်ရိုးသွင်းခဲ့သေးသည်။ သို့
ရာတွင် စည်းကျော်ပြီးမှ ကန်တင်တာဆိုပြီး
ပေးပေးခဲ့။ အခု ၂၀၀၆မှာကျတော့ ဆွစ်ဇာ
လန်က သွင်းသောရိုးကို လူကျံတယ်ဆိုပြီး
စည်းကြပ်ခိုင်က အလံထောင်သော်လည်း ခိုင်
လူကြီးက ရိုးပေးလိုက်သဖြင့် ကိုရီးယားတို့
ရင်နာသွားရလေ၏။

ဂျာမဏီကတော့ ခိုင်လူကြီးတို့၏ မျက်
နှာသာပေးမှုကို အထိုက်အလျောက်ရခဲ့သော်
လည်း အိမ်ရှင်အခွင့်အရေးကို သိသိသာသာ
ပြီး မယူဘဲ သူနှင့်ထိုက်တန်သော တတိယ
နေရာကိုသာ သိက္ခာရှိရှိယူခဲ့တာ ချီးကျူးစရာ
ပင်ဖြစ်၏။

* * *

ခိုင်လူကြီးမို့ ရဲသက်ဆိုတဲ့ကိစ္စကလည်း
ထူးပြောသူပြောများသည်။ အဝါကတ်၊ အနီ
ကတ်တွေကို ဖောဖောသီသီ ထုတ်သုံးနေကြ
တာဗျာ။ အလှူမှာ ငွေစက္ကူတွေ ကြံနေသလား
သောက်မေ့ရသည်။

ဒီထဲမှာမှ တစ်ပွဲတည်း အနီကတ်လေးခု
ဖြူးသော ရုရှားခိုင်လူကြီးအိဗန်နော့က ဗိုလ်စွဲ
သူသည်။ ကြည့်ရတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုဗီယက်
ခေတ်ကို ပြန်တမ်းတနေတဲ့လူ ဖြစ်နိုင်သည်။
အိဗန်နော့ ဟိုအရင်က ပါတီကေဒါဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့
များ အနီရောင်ကို ဒီလောက်ကြိုက်နေတာလား
သေ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အာဂျင်
တီးနားခိုင်လူကြီး ဖြစ်၏။ သူက ထိပ်သီးဘော်
ထူးသမားဖြစ်ကြသော အင်္ဂလန်မှရှုန်နှင့်ပြင်
သစ်မှ ဒီဒန်းတို့ကို အနီကတ်ပြပြီး ထုတ်ပစ်

ခြင်းအားဖြင့် နာမည်ကြီးသွားသူ။

ဒီနေရာမှာ တွေးစရာတစ်ခု ရှိလာ၏။
ဟိုတစ်ချိန်က ဖောက်ကလန်ကျွန်း ပိုင်ဆိုင်မှု
နှင့် ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားရာမှ အင်္ဂလန်နှင့်
အာဂျင်တီးနားတို့ စစ်ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုပွဲ
တွင် အာဂျင်တီးနားတို့ အကြီးအကျယ်ရှုံးခဲ့
သည်။ ဒါကို အညှိုးအတေးထားပြီး အာဂျင်တီး
နားခိုင်က အင်္ဂလန်အသင်းကို ဒုက္ခပေးလိုက်
တာလားဟု ထင်စရာရှိ၏။

ခိုင်လူကြီးတွေထဲမှာ ဂျပန်လူမျိုးတစ်
ယောက်ပါသည်။ မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ကြည့်နေ
တာ။ လက်စသတ်တော့ တိုက်ဂါးဖလားပွဲတုန်း
က မြန်မာအသင်းဘက်ကို ပင်နယ်တီပေးရုံ
မျှမက ဘော်လုံးသမား သုံးယောက်ကို အနီ
ကတ်ပြပြီးထုတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်ခိုင် ကာမီကာဝါ
ဖြစ်နေတာကိုး။

အမယ်၊ ဒီဇနာက ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာကျ
တော့ အပိုးကိုကျိုးလို့၊ အနီကတ်မပြောနဲ့ အ
ဝါကတ်တောင် သိပ်များများ မပြခဲ့။ ပြစ်ဒဏ်
ဘောပေးတာလည်း အနည်းဆုံးပဲတဲ့။

မြန်မာအသင်းနဲ့တုန်းကကျတော့ ဘယ်
လို ဖြစ်တာလဲ။

ကြည့်ရတာ သူ့အဖေ ဒါမှမဟုတ် သူ
အဘိုးဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတုန်းက
မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှာ တော်လှန်ရေးသမား
တွေရဲ့ သုတ်သင်မှုကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရလို့ စိတ်
နာပြီး လက်တုံ့ပြန်ခဲ့တာများ ဖြစ်နေမလားလို့
သံသယဖြစ်စရာပဲ။

* * *

နောက်ထူးခြားမှု တစ်ခုကတော့ ကမ္ဘာ
ဖလားပွဲမှာ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ရရှိကြ
သောအီတလီ၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမဏီတို့သည် နယ်
နိမိတ်ချင်း ထိစပ်လျက်ရှိသော အိမ်နီးချင်းနိုင်
ငံတွေ ဖြစ်နေတဲ့အချက်ပါပဲ။ စတုတ္ထရတဲ့
ပေါ်တူဂီတောင်မှကြားမှာ စပိန်တစ်နိုင်ငံသာ
ခြားသဖြင့် အိမ်နီးချင်းလို့ပြောနိုင်သည်။
စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ တစ်ချက်မို့

သေးသည်။ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာ ဘောလုံးအင်အားကြီး နိုင်ငံတွေသာ ပြိုင်ဆိုင်ကြတာ မဟုတ်။ နာမည်ကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေလည်း ဈေးကွက်ချဲ့ထွင်နိုင်ဖို့အတွက် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ ၂၀၀၆ ပွဲမှာ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတာကတော့ အားကစားပစ္စည်းနှင့် အဝတ်အထည် ကုမ္ပဏီကြီးများ ဖြစ်ကြသော အက်ဒီဒက်စ်နှင့် ပူးမားတို့ပင်ဖြစ်၏။

အစက 'အက်ဒီဒက်စ်' တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ မိသားစုတစ်ခုက ပိုင်သည်။ (ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပေါင်းလုပ်ကြတာဟုလည်း ကြားဖူးသည်။) နောက်တော့ သဘောထားကွဲလွဲမှုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က သီးခြားခွဲထွက်သည်။ 'ပူးမား' ကုမ္ပဏီအဖြစ် တစ်စင်ထောင်သည်။ မြို့လေးတစ်မြို့တည်းမှာပင် 'အက်ဒီဒက်စ်' အုပ်စု နှင့် 'ပူးမားအုပ်စု' ဆိုပြီး နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတဲ့ အထိပဲ။

ထိုအခါမှစပြီး ကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခု ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပြိုင်တယ်ဆိုသော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြတ်တိုက်နိုင်ကြတာတော့ မဟုတ်။ ပြိုင်ရင်းပြိုင်ရင်းကပင် နှစ်ဘက်စလုံး အောင်မြင် ကြီးထွားလာကြသည်။

၂၀၀၆ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာလည်း ကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခုတို့က ပြိုင်ပွဲဝင်အသင်းတွေကို အပြိုင်အဆိုင် စပွန်ဆာပေးကြသည်။ ဒီထဲမှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဗိုလ်လုပွဲ တက်ရောက်လာသော အသင်းနှစ်သင်းသည် ဘက်တစ်ဘက်စီ ဖြစ်နေသည်။

အက်ဒီဒက်စ်က ပြင်သစ်ကို စပွန်ဆာပေးထားသည်။ အီတလီအသင်းကို ပုံပိုးပေးထားတာက ပူးမား။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ အီတလီနိုင်သွားတော့ စီးပွားရေးဈေးကွက်မှာလည်း ဒီတစ်ပွဲတော့ ပူးမားက နှာတဖျားသာသွားတဲ့ သဘောပေါ့။

'ဇီဒန်ဇီနဲ့ ခေါင်းနှစ်ခေါင်း' ကိစ္စကလည်း ပြောစမှတ်ပင် ဖြစ်၏။ ဇီ နှစ်ဇီ ဆိုတာက ပြင်သစ်မှ ဇီဒန်နှင့် အီတလီမှ မာတာရာဇီတို့ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတိုက်ကောင်းသူတွေချည်း ဖြစ်၏။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ မာတာရာဇီက ချေပဂိုးကို လှလှပပခေါင်းတိုက်သွင်းယူခဲ့သည်။ ဇီးဒန်ကလည်း ခေါင်းတိုက်သွင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ တိုက်ချက်ထလှလည်းလှ၊ ပြင်းလည်း ပြင်းသည်။ အီတလီဂိုးသမားဘူဖွန် နေရာယူမှန်ပြီး လျင်လွန်းလို့သာ ပုတ်ထုတ်ကာကွယ်လိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလို အားမာန်ပါသော ခေါင်းဖြင့် မာတာရာဇီရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တိုက်ချလိုက်တော့ ဇီဒန်လည်း အနီကတ်ထိပြီး ထွက်ရတော့တာပေါ့။

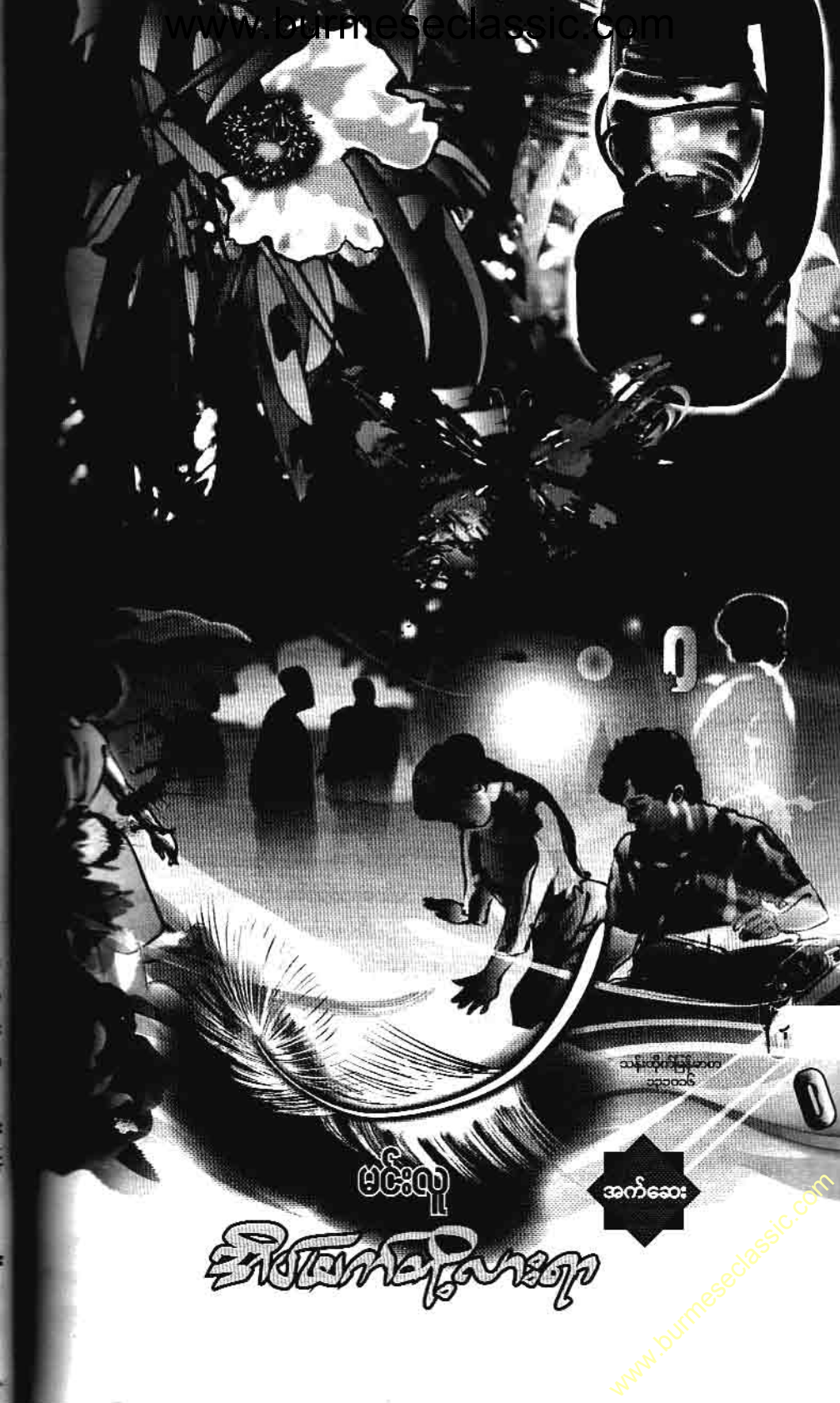
ဇီဒန်သည် အကောင်းဆုံးဘော်လုံး သမားဆုကို ရခဲ့သော်လည်း အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဘော်လုံးသမားဘဝရဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ 'အီစက်' ထင်ခဲ့ရတာကတော့ သင်ခန်းစာယူစရာပင်ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စက စာနယ်ဇင်းတွေကိုတော့ အကျိုးပြုခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲပြီးသွားပေမယ့် ဇီဒန်ဇီရဲ့ဂုဏ်က နောက်ဆက်တွဲ ရှိနေသေးသဖြင့် ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားမှုလျော့ကျမသွားအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အားကစားဂျာနယ်တွေ၊ နှစ်ပတ် သုံးပတ်ဆက်ပြီး ရောင်းအားကောင်းနေခဲ့ကြသည်။ 'ခေါင်းနှစ်တိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေ' ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပေါ့။

ထို့ကြောင့် အားကစားဂျာနယ်တိုက်များ အနေဖြင့် ဇီဒန်ကို ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ပြုသင့်ကြောင်း အကြံပေးတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ပရော်ဖက်ရှင်နယ်မဂ္ဂဇင်း

* * *

မင်းလှ

အိမ်ထောင်ရေးအရာ

အိပ်မက်တို့လားရာ

မင်းလူ

ခုတလော လူပြောများသော မေးခွန်းတစ်ခုရှိသည်။ လူအတော်များများ အမေးခံရသည်။ မေးခွန်းက တစ်ခုတည်း။ အဖြေမျိုးစုံထွက်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းပြချက်နှင့်ကိုယ်မှန်သည်ဟု ထင်ကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း အမေး ခံရတာပဲ။ မေးတဲ့လူရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး လူကြားကောင်းအောင် အလိုက်အထိုက် ဖြေရတာမျိုးကို စိတ်ကုန်နေပြီ။

ဟိုတစ်ရက်က နိုင်ငံခြားမှ ခဏပြန်လာသော စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်ပြီး ဆွေမျိုးနီးစပ်လည်း တော်သည်။ သူက

“လက်ရှိအခြေအနေကို ဆရာဘယ်လို မြင်သလဲ”

ဟု မေးသည်။

“အိပ်မက် မက်နေသလိုပဲ”

ကျွန်တော် လွတ်ခနဲ ဖြေလိုက်မိ၏။ သူ ခဏ တွေ့သွားပြီးနောက်

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ လူတွေမှာ ကြိုတင်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောသောစကားထက် ရုတ်တရက် ပွင့်အန်ထွက်လာသောစကားက ရင်ထဲမှ ခံစားချက် အစစ်အမှန်နှင့် ပိုပြီး နီးစပ်သည်ဟု ထင်၏။ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ခုလိုဖြေလိုက်မိသလဲဆိုတာ နောက်တော့မှ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်သည်။ ထွက်ပေါ်လာသောကောက်ချက်တွေကိုက အိပ်မက်ဆန်နေပြန်လေသည်။

ဒါဖြင့် အိပ်မက်ဆိုတာ ဘာလဲ။

* * *

အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် ကာယကံရှင်အဖြစ် ပါဝင်နေပါလျက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသောအရာပင်ဖြစ်၏။ ကာလအပိုင်းအခြားကန့်သတ်လို့မရ။ တစ်ခါတစ်ခါ အတိတ်ကို ဆောင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပစ္စုပ္ပန်ကို ထင်ဟပ်သည်။ တစ်ခါတလေ အနာဂတ်ကို မှော်သည်။ တချို့အိပ်မက်တွေကျတော့ ကာလသုံးပါးစလုံး ရောထွေးနေတတ်၏။

တချို့အိပ်မက်တွေထဲမှာ ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေသည်။ ကွယ်လွန်လေပြီးသော လူကြီးမိဘတွေနဲ့ ပြန်ဆုံချင်ဆုံရသည်။ အရင်က ကိုယ်မရောက်ခဲ့ဖူးသော အရပ် ဒေသတစ်ခုကို သွားချင်သွားရသည်။

အိပ်မက်ကို တောင်းဆိုလို့ရတာ မဟုတ်။ လာချင်မှလာမည်။ တားဆီးပိတ်ပင်လို့လည်း မရ။ သူ့လာမယ်ဆိုလျှင် မငြင်းနိုင်။ ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးပေးပါလို့လည်း ဆန္ဒပြုလို့ မဖြစ်။ သူ မက်ချင်တာ မက်မှာပဲ။ အိပ်မက်ကို လိုသလို ထိန်းချုပ်ကိုင်တွယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာ။ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင် ကိုယ်မနိုင်သော စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ အဖြစ်နှင့်တောင် တူသေးတော့သည်။

အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ မျက်မှောက်ဘဝကနေ ခဏရှောင်ပြေး ပုန်းခိုရာကမ္ဘာလေးတစ်ခုဟု တချို့က ပြောကြသည်။ သိပ္ပံပညာ

ကော့က သိစိတ်အိပ်ပျော်နေစဉ် မသိစိတ်၏
အသံများလူးလွန်မှုဟု ဆိုသည်။ ဆေးပညာရှင်
တွေကတော့ အိပ်မက်သည် ကျန်းမာရေးနှင့်
ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု ကောက်ချက်ချသည်။
အခြားကနေ ပြုတ်ကျတာ၊ ချောက်ကမ်းပါးမှာ
အိပ်ဖို့ သွားရတာမျိုးမက်လျှင် နှလုံးနှင့်
ဆိုင်သည်။ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသောနေရာ
တစ်ခုကိုရောက်သွားပြီး အသက်ရှူကျပ်တာ
မျိုးဆိုလျှင် အဆုတ် အားနည်းလို့တဲ့။

စိတ်ပညာရှင်တွေကတော့ အိပ်မက်တွေ
ဟာ စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် လိုအပ်သည်။
အိပ်မက်လုံးဝ မမက်တော့လျှင်သာ စိုးရိမ်စရာ
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ သို့ရာတွင် အရိယာသူ
ဆောင်စင်တွေဆိုလျှင် အိပ်မက် မမက်အောင်
အားဆီးနိုင်ကြသည်ဟု ကြားဖူး၏။ အလုပ်
ကြီးသမားတစ်ယောက်ကတော့ 'အလုပ်ပင်
အလွန်းလို့ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ တုံးခနဲ အိပ်
ပျော်သွားတာပါပဲဗျာ။ အိပ်မက်မက်ဖို့ အချိန်
အောင် မရပါဘူး' ဟု ပြောလေသည်။

အိပ်မက် အမျိုးမျိုးရှိ၏။ လူတွေ လုံးဝ
မသိလားပါတဲလျက် ငြင်းဆန်လို့မရနိုင်တာက
အိပ်မက်ဆိုးတွေပဲ။ လက်တွေ့ဘဝမှာ စိုးရိမ်
အကြောင့်ကျနေတာတွေက အိပ်မက်ထဲမှာလာ
ပြီး ခြောက်လှန့်တတ်သည်။ ဥပမာ စာမေးပွဲ
အောင်စာရင်းသွားကြည့်ရာ ကိုယ့်ခုံနံပါတ်
ရှာတွေ့တာမျိုး၊ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့
မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားတယ် ဆိုတာမျိုး၊ ဝရမ်း
ပြန်ဖြစ်နေလျှင် ကိုယ့်ကိုရဲက ဖမ်းမိသွားတယ်
ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်၏။

တစ်ခါတလေတော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
အရာတွေ မက်တတ်သည်။ ခွေးတွေ တစ်အုပ်
ပြီး တိုယ့်ကို ဝိုင်းကိုက်တာ၊ ဓားတွေ လှံတွေ
ဆိုသော သောလူဆိုးတွေက လိုက်သတ်လို့
သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရတာ၊ တောနက်ကြီးထဲ
မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ မျက်စိလည် လမ်း

မှားနေရင်း ကျားတွေ ဆင်တွေနဲ့ တွေ့ရတာ၊
အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီး တစ်လုံးထဲ ရောက်နေ
တုန်း သရဲတစ္ဆေတွေ အခြောက်လှန့်ခံရတာမျိုး
ပေါ့။

ဒီလို ခြောက်ခြောက်ခြားခြား အိပ်မက်
ဆိုးတွေ မက်နေရာက လန့်နိုးလာတဲ့အခါ
'ဟင်..တော်ပါသေးရဲ့၊ အိပ်မက်မိလို့' ဆိုပြီး
စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
ကျတော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေရင်း
က ပင် ဒါတကယ်မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မက်ပဲဖြစ်မှာ
ပါ။ ခုနေခါ လန့်နိုးသွားရင် ကောင်းမယ်ဟု
တောင်းတမိတာမျိုး ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်
တတ်သေးသည်။

လူတိုင်း သဘောကျတာကတော့ အိပ်
မက်ကောင်းများပင် ဖြစ်၏။ မိမိတို့ မျှော်လင့်
ချက်တွေက အိပ်မက်ထဲမှာလာပြီး ရောင်ပြန်
ဟပ်သည်ဟု ယူဆရသည်။ ထိပေါက်တာ၊ ရွှေ
ထုပ်ကြီးကောက်ရတာ၊ ကိုယ်တစ်ဖက်သတ်
ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ရတာ
မျိုးတွေပေါ့။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးက
စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကြာရှည်တော့ မရနိုင်။
ခိုင်မာသော ပျော်ရွှင်မှုလည်းမဟုတ်။ အိပ်ရာ
ကနိုးလာတဲ့အခါ 'ဟင်...တကယ်လည်း မ
ဟုတ်ဘူး' ဆိုပြီး စိတ်ပျက် အားလျော့သွားရ
သည်။

ဒီလိုအရသာမျိုးကို ထောင်ကျဖူးတဲ့လူ
တွေ ကောင်းကောင်း ခံစားဖူးသည်။ ညတိုင်း
လိုလို အိပ်မက်ထဲမှာ အပြင်ကို ပြန်ရောက်နေ
တတ်သည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မိသားစုစုံစုံလင်လင်
နှင့် ထမင်း ဝိုင်းဖွဲ့စားရသည်။ ဟင်းတွေကစုံ
လွန်းလို့ ဘယ်ဟာ နှိုက်ရမယ်မှန်းတောင်မသိ။
တစ်ခါတစ်လေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဘီ
ယာခွက် ကိုယ်စီနဲ့၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လန့်နိုး

လာလျှင် သိပ်ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲမှာ အိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်သည် အပျော်ဆုံးဖြစ်ပြီး 'ပုံစံ'ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်လိုက်သံကြားလို့ လန့်နိုးလာသောအချိန်သည် စိတ်ဓာတ်အကျရဆုံး ဖြစ်၏။ ကျောင်းဝင်းထဲက ခုံတန်းလျားလေးမှာ ချစ်သူပုခုံးလေးကို ဖော်ပြီး ကြည့်နူးနေတုန်း နာရီကို ကြည့်မိရာမှ 'ဟာ... ငါးနာရီတောင် ခွဲနေပြီ၊ ထောင်ပိတ်ချိန်အမီ ပြန်ရောက်ပါမလား မသိဘူး'ဟု စိုးရိမ်ပြီး အမြန်ထပြေးရတာမျိုး မက်တတ်သည်။ ရယ်ရ အခက်၊ ငိုရအခက်။ ဒီလိုဟာမျိုးတွေကို LK အိပ်မက်များဟု ခေါ်သည်။ (LK = လွတ်ကြောင်) ထူးဆန်းတာက ထောင်က လွတ်ပြီး အပြင်ပြန်ရောက်လာတော့လည်း မကြာခဏဆိုသလို ထောင်ထဲပြန်ရောက်သွားသော အိပ်မက်မျိုးတွေ မက်တတ်ပြန်လေသည်။ (တော်ပါသေးရဲ့ အိပ်မက်မို့လို့။)

ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယက်ဆိုတာ ရှိသည်။ ရာသီဥတုအေးလွန်းလို့ သွေးလေဖောက်ပြန်ပြီး မက်တာလို့ ထင်သည်။ တကယ်တော့ လုံခြုံနွေးထွေးသောအိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ရသည့်တိုင် စိတ်လိုခြုံမှုမရှိရင် ဒါမျိုး တွေ မက်တတ်တာပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိ၊ အဆက်အစပ်လည်း မရှိ။ တချို့ အိပ်မက်တွေဆို ရှက်စရာကောင်းသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ နိုးလာတဲ့အခါ ကောင်းကောင်းပြန် မမှတ်မိတော့။ နေ့တိုင်မကောင်းလို့ အဖျားတွေ တက်နေတဲ့အခါမှာလည်း ဒါမျိုးတွေ မက်တတ်သည်။

တချို့အိပ်မက်တွေကတော့ တော်တော်စင်းသည်။ အပြင်မှာ ဟကယ်ခြံနဲ့အတိုင်းပဲ။ ပူတာ၊ အေးတာ၊ နာကျင်တာ၊ သိတာကို တကယ်အစ ဝမ်းနည်းတာ၊ ဝမ်းသာတာ၊ ထိတ်လန့်တာ စသော စိတ်ခံစားမှုတွေ အပိ

တော်တော် ပီပြင်သည်။ အိပ်ရာနိုးတဲ့အခါ အိပ်မက်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သလိုပဲ၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားရ၏။

မြန်မာလူမျိုး အတော် များများသည် အိပ်မက်ကို နိမိတ်အဖြစ်လည်း ယုံကြည်ကြသည်။ အတိတ်စိမ်း ကောက်ရတာကိုလည်း ဝါသနာပါကြသည်။ ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးမထ်ရင် ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုသော 'အိပ်မက်တိတ္ထိ'ကျမ်း ဆိုတာတောင် ရှိသေးသည်။ အမြဲမှန်တတ်တာ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်တာမျိုးတော့ ရှိတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် လောင်းကစားသမားများသည် အိပ်မက်ကို အလွန်အထွ်အားကိုးချင်တတ်သည်။ တစ်ခါနှစ်ခါလောက် ကံစွပ်ပြီး မှန်သွားတာကို ပုံအောလိုက်တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းရော မဟုတ်လား။

ခုချိန်မှာ လူတိုင်းလူတိုင်း အိပ်မက်ကိုယ်စီမက်နေကြသည်။ ဒီအိပ်မက်တွေဟာ အိပ်မက်ကောင်းတွေလား၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေလား၊ အဆက်အစပ်မရှိ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ ကယောက်ကယက်တွေလား၊ စင်းလွန်းတဲ့အိပ်မက်တွေလား၊ အတိတ်နိမိတ်တွေလားဆိုတာကိုတော့ လန့်နိုးလာတဲ့အခါကျမှ အမှန်အတိုင်း သိရလေ့မရှိပါ။

လူမည်းခေါင်းဆောင် မာတင်လာသကင်းကတော့ -

"I have a dream"
လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာပဲလေ။

(T³ သို့ အမှတ်တရ)

မင်းထွန်း
အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ မတ်လ၊ ၂၀၁၂

တောကျောင်းဘုန်းကြီး
ညီမိမိများအဖို့

ခုချိန်မှာ	အရန်ခုံမှာ
မင်းတို့ဟာ	အရိုးထုတ်ရတတ်တယ်လေ။
ခြေစွမ်းထက်တဲ့	
ကန္တာကျော်ဘောလုံးသမားတွေပေါ့။	ကာလတိုယာယီ
စာချုပ်ချင်တဲ့ အသင်းတွေက	အငှားစာချုပ်လောက်ပဲ
အများသားကလား။	ဆိုရင်ကော။

ကာလကလည်း	အဖိုးတန် ရွှေခြေထောက်တွေကို
အပြောင်းအရွှေ့ရာသီပေကိုး။	အလွတ်ပြောင်းရွှေ့ကြေးနဲ့
သေချာစဉ်းစား	ဈေးပေါပေါ လိုချင်ရင်တော့
သုံးသပ်ပြီးမှ	ဘယ်တရားပျံမလဲနော့။
ဆုံးဖြတ်ပါကွယ်တို့။	

	ငါတို့အတွက်ကတော့
ကိုယ်နဲ့အံ့မဝင်တဲ့	နာကျင်အချိန်ပိုပါပဲကွာ။
အသင်းမှာ ကစားမိလို့	
ခြေစွမ်းမပြနိုင်ရင်	

တောကျောင်းဘုန်းကြီး
ပေါ်ပြူလာကုန်နယ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၂။

မင်းလူ

ယူရို ၂၀၀၄ ဘောလုံးပွဲ ပြီးသွားသော အခါ ဝေဖန်ဆန်းစစ်မှု အမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ၂၀၀၂ ကမ္ဘာ့ဖလား ပွဲတုန်းကထက် မထင်မှတ်တာတွေ ပိုပြီးဖြစ်ခဲ့သော အချက်ကို လူပြောများသည်။

ဗိုလ်စွဲနိုင်သည်ဟု ထိပ်ဆုံးက တစ်ပေး ခံထားရသော အသင်းကြီးတွေ စောစောစီးစီး တဖြတ်ဖြတ် ထွက်ကုန်ကြရသည်။ နာမည်ကျော် ဘောလုံးသမားတွေ ခြေစွမ်းမပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။ ဂိုးသွင်းချန်ပီယံအချို့ တစ်ဂိုးတလေတောင် မသွင်းလိုက်ရဘဲ အိမ်ပြန်သွားရသည်။ ဘောလုံးဆရာကြီးတွေ ခန့်မှန်းတွက်ချက် ဟောကိန်းထုတ်မှုများ တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ လွဲချက်ကတော့ နီကိုရီဝတ္ထုတွေထက်တောင် သာသေးသည်။ ဘယ်သူမှ အထင်မကြီးထားသော အသင်းကလေးက တက်ပြီး ဗိုလ်စွဲသွားသည်။

ယူရို ၂၀၀၄ ပွဲသည် ဘောလုံးလောက၏ ကြီးကျယ်သော အချိုးအကွေ့ အပြောင်းအလဲ ကြီးဖြစ်သည်ဟု ဘောလုံးဝေဖန်ရေးဆရာကြီးတွေက ဆိုကြသည်။ နာမည်ကြီး ထိပ်သီး ဘောလုံးသမားတွေပါတိုင်း အောင်မြင်မှုမည်ဟု မပြောနိုင်။ အင်အားကြီးသူ နိုင်စတန်ဆိုသောခေတ် ကုန်သွားပြီ။ အနာဂတ်ဘောလုံးပွဲများသည် ဘောလုံးသမားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ၊ နည်းပြဆရာတို့ နည်းဗျူဟာ ပြိုင်ပွဲများ ဖြစ်လာလိမ့်မည် သုံးသပ်ကြသည်။

တချို့ကလည်း တစ်ဦးချင်းစွမ်းရည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေကြတော့မလား၊ အလိမ်ခေါက် အလှည့်အပတ်ကလေးတွေ မကြည့်ဘဲ ဖြီးနုတော့မှာလား၊ ကစားကွင်းလှလှထေတွေ ကွယ်ပျောက်ကုန်မှာလားဟု စိုးရိမ်ကြသည်။ တကယ်တော့လည်း ဘောလုံးပွဲ

သူတွေ စွဲမက်ကြခြင်းမှာ ထိုအချက်များကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးပွဲတွေကို ကြည့်ရင်း ထူးခြားချက်တွေ၊ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို မြင်ရသည်။ ဘောလုံးပွဲထဲမှာပင် လူတို့၏ စိတ် သဘာဝတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

* * *

ဂရိအသင်းအောင်ပွဲခံသွားခြင်းမှာ ကံဆရာ၏ဖေးမမှု အထိုက်အလျောက်ပါရှိသော်လည်း အချောင်သက်သက်တော့ မဟုတ်။ သူတို့သည် သေသေချာချာ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူတို့ရဲ့ ဗျူဟာက သူများနှင့်မတူ။ တခြားအသင်းတွေက ကိုယ် ဘယ်လိုကစားမလဲ၊ ဘယ်ကစားကွက်နဲ့ ကစားမလဲဆိုတာကိုသာ အလေးထား စဉ်းစားသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ဦးစားပေးသည်။

ဂရိတို့က ဒီလိုမဟုတ်။ တစ်ဖက်အသင်းဘယ်လို ကစားတတ်သလဲဆိုတာကို အဓိကထားပြီး လေ့လာသည်။ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့ အားသာချက်တွေကို ပိတ်ဆို့ပစ်သည်။ အားနည်းချက်၊ ပျော့ကွက်ကိုရှာပြီး ထိုးဖောက်သည်။ ဒါမျိုးနှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် အခွင့်အရေးရလျှင် လုံလောက်ပြီ။ တစ်ဝိုင်းလောက် ရအောင် သွင်းနိုင်သည်။

ပြီးတော့ သူတို့က တစ်ဖက်အသင်းကို တိုက်စစ် ဆင်လာတဲ့အထိ စောင့်မနေဘဲ ကွင်းလယ်မှာ ကတည်းက ကြိုတင်ဟန့်တားစေသည်။ တစ်ဖက်အသင်း ကစားကွက်တည်ထဲ မရလောက်အောင် နှောင့်ယှက်သည်။

လူကပ်ရာမှာလည်း တခြားအသင်းတွေလို အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်မျှသာ အသေညှပ်ပြီး ကပ်ခြင်းမဟုတ်။ ဝိုးသွင်းမယ့်သူရော၊ အကွက်ဆင် ကန်တင်ပေး

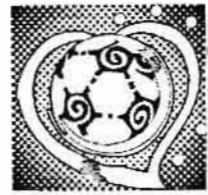
မယ့်သူကိုပါ ဖြန့်ပြီးကပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထူးခြားတာက ရှေ့တန်းလူတွေကပါ လူကပ်တတ်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေများ တစ်ဖက်နောက်တန်းက သူတို့ရှေ့တန်းကို ကပ်ထားတာလား၊ သူတို့ရှေ့တန်းက တစ်ဖက်နောက်တန်းကို ပြန်ကပ်ထားတာလား ခွဲခြားဖို့တောင် ခက်သည်။

နောက် ထူးခြားချက် တစ်ခုကတော့ ဘောလုံးလူရာမှာ ကျွမ်းကျင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဖျက်ထုတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူများခြေထောက်ထဲက ဘောလုံး ကိုယ့်ခြေထောက်ထဲရောက်လာအောင် လုယူခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါများ မုန့်လုပြေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ တစ်ဖက်လူမှာ ယောင်ချာချာဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ရ၏။

ဂရိတို့ ခုလို ဗိုလ်စွဲသွားသည့်အတွက် ချီးကျူးမိသော်လည်း သူတို့ကစားပုံ ကစားကွက်ကိုတော့ မကြိုက်ပါ။ ဘောလုံးရသမပါသောကြောင့် ဖြစ်၏။

* * *

ဘောလုံးရသ အပြည့်အဝပေးနိုင်တာကတော့ ချက်အသင်းပင်ဖြစ်၏။ သူတို့ကို ယူရီ ဉ္စ ဟုခေါ်ကာ သဘောကျခဲ့သည်။ ချက် အသင်း၏ ကစားပုံကို ကြည့်ရတာ ရသစုံသည်။ အလိမ်အခေါက် အဆွဲအငင်လေးတွေ ပါသည်။ ကစားကွက် လှလှပပ မြင်ရသည်။ အင်တိုက်အားတိုက် ထိုးဖောက် တိုက်စစ်ဆင်မှုတွေက ရင်တဖိုဖို ဖြစ်စေသည်။

သူတို့က ဘောလုံးပညာကို အဓိကထားပြီး ကစားသည်။ တချို့အသင်းတွေလို ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုတော့ နည်းနည်းမှ အထိမခံဘဲ သူများဟာတော့ ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်တာမျိုး အသေပိတ်ဆို ကစားခြင်းမဟုတ်။ ကိုယ်ကလည်း တိုက်စစ်ဆင်မည်၊ ဂိုးတွေ သွင်းမည်၊ တစ်ဖက်ကလည်း သွင်းနိုင်ရင် သွင်းဆိုသော ပုံစံဖြစ်၏။ ဒါကို ဘောလုံးစကားဖြင့် 'ဖွင့်ကစားသည်' ဟု ခေါ်သည်။ တရားမျှတသော ကစားနည်းဟု ထင်၏။ တစ်ဂိုးလောက်ရအောင် သွင်းပြီး ခံစစ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ကစားတာမျိုးကတော့ လူလည်ကျခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ချက်အသင်းသည် ပွဲတိုင်းမှာပင် စွဲမက်လောက်အောင် လှလှပပ ကစားပြသွားသည်။ ဒါမျိုးမှ ကြည့်ကောင်းတာဟု ပရိသတ်က လက်ခံကြသည်။

ချက်တို့သည် အကြိုဗိုလ်လုပွဲမှာ ဂရိကို ရှုံးရခြင်းမှာ ညံ့လို့မဟုတ်။ ဂိုးကံခေခြင်းနှင့် ပွဲပြီးခါနီးကျမှ အလစ်အငိုက်မိပြီး ဂိုးပေးလိုက်ရခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ဒီလိုမှ မဟုတ်လို့ကတော့ ယူရို ၂၀၀၄ ဖလားသည် ချက်အသင်းအတွက် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ သူတို့၏ လူငယ်အရန်အင်အား တောင့်တင်းပုံအရ ဆိုလျှင် ၂၀၀၆ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲတွင် အခြေအနေကောင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

* * *

အိမ်ရှင် ပေါ်တူဂီအသင်းသည် ယူရို ၂၀၀၄ ဇုန်က အသင်းလောက် မကောင်းလှပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချီးကျူးစရာတော့ ရှိ၏။

အိမ်ရှင်ပေါ်တူဂီ ပရိသတ်တို့ စည်းကမ်း

ရှိခြင်းနှင့် တရားမျှတစွာ အားပေးခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်ဆိုပြီး အခွင့်အရေးကို လွန်လွန်ကဲကဲ မယူခဲ့။ ကိုယ့်အသင်းဘက်ကို ပင်းဖို့အတွက် ခိုင်လုံကြီးတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာမျိုးမလုပ်ဘဲ ဒုတိယနေရာကိုသာ သိက္ခာရှိရှိ ယူသွားသည်။ လေးစား ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသော နိုင်ငံကြီးပီသမှု ဖြစ်၏။

* * *

ဂျာမနီတို့၏ နာမည်ကျော်ကစားဟန်မှာ ခေတ်ကုန်သွားပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ပြန်ပေးလိုက်၊ ရှေ့ပြန်ပေးလိုက်၊ ဘယ်ဘက်ခြမ်းပို့လိုက်၊ ညာဘက်ခြမ်းပို့လိုက်လုပ်ရင်း ချိန်ဆနေတာ ပျင်းဖို့တောင် ကောင်းသည်။ သူတို့အကျင့်က ဒီလို အီလေးဆွဲရင်း အလစ်အငိုက်ဖမ်းပြီး တိုက်စစ် ဆင်တတ်သည်။ ဂျာမနီအသင်း နာမည်ကြီးတာက တစ်ဖက်အသင်း၏ အမှားကိုစောင့်ပြီး ဂိုးသွင်းတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယူရို ၂၀၀၄ ပွဲတွေမှာတော့ တစ်ဖက်အသင်းတွေ၏ အမှားကိုစောင့်ရင်း အချိန်စေ့သွား၍ နောက်ဆုံးတော့ အုပ်စုမှပင် ပြုတ်ခွဲရသော သင်ခန်းစာကိုသာ ရသွားတော့သည်။

* * *

ထို့အတူ ပြင်သစ်တို့ တိုက်စစ်ဆင်လျှင် သူ့ခိုးလိုက်သလို အုံနှင့်ကျင်းနှင့် ဝိုင်းပါလာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂရိနောက်တန်းနှင့်ဆိုတော့ ဝီရိယကောင်းသော ကင်းအဖွဲ့နှင့်ပက်ပင်းတိုးတဲ့ အလစ်သမားများလို အိမ်ခံလိုက်ရတော့သည်။

* * *

ကွာတားစိုင်နယ်မှာ ရှုံးပြီးထွက်လိုက်ရသော်လည်း အင်္ဂလန်အသင်း ကစားပုံကို ပရိသတ်များ ကျေနပ်ကြသည်။ ရှေ့တန်း၊ အလယ်တန်း၊ နောက်တန်း အတွဲညီကြသည်။

ပေါ်တူဂီနှင့် ကွာတားပိုင်နယ်ပွဲ ကစားပုံသည် ဥရ ကမ္ဘာ့ဖလားတန်းက အာဂျင်တီးနားနှင့် ကစားပုံနှင့် အတော်ကလေးသွားတူနေသော အချက်ကတော့ ထူးခြားသည်။

ဥရ ပွဲတန်းက အင်္ဂလန်မှ တစ်ရိုးစ သွင်းသည်။ (မိုက်ကယ်အိုဝင် သွင်းတာပဲထင်သည်။) နောက်တော့ အာဂျင်တီးနားက တစ်ပြီး ပြန်သွင်းသည်။ ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်း အနီကတ်ဖြင့် အထုတ်ခံရသည်။ ပွဲပြီးခါနီးမှာ ဆိုးလ်ကင်းဘဲ ခေါင်းတိုက်ပြီး တစ်ရိုးသွင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဒိုင်လူကြီးက တစ်ဖက်နောက်တန်းကို ဖိပြီးတိုက်တယ်ဆိုပြီး ရိုးမပေးခဲ့။ သရေကျနေသဖြင့် ပိုင်နယ်တီဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရာ အင်္ဂလန် ရှုံးသည်။

ယူရို ၂၀၀၄ ပေါ်တူဂီနှင့် ပွဲမှာလည်း အင်္ဂလန်မှမိုက်ကယ်အိုဝင်က တစ်ရိုး စသွင်းသည်။ ပေါ်တူဂီက ပြန်ချေသည်။ အားထားရသော ဝိန်းရူနီ နာပြီးထွက်သွားရသည်။ ပွဲပြီးခါနီးမှာ ဆိုးလ်ကင်းဘဲကပဲ ခေါင်းတိုက်ပြီး တစ်ရိုးသွင်းသော်လည်း ဖိတွန်းပြီးတိုက်တယ်ဆိုပြီး ရိုးမပေးခဲ့။ နောက်ဆုံး သရေကျနေသဖြင့် ပိုင်နယ်တီဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရာ အင်္ဂလန် မှန်ပြန်သည်။

တစ်ကျော့ပြန် တိုက်ဆိုင်မှုတွေဖြစ်သွားတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည်။ လူ့ဘဝမှာလည်း ခုလိုတစ်ဆင့်တည်း ပြန်ဖြစ်တာတွေ နည်းတတ်သည်။

အင်္ဂလန်အသင်းအတွက် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ရပ်ကတော့ ကန်ချက် တိကျလှပါသည်ဆိုသော ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းတစ်ယောက် ပိုင်နယ်တီ နှစ်လုံးတိတိ မဝင်ဘဲ လွဲချော်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဒေးဗစ်ဘေးကန်ဟု နာမည်ပြောင်းရသောကော် ပြောစမှတ်ဖြစ်သွားသည်။

လူတွေက ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်း ညှိလှသည် ဆိုပြောချင်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့

သီးခြား အမြင်တစ်မျိုး ရှိ၏။ ဘက်ခမ်းသည် ဖရီးကစ်ကန်ရာမှာ စပါယ်ရှယ်လစ်ဖြစ်၏။ ရှေ့က လူတွေကာထား၊ ပိတ်ထားတဲ့ကြားက ခက်ခက်ခဲခဲ ရိုးသွင်းယူရတာကို အလွန်ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည်။ ခုဟာက ပိုင် နယ်တီဆိုတော့ ရိုးသမားနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း၊ မြင်ကွင်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေလို့ ကြောင်ပြီး မကန်တတ်တော့တာ ဖြစ်ပုံရ၏။

ရုံးဆင်းချိန်ကြီးမှာ လူမပါသလောက် ချောင်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကား ထိုးဆိုက်လာတဲ့ အခါ ယောင်ချာချာဖြစ်ပြီး ငေးကြည့်နေမိသလို ဖြစ်မှာပေါ့။

* * *

ယူရိုပွဲမှာ ဒိုင်လူကြီးတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဆိုးဆိုးရွားရွား မှားသွားတာမျိုး မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြောစရာ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။

ဒိုင်လူကြီးအချို့ သူတို့ ဘက်မလိုက်ကြောင်း ပြချင်စေနှင့် ဘက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင် သို့မဟုတ် နာမည်ကြီးအသင်းကို မျက်နှာသာ မပေးမိအောင် ထိန်းရင်းက ကျန်တစ်ဖက် အသင်းကို အခွင့်အရေးတွေ အလိုအလျောက် ပေးမိရက်သားဖြစ်သွားခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တချို့ ဒိုင်လူကြီးတွေဆိုလျှင် သူတို့ဖြူစင်ကြောင်း ပြချင်တဲ့အနေနဲ့ အိမ်ရှင်အသင်းကိုတောင် ခပ်နှိမ်နှိမ်လုပ်ပြလိုက်သေးသည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး အတွေးတစ်ခုပေါ်လာသည်။ တရားမျှတခြင်းဆိုတာ ဘယ်ဘက်ကိုမှ မလိုက်ခြင်းကို ဆိုလိုသလား၊ သင့်လျော်ရာဘက်သို့ ဘက်လိုက်ခြင်းကို ဆိုလိုသလား စဉ်းစားစရာ ဖြစ်၏။

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ ၂၆-၇-၂၀၀၄

မင်းလှ
အေးခဲ

တကယ်လို့သာ
ပန်းသီးတစ်လုံးဟာ
ကြွေမကျခဲ့ဘူးဆိုရင်
နုတန်ကလည်း မမြင်လိုက်ဘူး (သို့မဟုတ်)
အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်မယ်ဆိုရင်
ကမ္ဘာဆွဲငင်အားလည်း ဖြစ်လာမှာမဟုတ်
ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ပေါ်က
ပြုတ်ကျမှာ မဟုတ်။

တကယ်လို့သာ
အက်ဒီဆင်ဟာ လူပျင်းတစ်ယောက်ဆိုရင်
မြစ်ဆုံက တန်ဖဲရွာလည်း အေးဆေးပဲ
မိတာထိန်းသိမ်းခလည်း ပေးရမှာမဟုတ်။

တကယ်လို့သာ
ဘေလ်ဂိတ်၊ စတီဂျော့၊ ဇပ်ကာဘတ်တို့သာ
ခြေဆော့လက်ဆော့ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်
နေဘုန်းလတ်လည်း ဘလော့ဂါဖြစ်မှာမဟုတ်
သူ့မိဘတွေလည်း ဘားအံကိုရောက်ဖူးမှာမဟုတ်။

တကယ်လို့သာ
အာဒမ်တစ်ယောက်
လူပျိုကြီးဘဝနဲ့အရိုးထုတ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ခွဲမယ်
ဆိုရင်....။ ။

လေးပါးသီလမြို့တဲ့ ယမကာလူလင်နဲ့
လိမ်ပြောတတ်တဲ့ ဖိုးသူတော်
ဘယ်သူက အပြစ်ပိုကြီးသလဲ။

A < B

ရှိပြီးသားကို လှူတဲ့လူနဲ့
မရသေးတာကို စွန့်လွှတ်တဲ့လူ
ဘယ်သူက ပိုမွန်မြတ်သလဲ။

A > B

တောင်းတဲ့လူနဲ့
ပေးတဲ့လူ
ဘယ်သူက စိတ်ပိုရှည်သလဲ ။

အေးလှ
ဖြေဖွေး - ၂
လေးစားစွာ

လူဆိုးလုပ်ရတာနဲ့
လူကောင်းယောင်ဆောင်ရတာ
ဘယ်ဟာက ပိုခဲယဉ်းသလဲ။

နာကျင်တာနဲ့
ယားယံတာ
ဘယ်ဟာက အခံရပိုခက်သလဲ။

ကင်းစောင့်တဲ့လူနဲ့
ဖောက်ထွင်းဖို့ ကြံစည်တဲ့လူ
ဘယ်သူက စီရိယ ပိုသာသလဲ။

ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းထိုင်ရတာနဲ့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရပ်ရတာ
ဘယ်ဟာက ပိုသက်သာသလဲ။

လွတ်အောင်ပြေးတဲ့လူနဲ့
မိအောင် လိုက်တဲ့လူ
ဘယ်သူက ပိုမောပန်းသလဲ။

လိုချင်တာကို မရတာနဲ့
မလိုချင်တာကို ရတာ
ဘယ်ဟာက ပိုဆိုးရှုံးသလဲ။

ဖဲလိမ်ရိုက်တဲ့လူနဲ့
ဓားကိုင်ရမ်းတဲ့လူ
ဘယ်သူက ရင်ဆိုင်ရပိုခက်သလဲ။

ထွက်ခွာသွားတဲ့လူနဲ့
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူ
ဘယ်သူက ပိုလွမ်းရသလဲ။

မသေချာဘဲ ဝင်ပြိုင်တဲ့သူ
ရှုံးမယ်မှန်းသိရက် ဝင်နွှဲတဲ့လူ
ဘယ်သူက သွေးပိုကောင်းသလဲ။

အဖြေကို
ဘဝစာမျက်နှာ
တစ်နေရာတွင်
ရှာကြည့်ပါ။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်တာနဲ့
စားပိုးနင့်တာ
ဘယ်ဝေဒနာက ပိုဆိုးသလဲ။

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅။

အမှတ်တရ

အခုမှန်ပြောကြသလား

အိမ်ထောင်စာချုပ်

ဒက်စတီနီ

မင်းလူ

ကိုသူမောင်ကွယ်လွန်ခြင်း တစ်လပြည့် ဆွမ်း
ကျွေးပွဲသို့ ဆရာဦးနေမျိုးတက်ရောက် ချီးမြှင့်သည်။
ဆရာက ကျွန်တော့်ကို စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေး
သည်။ ဖတ်ကြည့်တော့ ကိုသူမောင်အမှတ်တရ စာအုပ်
ထုတ်မည်။ မောင်ဗလအလွမ်းပြေဟု အမည်ပေး
ထားသည်။ ထိုစာအုပ်အတွက် စာမူတစ်ပုဒ်ရေးသား
ပေးရန် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တွေးကြည့်လျှင် အတော်ခွကျသောကိစ္စ ဖြစ်၏။
ကျွန်တော်က ကိုသူမောင်ရဲ့ ညီအရင်း ခေါက်ခေါက်

ပြီးလေ။ တကယ်ဆိုကျွန်တော်က ဆရာ
ဦးနေမျိုးကို စာမူချီးမြှင့်ဖို့ တောင်းခံရမှာ
မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဒီစာအုပ်သည်
ဦးနေမျိုးကို ဂုဏ်ပြုသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။
ဦးနေမျိုးက အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘယ်လောက်
အောင်ကြောင်း၊ ဘယ်လောက် သဘောထား
ပြည့်ဝကြောင်း၊ ချီးကျူး ရေးသားဖို့ဆိုတာ
အတော် ဝန်လေးစရာကြီး ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်
ထောက်တော်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသိ
ဆုံး ဖြစ်၏။ သူများတွေမသိတဲ့ အသေးစိတ်
‘အော်ချက်’ကလေးတွေတောင် သိနေသေး
သည်။ ထို့အတူ သူ ဘယ်နေရာတွေမှာ ဘယ်
ထောက် ညံ့တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်
သိတာပဲ။

ဒါဖြင့် သူ့ဆိုးကွက် ညံ့ကွက်တွေကို
ထုတ်နုတ်ပြီး ရေးရမလား၊ မဖြစ်နိုင်။ သွား
ထောင့်တစ်ယောက် အားနည်းချက်တွေကို
အတိအကျ ဖုံးဖိပေးရခြင်းသည် မြန်မာတို့
၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံလို့ ဖြစ်နေ
သည်။

အထူးသဖြင့် ကွယ်လွန်ပြီးခါစအချိန်မှာ
ခြံဆင်ခြင်ရသည်။ အလွန်ဆုံး ဂရုဏာဒေါသော
သာဖြစ်ရမည်။ ထိုအချက်သည် ကျွန်တော်
တို့လို စာရေးဆရာတွေအတွက် စောင့်ထိန်း
အပ်သော ကျင့်ဝတ်လည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒီစာအုပ်မှာ ဝင်မရေးတော့
မိတူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ (ဝမ်းနည်းမှတ်
တမ်းစာအုပ်မှာတောင် ကျွန်တော် ဘာတစ်ခု
မှ မရေးခဲ့။)

သို့ရာတွင် ...

တစ်ညနေတွင် ဖိုးသောကြာ ကျွန်တော်
ဆီ ရောက်လာပြီး ...

“ဘာ ဦးနေမျိုး ဆုံးပြီ”

ဟု သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြူးပြူးပျာပျာလာ
ပြောသည်။ ထို့နောက် ...

“နေ့လယ်ကပဲ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်။
သူမှာထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ လာပို့ရမလား
မေးတော့ နေဦး၊ မင်းလူဆီက စာမူရတော့မှ
တစ်ခါတည်းယူလာခဲ့လို့တောင် ပြောနေသေး
တယ်”

ဆရာဦးနေမျိုးနှင့် နောက်ဆုံးရရှိလိုက်
သော အဆက်အသွယ်ပင် ဖြစ်၏။ ဒီထဲမှာ
အရေးကြီးသော မက်ဆေ့ချ်တစ်ခု ပါနေသည်။
‘မင်းလူဆီက စာမူ’။ ဆရာ၏နောက်ဆုံးဆန္ဒ
ထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီစာကို ကျွန်တော်ရေးပါ
တော့မည်။

* * *

ဘာရေးလျှင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားလိုက်
သောအခါ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်
ရာပေါင်းများစွာသည် ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်
ရောက်ရှိလာသည်။ မိုးတွေ သံသံမဲမဲ ရွာနေ
တဲ့ကြားမှာ ဖန်ခွက်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ ရေ
လိုက်ခံရသလိုပဲ။ မိုးရေစက်တွေ သိန်းနဲ့
သန်းနဲ့ချီပြီး သွန်ချနေပါလျက် ကိုယ့်ဖန်ခွက်
ထဲကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျဆင်းလာသ
လောက်သာ ခံယူရရှိနိုင်သည်။

ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသော အတွေး
အပိုင်းအစတွေထဲက မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဖမ်း
ဆုပ်လိုက်မိ၏။ ရက်လည်သောနေ့က ဖြစ်၏။
အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆရာတော်က
မေတ္တာပို့ တရားချီးမြှင့်သည်။ ထို့နောက် ရေ
စက်ချသည်။ ဆရာတော်က ဦးဆောင်ပြီး
အမျှ ဝေခိုင်းသည်။

‘ဦးသုမောင်နှင့်တကွ ကြားကြားသမျှ
အမျှ...အမျှ...အမျှ’

ဒုတိယအကြိမ် အမျှဝေရာတွင် မင်းအားဘုံ
(သုဇနီး)က

“ဦးဗလနှင့်တကွ ကြားကြားသမျှ..”

ဟုနာမည်ရင်းကို ပြောင်း၍ရွတ်ဆိုသည်။ တတိယအကြိမ်မှာတော့ မအေးဘုံသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်တူ၏။ အသံကို မြင့်ပြီး အကျယ်ကြီးအော်၍အမျှဝေလိုက်လေသည်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုသုမောင်က နားနည်းနည်းလေးတာကိုး။ မကြားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရင်းကပင် မချိပြီး ပြီးလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ငါ့အလှည့်ကျရင်တော့ မိန်းမက အရုဏ်ဆွမ်းကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကျမှ အိပ်ရာက ထတတ်တာလေဟု တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိပါသေးသည်။

ခုလို အရေးထဲမှာတောင် ကတ်ကတ်သတ်သတ် ကြိဖန်တွေးတတ်တဲ့ ကျွန်တော်၏ စရိုက်သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသော အကြောင်းအရာမျိုးကို ရေးတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည် ထင်သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ...

သူ့အကြောင်းရေးကြသူ အများစုသည် ဝမ်းနည်းကြောင်း အမှတ်တရ စာမျိုးကိုသာ ရေးကြလိမ့်မည်။ စာတစ်အုပ်လုံး အလွမ်းသံတွေကသာ လွှမ်းမိုးနေလိမ့်မည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဘယ်သူကမှ ပေါ့ပျက်ပျက် ရေးရက်ကြမယ်မထင်။ သင့်လည်း မသင့်တော်။

ထို့ကြောင့် လူရင်းဖြစ်သော ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေ အလွမ်းပြေလိုပြေငြား၊ သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ စိတ်ဖြေစရာ ရလိုငြားဆိုပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို စခွဲနောက်ခွဲ ထေ့ခွဲငေါ့ခွဲတာလေးတွေပဲ အမှတ်တရ ရေးလိုက်ရပါသည်။

* * *

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစတုန်း

ကဖြစ်၏။ တစ်ညမှာ ကျွန်တော် တစ်ရေးနှိတော့ စာရေးစားပွဲမှာ ငိုငဲ့တွေတွေကြီး ထိုနေသော ကိုဗလကိုမြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် အတော်အထိနာနေပုံရသည်။

သူ၏ အစောပိုင်းကာလ စာရေးဆရာယောင်ယောင်၊ အယ်ဒီတာယောင်ယောင် ထုတ်ဝေသူယောင်ယောင် ဘဝမှာ ဒီလိုမကြာခဏ ခံရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီခေါင်းစဉ်ကို ပေးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

သူသည် စာနှစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းတချုရေးသည်။ ထို့နောက် နံရံကို ငေးကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်ပြန်ပြီး အိပ်ပျော်မသွားခင် သူ၏ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသံကို ကြားလိုက်ရသည် ထင်၏။

မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးတော့ သူ့အိပ်နေပြီ။ အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ပုံရသည်။ ခေါင်းအုံးကို ရင်ဘတ်အောက်မှာ ခံပြီး မှောက်ခုံကြီး အိပ်နေသည်။

စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ရေးလက်စကဏ္ဍတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရ၏။

“မောင့်ရင်ကို ခွဲမယ်မှန်းတယ်လား ပန်းလက်နှင့်ရွယ်။
ရင်ကိုခွဲရုံနဲ့
အသည်းတွေရင်တော့
ကောင်းလှပေါ့ သခင်ရယ်
ငြင်းဖူးတယ် ရှိလို့လား”

ကျွန်တော်၏ ပေါက်ကရ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်လိုသော ဉာဏ်သည် တားဆီးလို့မရအောင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုစဉ်က ကြေးအိုးပြုတ်ခေတ်စားကာဖြစ်၏။ တရုတ်တန်း ၁၉ လမ်းမှာ တကူးဘဝသွားစားကြရသည်။ ထိုကြေးအိုးပြုတ်ထဲမှ ထည့်တာ ဝက်အသည်းအစဉ် မဟုတ်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲတိုက်ကရတဲ့ လူ့အသည်း

တွေတဲ့ ဆိုသော ကောလာဟလကလည်း

ထွက်ပေါ်နေချိန်။

ထို့ကြောင့် ...

“ကြေးအိုးပြတ်သောက်မယ်မှန်းတယ်လား
ဆယ့်ကိုးလမ်းဝယ်။

ကြေးအိုးကိုဆွဲရုံနဲ့

လူအသည်းတွေရင်တော့

ကောင်းလှပေါ့သခင်ရယ်

စားဖူးတယ် အရှိသား”

ဟု သူ့ကဗျာအောက်မှာ ထပ်ရေးပြီး ထား
ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းက ပြန်လာတော့
စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်က ရှိနေတုန်း။ အောက်
ဆုံးမှာ စာလုံးအကြီးကြီးနှင့် ‘ ဝါး ’ ဟု ရေး
ထားတာ တွေ့ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကဗျာကိုဖတ်
ပြီးနောက် သူ့ရွင်ရွင်ပျပျ ပြန်ဖြစ်လာတာက
တော့ အမှန်ပဲ။

* * *

မြို့ထဲက မုတ်ဆိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ ဆုံသည်။ မင်းကို ငါလိုက်ပို့မယ်ဟု ပြော
ပြီးသူ၏ ၁၉၃၈ မော်ဒယ် မာစီဒီးကားဟောင်း
ကလေးဖြင့် တင်ခေါ်လာသည်။ ထူးထူးခြား
ခြား ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနေသည်။

“ငါ့သီချင်းခွေ ထွက်ပြီကွ၊ နားထောင်
ကြည့်”

ဆိုပြီး ကားကန်ဆက်ထဲကို အခွေထိုး
ထည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ သူဆိုထားတာက
တော်တော် ကောင်းပါသည်။ အများစုက
ခေတ်ဟောင်း သီချင်းတွေ ပြန်ဆိုထားတာ။
သီချင်းသစ်တွေလို့ ပြောနိုင်တာကတော့ ပန်း
တွေနဲ့ဝေ၊ ချစ်မိုးကြိုး...ပြီးတော့ ...

“လယ်တောကပြန်...ပန်ချင်တယ် ခရေ
...ဆိုလို့...”

ပန်ဦးပန်မယ့်သူ သီချင်းသံ ထွက်လာ

သည်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော်က-

“ဒီသီချင်းကတော့ မူရင်းအသံကို မိ
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒီသီချင်းကို သီဆို
သူ မူလအဆိုတော်ကလည်း ကိုသုမောင်ကိုယ်
တိုင်ပဲလေ။

“မင်းက အဲဒီအတိုင်းပဲ”

ဟု ပြောသည်။ သူ နည်းနည်း ငုပ်သွား
ဟန်တူသည်။ လီဗာကို ဖိနင်းလိုက်၏။ ကား
အရှိန်က ဝေါခနဲ ထိုးတက်သွားသည်။

“အင်ဂျင်ကတော့ ကောင်းသားပဲ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သေးသည်။
သူ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ အ
မြန်မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့
ရောက်လို့ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးနောက် ခါ
တိုင်းလို လက်တွေ့ဘာတွေ မပြတော့ဘဲ ဂူး
ခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
ရှိသော ကိုဝဏ္ဏအိမ်ရှေ့မှာ ကျွဲခနဲ ထိုးရပ်လိုက်
ပြန်သည်။ ကိုဝဏ္ဏကိုလည်း သူ့အခွေ ဖွင့်ပြ
လိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။

ညကျတော့ ကိုသုမောင် ကျွန်တော့်ဆီ
ဖုန်းဆက်သည်။

“ကိုဝဏ္ဏကလည်း မင်းပြောသလိုပဲ ပြော
တယ်ကွ၊ လခွီး”

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

* * *

သုဇနီးမအေးဘုံသည် ကျွန်တော်တို့မြို့ထိပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်ဖူးသည်။ ဒါကလည်း ကိုသုမောင်ထွင်တာဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူက ဆရာသော်တာဆွေကို အလွန်အားကျသည်။ ဆရာဇနီး အန်တီမေက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း မအေးဘုံကို မုန့်ဟင်းခါးရောင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြာကြာလည်း မဖွင့်ဖြစ်ပါ။ ပင်ပန်းတာနဲ့ မကာမိလို့ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လား အကြာမှာ ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့ဟု ဆို၏။

ဒီအကြောင်း ကိုသုမောင်ကပဲ ဆောင်းပါးရေးလိုက်လို့လား၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ သတင်း ပါလာလို့လား မမှတ်မိတော့။ လူသိများသွားလေသည်။ တစ်ရက်မှာ ဆရာဝင်းငြိမ်းက ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ...

“ကိုဝဏ္ဏက မချိုရီကို စတိုးဆိုင်ဖွင့်ခိုင်းတယ်၊ ကိုရူပကတော့ မဝေကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကောင်တာထိုင်ခိုင်းတယ်၊ အခုလည်း ကိုသုမောင်က မအေးဘုံကို မုန့်ဟင်းခါးရောင်းခိုင်းပြန်ပြီ၊ ကိုမင်းလူကကော မရှန်ကို ဘာရောင်းခိုင်းဦးမှာလဲ”

ဟု လှမ်းနောက်သည်။ ကျွန်တော်က..

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော် ချစ်လို့ယူထားတဲ့မိန်းမပါ အစ်ကိုရ၊ ခိုင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး”

လျှို့ပြန်ပြောတော့ အစ်ကိုဝင်းငြိမ်းက ရယ်နေသည်။ ဒီအကြောင်း ကိုသုမောင်ကိုပြန်

ပြောပြဟန်တူသည်။ လေးငါးရက်ကြာတော့ ဆရာဝင်းငြိမ်း ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုမင်းလူတို့အမျိုးထဲမှာ ဦးဘိုးငွေဆိုတာ ရှိလား”

ဟု မေးသည်။

“ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးလေးပဲ”

“သူက ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ”

“မိန်းမကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကြောက်လည်း သိပ်ကြောက်ရတယ်၊ အဝတ်အစားတွေတောင် ကိုယ်တိုင်လျှော်ပေးရတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ၊ နေပါဦး အစ်ကိုက အဲဒါဘာလို့ မေးတာလဲ”

ဆရာဝင်းငြိမ်းက ရယ်ပြီး

“ကိုသုမောင်က ခင်ဗျားကို အလကားမိဗျာ၊ ဒီကောင်က ဦးဘိုးငွေပါလို့ ပြောသွားလို့လေ”

* * *

အမေသည် မျက်စိရေတိမ်ရောဂါဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အသက်ကြီးလာတော့ တဖြည်းဖြည်း မွန်ဝါးလာတာ မျက်စိတစ်ဖက်က မမြင်ရသလောက် ဖြစ်သွား၏။ ကိုသုမောင်က မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာရဲနိုင်ဆီခေါ်သွားပြီး ပြပေးသည်။ ဆရာကြီးက အမေ့မျက်စိကို ခွဲစိတ်ပြီး အိုင်အိုအယ်လ်ခေါ် မှန်ဘီလူးအတု ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အသားထူလောက်တဲ့အခါ ...

“အမေ မျက်လုံး ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဟုကိုသုမောင်က မေးတော့အမေက-

“သိပ်ကောင်းတယ် သားရေ၊ ဟောတိုင်ကပ်နာရီက စက္ကန့်တံလေး သွားနေတောင် မြင်ရတယ်”

ကိုသုမောင်က သဘောကျသွားသည့် ကျွန်တော်က ‘ဒါတော့ အမေက ပိုလွန်းတာဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့တစ်ရက်မှာ တွေ့တော် ထမင်းစားနေရင်းက ...

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ အမေ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အမေ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ ထိုင်နေသောနေရာ၏ ရှေ့တည့်တည့် အပေါ်ဘက် ဆယ်ပေအကွာ လောက်မှာ တိုင်ကပ်နာရီရှိသည်။ အမေက သိပ်ပါးနပ်တာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အလစ်အငိုက်ဖမ်းပြီး ပြဿနာရှာဖွေ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပုတီးစိပ်နေသလိုလို၊ အိပ်ငိုက်နေသလိုလိုလုပ်ရင်း မကြား ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အသံကို မြှင့်ပြီး ထပ်မေးသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအခိုက်မှာပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းက လေးနာရီသံချောင်း ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အမေက ...

“လေးနာရီပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ့အသာစီးရတဲ့အခါ လုပ်နေကျအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ပြီး အသံမထွက်ဘဲ ဘက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေသည် သူ့ကြိုက်နှစ်သက်သော နှစ်မြင်သံကြားကို ကြည်ကြည်လင်လင် ပြတ်ဖြတ်သားသားကြည့်နိုင်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။

ကိုသုမောင်က ဒီကိစ္စကို အလွန်ကျေနပ် ဖြစ်ယူနေသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်းပါး ဆဲ ထည့်ရေးသည်။ အမေ့ကို မျက်စိခွဲပေးရတဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကြောင့် ခုချိန်အထိ သူ့မျက်စိမှာ အဝေးကြည့် မမှုန်သေးဟု ကြား ထိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်လျှင် အဝေးဆော အနီးပါကြည့်လိုရသော ဘိုင်ဖိုကယ်မျက်မှန် တပ်ရသည်။ ဒါကိုမြင်သော သူငယ်ချင်းတွေ က -

“ကိုဗလကြီးက အမေညိုကို မျက်စိခွဲပေး ခဲ့တာပဲ မမှုန်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ မင်းကျတော့ ဆော...”

ဟု မေးကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က -

“ငါက နားတော့ မလေးဘူးကွ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီ အကြောင်း သူ့ကို ပြန်ပြောပြတော့ သူက -

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးကွ၊ ဟိုလူကို ရိလိုက်၊ ဒီလူကို ငေါလိုက်နဲ့ ဒီလောက်တောင် ပေကပ်ကပ် ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်တဲ့အကောင်ကို မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ မပေါင်းဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ”

ဟု အင်ဒါရိုက်နည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်တွယ်သွားကြောင်း သိရ၏။

* * *

ကိုသုမောင် ဆေးရုံတက်ပြီး အရက်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့လူတွေ နိုင်ငံခြားကို ဈေးဝယ်ထွက်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ ရိုးနေပြီ။ စင်ကာပူလား၊ ဘန်ကောက်လား၊ မလေးရှားလား မေးဖို့ပဲ ရှိသည်။ ခုလည်း ကိုသုမောင် သုခကမ္ဘာဆေးခန်းမှာ တက်နေပြန်ပြီတဲ့။

နွေလယ်ဘက်မှာတော့ မအေးဘုံသည် ဒဂုံဂျစ်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ထွက်သွားသည်။ ဒါလည်း ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းမဟုတ်။ နောက်သုံးလေးရက်ကြာလျှင် မအေးဘုံက ကားကိုမောင်း၊ ကိုသုမောင်က ဘေးမှာ ငှုငှုငိုင်ငိုင်ကြီးထိုင်ပြီး ဆေးရုံကပြန်လာကြ လိမ့်မည်။ နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ သူ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပုံစံဖြင့် ကိုရူပလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာထိုင်ပြီး နောက်လားပြောင်လား လုပ်နေလိမ့်မည်။ ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့သည်။

“ကိုဗလဟာ ဆေးရုံတွေလှည့်ပြီး တက်လိုက်ဆင်းလိုက်၊ သူ့အိမ်ကလည်း ဆေးရုံမှာ လိုက်စောင့်၊ ထမင်းသွားပို့၊ အိမ်ကိုဆရာဝန် ပင့်ပြီး ဆေးသွင်းပေးရနဲ့ အတွေ့အကြုံ တော်တော် များနေပြီ၊ မအေးဘုံအနေနဲ့ အဲဒီ အကြောင်းတွေကို စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးရင်

ကောင်းမယ်၊ စာအုပ်နာမည်ကိုလည်း 'ဘုံ
ဘဝမှာဖြင့်' လို့ ပေးသင့်တယ်”

ဟု ကျွန်တော်က နောက်နေသေးသည်။
အမှန်ကတော့ ထိုအချိန်တွင် ကိုသု
မောင်သည် ဆေးခန်းက ခုတင်ပေါ်မှာ သတိ
လစ် မေ့မြောနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

* * *

စမွေးကာစတုန်းက အလွန် အငိုသန်
သည်။ အသံကလည်း တော်တော်ပြီသည်။
သူ ဝါးခဲ ငိုချလိုက်လျှင် တခြားကလေးတွေ
ပါ လန့်နိုးကြပြီး တအံ့အဲ ငိုကြတော့သည်။
ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဆေးရုံအခန်းထောင့်ခပ်ဝေး
ဝေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားရသည်ဟု
ဆိုသည်။

သူ အဆိုတော်ဖြစ်လာတော့လည်း အသံ
က အလွန်အောင်သည်။ သူ့အသံကို တစ်နိုင်ငံ
လုံးသာမက နိုင်ငံခြားကတောင် ကြားရ
သည်။

ခုလည်း သူ၏အသက်ရှူသံမှာ ပြင်းလွန်း
လှသည်။ သီးသန့်ခန်းထဲမှာမဟုတ်ဘဲ ဟော
ခန်းထဲမှာသာဆိုလျှင် တခြားလူနာတွေ လန့်
နိုးကုန်မှာပဲ။

သူသည် တစ်နေ့ကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်း
အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရလို့ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျ
ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသူတစ်
ယောက်လို တခေါခေါ ဟောက်သံပေးနေ
သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူသည်လည်း လူပျို
ပေါက်အရွယ်မှစပြီး မနားမနေ အလုပ်လုပ်
လာခဲ့ရတာ အနားယူချင်ရှာတော့မှာပေါ့။

ခု သူ့ထံမှာ ကြားနေရတာ ပန်းဦးပန်
မယ့်သူ မဟုတ်၊ ချစ်မိုးကြီးမဟုတ်။ ပန်းတွေနဲ့
ဝေ မဟုတ်။ သူ၏ပြင်းထန်လှသော အသက်ရှူ
သံသည် လုံးဝ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိ။
သို့ရာတွင် ထိုအသံရပ်ဆိုင်း တိတ်ဆိတ်သွား

မှာကို တစ်နိုင်ငံလုံးက စိုးရိမ်တကြီး စောင့်
ကြည့်နေကြသည်ဟု ထင်ရ၏။

သူ၏အသံကို ၁၆-၅-၂၀၁၀၊ ည ၉ နာရီ
၁၅ မိနစ်အထိ ကြားခွင့်ရလိုက်ကြသည်။

* * *

လောကကြီးကို စတင်နှုတ်ဆက်တဲ့ အ
နေနဲ့ ဝါးခဲအော်ငိုလိုက်သော မွေးကင်းစက
လေးငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ အသံကလွဲလျှင်
ဘယ်လိုငိုသံမျိုးမှ သာသာယာယာ ရှိလိမ့်မည်
မထင်။ သူတစ်ပါး၏ ငိုကြွေးသံကို နားထောင်
လို့ ကောင်းတယ်ထင်လျှင် ထိုသူသည် ကိုယ်
တိုင် မငိုဖူးသူသာ ဖြစ်ရမည်။

ရက်လည်ညတွင် ကျွန်တော်အိပ်လို့မဖျော်
သဖြင့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ပါသည်။

သုဦးဘဝ

ငိုတဲ့အခါ
အသံသာဖို့ မလွယ်ပါ။

လွမ်းတဲ့အခါ
ကာရန်ရှာလို့ မရပါ။

သေတဲ့အခါ အမူအရာကောင်းဖို့
မလိုပါ။

(မောင်ဗလအလွမ်းပြေစာရ)

ခုတစ်လော ခေတ်စားနေသော ဝေါဟာရ တစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေး ဖြစ်သည်။ နေရာမှာ 'တွေ့ဆုံ' ဆိုသော စကားလုံးက အရေးကြီးသည်။ ဆွေးနွေးတယ် ဆိုရာမှာ နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးရှိ၏။ စာ အပြန်အလှန် ဆေးသားနိုင်သည်။ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလို့လည်း ရသည်။ ကြားလူကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဗွီဒီယိုကွန်ဖရင့် ခေါ် ရုပ်သံဖြင့် စကားပြောနိုင်သည်။ ဘယ်လို ပုံစံပုံဖြစ်ဖြစ် လူကိုယ်တိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံတာလောက်တော့ ချမ်းမူ၊ နွေးထွေးမှု မရှိနိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း 'စာပွဲပိုင်း ဆွေးနွေးပွဲ'၊ 'ခူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲ' ဆိုသော အသုံးအနှုန်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်၏။ စားပွဲတစ်ခုမှာ အတူထိုင်ဖို့ သဘောတူပြီဆိုကတည်းက မျက်နှာတောင် ကြည့်ချင်၊ နာမည်တောင် မကြားချင်ဆိုသော အခြေအနေမှ လွန်မြောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ဆွေးနွေးခြင်းအကြောင်းကို တွေးရင်း ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးတာလေးတွေ သွားသတိရမိ၏။

* * *

မာဏဝပြုစုပြီး နှလုံးလှစာတည်းအဖွဲ့မှ စီစဉ် တည်းဖြတ်သော မိလိန္ဒပဉ္စာ အမည်ရှိ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိသည်။ ဘီစီတစ်ရာဝန်းကျင်က အိန္ဒိယအနောက်မြောက်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ဖူးသော ဂရိဘုရင်မိလိန္ဒနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော် ရှင်နာဂသေန(ရှင်နာဂသိန်)တို့၏ ဆွေးနွေးခန်းကို မှတ်တမ်းတင်ထားသော စာအုပ် ဖြစ်၏။

မိလိန္ဒမင်းကြီးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာ၊ မေးချင်တာ စောဒက တက်ချင်တာတွေ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်နာဂသေနနှင့် ဆွေးနွေးလိုကြောင်း ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။ ရှင်နာဂသေနက ပညာရှိလို့ဆွေးနွေးမယ်ဆိုရင် လက်ခံမည်။ ရှင်ဘုရင်လဲ့ ဆွေးနွေးလျှင် လက်မခံဟု ပြန်ကြားသည်။

ဘယ်လိုများ ကွာခြားပါသလဲမေးတော့-

ပညာရှင်တို့ဆွေးနွေးရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဖက်လူကို စကားဖြင့် ချုပ်ကိုင်တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြေလျော့ပေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ချီးကျူး၏။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမျက်ဒေါသ မထွက်ကြ။ အကြည်အသာပင် လက်ခံပြောဆိုကြ၏။

ရှင်ဘုရင်တို့ ပြောဆို ဆွေးနွေးကြသော အခါ တစ်စုံတစ်ခုသော အချက်အလက်ကို သဘောတူ အတည်ပြုထားကုန်၏။ ထိုအချက်အလက်များကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖောက်ဖျက်၍ ပြန်လည်ငြင်းခုံလျှင် ထိုသူကို အပြစ်ဒဏ်ပေးကြကုန်၏။ နှိပ်စက်ကလုပြုတတ်၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် ပညာရှိလို ဆွေးနွေးပါမည်။ အများသူငါနှင့် ဆွေးနွေးသလို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောပါ။ မကြောက်ပါနှင့်ဟု ကတိပေးရသည်။ ထို့နောက် မိလိန္ဒမင်းကြီး၏ ဆွေးနွေးမေးမြန်းချက်များကို ရှင်နာဂသေနက ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ဖြေကြားနိုင်သည်။ မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်သွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသည်ဟု ဖတ်ဖူးသည်။

* * *

ဆရာကြီးရွှေခေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှားစာအုပ်ထဲတွင် ဦးစံရှားနှင့် ဦးသိန်းမောင်တို့ စတင် သိကျွမ်းကြသော အခန်းပါသည်။ လူပျို၊ လူလွတ်တွေဖြစ်ကြသောကြောင့် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ဦးစပ်တူ ငှားနေကြဖို့စီစဉ်သည်။ အရင်က တစ်ခါမှမသိမမြင်ဖူးသူ နှစ်ယောက် တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြဖို့ဆိုသည်မှာ စရိုက်ချင်းတူမှ ဖြစ်မည်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိထားမှ ဖြစ်မည်။

အရေးအကြီးဆုံးက တစ်ယောက်အ

ပေါ်တစ်ယောက် သည်းခံနိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့မှာရှိသော အားနည်းချက်၊ ချို့ယွင်းချက်များကို အပြန်အလှန် ပြောပြကြရန် သဘောတူကြသည်။ ဦးသိန်းမောင်က စပြောသည်။

“ကျုပ်က စည်းကမ်းမရှိဘူး၊ ညဉ့်နက်အောင် စာရေးပြီး နေမြင့်မှ အိပ်ရာထတတ်တယ်”

ထိုအခါ ဦးစံရှားက

“ကျုပ်ဆိုရင် တစ်ခါတလေ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နောက်တစ်နေ့ကျမှ တစ်နေ့ကုန်လို့မှ အိပ်ချင် အိပ်တတ်တယ်ဗျ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ရော ခံနိုင်ရဲ့လား”

“ကျုပ်လည်း ဆေးတံသမားပဲလေဗျာ”

“ကျုပ်က နားအေးပါးအေး နေတတ်တယ်။ ဆူဆူညည်အသံတွေကို မကြိုက်ဘူး”

“ဆူဆူညည်အသံ ဆိုတဲ့အထဲမှာ တယောသံများကော ပါနေသလားဗျာ”

“ဟာ...ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ထိုးတတ်ရင် တယောသံလောက် သာယာတာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

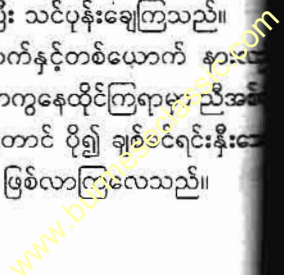
“ဒါဆို တော်ပါသေးရဲ့”

“ပြီးတော့ ကျုပ်က အင်မတန်လည်း နူးပျင်းထူတတ်တယ်”

“ပျင်းတာ အပြစ်တစ်ခုဟုတ်မယ် မထင်ပေါင်ဗျာ”

စသည်ဖြင့် မိမိတို့၏ ညဉ့်ဖျင်းချက်များ အပြန်အလှန် ဖွင့်ဟဝန်ခံကြသည်။ အဖြေသဘော လက်ခံကြသည်။ သူ့အပြစ်ကို ကိုယ်ပြစ်နှင့် ထေပြီး သင်ပုန်းချေကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားထောင်မှုရပြီး အတူတကွနေထိုင်ကြရာမှ ညီအစ်မအရင်းထက်တောင် ပို၍ ချစ်ခင်ရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြလေသည်။

(စကားပြောများမှာ မူရင်းအတိုင်း
မဟုတ်ပါ။ မှတ်မိသမျှ အနီးစပ်ဆုံး ပြန်လည်
အော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။)

* * *

ကုန်ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအ
တွက် စကားပြောဆိုခြင်းမှာလည်း ဆွေးနွေး
ခြင်း တစ်မျိုးပင်ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မနှစ်
စာအောင် မျှမျှတတ ဈေးစကားပြောသူမျိုး
လည်း ရှိသည်။ လောဘကြီးပြီး မတန်တဆ
စားတင်သူမျိုးလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
နီးနီးစပ်စပ်ဖြစ်ပြီးမှ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ
ကြောင့် တစ်နေတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်၏။

ဥပမာ-မော်တော်ကား တစ်စင်းကို သိန်း
ထောင် ခေါ်ဈေးနဲ့ ဆိုင်မိကြတယ် ဆိုပါ တော့။
အသံသ့က ၇၀ ပေးသည်။ ရောင်းသူက ၈၀
အထိ ဆင်းလာသည်။ ဒါဆို အတော်နီးစပ်
ပြီး ဘယ်လောက်ဆို အလုပ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း
နှစ်ဖက်စလုံး ခန့်မှန်းလို့ရပြီ။

သို့ရာတွင် လူ့သဘာဝအရ ရောင်းသူက
ချိန်သလောက် ပိုရအောင် တင်းခံကြည့်သည်။
အသံသ့ကလည်း ထပ်ညှစ်လို့ရအုံးမလားဆို
ပြီး မှုကြည့်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကြားပွဲစား
ထောင်ပြီး

“ခင်ဗျားကလည်း ငါးသိန်းတိုး၊ ခင်ဗျား
ကလည်း ငါးသိန်းလျှော့၊ ကြားချလိုက်ကြပေါ့
ဗျာ”

ဟု ဝင်ညှိပေးသောအခါ ၇၅ နှင့် ပွဲဖြစ်
သွားလေတော့သည်။

* * *

ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုကို တက်တော့မယ်ဆို
လျှင် ငါဘာတွေတောင်းဆိုမယ် ဆိုတာထက်
ငါ့ဘက်က ဘာတွေ လျှော့ပေးနိုင်မလဲဆိုသော
အချက်ကို ကိုင်ဆွဲသွားလျှင် အောင်မြင်ဖို့
အခွင့်အလမ်း ပိုများနိုင်သည်။

နှစ်ဖက်စလုံးက ထိုအခြေခံမူကို ကျင့်
သုံးဖို့တော့ လိုသည်။ တစ်ဖက်က လျှော့ပေး
တာကို အရှုံးပေးတာထင်ပြီး အနိုင်ကျင့်လျှင်
တော့ ပွဲပျက်မှာပဲ။

တချို့ဆွေးနွေးပွဲတွေကတော့ တစ်ချပ်
မှောက်ဖဲ ကစားသလို ဖြစ်တတ်သည်။ ငှက်ဖဲ
ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ရှုံးကြရတာမျိုး။ တစ်ခါတလေ
နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်တွေကင်းတွေပြထား
ပြီး အောက်မှာ ချိုး(ရှစ်ဖဲ)နင်းထားတာမျိုးကျ
တော့ ဟောက်စားတွေ ဖြစ်ကုန်ရော။

ဖဲလိမ်ရိုက်တတ်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ တစ်ပိုင်း
တည်း ထိုင်ပြီဆိုလျှင်တော့ နာပြီသာမှတ်။ ဒီ
ကြားထဲမှာ ဘေးကဝင်ထိုးသော ပိုင်းဂျှိုးတွေ
ကလည်း ရှိတတ်သေးသည်။

ဘောလုံးကစားကြတဲ့အခါ တစ်ဖက်အ
သင်းသည် ရန်သူမဟုတ်၊ ပြိုင်ဘက်သာဖြစ်၏။
တကယ်ဆိုလျှင် ကစားဖော်၊ ကစားဖက်လို့
တောင် ပြောလို့ရသည်။

အသင်းတစ်သင်းထံဆိုလျှင် ဘယ်လို
လုပ်ကစားမလဲ။ ဘောလုံးပွဲရယ်လို့ ဖြစ်လာ
မှာတောင် မဟုတ်။

အမှန်တော့ မြန်မာ့ရိုးရာ ခြင်းလုံးခတ်
ကစားနည်းသည် တရားအမျှတဆုံးပင် ဖြစ်
၏။

ရိုးရာခြင်းပွဲမှာ ဒိုင်လူကြီးလည်း မလို။
ပြိုင်ဘက်ရယ်လို့လည်း မရှိ။ အနိုင်အရှုံးသတ်
မှတ်လို့လည်း မရ။ ကစားဖော်အချင်းချင်း
အပေးအယူမျှပြီး ခြင်းပေါက်လှလှလေးတွေ
ခတ်ပြလို့ကတော့ အားပေးနေကြတဲ့ ပရိသတ်
တွေမှာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ လက်ခုပ်သံ
ဟဲဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ပေါ့။

၂၆၊ အောက်တိုဘာ-နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၁
The Express Times

ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုမောင်မောင် သိုက်နှင့် တပူးတွဲနေခဲ့သူ မဟုတ်သဖြင့် သူ့ အကြောင်း အသေးစိတ်တော့ ရေးနိုင်မှာ မဟုတ်။ အသက်ချင်း၊ ဝါချင်းကွာခြားတာက တစ်ကြောင်း၊ ပန်းချီဆရာနှင့် စာရေးဆရာဖြစ် နေကြတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် မကြာခဏ မဆိုဖြစ်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေမှာ တစ်ခါတရံ တွေ့သည်။ ယမကာဆိုင်တွေမှာ တစ်ရက်တလေတွေ့သည်။ သူနှင့်တစ်ဝိုင်းထဲ သုံးလေးခါ လောက် ထိုင်သောက်ဖူးသည်။ ဒီလောက်ပဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်သိသလောက်ပဲ တစေ့တစောင်း လွမ်းပြနိုင်ပါလိမ့် မည်။

သူနှင့် တစ်ခါတစ်ရံမှ ဆုံဖြစ်သည်ဆိုသော်

လည်း ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာကတော့ အတော် ရင့်သန်သည်။ ဒါကလည်း မဆန်း။ သူ့ တစ်ခါလောက်ပဲ စကားပြောဖူးတဲ့လူတောင်း မခင်မင်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် သူ့ကို ပါရမီ ထူးတာကိုး။

အစ်ကိုမောင်မောင်သိုက်သည် လူချော လူလှတစ်ယောက်လို့တော့ မဆိုနိုင်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားသော ရုပ်သွင်ရှိ၏။ တစ်ခါမြင်ရလျှင် မှတ်မိလွယ်သော ရုပ်မျိုး။ သူ့မျက်နှာက ရှင်းသည်။ အကွယ်အဝက်တွေ မပါ။ မြင်လိုက်တာနဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သူပဲ ဆိုတာ သိနိုင်၏။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေမှာ ဆုံဖြစ်သော်လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို မသိသေး။ ကျွန်တော်က

ထည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပြီး စကား ပြောဖို့ ဝန်လေးတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ညီညွှမ်းခွင့်မရဘဲ ရှိနေခဲ့၏။

တစ်ရက်မှာတော့ ဆရာအောင်ပြည့်က ခေါ်သဖြင့် သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်းက 'အိ (EAT) ခေါ် စားသောက်ဆိုင်သို့ လိုက်သွားသည်။ ထို ဆိုင်က ကျွန်တော်က စာရေးဆရာပေါက်စဖြစ် သလို ယမကာပညာသင်လည်း ဖြစ်၏။ အစ် ကိုတွေ ပြောပြောနေသော 'အိ'ကို ရောက်ဖူး ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။

ဆိုင်ရောက်တော့ အစ်ကိုမောင်မောင် ညီညီက ရောက်နှင့်နေပြီ။ ဆရာအောင်ပြည့် က သူနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထူငယ်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်၊ လူကြီးဝိုင်းထဲ ညီ မခံမရဲ ဝင်ရောရသူလည်းဖြစ်သော ကျွန် ဆော်သည် အစ်ကိုသိုက်၏ ဖော်ရွေမှုကြောင့် ဆရာချင်းမှာပင် နေသားကျသွားသည်။ သူ သည် ကိန်းကြီးခန်းကြီး မနိုင်ကြောင်း၊ ဆရာ ကြီးသိုက် မဖမ်းတတ်ကြောင်း စတင် အသိအ မှတ်ပြုမိ၏။

ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်သဘောကျသွားတာ တစ်ခုရှိ၏။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာအခမဲ့ပေး ဆရာရှိသော ဆာဒါးဟင်းချိုပင်ဖြစ်၏။ ဟင်း ချည်သောက်ပန်းကန်လုံးအကြီးစားဖြင့် ထည့် ပေးသည်။ အရည်ချည်းမဟုတ်။ ဝက်ရိုးတွေ ထည်း ပါသည်။ နံရိုးလို သေးသေးကွေးကွေး ထည်း မဟုတ်။ ခြေထောက်ရိုးလား မသိ။ အကြီးကြီးတွေ။ ခြင်ဆီတွေက ဝေတက်နေ၏။ ဆရာအောင်ပြည့်တို့ ထွင်ထားတာက ဟင်း ချည်ထဲကို ချဉ်ငန်စပ်အရည်တွေ လောင်းထည့် ထိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ယိုးဒယားဟင်းချိုအရသာ ချဉ်ဖြစ်သွားပြီး အတော်သောက်လို့ကောင်း သည်။

ကျွန်တော်လည်း ထို အတွေ့အကြုံကို သူငယ်ချင်းတွေပြောပြပြီး ကြားလိုက်သည်။ သူတို့စိတ်ဝင်စားပြီး သွားချင်တယ်ပြောသဖြင့်

ကျွန်တော်က ဦးဆောင် ချီတက်သွားကြသည်။ ဆိုင်ရောက်လို့ မှာစရာရှိတာမှာ၊ စားသောက် စရာတွေ လာချတော့ ဟင်းချိုပန်းကန်က ခပ်သေးသေး။ အရိုးလည်း မပါ။

“ဟင် ..အရိုးလည်း မပါ ပါလား”

ဟု ကျွန်တော်ကပြောတော့ ကောင်တာ မှာထိုင်နေသောဆိုင်ရှင် 'အကျိုးက ...

“အရိုးက မောင်မောင်သိုက်အတွက်ချန် ထားတာ၊ အရိုးမရရင် ပြဿနာရှာမှာ”

ဟုလှမ်းပြောသည်။ ဒီတော့မှ သဘော ပေါက်သွားသည်။ ဒီဆိုင်မှာ ဆရာအောင် ပြည့်တို့၊ ဆရာမောင်မောင်သိုက်တို့လို ဂုဏ် ထူးဆောင် စားသုံးသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံ ရသူတွေသာ အရိုးရသောအဆင့်ရှိကြကြောင်း ပင် ဖြစ်၏။

(အစ်ကိုသိုက်ကွယ်လွန်တော့ ဝမ်းနည်း မှတ်တမ်းမှာ 'ခုတော့ အရိုးတောင် မရှိတော့ ပါလား။ 'အားလုံး ပြာဖြစ်ကုန်ပြီကော' ဟု ကျွန်တော် အမှတ်တရ ရေးခဲ့သေးသည်။)

ထိုဆိုင်မှာ အစ်ကိုသိုက်နှင့် ရံဖန်ရံခါဆုံ တတ်သည်။ သူကလည်း သူ့အပေါင်းအသင်း တွေနှင့်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သူ ငယ်ချင်းတွေနှင့်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်က သူတို့ဝိုင်းဆီသွားပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ သူက အတင်းထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ပုလင်းထဲက ငွေတိုက် တတ်သည်။

သူ့အသံက အက်တက်တက်ရှုတတ ဖြစ် ၏။ အသံဝင်ပြီး ပြန်ကောင်းခါစလူတွေလို အသံမျိုး။ အသံဩဇာရှိလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ သို့ရာတွင် စကားပြောကောင်းသည်။ စာပေ ဟောပြောပွဲမှာ ကောင်းသလိုမျိုးတော့ မ ဟုတ်။ ယမကာဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို ဦးဆောင်ပြီး ထိန်းထားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့အတွေ့အကြုံ တစ်ခု၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

တစ်ခါတော့ အစ်ကိုသိုက်သည် ယိုင်ဝိုင်း

ရှင်အကျိကို ပြဿနာရှာနေတာ တွေရ၏။ ပြန်စရာလမ်းစရိတ် မရှိလို့ဆိုပြီး ငွေငါးဆယ် ချေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူ့အိမ်က နီးနီးလေး လမ်းလျှောက်သွားလို့တောင် ရ သည်။ ဆိုက်ကားစီးလျှင်တောင်(ဟိုအချိန်) နှစ်ကျပ်သုံးကျပ်လောက်ပဲ ပေးရမှာ။ပြီးတော့ ငွေငါးဆယ် မပြောနဲ့ နှစ်ရာသုံးရာချေးလျှင် တောင် အကျိက ပေးနိုင်သည်။ အစ်ကိုသိုက် လိုမျိုးက ပိုက်ဆံမပါလည်း နောက်နေ့မှပေါင်း ယူဆိုပြီးထွက်သွားလို့ရသည်။ ပိုက်ဆံမရှိတာ လည်း မဟုတ်။ သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူအထပ် လိုက် ခေါက်ထည့်ထားတာ မြင်နေရသည်။

ခုဟာက တမင်သက်သက် ရစ်နေတာ။ သူပြဿနာရှာနေပုံက စိတ်ဆိုးစရာမဖြစ်ဘဲ ပျော်စရာကောင်းနေသည်။ အကျိက ရယ်နေ သည်။ တခြားဝိုင်းက လူတွေတောင် ပြုံးစေ စေ့ဖြစ်နေကြ၏။ သူ့ပုံစံမှာ ကလေးဆိုးကြီး တစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းနေလေ သည်။

သူက အပေါင်းအသင်းကို သိပ်ခင်သည်။ အနှံ့အတာ ခံတတ်သည်။ ယမကာဝိုင်းတွေမှာ အများဆုံး အကုန်အကျခံသည်။ သူက လျှမ်း လျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေသူဖြစ်သော ကြောင့် ဝင်ငွေကောင်းသည်။ ဝင်ငွေကောင်း သလောက်လည်း လက်ဖွာသည်။ စာပေနယ် ထဲမှာ သူနဲ့မတည့်တဲ့လူမရှိ။ ကိုမောင်မောင် သိုက်နဲ့ ဘယ်သူနဲ့စကားများလို့ မခေါ်နိုင်မ ပြောနိုင် ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာမျိုး ကျွန်တော့် တစ်ခါမှ မကြားမိ။ ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူ ရန် ဖြစ်ပြီး ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေကြတာ ကိုသိုက် က ဝင်ပြီး ဖြန့်ဖြေပေးလို့ ပြန်တည့်သွားကြပြီ ဆိုတာပဲ ကြားဖူးသည်။

သူ့မှာ အငြိုးအတေး မရှိ။ ဘယ်သူ့အပေါ် မှာမှ အာဃာတမထား။ သူ့ကိုသွားကောက် လျှင်လည်း ထိုသူသာ အရူးကြီးဖြစ်သွားလိမ့် မည်။ အစ်ကိုမောင်မောင်သိုက်၏ ထင်ရှား

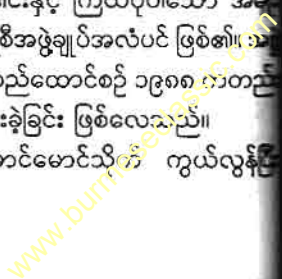
သောစရိုက်လက္ခဏာမှာ စိတ်ရှင်းခြင်းနှင့် ဖြောင့်စင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ ဒုတိယမြောက် လုံးချင်း ဝတ္ထုဖြစ်သော 'ချစ်သောပန်းကလေး'၏ မျက် နှာဖုံးကို အစ်ကိုသိုက်က ဆွဲပေးသည်။ ကြည့် လိုက်တော့ အရောင်တွေက ဖျော့တော့တော့ စုတ်ချက်တွေက ခပ်လျော့လျော့။ နာမည်ကြီး သေးတဲ့ ကလောင်ကလေးမို့လို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ 'ပုန်း' လိုက်တာပဲဟု ထင်မိ၏။ ပုံနှိပ်တိုက် ကနေရိုက်ပြီး ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ အ ရောင်တွေက စိုတက်လာသည်။ စုတ်ချက်တွေ လည်း ကြွလာ၏။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် အံ့ဩ သွားရ၏။

ထိုစဉ်က ကာလာ ဖလင်ခွဲရာမှာ လက် နှင့်ခွဲရတာ၊ အော့ဖ်ဆက်ပုံနှိပ်တိုက်တွေလည်း များများစားစား မရှိသေး။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်စက်နှင့်တစ်စက် ပုံထုတ် ချင်း မတူ။ တချို့ပုံသည် အရောင်တွေဖျော့သွား တတ်သည်။ တချို့က တင်းသည်။အရောင်တွေ ကျွမ်းတတ်သည်။ ဝါရင့်ပန်းချီဆရာတွေက ဖလင်ဘယ်သူခွဲမှာလဲ၊ ဘယ်စက်မှာ ရိုက်မှာ လဲ မေးပြီး လိုတိုးပိုလျော့ လုပ်ပေးရကြောင်း နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်တော် သိလာရ၏။ ဒီလို ကိစ္စမှာ အစ်ကိုသိုက်က ဆရာကြီးတစ်ဆူပဲ (ဒီနေ့လို CTP ခေတ်မှာ ဆရာကြီးဂိုက်ဖေ) ချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတွေ့တော့ နှုတ်ခမ်းပေး ပြုကြီးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ပြုံးတတ်သော အစ်ကိုမောင်မောင်သိုက် မျက်နှာကို မြင် ယောင်မိ၏။

ဆရာမောင်မောင်သိုက်၏ အထင်ရှား ဆုံးနှင့် လူသိအနည်းဆုံး လက်ရာတစ်ခု သည်။ ခွပ်ဒေါင်းနှင့် ကြယ်ပုံပါသော အမိ သားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်အလံပင် ဖြစ်၏။ သူ့ ချုပ် စတင် တည်ထောင်စဉ် ၁၉၈၈ ကတည်း က ရေးဆွဲပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အစ်ကိုမောင်မောင်သိုက် ကွယ်လွန်ပြီး

နောက် အမှတ်တရ စာအုပ်ထုတ်မယ်ဆိုတာ ကြားမိ၏။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်သည်။ ထင်ရှားသော အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ကွယ်လွန်ပြီးကာစတွင် အလွမ်းစာတွေ ရေးကြသည်။ ပြီးရင် စာမူတွေစုပြီး စာအုပ်ထုတ်မယ်ဟု ပြောကြဆိုကြသည်။ နောက်တော့ သွေးအေးသွားပြီး အစီအစဉ်တွေပျက်သွားတတ်သည်။

အခုစာအုပ်ကတော့ တကယ်ထုတ်ဖြစ်မှာ။ စာမူတွေတောင် စုံသလောက် ရှိနေပြီ။ ဘောင်တောင် ပိတ်တော့မယ် ဆိုသောသတင်းကို အတော်နောက်ကျမှ သိရ၏။ အစ်ကိုသိုက်၏ သားဖြစ်သူ ကိုဇေဖြိုး၏ဖုန်းနံပါတ်ကို စုံမိမ်း မေးမြန်းပြီး ဆက်သွယ်တော့ 'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်များနေမှာပဲ ဆိုပြီး အားနာလို့ တိုက်ရိုက် မပြောဖြစ်တာ၊ ရေးတော့ ရေးစေချင်တာပေါ့' ဟု ကိုဇေဖြိုးက ပြောသည်။

ခုနေခါ ရေးမယ်ဆိုရင် အချိန်ဘယ်အောက်ရနိုင်သလဲလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ သူ့ရက်လောက်ပေါ့ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က စာရေးနွေးသည်။ စာတစ်ပုဒ်ကို အနည်းဆုံး အစိတ်ပတ်လောက်တော့ ကြာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေးရင်းက တစ်နေ့လျှင် အက်ဆေးလေး အစိတ်ပုဒ်ကို ဆယ့်လေးငါးရက်ကြာချင် ကြာသွားသည်။ ပြီးတော့ 'ခုဟာက အလွယ်တကူ (တာဝန်ကျေ) ကောက်ရေးလို့ ကောင်းသော အကြောင်းအရာမျိုးလည်း မဟုတ်။ နောက်ဆောင် ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့် များ မဟုတ်တော့သော ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်အကြောင်း။

ထို့ကြောင့် သုံးရက်လောက်နဲ့တော့ မှီမှာ မထုတ်တော့ဘူးဟု ငြင်းလိုက်တော့မည် မိတ်ကူးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို စုတ်ခနဲ သွားသတိရလိုက်မိ၏။

၂၀၁၀ မေလ ၁၇ ရက်၊ ကိုသုမောင် ကွယ်လွန်ပြီး နောက်တစ်နေ့၊ ပြီးခဲ့သော

တစ်ညလုံးတစ်နေ့လုံး မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် အိမ်မှာ ခဏမေးပြီး ကိုသုမောင်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်အလာ သတင်းလာမေးသော အစ်ကိုသိုက်၊ ဓာတ်ပုံကိုထိန်ဝင်း၊ ကိုဝင်းမောင်ညွန့်၊ ကိုဇေဖြိုးတို့အုပ်စုနှင့် သွားဆုံသည်။ အစ်ကိုသိုက်က ကတ်ပြားတစ်ခုကို ပိုက်ထားသည်။

ကိုသုမောင်၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်၏။ ကိုထိန်ဝင်း ရိုက်ပေးသောပုံ။ ဆရာကိုထိန်ဝင်းသည် ဓာတ်ပုံမူပိုင်ခွင့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ သူ့ရိုက်ထားသော ကိုသုမောင်ပုံနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ကြိုက်သလိုသုံးပါ။ လုပ်ချင်တာလုပ်ပါဟု ခွင့်ပြုသည်။ ထိုပုံကို အစ်ကိုသိုက်က ပုံတူအဖြစ် ပြန်ဆွဲမည်ဖြစ်၏။ ဈာပနအခမ်းအနားမှာ အသုံးပြုဖို့။ (ဆရာမောင်ညိုဝင်းကလည်း တစ်ပုံဆွဲပေးသေးသည်။)

"ကိုယ်တော့ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဆွဲရမှာပဲ၊ အမှတ်တရပေါ့"

ဟု အစ်ကိုသိုက်က ပြောသည်။

သူတို့ထွက်သွားတော့မှ 'အမှတ်တရပေါ့' ဆိုသောစကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ကိုသုမောင်၏ ဈာပနက မေ ၂၀ ရက်။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပြီး တစ်ရက်ကျော်။ ဒါဆို ကိုသုမောင်ဆုံးတဲ့ မေ ၁၆ ရက်က အစ်ကို မောင်မောက်သိုက်ရဲ့ မွေးနေ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က စာရေးဖို့အတွက် မေလဖွား အနုပညာရှင်တွေ စာရင်းကို တတ်နိုင်သလောက် စုဆောင်းခဲ့ဖူးသဖြင့် သိနေခြင်း ဖြစ်၏။

'အမှတ်တရပေါ့'ဟု အစ်ကိုမောင်မောင် သိုက်ပြောတာ ဒါပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ သူ ကူညီရမယ့် အလှည့်တုန်းက ကိုသုမောင်ရဲ့ ပုံတူကို ညတွင်းချင်းပြီးအောင် အပင်ပန်းခံပြီး ရေးဆွဲပေးခဲ့တာ၊ ငါက သုံးရက်တောင် အချိန်ရတာ တွေးမိပြီး ဒီစာကို ကြိုးစားရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

စောစောဖြူ ပင်းလူ

အင်္ဂလိပ်စာမှာ WHITE LIE ဆိုသော စကားလုံး တစ်လုံးရှိသည်။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လို့ တစ်ဖက် လူမှာ အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် ထိခိုက်မှုတောင် ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့အတွက် လိမ်ညှာပြောလိုက် ခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုသည်။ ရောဂါကျွမ်းနေသော လူနာကို ဆရာဝန်က အခြေအနေမှန်ကို ဖွင့် မပြောရက်သဖြင့် မကြာခင်ကောင်းသွားမှာ ပါဟု နှစ်သိမ့်သလိုမျိုးပေ။

ကျွန်တော်တို့အမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဒါမျိုးပြောတတ်သည်။

အိမ်ကိုလာနေကျ အမေမိတ်ဆွေ အဘွား ကြီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာပဲ ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။ သူက ဝါ တွင်းဆိုလျှင် ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်လေ့ ရှိ၏။ ထိုနေ့များတွင် အမေက မနက်စာ ထမင်းကျွေးသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ဘာကိစ္စပေါ်သလဲ မသိ။ ဥပုသ်သွားယူရာမှာ နောက်ကျနေသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးခါနီးအထိ ပေါ်မလာ။ အ ဘွားကြီးက သွားလာ လှုပ်ရှားရာမှာလည်း နှေးနှေးကွေးကွေးဆိုတော့ အမေက စိုးရိမ်

လာသည်။
“အင်...အဘွားကြီးတော့ ဒီနေ့ ထမင်း ငတ်တော့မှာပဲ”

ဟု ရေရွတ်နေ၏။ ခဏကြာတော့ ပြ တင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်နေသော ကျွန်တော် သမီးက ...

“ဘွားညိုရေး...ဟိုမှာ အဘွားတော့ လှူ တုတ် လှုပ်တုတ်နဲ့ လာနေပြီ”

ဟု သတင်းပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိနေပြီ။ သူ့ ရှေးရိုးစွဲဆန်သူ ဖြစ်၏။ သတ်မှတ်ချိန်ထောင့် သွားလျှင် ဘာမှစားမှာ မဟုတ်တော့။ အရွယ်ကြီးနဲ့ တစ်နေကုန် ဘာမှမစား ဥပုသ်စောင့်ရလျှင် အဆာလွန်ပြီး မူးမေ့လဲ မှဖြင့် ဒုက္ခပဲ။

အမေက သူ့မြေးတစ်ယောက်ကို လှူ ခေါ်ပြီး ...

“ဟဲ့...လာစမ်း၊ တိုင်ကပ်နာရီကို နောက် ပြန်လှည့်ထားလိုက်၊ မတ်တင်းလော့ထိ ထား၊ ပြီးရင် ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက် ပြန် လုပ်...”

အိမ်ပေါ်ကို အဘွားကြီး လှုပ်စိလှုပ်စိ လာသောအခါ အမေက

“ကဲ...အမောဖြေမနေနဲ့တော့။ တစ်ခါ တည်း ထမင်းဝင်စားလိုက်၊ အချိန်မရှိဘူး”

ဟု ဆီး၍ ပြောသည်။ အဘွားကြီး ဇေဝေ ဇဝါ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟုတ်ရဲ့လားတော့၊ မွန်းလွဲနေပြီ မှတ် တယ်”

“ဟာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လိုပါသေးတယ်။ ဟိုမှာ နာရီကို ထည်း ကြည့်ဦး”

ဆိုပြီး အမေက တိုင်ကပ်နာရီကို ညွှန်ပြ သည်။ ဒီတော့မှ -

“အင်း...တော်သေးတာပေါ့။ ကျုပ်က မမိ လောက်ဘူး ထင်နေတာ”

ဟုပြောပြီး ထမင်းဝင်စားသည်။

သူပြန်သွားတော့ ကလေးတွေက ...

“ဘွားညိုကြီးကလည်း ခုလို ညာပြော တော့ ငရဲကြီးမှာပေါ့”

ဆိုတော့ အမေက..

“ဟဲ့... နင်တို့ဘာသိလို့လဲ။ ဘုရားလက် ဆက်က နာရီမပေါ်သေးဘူး”

ဟု ဆင်ခြေပေးလေသည်။

* * *

လောဘဆိုတာ မကောင်းမွန်း လူတိုင်း သိသည်။ ကလေးတွေတောင် သဘောပေါက် သည်။ သူများထက် မုန့်ပိုစားချင်သူ၊ သစ်သီး ဆွေဘာတွေဆို အလုံးကြီးကြီးမှ လိုချင်သူ မျိုးကို -

“နင်က သိပ်လောဘကြီးတာပဲ”

ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ဒါဆိုလျှင် ...

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိ သည်။ စီးပွားရေးသမား လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သော ခြောင် အလုပ်များသည်။ ကိစ္စနဲ့သွားရင်း ထာရင်း သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်ရောက်လို့ အချိန် ထည်း နည်းနည်းရလျှင် ကျွန်တော့်ဆီ ဝင် ဆာတတ်သည်။

တစ်ညနေမှာ သူရောက်လာပြီး ...

“အချိန် တစ်နာရီလောက် ရတယ်ကွာ၊ ဘီယာသွားသောက်ရအောင်”

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က...

“ငါ့ဗိုက် သိပ်မကောင်းလို့ မသောက်ဖြစ် တာ ကြာပြီကွ”

“တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက်ကတော့ ဘာ မှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့မို့လို့ကွ”

“မွေးနေ့ဆိုရင်လည်း အလှူလေးဘာ လေး လုပ်ပေါ့”

“အလှူလုပ်ရအောင် ငါမှ မအားတာ၊ မင်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ခုတောင် ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ လေး ပျက်သွားလို့ ဝင်လာနိုင်တာ”

ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ရ လိုက်သဖြင့် -

“အလှူလုပ်တာများအချိန်သိပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ အခုလုပ်ချင် လုပ်လို့ရတယ်။ ဇာ လီတောင်ဘုရားနားမှာ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသင် မူ လတန်း ကျောင်းလေး ရှိတယ်။ အဲဒီကို သွား တဲ့ လမ်းပေါ်မှာပဲ ဆန်ဆိုင်လည်း ရှိတယ်။ ဆန်တစ်အိတ်ဝယ်တင်ပြီး တစ်ခါတည်း သွား လှူလိုက်ရဲ့ပဲ။ အချိန် နည်းနည်းရရင် ဆရာ တော်က ချက်ချင်း ရေစက်ချပေးလိမ့်မယ်။ မင်း သွားမယ်ဆိုရင် ငါလိုက်ပို့မယ်...”

သူ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး -

“အေးကောင်းတယ်။ သွားရအောင်”

ဆန်ဆိုင်ရောက်တော့ ဆန်အမျိုးအစား ကို ကျွန်တော်ကပဲ ရွေးသည်။ ဈေးမေးတော့ (ထိုစဉ်ကဈေး) ခြောက်ထောင်တဲ့။

“ဈေးက သက်သာလှချည်လားကွ”

သူငယ်ချင်းကပြောတော့ ကျွန်တော်က -

“မင်းတို့စားတဲ့ အကောင်းစားမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကလေးတွေကိုတော့ အစားခံ အဆာခံတဲ့ ဆန်ကြမ်းမှ ဖြစ်မှာ”

သူ ခဏစဉ်းစားပြီးတော့ ...

“ဒါဆို နှစ်အိတ်ယူလိုက်ကွ...”

စီးပွားရေးသမားတို့၏ ဉာဉ်အတိုင်း တန်
ရင်၊ ဈေးသက်သာရင် နှစ်ခုယူမယ်ဆိုသော
လောဘစိတ်ကလေး ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ သို့
ရာတွင် ထိုလောဘကြောင့်ပင် ဆန် တစ်အိတ်
စိတ်ကူးရာမှ နှစ်အိတ်လှူဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

* * *

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်
တော်တို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဆရာကန်
တော့ပွဲ ကျင်းပဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ (အမှန်အ
တိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်သည် အစည်းအ
ဝေးမှာ လူနည်းနေမှာစိုးလို့ အိမ်ဖြည့်သဘော
ဝင်ပါခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က
ကျောင်းမှာတုန်းက လူသိများခဲ့တာ တစ်
ကြောင်း၊ လောလောဆယ်မှာ စာရေးဆရာ
ဖြစ်နေတာ တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူငယ်
ချင်းတွေက ကြော်ငြာသဘော ဆွဲထည့်ထား
ခြင်း သာဖြစ်၏။ တကယ်ကော့ သူတို့ကသာ
တကယ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရတာ။ ကိုယ်
က ဟိုလိုလုပ်ပါလား၊ ဒီလိုလုပ်ပါလားဆိုတာ
လောက်ပဲ။ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်တော်ကပဲ ဦး
ဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍက ဝင်ပြီး ကြီးကြပ်သ
လိုလို အချောင် နာမည်ကြီးခဲ့သေးသည်။)

ကန်တော့ခံမယ့် ဆရာ ဆရာမအများစု
မှာ အငြိမ်းစားယူပြီးကြပြီ။ တချို့ဆို ဘယ်မှာ
ရောက်လို့ ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင် မသိတော့။
တချို့လည်း ကွယ်လွန်ရှာကြပြီ။ သူငယ်ချင်း
တွေဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် လူစု
ကွဲ ကုန်ကြပြီ။ တစ်မြို့နယ်ထဲ နေသူတွေတောင်
မဆုံဖြစ်ကြတော့တာမျိုး ရှိသည်။ ကျောင်း
သားဘဝက လွန်မြောက်ခဲ့ကြတာလည်း ကြာ
ပြီကိုး။

ဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေ စုံအောင် ဖိတ်
ကြားနိုင်ပါ့မလား။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ
ဟောင်းတွေကိုရော ဆက်သွယ်နိုင်ပါ့မလား။

အဓိက စိုးရိမ်ပူပန်ရတာကတော့ အလှူငွေ
ကိစ္စပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသည် အခြေခံနှင့်
လူလတ်တန်းစားများသာ နေခဲ့သောကျောင်း
ဖြစ်၏။ ခုချိန်မှာ အောင်မြင်ကြီးပွားနေသူ
တချို့ရှိသော်လည်း အများစုမှာ ရုန်းကန်လှုပ်
ရှား နေရဆဲ။

အစပိုင်းမှာ အဆက်အသွယ်တွေ သိပ်
မရ။ အလှူငွေကလည်း အားရစရာမရှိ။
နောက် ဆုံးမတတ်သာလျှင် အမှုဆောင်အဖွဲ့
ကပဲ ကိုယ့်ဘာသာ တတ်နိုင်သလောက်
စိုက်ထည့်ပြီး နည်းနည်းနဲ့ကျဉ်းကျဉ်းပွဲဖြစ်
ရုံလောက် လုပ်ရမည့်အခြေအနေ။

ဒီအချိန်မှာ လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်သော
ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ယောက်က သတင်း
ကြားပြီး ဆက်သွယ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့
အတိုင်းအတာနှင့်ဆိုလျှင် အတော်များပြား
သောငွေကို ထည့်ဝင် မတည်ပေးသည်။ ကျွန်
တော်တို့ အားတက်လာပြီး သတင်းစာ၊ ဂျာ
နယ်တွေမှာ သတင်းတိုလေးပါလာဖို့ ကြိုးစား
ကြသည်။ ထိုသတင်းကိုဖတ်မိသော ကျောင်း
သားကျောင်းသူဟောင်းများက အလှူငွေတွေ
ထည့်ဝင်လာကြသည်။ ရန်ပုံငွေက တစ်ပတ်
ပြီးတစ်ပတ် သိသိသာသာ တိုးတက်များပြား
လာသည်။ ဆရာကန်တော့ပွဲကို လှလှပပ
ကျင်းပနိုင်ပြီ။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့သည် အားရ
တင်းတိမ်နိုင်ခြင်း မရှိ။ အလှူငွေများ နိုင်သမျှ
များများရအောင် ကြိုးစားကြသည်။ နိုင်ငံခြား
ရောက်နေသူများ၏ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို စုံစမ်း
ပြီး ဆက်သွယ်သည်။ နယ်ကို ရောက်နေသူတွေ
ကို လှမ်းမှာသည်။ မန္တလေး ကို အလုပ်ကိစ္စနှင့်
သွားမယ့်သူ တစ်ယောက်ကို အထူးကိုယ်စား
လှယ်ခန့်ပြီး 'ဟိုမှာတွေတဲ့ လူတွေအကုန်လုံး
ကို လည်ပင်းညှစ်ပြီးတောင်းခဲ့'ဟု အာဏာ
ကုန် လွှဲအပ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဒီငွေတွေကို ကျွန်တော် တို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ရမှာမဟုတ်။ ဒါတွင်မ တ ခရီးစရိတ်၊ အသေးသုံး၊ စာရွက်စာတမ်း စရိတ်၊ စားသောက်စရိတ်အားလုံး အိတ်စိုက်ပဲ၊ ရန်ပုံငွေထဲက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ယူသုံးခွင့် မရှိ။

ဒါနဲ့များ ဘာကြောင့် အငမ်းမရ လိုချင် တပ်မက်နေကြတာလဲ။

* * *

ဒီသဘောအတိုင်းပါပဲ။

နာဂစ် မုန်တိုင်းကြီးကြောင့် အတိဒုက္ခ ရောက်ရရှာသူတွေကို အားလုံးပိုင်းဝန်း ကူညီ ထောက်ပံ့ခဲ့ကြသည်။ အစကတော့ တစ်နိုင် တစ်ပိုင်လောက်သာ ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အိမ်မှာရှိ တဲ့ အဝတ်အစားဟောင်းလေးတွေ စားစရာ သောက်စရာလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ငွေ ကြေးလေးတွေ ထည့်ဝင်ကြသည်။ နီးစပ်ရာ စုလိုက်တော့ နှစ်ထုပ် သုံးထုပ် ဖြစ်လာသည်။ တချို့က သတင်းကြားပြီး ဘယ်လို လှူရမလဲ၊ ဘယ်မှာ လှူရမလဲ စုံစမ်းလာသည်။ အိမ်မှာ ထားပေးထား၊ လူကြိုနဲ့ ထည့်ပေးမယ်၊ ဒီက တစ်ဆင့် ကိုယ့်ဆီအလာ မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်စုပေးရတဲ့ အဆင့် ရောက်လာသည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း၊ တစ်စုတစ်ဖွဲ့ ချင်းလုပ်နေရာက အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်မိပြီး ထွန်ရက်က ကြီးမားလာသည်။ အားလပ်တဲ့ အချိန်မှာ ဝင်ကူရင်းက စိတ်ပါသွားပြီး ဒီ အ လုပ်ထဲမှာ အိုးပစ်အိမ်ပစ်၊ အလုပ်အကိုင်ကို ဝစ် နှစ်မြှုပ်လိုက်သူတွေ ရှိလာသည်။ အလှူ ငွေ၊ ပစ္စည်းနည်းလာ လျှော့လာလျှင် ကိုယ့် ဦးပွားရေးပျက်တာလို စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး အသည်း အသန် လိုက်ရှာတာမျိုး ဖြစ်လာသည်။

ဒီနေရာမှာ သံဃာတော်များကလည်း ရှေ့တန်းက ပါဝင်လာသည်။ ထေရ်ကြီးဝါကြီး

ဆရာတော်ကြီးတွေလည်း ကိုယ့်ကျောင်းကြီး မှာ အေးအေးသက်သာ သီတင်း မသုံးနိုင်ကြ။ လေဘေးသင့်ရာ ဒေသအထိ ကားတစ်တန်း၊ လှေတစ်တန်း၊ လှည်းတစ်တန်းဖြင့် အပင်ပန်းခံ ပြီး သွားရောက် ကြီးကြပ်ကူညီကြသည်။ မြို့ တကာ၊ နယ်တကာလှည့်ပြီး အလှူခံကြသည်။ ဒါလောက်နဲ့ အားမရနိုင်သေးဘဲ နိုင်ငံခြား အ ထိ ခြေဆန်ကြသည်။

ဒီနေရာမှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဘုန်းကြီးဆိုတာ အမြင့်မှာနေရ စမြဲမို့ အလှူခံတာတောင် အထက်စီးက ပြော ဆိုဆက်ခံလေ့ရှိတာ မဓမ္မတာပင် ဖြစ်၏။ ခု ကိစ္စမှာကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

“လူတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာ လက်ဝိုက် ကြည့်မနေသင့်ပါဘူး။ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီး တို့ရာ...လူကြစမ်းပါ၊ ပေးကြစမ်းပါ”

ဟု လူတွေကိုပြန်ပြီး အောက်ကျိုတောင်း ပန်သလို ပြောဆိုကြတာ ကြားရသည်။

* * *

ခုလိုအလှူဒါနအတွက် ရလေလိုလေဖြစ် ရသော စိတ်အခြေအနေမျိုးကို လောကုတ္တရာ သဘောအရ သတ်မှတ်သော ဝေါဟာရတစ်ခု ရှိကောင်း ရှိကြပါလိမ့်မည်။ လူပြိန်းတွေးတွေး ပြီး အရပ်စကားနဲ့ ရမ်းပြောရလျှင်တော့ ...

ဒါလည်း လောဘတစ်မျိုးပါပဲ။

သဒ္ဓါစိတ်နှင့်ယှဉ်သော၊ အများအကျိုး အတွက် ရည်ရွယ်သော၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် သော လောဘသာ ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်စာမှာ WHITE GREED (လောဘ ဖြူ) ဆိုသော စကားလုံး ရှိ၊ မရှိ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိပါ။

ပေါ်ဖြူလာကုန်နယ်၊ စုလိုင်လ၊ ၂၀၁၁။

မင်းလူ နှင့် နိုင်မာမာ

လင်းဒီအိမ်တင်ဆက်သည်

ကမ္ဘာကြီးသာ
ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးဖြစ်ရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ

ဝိုင်းပိုက်ထဲကို ဘောလုံးဝင်သွားရင် ပျော်ရွှင်ကြတယ်။ တက်ကြွကြွ
 တယ်။ ဒီအရသာမျိုး ဆရာဘယ်အရွယ်မှာစပြီး ရခဲ့ပါသလဲ။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း
 ရဲ့အပေါ် ဆရာအမြင်ကို ရှင်းပြပေးပါဦး။
 ဝိုင်းပိုက်ထဲကို ဘောလုံးဝင်သွားတိုင်း ပျော်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဝိုင်းသမားလေဗျာ။
 ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို ဘဝတစ်ခုနဲ့လဲလိုက်ရတာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်။ ဝိုင်း
 တစ်ဝိုင်းဟာ ရွှေဖလားတစ်လုံး ဖြစ်နိုင်သလို ကိုလံဘီယာ အသင်းက
 ကိုယ့်ဝိုင်းကိုယ်သွင်းမိတဲ့ အက်စ်ကိုဘာလို လူမျိုးအတွက်တော့ ကျည်
 ဆန်တစ်တောင့်ပေါ့ ဆရာရယ်။
 ဒါဖြင့်ဆရာရယ်...ဆရာဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရ သွင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝိုင်း
 တွေအကြောင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပေးပါဦး။ ချစ်မှုရေးရာမှာ သွင်း
 တဲ့ ဝိုင်း။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဘဝနဲ့ ပထမဆုံးသွင်းဖြစ်တဲ့ ဝိုင်းဆိုတာမျိုးတွေ

www.burmeseclassic.com

ဆဲတပေါ့ဆရာ။

ခက်ပါလား။ ဂိုးသမားပါလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ဆိုက်ကားနင်း
မိတယ်ဆိုကာမှ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ဘယ်လောက်လဲလို့ ထပ်မေး
သလိုဖြစ်နေပြီ။

ဂိုးသမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လား မသိ။ ကိုယ့်ဘက်ကို ဂိုးသွင်းမခံရ
အောင် အသေအလဲ ခုခံကာကွယ်ခဲ့ရတာက ပိုများမယ် ထင်တယ်။
ပင်နယ်တီတွေလည်း အပေးခံခဲ့ရဖူးတာပေါ့။ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့တာလည်း
နည်းနည်း ညာဘက်လာမယ်မှတ်လို့ ဒိုင်ဗင်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ဘောလုံးက ဘယ်
ဘက်ကနေ ရွတ်ခဲခဲဝင် သွားတာမျိုးလည်း ကြုံရပါတယ်။

အမှတ်ပေးပွဲတွေအပေါ် ဆရာသဘောထားကိုလည်း သိချင်ပါ
ဏယ်။ သူတို့ရဲ့ ပုံမှန်ရပ်တည်မှုကို တန်းတက်တန်းဆင်းပုံစံနဲ့ ဆုံးဖြတ်
တာဟာ တရားမျှတမှု ရှိပါရဲ့လားခင်ဗျာ။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်တွေကို အမှတ်အနည်းအများနဲ့ ခွဲခြားသတ်
မှတ်တာထက် စာရင်တော့ တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ စာမေးပွဲဆို
တာကလည်း အိမ်ကွင်း၊ အဝေးကွင်းဆိုပြီး အပြန်အလှန် ဖြေလို့ရတာ
မှ မဟုတ်တာကိုး။

စွဲစွဲနိုင်နိုင် အရေးမကြီးတော့တဲ့ ပွဲစဉ်တွေကျရင် မှတ်တမ်းအရ
ထစားကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်ဆရာ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်သိက္ခာ
အရ ကစားတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်လက်ခံကြဖို့ မကောင်းဘူး
လား။

မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေဆီက စာမူခပေး သလောက်သာ ရကြရှာတဲ့
စာရေးဆရာတွေကတော့ မှတ်တမ်းအရရေးတယ်လို့ ထင်သလား။
ဂုဏ်သိက္ခာအရ ရေးတယ်လို့ ထင်ပါသလား ခင်ဗျာ။

၁၉၉၉ ခုနှစ်က မန်ယူဖလားသုံးလုံးရရှိ ပြီးတဲ့အချိန်မှာ အာဆင်
နယ်တို့ စွဲပွဲမရှိစံချိန်တွေ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ယူဆောင်နိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ
Player တွေအတွက် အောင်မြင်မှုဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ပျောက်ဆုံးသွားကြ
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် သွား
ဏယ်၊ အမြင့်ဆုံးရောက်တော့ အရာရာ ပြီးဆုံးသွားတယ်ဆိုတာမျိုး
ထက်ခံပါသလား။

စိတ်က ထင်နေကြတာပါ။ တကယ်တော့ အမြင့်ဆုံးဆိုတာ မရှိ
ပါဘူး။ ဧဝရတ်တောင်ထွတ်ကြီးတောင်မှ ကမ္ဘာ့အနောက်ဘက်ခြမ်းက
ပြန်ကြည့်ရင် ဇောက်ထိုးကြီးပါဗျာ။

လူစားလဲခံရတဲ့သူက လူစားဝင်မယ့်သူကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့
ဗျက်ကွက်တတ်ကြတဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ နားလည်မှုပေးကြဖို့

စိတ်က
ထင်နေကြတာပါ။
တကယ်တော့
အမြင့်ဆုံးဆိုတာ
မရှိပါဘူး။
ဧဝရတ်
တောင်ထွတ်ကြီး
တောင်မှ
ကမ္ဘာ
အနောက်ဘက်
ခြမ်းက
ပြန်ကြည့်ရင်
ဇောက်ထိုးကြီး
ပါဗျာ။

လိုအပ်ပါသလား။ လူစားလဲခံရတယ်ဆိုတာ 'မင်းနားဖို့လိုပြီ' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်သက်တော့ မကလောက်ဘူး ထင်ပါတယ်ဆရာ။

လူစားလဲတယ်ဆိုတာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ ခြေမပေါ်လို့ သက်လုံကျသွားလို့၊ နာနေလို့၊ တစ်ဝါထိထားလို့၊ စသည်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်သလို လိုချင်တဲ့ ရလဒ်ကို ရရှိပြီးလို့ ကိုယ့်လူမနာအောင်၊ ပွဲမပန်းရအောင်၊ ပြီးတော့ နောက်ပွဲအတွက် အားမွေးနိုင်အောင် အနားပေးလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

ဝိုးသွင်းပြီးရင် အန်နရီ ဘာကြောင့် မပြုံးသလဲဆိုတဲ့ကိစ္စကလည်း ပရိသတ်ကြားမှာ ဆွေးနွေးစရာတစ်ခု ဖြစ်နေပြီထင်ပါတယ်ဆရာ။ ဝိုးသွင်းပြီး ပြုံးတဲ့အပြုံးဟာ ပရိသတ် အတွက် ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါတယ်လို့ ဆရာ ထင်ပါသလဲ။

ဒေါ်လာသန်းနဲ့

ချီပြီး

ပေးထားတာ

သူနှုတ်ခမ်း

အတွက်

ဟုတ်မယ်

မထင်ပါဘူး။

သူ့ခြေထောက်

တွေမှာလည်း

ခြေမျက်စိပဲ

ပါပါတယ်။

ခြေနှုတ်ခမ်းရယ်

လို့ ရှိတာမှ

မဟုတ်ဘဲ။

ပြီးတော့

သူ့ဘယ်လောက်

ပြုံးပြီး

မိနာလီဇာကို

ပိုမှာမဟုတ်ဘူး

ဆိုတာ

သိနေလို့

ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒေါ်လာသန်းနဲ့ ချီပြီးပေးထားတာ သူ့နှုတ်ခမ်းအတွက် ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ သူ့ခြေထောက်တွေမှာလည်း ခြေမျက်စိပဲ ပါပါတယ်။ ခြေနှုတ်ခမ်းရယ်လို့ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဘယ်လောက် ပြုံးပြီး မိနာလီဇာကို မိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

စီးရီးအေမှာ နောက်ဆုံးပွဲကစားပြီးမှ ဗိုလ်စွဲသွားတဲ့ အသင်းသားတွေကို ပရိသတ်တွေက သူတို့ရဲ့ သူ့ရကောင်းတွေအဖြစ် ကွင်းထဲအထိ ဝင်ပြီး ဂုဏ်ပြုကြတာ၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေ ချွတ်ယူကြတာဟာ ခေတ်စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီယဉ်ကျေးမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီပျံ့နှံ့ ရောက်ရှိလာဖို့ သင့်သလား ဆွေးနွေးပါဦး။

အဲဒါတော့ တပည့်တော်လည်း မလျှောက်တတ်ဘူး။

မနှစ်က ချန်ပီယံလိဂ်မှာ ပေါ်တိုဗိုလ်စွဲတော့ မော်ရင်ညိုဟာ သူ ရတဲ့ ဆုတံဆိပ်ကို ချွတ်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ကွင်းထဲက ထွက်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပေါ်တိုအောင်ပွဲခံနေတာတွေကို အသင်းမှာ ဆက်ရှိနေဦးမယ့် တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးလို မပျော်ရွှင်နိုင်တော့တဲ့ အပေါ်တွေးပြီး ခံစားလာရတာကြောင့် ကွင်းထဲက ထွက်သွားတာလား။ ငါ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်၊ ငါ အောင်ပွဲခံတယ်၊ ဒါ ... ဘာမှမဆန်းဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ထွက်သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အခြားတစ်ခုလား ဆရာ။

ဒီမေးခွန်းကတော့ မော်ရင်ညိုကိုပဲ တိုက်ရိုက်သွားမေးသင့်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူတို့ချယ်လ်ဆီးအသင်း ပရီးမီးယားရှစ်မှာ ကြိမ်းသေဗိုလ်စွဲမယ့် သုံးမှတ်ကို ရလိုက်နိုင်တဲ့ နိုင်ပွဲအပြီး သူ့အသင်း သားတွေ ခုန်ပေါက် မြူးတူးနေတဲ့ အချိန်မှာ မော်ရင်ညိုက ရှုံးသွားတဲ့ အသင်းက ဘောလုံးသမားတွေကို သွားပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း နှစ်သိမ့်စကားပြောခဲ့တာရယ်။ ချန်ပီယံလိဂ် ဆီမီးပိုင်နယ်မှာ လီဇာပူကို ရှုံးပြီးတဲ့နောက် သူ့အသင်းသားတွေရဲ့ပခုံးကို ရင်းရင်းနီးနီးဖက်ပြီး

အားပေးရင်း အရုံးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ခဲ့တာရယ်ကိုတော့ ဘာကြောင့် သတိမပြုမိကြတာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာနယ်ဇင်းသမားတွေက မော်ရင်ညိုဆီ အာရုံ ပြောင်းပြီး ပစ်မှတ်ထားလာကြတဲ့အတွက် မန်ယူဆရာကြီး ဆာအဲလက် ဇာဂူဆန်ကတော့ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမှာ အမှန်ပဲဗျို့။

ယူရို ၁၉၉၆ ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဘောလုံးသမားဆုရ ဂျာမန်ကြီး မားသီးယပ်ဆမ်းမားဟာ ပင်နယ်တီဆို တစ်သက်လုံးမကန်ဘူးလို့ ပြော ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆရာဘဝမှာ သေချာပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေကို လွဲမှာ ကြောက်တဲ့ စိတ်တစ်ခုနဲ့ မထိရဲ၊ မတို့ရဲကြတဲ့ ဆမ်းမားလို့ လူမျိုးတွေကို ဆရာ ဘာပြောချင်ပါသလဲ။

ပင်နယ်တီဆိုတာ ကန်တိုင်းဝင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပါပဲ ဘဝမှာ လုံးဝသေချာပါတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ရာ ခိုင်နှုန်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ပေါ်ပေါက်လာရတာပေါ့။ ပင်နယ်တီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မဖမ်းဘူးလို့ ငြင်းဆန်ပိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ ဂိုးသမားတွေအတွက် လည်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ကြပါဦး။

လူတွေရဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်မှုမှာ အစွဲအလမ်းဆိုတာ ဘယ်လောက် အထိ အရေးပါတယ် မသိပါဘူး။ အဲဒီအစွဲတွေထဲက အသင်းစွဲသမား တွေက အဆိုးဆုံးလားဆရာ သိပါရစေ။

ခေတ်အဆက်ဆက်က ဘာသာအယူ ဝါဒတွေမှာတောင် ဂိုဏ်းစွဲ တွေ အများကြီး ရှိခဲ့သေးတာပဲ။ အသင်းစွဲရှိတယ်ဆိုတာ သိပ်မဆန်း လှပါဘူး။

အီတလီက ဘောလုံးလူဆိုး ဒီကာနီယိုဟာ ပြိုင်ဘက်ဂိုးသမား အမှာတရဖြစ်သွားချိန်မှာ အကာအကွယ်မဲ့နေတဲ့ ဂိုးပေါက်ထဲ ဂိုးရစေ တော့ရယ်လို့ ကန်မသွင်းဘဲ ဘေးကို ကန်ထုတ် ပစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာ လိုအပ်နေတာကရော ဒီကာနီယိုရဲ့ဘေးကို ကန် ထုတ်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးလို့ တရားမျှတမှုမျိုး ဟုတ်ပါသလားဆရာ။

ဒီမေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ၅-၄-၀၅ ထုတ် ဖတ်စရာ ဂျာနယ်အမှတ် ၁၄ ထဲက ဆရာချစ်ဦးညိုရဲ့ 'သည်ဂရိတ်-တော့ပ-အလဲ ဗင်းအိပ်မက်' ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို ညွှန်းချင်ပါတယ်။ အဲဒီထဲက အကွက် လေး တစ်ကွက်ကတော့ ဆရာချစ်ဦးညိုဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမား ဖြစ်နေသတဲ့။ ထိပ်သီးတွေချည်းပဲပါတဲ့ ရန်ပုံငွေပွဲ တစ်ပွဲထဲမှာ ကစားရင်းနဲ့ တစ်ချိန်မှာတော့ ဆရာချစ်ဦးညိုတစ်ယောက် သိသိသာသာကြီး လူကျံနေတယ်။ ဒါပေမယ့် စည်းကြပ်ခိုင်ကလည်း အလံထောင်မပြဘူး။ ဒိုင်လူကြီးကလည်း ခရာမမှုတ်ဘူး။ မသိချင်ယောင်၊ မမြင်ယောင်ပြုနေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူက ဘောလုံးကို ဆက်မကန်

ပင်နယ်တီဆိုတာ
ကန်တိုင်း
ဝင်တာမှ
မဟုတ်တာ။
ဒီလိုပါပဲ
ဘဝမှာ
လုံးဝသေချာပါ
တယ်ဆိုတာ
မရှိပါဘူး။
ဒါကြောင့်လည်း
ရာခိုင်နှုန်းဆိုတဲ့
ဝေါဟာရ
ပေါ်ပေါက်လာ
ရတာပေါ့။
ပင်နယ်တီဆိုရင်
ဘယ်တော့မှ
မဖမ်းဘူးလို့
ငြင်းဆန်ပိုင်ခွင့်
မရှိတဲ့
ဂိုးသမားတွေ
အတွက်လည်း
ကိုယ်ချင်းစာ
ကြည့်ကြပါဦး။

တော့ဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။ လက်ကို မြှောက်ပြီး 'ငါ...လူကျံ့နေတယ်' လို့ အော်လိုက်သတဲ့။

ဂလိုဘယ်
လိုက်ရေးရှင်း
ထဲမှာတော့
ဘောလုံးဟာ
အအောင်မြင်ဆုံးပဲ
ထင်တယ်။
စာပေတတ်တဲ့
လူတွေတောင်
နားလည်နိုင်တဲ့
ဘာသာစကားကိုး။

ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ ဆရာမှာရော အသင်းစွဲရှိပါသလား၊ ဘယ်အသင်းကို စွဲသလဲ၊ ဘာကြောင့် စွဲသလဲ၊ အမှတ်တရ ပြောပြပေးစေချင်ပါတယ်။

နိုင်ငံအလိုက် ကလပ်အလိုက် ကြိုက်တဲ့ အသင်းတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဘရာဇီး၊ ချက်၊ အင်္ဂလန်၊ ပေါ်တူဂီ၊ နော်ဝေ၊ မက္ကဆီကို၊ အီရတ်၊ မော်ရိုကို၊ ပြီးတော့ လီဗာပူး၊ မန်ယူ၊ မန်စီးတီး၊ ဖူလ်ဟမ်၊ အေစီမီလန် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီအသင်းတွေ အချင်းချင်းကန်ကြရင် ဘယ်သူနိုင်နိုင် ကျေနပ်ပါတယ်။ အသင်းတစ်သင်းတည်း ကွက်ပြီး စွဲလမ်းတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ တကယ်လို့များ ဘရာဇီးလ်နဲ့ မြန်မာအသင်း ကန်ကြမယ်ဆိုပါတော့။ ဆရာတို့ကော ဘယ်အသင်းဘက်က ထိုင်သင့်တယ် ထင်သလဲ။

ပြီးတော့
တရားမျှတမှုလည်း
ရှိတယ်လေ။

ဘောလုံးပွဲဆိုတာ အခုတော့ ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကား ဖြစ်လာခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာအမြင်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောပြပေးစေချင်ပါတယ်။ ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကားဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လို စိတ်ခွန်အားမျိုး ပေးနိုင်သလဲ ရှင်းပြပေးပါဦးခင်ဗျာ။

ဘောလုံးဥပဒေ
စည်းကမ်းတွေက
တစ်နိုင်ငံချင်း
အလိုက်

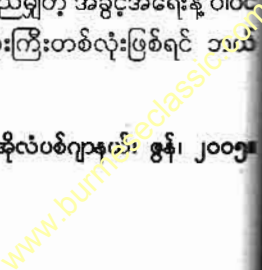
ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်းထဲမှာတော့ ဘောလုံးဟာ အအောင်မြင်ဆုံးပဲ ထင်တယ်။ စာမတတ်တဲ့ လူတွေတောင် နားလည်နိုင်တဲ့ ဘာသာစကားကိုး။ ပြီးတော့ တရားမျှတမှုလည်း ရှိတယ်လေ။ ဘောလုံး ဥပဒေစည်းကမ်းတွေက တစ်နိုင်ငံချင်းအလိုက် ကွဲပြားနေတာ မရှိဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် တစ်မျိုးတစ်စားတည်းပဲ။

ကွဲပြားနေတာ
ပရှိဘူး။
တစ်ကမ္ဘာလုံး
အတွက်
တစ်မျိုးတစ်စား
တည်းပဲ။

အင်အားကြီးနိုင်ငံမို့ ပိုကြီးတဲ့ဘောလုံးနဲ့ ကန်ရမယ်လို့လည်း သတ်မှတ်မထားဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့နိုင်ငံမို့ လူဆယ့်ရှစ်ယောက်နဲ့ကစားလို့လည်း မရဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့နိုင်ငံမို့ ဖိနပ်မစီးဘဲ ကစားရမယ်လို့လည်း တားမြစ်ချက် မရှိဘူး။ လူမည်းမို့လို့ ပင်နယ်တီကန်ခွင့်မရှိဘူးလို့လည်း ပြဋ္ဌာန်းမထားဘူး။ အနောက်နိုင်ငံသားမို့လို့ဆိုပြီး အဝါကတ်၊ အနီကတ် ကင်းလွတ်ခွင့်လည်း မရနိုင်ဘူး။ အနိုင်အရှုံးကို ဗီတိုအာဏာနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခွင့်လည်း မထားဘူး။

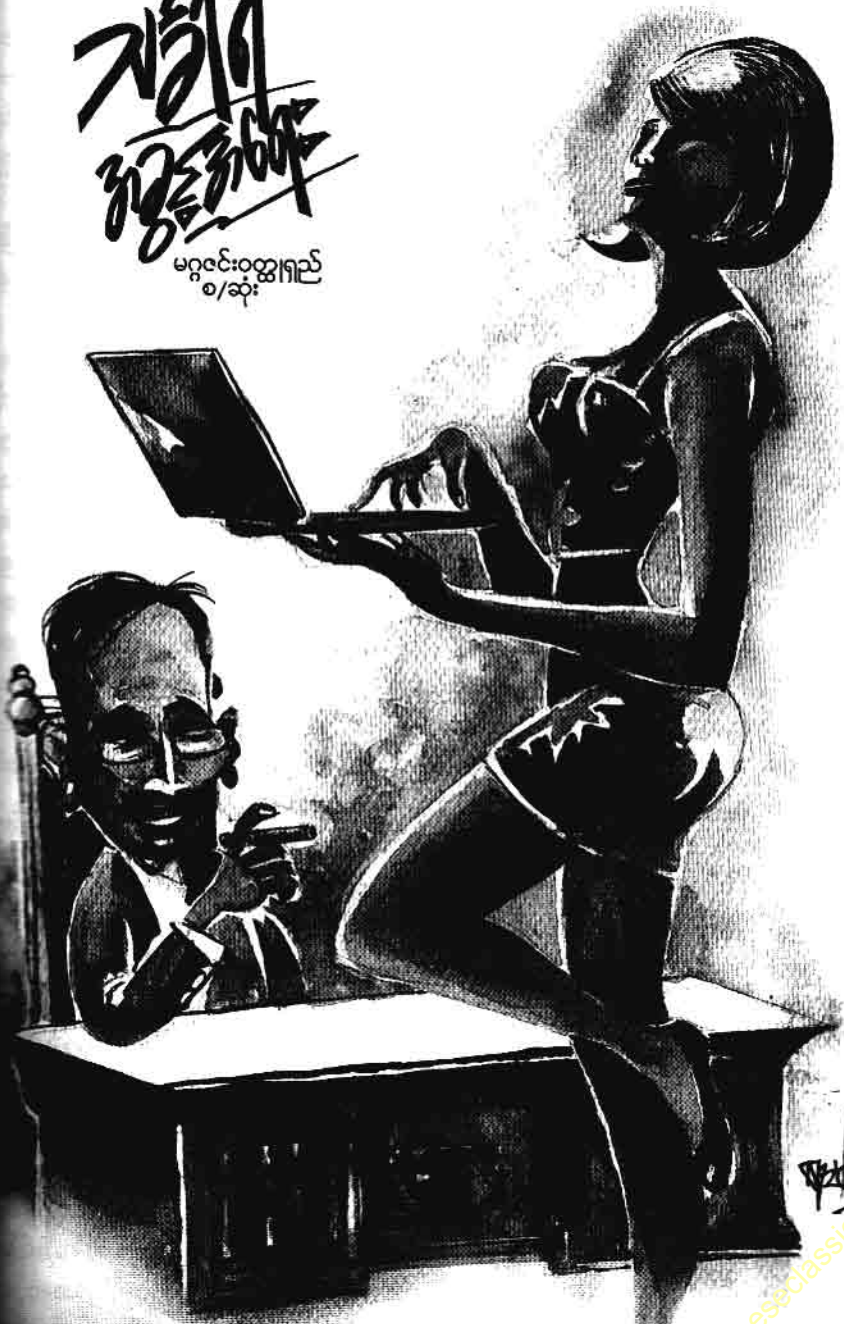
ဘောလုံးမှာ လူမျိုးရေးခွဲခြားမှု၊ အသားအရောင်ခွဲခြားမှု၊ ဘာသာရေးခွဲခြားမှု မရှိဘူး။ လူသားတိုင်း တန်းတူညီမျှတဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ ပါဝင်ကစားနိုင်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးသာ ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲဗျာ...နော်။

ဆိုလဲပစ်ဂျာနယ်: စွန်၊ ၂၀၀၅။

ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် အချစ်အစရာ

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုကဏ္ဍ
၁/ဆုံး

www.burmeseclassic.com

သင်္ခါရအခွင့်အရေး

မင်းလှ

ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်သည် ရုံးခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း တဝါးဝါးသမ်းနေသည်။ လုပ်စရာတွေသာ ရှိနေလျှင် အိပ်ချင်မှာမဟုတ်။ ခုတော့ တစ်နေကုန် ဒီအစဉ်း ထိုင်နေရသဖြင့် ပျင်းရိပြီးငွေနေသည်။ ထိုအခါ အရေးပေါ် ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်လျှင် ကောင်းလေစွဟု မသင့်လျော်မှန်း သိပါလျက် တောင့်တချင်နေမိသည်။

သို့ရာတွင် ဒါမျိုးဖြစ်လာဖို့ကတော့ တော်တော်ခဲယဉ်းသည်။ သူ၏အတွင်းရေးမှူးချုပ် သက်တမ်း သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ပြဿနာဆိုလို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လောက်သာ ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်။ ဒါတွေကလည်း အလွန်အမင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်ကိစ္စတွေ မဟုတ်။

နောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တာက ပင်လယ်ထဲက လူမနေသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း ကိစ္စဖြစ်၏။ ထိုကျွန်းကို နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်သည်။ ပထဝီ အနေအထားကျတော့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံနှင့် ပို

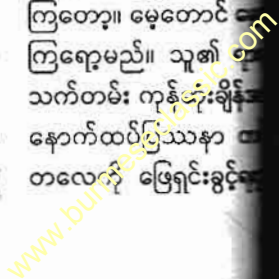
ပြီး နီးကပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမနိုင်ငံက ထိုကျွန်းကလေးကို တစ်ဘက် နိုင်ငံသို့ လက်ဆောင် ပေးသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဘက်နိုင်ငံက လက်မခံနိုင်ဟု ငြင်းသည်။ ထိုအခါ ပထမနိုင်ငံက ချစ်ကြည်ရေး လက်ဆောင်ကို မယူဘဲ နေခြင်းမှာ မိမိတို့အချုပ်အခြာ အာဏာကို အသိအမှတ် မပြုသည့်သဘော ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုကျွန်းကလေးကို လက်မခံလျှင် တစ်ဘက်နိုင်ငံက ဟိုအရင် ချစ်ကြည်ရေး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးထားသော အကာသလွန်းပျံယာဉ်ကိုလည်း ပြန်ပို့ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လာသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သံတမန် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာနီးအထိ တင်းမာလာသဖြင့် ကုလသမဂ္ဂက ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအရေးအခင်းတွင် သူက ကြားဝင် ဖျန်ဖြေပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကျွန်းကလေးကို နှစ်နိုင်ငံ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည်

ဟု သတ်မှတ်ရန် အကြံပေးခြင်းဖြင့် ပြေလည်မှု ရစေသည်။

ထိုကာလကတော့ တော်တော် နာမည်ကြီးလှသေးသည်။ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ် တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆယ်စုနှစ်တစ်အတွင်းမှာ အပြောင်မြောက်ဆုံး စွမ်းဆောင်မှုဟု ချီးကျူးကြသည်။ မီဒီယာတွေထံလည်း သူ့ရုပ်ပုံတွေ အထွေထွေများများ ပါခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စဖြစ်ခဲ့တာ တစ်ကျော်ကျော်လောက် ပြီးသွားပြီ။ ဒီကြားထဲမှာ အရေးအခင်းမှ ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးမရှိ။ တစ်နည်းအားဖြင့် တို့ ဌာနချုပ်အနေဖြင့် အလုပ်မှ ထွေထွေထူးထူးစရာ မရှိခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်နေပြီ။ ခုချိန်မှာ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အရေးမကြတော့။ မေ့တောင် ကြရောမည်။ သူ၏ သက်တမ်း ကုန်ဆုံးချိန်နောက်ထပ် ပြဿနာ တစ်ခုတစ်လက် ကို ဖြေရှင်းခွင့်မရ

ကောင်းပဲဟု ဆိုရမလိုပင် ဖြစ်၏။

ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရ ဘာ ပျင်းလာသဖြင့် အပြင် သက် ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့အ ထွင်းရေးမှူး မိန်းကလေး သည် အီလက်ထရွန်နစ် စာ အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ သူ့ကို မြင်သောအခါ လေးစားသမှု ဖြင့် စာအုပ်ခလုတ်ကို ပိတ် ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

သူက-
“ရပါတယ်၊ ဖတ်ပါ၊ ဆက် ဆက်ပါ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အ ထွင်းရေးမှူးမလေးမှာလည်း သူ့လိုပဲ ဘာအလုပ်မှ လုပ် မှာ မရှိ။ ဒီအတိုင်းသာ ထိုင် အရလျှင် ပျင်းတာနဲ့ပဲ အရည် သွားနိုင်သည်။ စာလေး သာလေးဖတ်နေတော့ အငြီး သိပ္ပံတာပေါ့။

ခုခေတ် လူငယ်တွေက စာဖတ်တာကို ပြန်ပြီး ဝါ သနာပါလာကြသည်။ သူတို့ သင်္သယံတုန်းကတော့ စာ ဖတ်တာဟာ အရုပ်လည်း မြင်ရ၊ အသံလည်း မကြား မမြောက်ကပ်ကပ်ကြီး၊ မျက် မိညောင်းတာပဲ အဖတ်တင် ထယ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ‘အီး နှစ်’တွေ ကြည့်တာ၊ ဟော်လို ရေခဲဂိမ်းတွေ ကစားတာ သောက်သာ ခေတ်စားခဲ့၏။

ခုခေတ် လူငယ်တွေက တော့ စာဖတ်ရတာဟာ

ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို ပိုပြီး အသုံးချခွင့် ရသည်။ ရသကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ် လပ်ခံစားခွင့်ရသည်ဟု ယူဆ လာကြသည်။ သူတို့ကဝတ္ထု၊ အက်ဆေးကဗျာတွေ အဖတ် များသည်။ အထူးသဖြင့် ခေတ် ဟောင်းတုန်းက ထုတ်ဝေခဲ့ သော လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီး တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြ သည် ဆို၏။ ခုလည်း

“ဘာစာအုပ် ဖတ်နေတာ လဲ”

ဟု သူက မေးတော့-
“ရှေးဟောင်း ဝတ္ထုပါ၊ ဟယ်ရီပေါ်တာလေ”

ထိုစာအုပ်ကို သူမဖတ်ဖူး ခဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးမှာ အဘွားက ပုံပြင် သဖွယ် ပြောပြဖူးသဖြင့် ဇာတ်လမ်းကိုတော့ သိနေ သည်။ ညပေါင်းများစွာ စိတ် ဝင်စားစွာ စောင့်နား ထောင် ခဲ့ရတာကို မှတ်မိနေ၏။

“ဘယ်လိုနေ လဲ ဖတ်လို့ ကောင်းလား”

အတွင်းရေးမှူးမလေး က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး-

“သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း တာပဲ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဟို အရင်ကလို စက္ကူနဲ့လုပ်တဲ့ စာအုပ်မျိုးကို ဖတ်ရရင် ပို ကောင်းမယ်၊ အီးဘွတ်ခ်ထဲ မှာ ခလုတ်နှိပ်ပြီး စာမျက်နှာ တွေ ပြောင်းရတာ ဝတ္ထုအရ သာ ပျက်တယ်”

သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့
ကောင်းတာပဲ၊
တစ်ခုပဲရှိတယ်၊
ဟိုအရင်ကလို
စက္ကူနဲ့လုပ်တဲ့
စာအုပ်မျိုးကိုဖတ်ရရင်
ပိုကောင်းမယ်၊
အီးဘွတ်ခ်ထဲမှာ
ခလုတ်နှိပ်ပြီး
စာမျက်နှာတွေပြောင်းရတာ
ဝတ္ထုအရသာပျက်တယ်

ခုခေတ် လူငယ်တွေဟာ စိတ်ခံစားမှုဘက်ကို ပိုပြီး အလေးပေးလာကြပြီ ထင်တယ် ဟု သူတွေ့ရင်း ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။

ဆက်သွယ်ရေးဌာန အခန်းရှေ့ရောက်တော့ အထဲက အသံတွေ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ဝန်ထမ်းတွေ လုပ်စရာ မရှိသဖြင့် ဂိမ်းပဲ ကစားနေသလား။ ဇာတ်လမ်းပဲ ကြည့်နေကြသလားမသိ။

တံခါးပေါ်ရှိ မှန်ပြားက လေးပေါ် လက်ဝါးနှင့် ကပ်လိုက်သောအခါ တံခါးက လျှောခနဲ ပွင့်သွားသည်။ ဝန်ထမ်းလူငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် အင်တာနက်ချိတ်ဆက်ထားသော ပရိဂျက်တာဖြင့် သတင်းကားတစ်ခုကို ကြည့်နေကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ပွားခဲ့သော 'ပင်လယ်ကွေ့'စစ်ပွဲ အကြောင်း စုစည်းထားသော သတင်းမှတ်တမ်း ဖြစ်၏။ ကောင်လေးတွေ ဘာစိတ်ကူး ရလို့များ ရှာရှာဖွေဖွေလုပ်နေကြသလဲ မသိ။

ဒီ နှစ်ကောင်က စပ်စု တတ်သည်။ အမေးအမြန်းလည်း ထူသည်။ တလောက တောင် ငှက်ဖျားရောဂါဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ မေးနေသေးသည်။ ရှေးခေတ်က ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပဲ။ ခြင်္ကိုက်တာကနေ ဖြစ်

တာလို့ ပြောတာပဲ ဆိုတော့ ခြင်္ဆိုတာ ဘာလဲဟု ထင်မေးပြန်သည်။ လူတွေကိုရောဂါ ဖြစ်စေတတ်လို့ မျိုးတုံးအောင် သုတ်သင်ပစ်ခဲ့ရတဲ့ အင်းဆက်တစ်မျိုးလို့ ကြားဖူးမှတ်ဖူးသလောက် ပြောပြရသေးသည်။

ခုလည်း ရှေးဟောင်းစစ်သမိုင်းကားကို ကြည့်နေကြပြန်ပြီ။ တိုက်လေယာဉ်တွေက ခုံးကျည်များဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသည်။ ငုံ့ကြိလေယာဉ်ကြီးတွေက ငုံ့တွေ အတွဲလိုက်ကြီချသည်။ ရှေ့ကကံတွေ အစင်းပေါင်းရာချီ ပစ်ခတ်သည်။ အဆောက်အဦတွေ ပေါက်ကွဲပျက်စီးပြိုကျကုန်သည်။ မီးခိုးလုံး မည်းမည်းကြီးတွေ ထိတက်လာသည်။ လူအများအပြား ထိခိုက်သေဆုံးကြပုံကို မြင်ရသည်။ ဆေးရုံတွေ ပေါများမှာ ဒဏ်ရာရသူတွေ ပြည့်နေသည်။ ပတ်တီးအထပ်ထပ်သွေး အလိမ်းလိမ်း၊ အော်ဟစ် ညည်းညူနေကြသည်။ လူငယ် နှစ်ယောက်တို့သည် သတင်းကားကြည့်ရင်း 'ဟင် ခနဲ' 'ဟာ ခနဲ' ဖြစ်ပြီး တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားနေကြပုံရ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လျှင် မကြာခင်ကမှ နှလုံးအသစ် လဲတပ်ထားပါလျက် ထိုမြင်ကွင်းတွေ ကို ကြည့်ပြီး ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ချင်လာ

ခုလည်း
ရှေးဟောင်း
စစ်သမိုင်းကားကို
ကြည့်နေကြပြန်ပြီ။
တိုက်လေယာဉ်တွေက
ခုံးကျည်များဖြင့်
အဆက်မပြတ်
ပစ်ခတ်နေသည်။
ငုံ့ကြိလေယာဉ်ကြီးတွေက
ငုံ့တွေအတွဲလိုက်ကြီချသည်။
ရှေ့ကကံတွေ
အစင်းပေါင်းရာချီ
ပစ်ခတ်သည်။
အဆောက်အဦတွေ
ပေါက်ကွဲ
ပျက်စီးပြိုကျကုန်သည်

သည်။

“ရှေးခေတ်တုန်းက လူ
သတ်ဖြတ်ကြတယ်
ဘယ်လိုမှ လက်မခံ
ဘဲတဲ့စွပဲ”

လူငယ်တစ်ယောက်က
ပြောသည်။ နောက် တစ်
ယောက်က ခေါင်းညိတ်
ထောက်ခံရင်း-

“ပြီးတော့လည်း စစ်တိုက်
အကြောင်းပြချက်ကို
ကြည့်ပါဦး။ ရေနံကိုစွ
လူ့အသက်က ရေနံ
အသက်တောင် တန်ဖိုးမရှိ
ဘဲသဘော ဖြစ်မနေဘူး
ဘူး”

သူတို့က အနိဋ္ဌာရုံတွေ
ဆက်မကြည့်ချင်သော
ကြောင့် ထင်သည်။ ပြကွက်
ကျော်လိုက်သောအခါ
အဖြူရောင် မုတ်ဆိတ်မွေး
ကျိုးတိုးကျဲတံနှင့် အသား
မည်းမည်း လူတစ်ယောက်ပုံ
လာသည်။ ဟိုအချိန်တုန်း
ကတုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူး
ချုပ် ကိုဖီအာနမ်ပင် ဖြစ်၏။

“ငါတို့ အတွင်းရေးမှူး
အသက်တော့ မသားနားဘူး
ဘူးနော်”

သူ ဖြိုးမိသည်။ နောက်မှာ
သူရောက်ရှိနေမှန်း သိကြပုံ
ကိုဖီအာနမ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
အသိပ်မသားနားလှပေမဲ့
သူ့ခေတ် သူ့အခါက တော်
တော် အရေးပါခဲ့တာတော့
သေချာသည်။

ကိုဖီအာနမ်က ထိုစစ်ပွဲ
သည် ကုလသမဂ္ဂ ၏သဘော
တူ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တိုက်
ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်
တရားမဝင်ကြောင်း ကန့်
ကွက် ပြောဆိုနေသည်။ မီဒီ
ယာသမား တွေက ဝိုင်းအုံပြီး
မေးခွန်းတွေ မေးနေကြသည်။

ကိုဖီအာနမ်ကို အားကျ
သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာချင်မိ
၏။

ဟိုး ရှေးခေတ်ဟောင်း
တုန်းကဆိုလျှင် အလုပ် သိပ်
များ၊ အလုပ်သိပ်ရှုပ်သူတို့
သည် ‘ကျုပ်က ကုလ သမဂ္ဂ
အတွင်းရေးမှူးချုပ် ထက်
တောင် အလုပ်များသေး
တယ်’ ဟု ဂုဏ်ယူပြီး ပြော
လေ့ရှိကြသည်။ ဟိုတုန်းက
အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဆိုတာ
ကမ္ဘာ့ပြဿနာပေါင်းစုံနဲ့ အ
စဉ်သဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်
နေခဲ့ရတာကိုး။ ခုခါမှာတော့
အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ
မလုပ်ချင်ဘဲ ထောက်ပံ့ကြေး
နှင့် စားသောက်ပြီး ဟိုယောင်
ဒီယောင် လုပ်နေသူမျိုးကို
‘မင်းကလည်း ကုလသမဂ္ဂ
အတွင်းရေးမှူးချုပ်ကျနေတာ
ပဲ’ ဟု သရော် လှောင်ပြောင်
ချင်တတ်ကြလေသည်။

အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဆို
တာကလည်း ပြဿနာ ရှိမှ
အလုပ်ရှိတတ်တဲ့ အစားမျိုး
ကိုး။

ခုအချိန်သည် ကမ္ဘာကြီး

အဖို့ သမိုင်းတစ်လျှောက်မှာ
အငြိမ်းချမ်းဆုံး ကာလပင်ဖြစ်
၏။ စစ်ပွဲတွေ မရှိတော့။ စစ်
တိုက်စရာလည်း လိုမှမလို
တော့ဘဲ။ စစ်တိုက်တယ်ဆို
တာ အကြောင်းရင်းတွေ ရှိရ
သည်။ သြဇာအာဏာ ဖြန့်
ကျက်ချင်လို့လား။ ဒီကိစ္စက
တော့ မဖြစ်နိုင်တော့။ နိုင်ငံ
တိုင်းမှာ တန်းတူသြဇာရှိပြီး
သား။ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်အယူဝါဒ
လွမ်းမိုးချင်လို့လား။ ဒါလည်း
မလိုအပ်တော့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဝါဒကြီး တစ်ခုနှစ်ခုသာ ချုပ်
ကိုင်ထားလို့ မရတော့။ စီးပွား
ရေးအရ ဈေးကွက် အပိုင်စီး
နိုင်ဖို့ဆိုသော အယူအဆက
လည်း ခေတ်မမီတော့။ နိုင်ငံ
တိုင်းသည် တစ်ပြေးညီ ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်နေကြပြီ။ မဖွံ့ဖြိုး
သေးသော၊ ဖွံ့ဖြိုးဆဲဆိုသော
ဝေါဟာရတွေ မရှိတော့။

လူသားအားလုံးတို့သည်
လည်း တန်းတူညီသော အ
ခွင့်အရေးတွေ ရရှိနေကြပြီ။

အသားအရောင် ခွဲခြားမှု
ဆိုတာမရှိတော့။ ရှိစရာလည်း
မလို။ အသားမည်းတဲ့လူက
ဖြူချင်လျှင် အရေပြားပေါ်က
အရောင်ခြယ် ဓာတ်ပစ္စည်းကို
ဖယ်ထုတ်လိုက်ရုံပင် ဖြစ်
သည်။ ဖြူတဲ့လူတွေကလည်း
အရောင်ခြယ် ဓာတ်ပစ္စည်း
ထည့်လိုက်လျှင် မည်းသွားနိုင်
သည်။ တစ်ချို့အနောက်ဘက်
နိုင်ငံသားတွေက အသား

တွေလို ဝါညက်ညက်အသား အရောင်မျိုး၊ တောင်အမေရိကန်တွေလို ညိုမောင်းမောင်း အသားအရေမျိုး ဖြစ်အောင် တမင်တကာ ခြယ်ယူကြတာ မျိုးရှိ၏။ လူငယ်တွေကြားထဲ မှာလည်း အဆန်းထွင်ပြီး အသားကို အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်ဆိုးကြတာ ခေတ်စားခဲ့သေးသည်။

ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့် ကိုလည်း အပြည့်အဝ ရရှိကြသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မိမိကိုးကွယ်လိုသော ဘာသာတရားကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့်ရှိကြသည်။ ဘာသာတစ်ခုနှင့် တစ်ခုလည်း အပြန်အလှန် လေးစားကြသည်။ တစ်ချို့ကတော့ ဘယ်ဘာသာကိုမှ မရွေးချယ်ဘဲ သီးခြားနေကြသည်။

ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြားဆက်ဆံမှုဆိုတာကတော့ မေတောင် မေနေကြပြီ။ မိန်းမတို့သည် အရာရာတိုင်းတွင် ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူအခွင့်အရေး ရနေကြပြီ။ ယောက်ျားတွေကလည်း မိန်းမတွေကို ဦးစားပေးရတာ၊ ညှာတာရတာ ဂုဏ်ယူစရာအဖြစ် သဘောထားနေကြပြီ။ မိန်းမတွေ ကလည်း ဣတ္ထိယလိင်ဖြစ်ရတာကို အားရကျေနပ်နေကြပြီ။

ကမ္ဘာကြီးက ငြိမ်းချမ်းသာယာနေသည်။ စစ်ပွဲတွေ

မရှိ လူမျိုးတုံးအောင် သတ်ဖြတ် သုတ်သင်မှုတွေ မရှိ။ နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့် အငြင်းပွားမှုတွေ မရှိ။ ဘာသာရေး လူမျိုးရေး ပဋိပက္ခတွေ မရှိ။ ထိုအခါ ဒီကိစ္စတွေ ဖြေရှင်းဖို့ ဖွဲ့စည်းထားသော ကုလသမဂ္ဂ လုံခြုံရေးကောင်စီ ဆိုတာကလည်း အပိုသက်သက်လို ဖြစ်နေသည်။ အမြဲတမ်းအဖွဲ့ဝင်လည်း မထားတော့။ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ အလှည့်ကျအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် တာဝန်ယူထမ်းဆောင်ရသည်။ ဗီတိုအာဏာဆိုတာလည်း သုံးခွင့်မရှိတော့။ သုံးစရာအကြောင်းလည်း မရှိ။ တစ်လတစ်ကြိမ် အစည်းအဝေးထိုင်ကြသော်လည်း ဆွေးနွေးစရာကိစ္စ ရှာမရ။

ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာ ကမ္ဘာကြီးဆူပွက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေကိုသာ ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီး နောက်နောင် ယင်းကဲ့သို့ ထပ်မံ မဖြစ်ရအောင် သတိပြုဖို့လိုကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဆိုတာနဲ့ပဲ ပြီးပြီး သွားတာပါပဲ။

သူတို့အနေဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာ ပြဿနာလုပ်ပြီး ကိုယ်ဘာသာ ပြန်ဖြေရှင်းတဲ့နည်းနဲ့ အကြံအဖန်လုပ်ရမလို့ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ရှိကြောင်းပြပြီး သိက္ခာဆည်နိုင်ဖို့ ရှာကြံ ကြိုးစားနေရသည်။

စကြဝဠာအတွင်းရှိ တခြားဂြိုဟ်တွေမှာ လူကဲ့သို့ အသိဉာဏ်ရှိသော ဂြိုဟ်သားတွေ ရှိနိုင်ကြောင်း တစ်ချို့ဆိုလူသားတွေထက်တောင် နည်းပညာ သာလွန်နိုင်ကြောင်း ထိုကိစ္စကို ကာကွယ်ရန် ယခုကတည်းက နည်းလမ်းများရှာပြီး ကြိုတင် စီစဉ်ထားသင့်ကြောင်း။

နေ စကြဝဠာအတွင်း ကမ္ဘာနှင့် မိုင်သန်းသုံးဆယ် အကွာတွင် လွင့်မြောနေသော ဥက္ကာခဲတစ်ခုသည် နောင်နှစ်သန်းပေါင်းငါးသိန်း အကြာတွင် ကမ္ဘာကိုဝင်တိုက်နိုင်ခြေ အတစ်သန်းပုံ တစ်ပုံ ရှိကြောင်း၊ ထိုအန္တရာယ် ယခုကတည်းက ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် အနုပညာထိပ်ဖူးတပ် အာကာသယာဉ်ကို လွှတ်တင်ပြီး ထိုဥက္ကာခဲကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးအကြောင်း။

စသည်ဖြင့် ဇာတ်လမ်းတွေ လျှောက်ဆင်ကြသည့် လူတွေက ဟားတိုက်ရယ်နေကြသည်။ သတင်းဆောင်းရှင်တွေကလည်း လုံခြုံကောင်စီ၏ အကြံပြုချက်လက်တွေဆောင်ရွက်ဖို့ထက် စိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံရှုပ်ရှင်စကားအဖြစ် ရိုက်ကူးလှူရှု၍ သင့်လျော်မည့်ဟု သေလှောင်ပြောင်ကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို

ပြဿနာမှမရှိသော ကမ္ဘာကြီးမှာ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်အပါအဝင် ကုလ သမဂ္ဂဝန်ထမ်းများသည် လခ ညာယူနေကြသလို ဖြစ်နေကြ၏။ လုပ်စရာလည်း သိပ် မရှိ၊ တိုးတက်မှုလည်း သိပ်မရှိသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်၏။ တခြား အလုပ်ကောင်းကောင်း ရှာမတွေ့သေးလို့ ခဏဝင်ခိုနေသူများနှင့် နားအေးပါး အေးနေချင်သောလူကြီးများသာ လုပ်တိုင်ကြသောဌာနကြီး ဖြစ်နေ၏။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှသံတမန်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကုလသမဂ္ဂမှာ အမှုထမ်းဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်လျှင် ရှေ့တက်လမ်းမှေးမှိန်သွားအောင် ချောင်ထိုးခံရသည်ဟု ယူဆပြီး စိတ်ချက်အားငယ် သွားတတ်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အ ခြေအနေမျိုးတွင် ... ။

ကုလသမဂ္ဂအတွင်း ရေးဆွဲချုပ်သည် ရုံးခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း အီးဖိုင်ကို အပျင်းပြေ ဖွင့်ကြည့်နေသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ပြဿနာမျိုးစုံဖြင့် ကမ္ဘာကြီးဆူပွက်နေစဉ် ကုလသမဂ္ဂမှ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းခဲ့ရပုံများကို လေ့လာရင်း အာသာဖြေနေရ၏။

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲထောင့်စွန်းရှိ အနီရောင်ဖန်ထဲကလေးသည် တဖျတ်ဖျတ်ဆင်းလာသည်။ တတိတီအ

ထိုအခိုက်တွင်
စားပွဲထောင့်စွန်းရှိ
အနီရောင်
ဖန်တုံးကလေးသည်
တဖျတ်ဖျတ်
လင်းလာသည်။
တတိတီအချက်ပေးရင်း
ပတ်ချာလည်နေ၏။
သူ၏
လက်ပတ်နာရီကလည်း
အရေပြားကို
လျှပ်စစ်လှိုင်းများနှင့်
လှုံ့ဆော်
အသိပေးလာသည်။

ချက်ပေး ရင်း ပတ်ချာလည်နေ၏။ သူ၏ လက်ပတ်နာရီကလည်း အရေပြားကို လျှပ်စစ်လှိုင်းများနှင့် လှုံ့ဆော်အသိပေးလာသည်။

အင်ဂျင်နီယာ ဌာနကကောင်ကလေး တွေကတော့လုပ်ချလိုက်ပြန် ပြီဟု သူတွေ့သည်။ အရေးပေါ်အချက်ပေးပုံစနစ် ပုံမှန်အလုပ်လုပ်ခြင်းရှိ မရှိဆိုတာကို တစ်လတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးရသောထုံးစံရှိ၏။ စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာလည်း အလန့်တကြား မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်အကြောင်း ကြားရသည်။

သို့ရာတွင် ကုလသမဂ္ဂဌာနချုပ်မှာ အရေးပေါ်ကိစ္စမကြုံရတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် လူတွေကလည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖြစ်နေကြပြီ။ အချက်ပေးစနစ်ကိုသုံးလေးလနေမှ တစ်ခါလောက်ဝတ်ကြတန်းကြေ စစ်ဆေးကြတော့သည်။ စစ်ဆေးမယ်ဆိုတာလည်း ကြိုတင်ပြောချင်မှ ပြောသည်။ ခုလည်း လုပ်ပြန်ပြီ။ အတွင်းရေးမှူးချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကတော့ ရုံးက လက်အောက်ငယ်သားတွေကတောင် မလေးစားချင်ကြပါလားဟု တွေးနေတုန်း ပီဒီယိုတယ်လီဖုန်းက အချက်ပေးသံထွက်လာပြီး ဖန်သားပြင်မှာ အတွင်းရေးမှူး မိန်း

“ဆန္ဒပြပွဲ”
 သူက ပဲ့တင်ထပ်ပြီး
 ရေရွတ်လိုက်၏။
 ဒီစကားလုံးကို
 ပကြားခဲ့ရတာ
 နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။
 သူကလေးဘဝတုန်းက
 ဆန္ဒပြပွဲ တစ်ခါဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။
 ဘာကိစ္စကြောင့်
 ဖြစ်တာလဲဆိုတာတောင်
 မမှတ်မိတော့။
 သိပ်လည်းအရေးကြီးပုံမရ
 ဒီနောက်ပိုင်းမှာ
 ဒါမျိုး ပဖြစ်ခဲ့တာ
 နှစ်ပေါင်းများစွာ
 ကြာပြီ။

ကလေးပုံ ပေါ်လာသည်။

“အရေးပေါ်အခြေအနေ အဆင့်ငါး သတင်းပို့ပါတယ် ရှင်”

“အေးအေး...သိပြီ၊ အော် ... ဒါနဲ့ အင်ဂျင်နီယာဌာနက ကောင်လေးတွေကို ပြော လိုက်ပါဦး၊ နောက်ကိုအရေး ပေါ် အချက်ပေးစနစ် စမ်း သပ်စစ်ဆေးမယ်ဆိုရင် ကြို တင် အကြောင်းကြားပါလို့”

“အခုဟာက စမ်းသပ်စစ် ဆေးမှုမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့် အရေးပေါ် အခြေအနေ သ တင်းပို့မှုပါရှင်”

“ဘယ်လိုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတို့ ရုံးချုပ်ရှေ့က ဦးသန့် အမှတ်တရ ရင်ပြင်မှာ လူတစ်ချို့စုဝေး ရောက်ရှိနေ ပါတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို...”

မိန်းကလေး အသံက ခဏဆိုင်းငံ့သွားပြီးမှ မရှင်း မလင်း၊ မပိုင်နိုင်သောလေသံ ဖြင့်

“ဟို လိုလားချက်တင်ပြ ဖော်ထုတ်ပွဲ၊ အဲ...မဟုတ် သေးဘူး၊ ဟိုဒင်းလေ... ဟုတ် ပြီ...ဆန္ဒပြပွဲလုပ်မလို့တဲ့”

“ဆန္ဒပြပွဲ...”

သူက ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ရေ ရွတ်လိုက်၏။ ဒီ စကားလုံးကို မကြားခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာပြီ။ သူ ကလေးဘဝ တုန်းက ဆန္ဒပြပွဲ တစ်ခါဖြစ်

ခဲ့ဖူးသည်။ ဘာကိစ္စကြောင့် ဖြစ်တာလဲဆိုတာတောင် မ မှတ်မိတော့။ သိပ်လည်း အ ရေးကြီးပုံ မရ၊ ဒီနောက်ပိုင်း မှာ ဒါမျိုး မဖြစ်ခဲ့တာ နှစ် ပေါင်း များစွာ ကြာပြီ။ တောင်းဆိုနေစရာ မလို လောက်အောင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေခဲ့ပြီပဲလေ။ ခုကျမှ ဘယ်လို ဖြစ်ရပြန်တာတုန်း။

“အခြေအနေကို တိုက် ရိုက်ကြည့်နိုင်အောင် အက်စ် ရှိရဲ့ ပါစင်နယ်စရင်ပေါ်တင် ပေးထားပါတယ်။ ဖွင့်ကြည့် လိုက်ပါရှင်”

အတွင်းရေးမှူး မိန်းက လေးလှမ်းပြောပြန်သည်။ သူ က -

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲ..နေ အုံး၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ကြိုတောင့် ကြိုခဲပဲ၊ လူငယ်တွေလည်း ဗဟုသုတရအောင် သိရေတာ ထဲမှာ ကြည့်ကြမယ်၊ ရုံးအဖွဲ့ အားလုံး စုခိုင်းထားလိုက်”

သိရေတာခန်းထဲမှာ အ တွင်းရေးမှူးချုပ်ရုံးမှ အဖွဲ့ သားတွေ စုဝေးရောက်ရှိနေ ကြသည်။ နံရံမှာ တပ်ဆင် ထားသော ပေါ်လီပလပ်စ် ပိတ်ကားကြီးပေါ်တွင် ရုပ်သံ ပြကွက် ရှစ်ကွက်ကို တစ်ဖြိုင် တည်း ပြသထားသည်။ နှု ချုပ်ရှေ့မှာ စုဝေးရောက်ရှိနေ သူများကို ရှုထောင့်မျိုးစုံမှ ရိုက်ကူးပြီး တိုက်ရိုက်ပြသနေ ခြင်းဖြစ်၏။

အတွင်းရေးမှူးချုပ်က သူ
၏လက်ပတ်နာရီမှ လေဆာ
ပွင့်တာနှင့် နံပတ်ငါးအကွက်
တို လှမ်းထိုးပြီး ပုံကြီးချဲ့လိုက်
သည်။ ဆန္ဒပြနေသူများမှာ
တစ်ရာကျော်လောက် ရှိမည်။
လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူလတ်ပိုင်း
တွေချည်း ဖြစ်၏။ မိန်းက
လေးတွေကလည်း အတော်
များများ ပါသည်။

သတင်းဌာနများမှ မိဒီ
ယာသမားတွေလည်း ပိုင်းအုံ
ရောက်ရှိလာကြသည်။ နှစ်
အတန်ကြာအောင် အေးစက်
စက် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေ
သော မိဒီယာလောကကို ပြန်
လည် လှုပ်ရှားရှင်သန်လာစေ
နိုင်သော သတင်းထူးသတင်း
ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်
မြင်သံကြားနှင့် အီးသတင်းစာ
များမှ တိုက်ရိုက် ထုတ်လွှင့်
ပေးနေကြသည်။

သူတို့ရုံးချုပ်သို့လည်း မိဒီ
ယာမှန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြီး အ
တွင်းရေးမှူးချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံ
ဆေးမြန်းလိုကြောင်း တောင်း
ဆိုကြသည်။ ကုလသမဂ္ဂ ပြန်
ကြားရေးတာဝန်ခံက အတွင်း
ရေးမှူးချုပ်သည် ယခုကိစ္စကို
အနီးကပ် စောင့်ကြည့်လေ့
ထားနေရသဖြင့် မအားလပ်
သေးကြောင်း၊ အဆင်ပြေ
သောအချိန်တွင် သတင်းစာ
ရှင်းလင်းပွဲ ပြုလုပ်ပေးမည်
ဖြစ်ကြောင်း အလိမ္မာသုံး၍
ဆိုင်းငံ့ထားရသည်။

ဆန္ဒပြသူများသည် စံနစ်
တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာပုံ
ရသည်။ သတ္တုစပ်ပိုက်များ၊
ဖိုင်ဘာပလပ်စတစ်ဘုတ်ပြား
များကို အသုံးပြုပြီး ယာယီ
စကားပြောစင်မြင့်ကလေးကို
ပြုလုပ်ထားသည်။ စင်မြင့်၏
အပေါ်ပိုင်းမှာ အီလက်ထရွန်
နစ် ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုရှိပြီး
'သီခီရအခွင့်အရေး အလိုရှိ
သည်' ဆိုသော စာတန်းကို
ရေးထိုးထားသည်။ စင်မြင့်
ပေါ်တွင် အသက်သုံးဆယ်ခန့်
လူရွယ်တစ်ဦး ရပ်နေသည်။
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်
တူ၏။ သူက ကြည်လင်ပီသ
သောလေသံဖြင့် ဟောပြော
နေသည်။

“လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ သီး
ခြား လွတ်လပ်သော စရိုက်
လက္ခဏာများရှိကြောင်း၊ ၎င်း
တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အသွေး
များသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအရာ
များကို ဘယ်သူကမှ ချုပ်ကိုင်
ခြယ်လှယ်ခြင်း၊ ပြောင်းလဲ
ခြင်း၊ လုယူခြင်းများ ပြုလုပ်
ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း။” အတွင်း
ရေးမှူးမိန်းကလေးက သရီးဒီ
ရုပ်မြင်ပိတ်ကားပေါ်မှ လူ
ရွယ်၏ပုံကို ပိုမိုထင်ရှားစွာ
မြင်ရစေရန် ကိုယ်တစ်ပိုင်း
အနေအထားအထိ အနီးကပ်
ဆွဲပြလိုက်ရင်း

“သူက နာမည်ကြီး စာ
ရေးဆရာပဲ။ ကလောင်နာမည်
က စကြဝဠာမင်းစံ တဲ့။ လက်

ရှိ လူနေမှုပုံစံကို အထွေအထွေ
လေးတွေနဲ့ ဝေဖန်တဲ့ကဗျာ
တွေ၊ အက်ဆေးတွေ၊ ဝတ္ထုတို
တွေ ရေးလေ့ရှိပါတယ်။ လူ
ငယ်တွေက သူ့စာတွေကို
သိပ်သဘောကျကြပါတယ်”

ဟု အစီရင်ခံသည်။ အ
တွင်းရေးမှူးချုပ်က

“ဒါ သူ့ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်ပဲ
လား၊ မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ပြုပြင်
ထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်ကိုယ်
ရုပ်ရည်ပါ။ ဒါတော့ သေချာပါ
တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မျက်
နှာ ခွဲစိတ်ပြုပြင်တာကို လက်
မခံပါဘူး။ မွေးကတည်းကပါ
လာတဲ့ ရုပ်ရည်ကို ပြောင်းလဲ
တာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံ
ကြည်မှုမရှိလို့ပဲ။ မိမိကိုယ်မိမိ
သစ္စာဖောက်တာပဲ ဆိုပြီး သူ့
ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ရေးထား
တာ ဖတ်ဖူးတယ်”

အတွင်းရေးမှူး မိန်းက
လေး ကိုယ်တိုင်လည်း စကြ
ဝဠာမင်းစံ၏ စာဖတ်ပရိသတ်
တစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း
သိသာ၏။

“အဲဒီ စာရေးဆရာက
တော့ ပြောအား ရှိတာပေါ့။
သူ့ရုပ်က ပြောငဲ့ပြီးသားကိုး”

လွန်ခဲ့သော တစ်လ
လောက်ကမှ မျက်နှာကို နုပျို
အောင် ဆေးသွင်းကုသထား
သော စာရေးဌာနမှ အပျိုကြီး
က ဝင်ပြောသည်။ အတွင်း
ရေးမှူးချုပ်သည် လာရေးဆရာ

လေး၏ ဟောပြောမှုဆို ပြန်၍ အာရုံစိုက်လိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဇီဝနည်းပညာအံ့မခန်း တိုးတက်လာမှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီးတော့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ မျိုးရိုးဗီဇကို ပြုပြင်ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြံစည်လာကြတယ်။ ကြည့်လေ၊ ခုဆိုရင် အသက်သုံးဆယ်အောက် လူတိုင်းဟာ မမွေးဖွားခင် သန္ဓေသားလောင်းဘဝမှာကတည်းက ကာကွယ်ဆေးတွေ ထိုးနှံခြင်း ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ကူးစက်ရောဂါတွေ မဖြစ်ဖူးဘူး။ ဖျားတယ်နာတယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ မှန်းတောင်မသိဘူး။ ဒါဟာ ဝမ်းသာစရာလား၊ ဂုဏ်ယူစရာလား။ လူကြီးတွေကတော့ ကျေးဇူးတင်စေချင်နေတယ်”

သူက ပြောလက်စကို ခဏရပ်ပြီး ပရိသတ်ကို အကဲခတ်သည်။ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေကြကြောင်း သေချာမှ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က အကြောင်းကို သတိရမိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့ကို သိပ်အားကျခဲ့တာ၊ အဖေလုပ်သမျှ လိုက်ပြီး အတုယူတတ်တယ်။ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ စကားပြောပုံ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ တစ်ခါတော့ အဖေ အအေးမိပြီး နှာ

စီးချောင်းဆိုးသလိုမျိုး လိုက်ပြီး လုပ်ကြည့်တာ ဘယ်လိုမှ တူအောင် လုပ်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်မှ တစ်ခါမှ နှာစေးချောင်း မဆိုးဖူးတာဘဲကိုး။ အဲဒီအခါ ကလေးအတွေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့သားအရင်းမှဟုတ်ရဲ့လား ဆိုပြီး အားငယ် စိတ်ကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုခဲ့ရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ငိုတတ်တဲ့ ဗီဇလေး ကျန်နေသေးလို့”

“အလကား အလုပ်မရှိ အပိုတွေ”

ပင်စင်ယူခါနီး ဌာနခွဲမှူး တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ပြုသည်။ သူ့စကားကို ဘယ်သူကမှ တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိဘဲ ပိတ်ကားပေါ်က လူရွယ်ဆီသို့သာ အာရုံစူးစိုက်နေကြ၏။

“ကျွန်တော့် အဘွားဟာ အဖေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး အဖေ့ကို မွေးခဲ့ရတာ မကြာခဏဆိုသလို ဂုဏ်ယူပြီးပြောလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အမေကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် အဲဒီလောက် သံယောဇဉ်မရှိသလိုဘဲ ခံစားရတယ်။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ မိခင်ရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ကြီးထွားခွင့်မရဘဲ သန္ဓေသားလောင်း ဘဝကစပြီး ပြင်ပသားအိမ်တုထဲမှာနေပြီး မွေးဖွားခဲ့ရလို့ မိခင်မေတ္တာ လျော့နည်းသွားရ လေသလားလို့

သံသယဖြစ်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုပရိသတ်က ထောက်ခံကြသည်။ အတွင်းရေးမှူးချုပ်သည် မိမိဇနီးနှင့် သမီးတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေကြကြောင်း ကိုသတိရလိုက်မိ၏။

စာရေးဆရာက စကားဆက်ပြန်သည်။

“အခုလည်း တစ်မျိုးထွင်ဖို့ ကြိုးစားနေ ကြပြန်ပြီ၊ လူတွေရဲ့ ဒီအင်အေထဲက မကောင်းတဲ့ ဗီဇဆိုးတွေကို သန့်စင် ဖယ်ထုတ်ပစ်ပြီး သူတော်ကောင်းလေး တွေချည်း မွေးဖွားလာအောင် လုပ်မလို့တဲ့၊ ဒီနေရာမှာ စောဒကတက်စရာဖြစ်လာပြီ၊ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုစံနှုန်းနဲ့ ခွဲခြားမှာလဲ၊ ဘယ်သူတွေက သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းမှာလဲ၊ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ခွင့်ကော ရှိလို့လား၊ ကျွန်တော်တို့ကန့်ကွက်ပါတယ်”

သူပရိသတ်တွေက လက်ခုပ်တီးကြသည်။ သူတို့သာမက သီရေတာခန်းမထဲမှာ ရှိနေကြသော ဝန်ထမ်းငယ်တစ်ချို့ဆိုမှလည်း လက်ခုပ်သံတစ်ချို့ ထွက်လာသည်။

“သူ ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲက” ဆက်သွယ်ရေးဌာနမှ ဝန်

ဆမ်းလူငယ်က ပြောသည်။
သူ့အဖော်ကလည်း

“မုန်တယ်၊ အကောင်းနဲ့
အဆိုးဆိုတာ အ မြဲတွဲလျက်
ရှိနေတာပဲ။ ဆိုးတာကို သိမှ
ဆောင်းတာကို ကို သိနိုင်မယ်။
အဆိုးမရှိရင် အကောင်းလည်း
ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

ဟုထောက်ခံစကားပြော
သည်။ ဒီနှစ်ကောင်ကလည်း
ကြောင့်မင်းစံရဲ့အမာခံပရိ
သတ်တွေ ဖြစ်မှာပဲဟု အတွင်း
ရေးမှူးချုပ်က တွေးလိုက်၏။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ မိန်းက
လေးတစ်ယောက် တက်လာ
တာ တွေ့ရသည်။ အသက်အ
မီတ်ခန့် ရှိမည်။ ခုချိန်မှာ လူ
ငယ်များအကြား ပြန်လည်
ဆတ်စားလာသော အလေ့အ
ထအတိုင်း ဘာမှပြင်ဆင်ခြယ်
ဆထားခြင်း မရှိ၊ ပင်ကိုရုပ်၊
ပင်ကိုယ်အသားအရေဖြစ်၏။

“သူက စာရေးဆရာမပဲ
ထား”

အတွင်းရေးမှူးချုပ်က
အေးလိုက်သည်။ သူ့တပည့်မ
လေးက-

“သူ့ကိုတော့ မသိပါဘူး။
ဗျက်လုံးကို အိုင်းစကင်နာနဲ့
အတ်ပြီး မှတ်တမ်းဌာနကို
ထွန်းပို့ စုံစမ်းရင်တော့ ဘယ်
သူလဲဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။
နှစ်မိနစ်လောက်တော့ ကြာ
မိမယ်”

“နေပါစေ၊ သိဖို့မလိုသေး
ပါဘူး။ သူ ဘာပြောမလဲ

ဆိုတာပဲ နားထောင်ကြည့်ရ
အောင်”

စင်မြင့်ပေါ်မှ မိန်းကလေး
၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားနဲ့
မိန်းမ တန်းတူအခွင့်အရေး ရ
နေပြီလို့ ပြောကြတယ်။ တစ်
ချို့ကလည်း ဒါကို ယုံစားနေ
ကြတယ်။ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့
လား။ ယောက်ျားတွေက မိန်း
မတွေကို ညှာတာတယ်။ ဦး
စားပေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။
အဲဒါကိုက ကျွန်မတို့ကိုလည်း
တန်းတူလို့ သဘောမထားဘူး
ဆိုတာ သက်သေပြနေတာ
ပဲ။ သူတို့ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်
တယ်။ အားနည်းတယ်လို့
ယူဆနေကြတဲ့သဘောပဲ။ ဥပ
မာ တစ်ခု ပြောပြမယ်။ ဟို
တစ်ရက်က ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မ
ချစ်သူ စကားများ ကြတယ်။
ကျွန်မက သူ့ကို ပါးရိုက်လိုက်
တယ်။ သူက ဘာမှပြန်မလုပ်
ဘဲ ငြိမ်ခံနေတယ်။ တကယ်ဆို
ကျွန်မက ပါးရိုက်ရင် သူက
လက်သီးနဲ့ ပြန်ထိုးရမှာပေါ့။
ဒါမှ တန်းတူရည်တူ အခွင့်အ
ရေးရတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

မိန်းကလေး ပရိသတ်က
လက်ခုပ်တီးကြသည်။ အ
တွင်းရေးမှူးချုပ်သည် ခေါင်း
ကုတ်လိုက်၏။ သူ့အတွင်းရေး
မှူးမလေးကို စောင်းပဲ့ပြီး အ
ကဲခတ်လိုက်တော့ စင်ပေါ်မှ
မိန်းကလေးကိုယ်စား ဂုဏ်ယူ
နေပုံရကြောင်း သတိပြုမိ၏။

“နောက် တစ်ခုကတော့
စောစောက ဆရာပြောတဲ့ထဲ
မှာလည်း ပါတယ်။ ကျွန်မတို့
မိန်းမတွေ ခုခေတ်မှာ ကိုယ်
ဝန်ဆောင်ခွင့် မရတော့ဘူး။
သန္ဓေသားကိုသား အိမ်တုထဲ
မှာထားပြီး တစ်ဆင့်ခံမွေးဖွား
ကြရတယ်။ ဒါဟာ အမျိုးသမီး
အခွင့်အရေးကို ချိုးဖောက်ခံ
ရတာပဲ။ ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ့်
ကလေးကို ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ထဲ
မှာပဲ မွေးဖွားတဲ့ အထိ လွယ်
ထားခွင့် ရှိရမယ်။ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲ
မှာပဲ ရင်သွေးလေးက တဖြေး
ဖြေးကြီးထွားလာတဲ့ အတွေ့
အကြုံကို ခံစားခွင့် ရှိရမယ်။
သဘာဝအတိုင်း နာကျင်ခက်
ခဲစွာ မွေးဖွားခွင့် ရှိရမယ်။ ဒါ
ဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အဓိ
က အခွင့်အရေးပဲ။ ဒါကြောင့်
ကလေး မွေးဖွားခြင်းဆိုင်
ရာ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ပေးဖို့
တောင်းဆိုပါတယ်။ သားအိမ်
တုတွေကို ကျွန်မတို့ အလိုမရှိ
ဘူး”

“သားအိမ်တု အလိုမရှိ”
‘ကိုယ်ဝန်ဆောင်အခွင့်အ
ရေး ဒို့အရေး... ဒို့အရေး...’

မိန်းကလေး ပရိသတ်
က ကြွေးကြော် ကြသည်။
ယောက်ျားလေးတွေကလက်
ခုပ်တီးပြီး အားပေးကြသည်။

“ငါတို့ ဝန်တာက ထွက်
ပြီး တိုက်ရိုက် ကြည့်ကြရ
အောင်”

ဟု အတွင်းရေးမှူးချုပ်က

ပြောလိုက်သည်။ ဝရန်တာ မှာ ထွက်ရပ်လိုက်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိဒီယာသမား တို့၏ ကင်မရာများက သူတို့ ဆီ ဝိုင်းချိန်လိုက်ကြတာ တွေ ရ၏။ အတွင်းရေးမှူးချုပ်အ နေဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားကနေ တစ်နှစ်အတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ် တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့် မှုခံရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ကိုလူ တွေက မှတ်မိကြဦးမှာပါဟု မျှော်လင့်ရသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှာတော့ ပန်း ချီဆရာဆိုသူ လူငယ် တစ် ယောက် ရောက်ရှိနေပြန် သည်။ သူက

“ခုခါမှာ ဇရာကို တားဆီး နိုင်တဲ့ နည်းပညာတွေဟာ အံ့မခန်း တိုးတက်လာနေ တယ်။ ဆက်ပြီးတော့လည်း အသည်းအသန် ကြိုးစားပြီး သုတေသန ပြုလုပ်နေကြ တယ်။ ဒါကြောင့် ခုခါမှာ လူတွေရဲ့ ပျမ်းမျှသက်တမ်း ဟာ အနှစ် တစ်ရာ ရှိလာပြီ။ ထပ်ပြီး တိုးလာဖို့ဟာလည်း လုံးဝသေချာသလောက် ဖြစ် နေပြီ။ ကျွန်တော့်အသက်က ခုမှ နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါ သေးတယ်။ ကျွန်တော့် အ သက်က တစ်ရာနားနီးလာတဲ့ အခါ လူသက်တမ်းက အ နည်းဆုံး တစ်ရာနှစ်ဆယ် လောက် ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ တစ်ခါ ကျွန်တော့်အသက် တစ်ရာနှစ်ဆယ်နား ရောက်

ရင် လူသက်တမ်းက တစ်ရာ ငါးဆယ် ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ ဒီ လိုပဲ တစ်ရာငါးဆယ်ပြည့်ခါနီး လည်းကျရော နှစ်ရာဖြစ်သွား ပြန်ပြီ။ ကဲ-ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ၊ အဲဒီလို လူသက်တမ်းကို ဆွဲဆွဲဆန့်နေကြရင် ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တို့က ဘယ်တော့မှ မသေကြ ရတော့ဘူးလား။”

ထို့နောက် ဆိုင်ဘာ စာ ရေးဆရာ စကြဝဠာမင်းစံ သည် စင်ပေါ်ပြန်တက်လာ သည်။

“အခုဆိုရင် မိမိတို့ရဲ့ အ ယူအဆတွေ၊ လိုလားချက် တွေကို အသီးသီး တင်ပြခဲ့ ကြပြီပါပြီ။ ခြံငုံပြီးပြန်လည် သုံးသပ်ရမယ် ဆိုရင် ကျွန် တော်တို့ဟာ လူသားစင်စစ် ဖြစ်ချင်ကြပါတယ်။ အဆင့်အ မြင့်ဆုံး နည်းပညာနဲ့ ပြုလုပ် ဖန်တီးထားတဲ့ စက်ရုပ်တွေ တောင်မှ ချို့ယွင်းချက်တွေ၊ ပျက်စီးမှုတွေရှိပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့က လူဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ခြောက်ပြစ်ကင်း ဖြစ်နေရင် စက်ရုပ်တွေထက်တောင် အ ဆင့်နိမ့်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ လူဖြစ်ပြီး ချောင်းဆိုးတာ တောင် ဌာန်ကရိုဏ်းမကျဘဲ ဖြစ်နေတာ ရှက်စရာ မ ကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော် တို့ဟာ မွေးကင်းစအရွယ်က တည်းက ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဗိုင်းရပ် ပရိုတက်တာတွေ

ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံထားခြင်းခံ ခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့တောင် မကျေ နပ်နိုင်သေးဘဲ လူတွေ အ တွက် အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ဗိုင်း ရပ်စ်ရောဂါ ဝိုးမွှားတချို့ကို လုံးဝ မျိုးတုံး ပျောက်ကွယ် သွားအောင် သုတ်သင်ခဲ့ကြ သေးတယ်။ ဒါဟာ တရားမျှတ မှုမှ ရှိပါရဲ့လား။”

သူက စကားကို ခဏ ရပ် ထားလိုက်သည်။ ပရိသတ်က ငြိမ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစွာ နား ထောင်နေသည်။ အတွင်းရေး မှူးချုပ်တောင်မှ သူ့စကားဆီ အာရုံစိုက်ရင်း ငေးကြည့်နေ မိ၏။

“တကယ်တော့ ကမ္ဘာ ကြီးကို လူသားတွေကချည်း ပဲ ပိုင်ဆိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိရှိသမျှအပင်တွေ သတ္တဝါ တွေ ညီတူညီမျှ ပိုင်ဆိုင်တာ ပါ။ ဗိုင်းရပ်စ်တွေဟာလည်း လူတွေကို မုန်းတီးလို့ တိုက် ခိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဘာသာဘာဝ ရိုးရိုးသား သား နေထိုင်စားသောက်ကြ တာပါ။ လူတွေကသာ သူတို့ ကို ရန်သူလို သဘောထား နေ ကြတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကမ္ဘာ မြေပေါ်မှာ ရောဂါဝိုးမွှားတွေ ဟာလည်း ဆက်လက်ရှင်သန် ခွင့်၊ ပြိုင်ဆိုင်ရုန်းကန်ခွင့် သင့်ပါတယ်။”

သူက အတွင်းရေးမှူးချုပ် ရှိရာ ဝရန်တာဆီ သို့ တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“ကျွန်တော်တို့ဟာ လူ
 သားပီပီနေချင်ပါတယ်။ ကျွန်
 တော်တို့ အနေနဲ့ နှာစေး
 ဆောင်းဆိုး ဖြစ်ချင်ပါတယ်။
 အအေးမိခွင့်၊ ဖျားနာခွင့် ရှိ
 သင့်ပါတယ်။ တုပ်ကွေးကွေးရ
 တဲ့အရသာကို မြည်းစမ်းကြည့်
 ချင်ပါတယ်။ တီဘီ၊ တိုက်
 နှိတ်၊ နမိုးနီးယား၊ ငှက်ဖျား
 စတဲ့ ရောဂါတွေ ဖြစ်ပွားတဲ့
 အတွေ့အကြုံကို ရရှိချင်ပါ
 တယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ လူ
 သားတွေရဲ့အန္တိမ ပန်းတိုင်
 ဖြစ်တဲ့ သေဆုံးခွင့်ကို အလိုရှိ
 ပါတယ်။ ဒါမှသာ လူဖြစ်ရတာ
 အဓိပ္ပာယ် ရှိမှာပေါ့။ ဒါ
 ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို
 သိခါရအခွင့်အရေး ပေးဖို့
 ဆောင်းဆိုပါတယ်။ အဲဒီ
 ဆောင်းဆိုချက်ကို မရမချင်း
 ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမထဘဲ
 အကြပါမယ်။ဒါတင်မက အာ
 ဇာရတွေ လုံးဝသောက်စား
 နိုင်ခြင်းမပြုဘဲ အစာငတ်ခံ
 ခံဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”
 ထို့နောက် သူတို့သည်
 နေပြင်တော်မှာ စံနစ်တကျ
 ဆန်းစစ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။
 ဆချီလူငယ်များ၏ လက်ထဲ
 အဲလက်ထရောနစ် ဘုတ်
 ခြားများကို ကိုင်ဆောင်ထား
 ကြသည်။ သူတို့၏ လိုလား
 ချက်များဖြစ်သော ‘သား
 အိတ်အလိုမရှိ’၊ ‘ဗိုင်းရပ်တွေ
 ကို ကယ်တင်ကြ’၊ ‘သိခါရအ
 ခွင့်အရေး ချက်ချင်းပေး’ စ

သည့် စာတန်းများက ဘုတ်
 ပြားများပေါ်မှာ တစ်လှည့်စီ
 ပေါ်နေသည်။
 မြို့တော်ဝန်နှင့်ပုလိပ်မင်း
 ကြီးတို့သည် ကုလသမဂ္ဂဌာန
 ချုပ်သို့ ကောင်းကင်သံလိုက်
 ရထားဖြင့် ရောက်ရှိလာကြ
 သည်။ အွန်လိုင်းမှ ကွန်ဖရင့်
 ကောလိပ်ဖြင့် ဆက်သွယ်ပြီး
 အစည်းအဝေးထိုင်လို့ ရသော်
 လည်း ခုကိစ္စကတော့ အရေး
 ကြီးသဖြင့် လူကိုယ်တိုင်တွေ
 ဆုံ ညှိနှိုင်းမှဖြစ်မယ် ဆိုပြီး
 ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်၏။
 ပုလိပ်မင်းကြီးသည် အ
 တက်ကြွဆုံး ဖြစ်နေသည်။အ
 ကြောင်းကတော့ ခုချိန်မှာ
 ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေက မရှိသ
 လောက် ဖြစ်နေသည်။ မြို့
 တော်မှာလည်း လုံးဝ အေး
 ချမ်း ငြိမ်သက်နေ၏။ ထို့
 ကြောင့် မိဒီယာသမားတွေက
 လုံခြုံရေးအဖွဲ့မှာ အပိုသက်
 သက်ပဲဟု ယူဆနေကြသဖြင့်
 ပုလိပ်မင်းကြီးမှာ အလုပ်
 တောင် ပြုတ်တော့မလိုလို
 သတင်းတွေ ထွက်နေသော
 ကြောင့် ဖြစ်၏။ ခုတော့ အ
 လုပ် ရပြီ။
 “ဒီကိစ္စကျုပ်ကို တာဝန်
 ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ”
 ဟု ပုလိပ်မင်းကြီးကပြော
 သည်။ မြို့တော်ဝန်က
 “ဟိုးရှေးတုန်းက နည်း
 လမ်းတွေကတော့ အသုံးဝင်
 မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခုချိန်မှာ
 ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေက
 မရှိသလောက်ဖြစ်နေသည်။
 မြို့တော်မှာလည်း
 လုံးဝအေးချမ်း
 ငြိမ်သက်နေ၏။
 ထို့ကြောင့်
 မိဒီယာသမားတွေက
 လုံခြုံရေးအဖွဲ့မှာ
 အပိုသက်သက်ပဲဟု
 ယူဆနေကြသဖြင့်
 ပုလိပ်မင်းကြီးမှာ
 အလုပ်တောင်
 ပြုတ်တော့မလိုလို
 သတင်းတွေ
 ထွက်နေသောကြောင့်
 ဖြစ်၏။

“မှန်တယ်၊ သူတို့ကို နည်းနည်းလေးမှ ထိခိုက်အောင် လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အညင်သာ ဆုံးနည်းလမ်းကို ရှာကြမမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု အတွင်းရေးမှူးချုပ်က ဝင်ပြောသည်။

နှစ်ရက်ကြာတဲ့အထိ ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းကို မရရှိသေး။ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ဆန္ဒပြနေသူများသည် အတော်ပင် အားနည်းလာကြသည်။ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်စဉ်က တစ်ကြိမ် ထိုးနှံခဲ့သော တာရှည်ခံသက်စောင့် အားဆေးများ ကြောင့်သာ တောင့်ခံနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဆေးဝါးအဖွဲ့များက အကူအညီပေးရန် ရောက်ရှိလာကြသော်လည်း သူတို့ကလက်မခံ။ ထို့ကြောင့် ရဲမှဒီကီရိယာများကို အသုံးပြုပြီး အဝေးမှသာ သွေးပေါင်ချိန်ခြင်း၊ အီးစီဂျီဆွဲခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးနေရသည်။ သတင်းမီဒီယာတွေကလည်း တစ်ချိန်လုံး တိုက်ရိုက် ထုတ်လွှင့်နေကြသည်။ အင်တာနက် စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာလည်း ဒီအကြောင်းပဲ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသည်။ ဆန္ဒပြနေသူတွေကို ထောက်ခံကြသူ အများအပြားရှိသည်။ တချို့ လူကြီးပိုင်းတွေကောင်ပါလာသည်။ တချို့ကတော့ ‘အရှေ့ထာ’ နာမည်ကြီးအောင်စတန်ထွင်တာ’ ဟု ဝေဖန်ကြ

သည်။

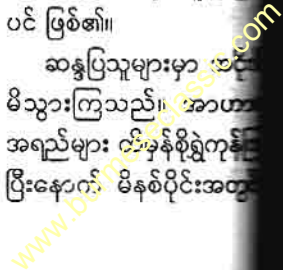
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို အမြန်ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးက စိတ်ကူး တစ်ခုကို တင်ပြသည်။ အားလုံး ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြပြီးနောက် ထိုနည်းလမ်းကို အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

လေးရက်မြောက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရင်ပြင် ရှိရာ မီးသတ်ကားများနှင့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့များ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု အားပေးနေကြသူများကို ဖယ်ရှားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက် မီးသတ်ကားများမှ ရေပိုက်များဖြင့် စိမ်းဆေးရောင်အရည်များကို ဆန္ဒပြသူတွေပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းလိုက်လေသည်။ ထိုအရည်များမှာ ပရိုတင်းများ၊ ဗီတာမင်များ၊ သတ္တုဓာတ်များ ကို အင်ဂျင်ရှင်းဖော်မြူလာဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော အာဟာရအရည်များပင်ဖြစ်၏။ ထူးခြားချက်ကတော့ ထိုအရည်များသည် သောက်စရာမလို။ ထိုးသွင်းစရာမလို။ ခန္ဓာကိုယ်ခေါင်းဖြန်းလိုက်ရုံဖြင့် အရေပြားကလေးလိုအလျှောက် စုပ်ယူနိုင်ကြပင် ဖြစ်၏။

ဆန္ဒပြသူများမှာ ယင်းမိသွားကြသည်။ အာဟာရအရည်များ ထိုးမှန်စိုရွက်နေပြီးနောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း

မီးသတ်ကားများမှ
ရေပိုက်များဖြင့်
စိမ်းဆေးရောင်အရည်များကို
ဆန္ဒပြသူတွေပေါ်သို့
ပက်ဖျန်းလိုက်လေသည်။
ထိုအရည်များမှာ
ပရိုတင်းများ၊
ဗီတာမင်များ၊
သတ္တုဓာတ်များကို
အင်ဂျင်ရှင်းဖော်မြူလာဖြင့်
ပေါင်းစပ်ထားသော
အာဟာရအရည်များပင်ဖြစ်၏။

မှောင် ပြန်လည် အားပြည့်
ဆန်းဆန်းလာကြသည်။

ထို့နောက် လုံခြုံရေးအဖွဲ့
လေတင်အရပ်မှနေပြီး
ဆတ်ငွေခုံးများကို ဖောက်ခွဲ
ထိတ်ကြပြန်သည်။ 'အင်ဒို
ဆတ်ဓာတ်များ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။' အင်ဒိုဖင်း'ဓာတ်မှာ
ထုတ်ခါစိတ်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်
ညာယာစေသော ခံစားမှု
ပေးသည်။

ထိုဓာတ်ငွေများကို ရှိရှိက
ြေ့နောက်မှာတော့ ဆန္ဒပြ
သူများသည် ပြီးပြီးရှင်ရှင်
ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်လာကြ
ြေ့နောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ဆတ်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၊ လုံခြုံ
ရေးအဖွဲ့သားများကို လက်ပြ
နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် အေး
ချမ်းစွာ လူစုခွဲ ထွက်ခွာသွား
ကြလေသည်။

ကုလသမဂ္ဂ ရုံးချုပ်ရှိ
ခန်းမထဲတွင် ဂုဏ်ပြုစဉ်ခံပွဲ
ပြုလုပ်ကြသည်။ အားလုံးပျော်
ရွှင်နေကြသည်။ ခုကိစ္စကို
ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင်သ
ဖြင့် မီဒီယာတွေက ဝိုင်းဝန်း
နိကျူးကြသည်။ မြို့တော်ဝန်၊
ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် အတွင်းရေး
မှူးချုပ်တို့သည် ကိုယ့်အတွေး
နဲ့တိုယ် အကြီးအကျယ် ကျေ
နပ်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်
ဦး အပြန်အလှန် ဂုဏ်ပြုစကား
ပြောကြသည်။

အတွင်းရေးမှူးချုပ်မှာ ပြီး
ပြီး ပြီးပြီးနှင့် လူတကာကို

လိုက် နှုတ်ဆက်နေ၏။ သူ
သွားလေရာမှာလည်း ကင်မ
ရာတွေ၊ မိုက်ကရိုဖုန်းတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ ခုဆို
လျှင် သူသည် လူပိုသက်သက်
မဟုတ်တော့။ လခညာယူနေ
တာလို့ ပြောလို့မရတော့။ ကု
လသမဂ္ဂအတွင်း ရေးမှူးချုပ်
သက်တမ်းကို ထိုက်တန်စွာ၊
ဂုဏ်ရှိစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ပြီ။
ဟိုဆန္ဒပြတဲ့ လူငယ်တွေကို
တောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို့
ဖြစ်နေပြီဟု တွေးနေတုန်း...။

လက်ပံတော့ကွန်ပျူတာ
နာရီမှ အချက်ပေးသံ ထွက်
လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့
သတင်းပို့ချက် စာတန်းကို
တွေ့ရသည်။ 'အရေးပေါ် အ
ခြေအနေအဆင့်လေးသတင်း
ပို့ပါသည်။ ရုံးချုပ်ရှေ့တွင်
ဆန္ဒပြသူများ ပြန်လည်
ရောက်ရှိနေပါသည်။'

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင်
ခန်းမတွင်းရှိ ပိုလီပလစ်စပိတ်
ကားပေါ်မှာ ရင်ပြင်ရှိ မြင်
ကွင်း ပေါ်လာသည်။ ခုတစ်ခါ
ရောက်လာသူများမှာ အရင်
တစ်ခေါက်ကထက်တောင် ပို
များသလား အောက်မေ့ရ
သည်။ သူတို့သည် ခေါင်းစွပ်ပါ
သော မိုးကာဝတ်ရုံရှည်ကြီး
များကို ဝတ်ဆင်ထားကြ
သည်။ ဓာတ်ငွေကာ မျက်နှာ
ဖုံးများကိုလည်း အဆင့်သင့်
လည်ပင်းမှာ အသင့်ဆွဲထား
ကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော
ကြဝဠာမင်းစံက စကားပြော
နေသည်။

"ကျွန်တော်တို့ဟာ သိခါရ
အခွင့်အရေးအတွက် ဆက်
လက် တိုက်ပွဲဝင်သွားကြပါ
မယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အစာ
ငတ်ခံ ဆန္ဒပြမှာ မဟုတ်တော့
ပါဘူး။ အစာအာဟာရတွေကို
လိုအပ်တာထက် ပိုမိုလွန်က
စွာ စားသုံးတဲ့နည်းနဲ့ ဆန္ဒပြ
မှာ ဖြစ်ပါတယ်"

သူတို့သည် ကျန်းမာရေး
အတွက် အန္တရာယ် ရှိသည်
ဟု သတ်မှတ်ထားသောဝက်
သား ပေါင်းများ၊ အမဲသားကင်
များ၊ ထောပတ်များ၊ အုန်းနို့
များ၊ ကော်လက်စထရော
အဆီအခဲများ၊ ဝမ်းတွင်းသား
ဆားစိမ်များကို အားပါးတရ
စားသောက်ကြသည်။

ဒါတွင်မက လွန်ခဲ့သော
အနှစ် ငါးဆယ်လောက် က
တိမ်ကော ပျောက်ကွယ် ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သော အလေ့အထ တစ်ခု
ကိုလည်း ပြန်လည်ပြုလုပ်ကြ
သည်။ ဘယ်က ရှာဖွေရ လာ
မှန်းမသိသော ဆေးတံများ၊
ဆေးပြင်းလိပ်များကို မီးခိုး
ထောင်းထောင်းထအောင် မီး
ညှိရှိက်ဖွာကြခြင်းပင်ဖြစ် ၏။

ထို့နောက် ပုံမကျ ပန်းမ
ကျ ချောင်းဆိုး ပြကြလေ
သည်။ ။

အမှတ်တရ

အမှတ်တရ မင်းလှ

ဒီလိုစာမျိုးဆိုတာ ကာယကံရှင်နဲ့ခေတ်
ပြိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရေးမှပိုကောင်းသည်။ ရေး
ဖော်ရေးဖက်လည်းဖြစ်၊ တတွဲတွဲ နေခဲ့ကြသူ
တွေလည်း ဖြစ်လျှင် အသေးစိတ်သိနေသော
ကြောင့် ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးနိုင်လိမ့်မည်
ထင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်က အဆင့်အတန်း
ချင်း ကွာလွန်းလှသည်။ အသက်ချင်း၊ ဝါချင်း၊
ဘယ်နေရာမှ ယှဉ်လို့မရ။ ကျွန်တော့်အနေ
ဖြင့် ခုလို ဂုဏ်ပြုအစီအစဉ်မျိုးမှာ တက်ရေး
ဖို့ဆိုတာ ဆယ်တန်းကျောင်းသားက ပါရဂူတွေ
အတွက် ကျမ်းပြုဖို့ ကြီးစားသလို ဖြစ်မှာစိုး
သည်။ ထို့ကြောင့် သည်ကဏ္ဍမှာ ရေးဖို့

ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်သည်။
သို့ရာတွင် တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားကြ
လိုက်တော့ ...
ပိတောက်ပွင့်သစ်မဂ္ဂဇင်းသည် မြန်
မာပေနယ်မှ လေးစား ကြည်ညိုအပ်
စာရေး ဆရာကြီးများကို လစဉ်မျက်နှာဖုံး
ပြီး ဂုဏ်ပြုဖော်ပြနေသည်။ ထိုအစီအစဉ်
တွင် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာကြီးဆရာမကြီး
၏ သားသမီးများ၊ မြေးများကပါ အမှတ်
စာများ ဝင်ရေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့
(သာဓု) အလှည့်မှာလည်း ကျွန်တော်အ
ဝင် သားတွေ မြေးတွေက ရေးခဲ့ကြသေး

ကြောင့်...

“ငါ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အဖေဟာ ငါ့အဖေ တူတူပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကဏ္ဍမှာ ငါလည်း ခံစားခဲ့ရတယ်”

ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထောက်ခံချက်ပေး ထုတ်ပြောနေရင်း ဒီစာကို ရေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့သားတွေနဲ့ သူငယ် ချင်းဆိုသော်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝ၏ နှောင်းပိုင်းကာလကျမှသာ ခင်မင်သိ ကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာလင်းယုန်မောင် မောင်ကိုတော့ ကလေးသာသာ အရွယ်က စည်းက မြင်ဖူးနေခဲ့သည်။ သူနှင့် အရင်သိခဲ့ ဆာလို့တောင် ပြောနိုင်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ခြောက်တန်း၊ နှစ်တန်း အရွယ်လောက်သာ ရှိလိမ့်ဦးမည် ဆိုသည်။ နှလုံးလှစာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးချစ် ဆောင်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဦးလေးတော် ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်(ပုံနှိပ်တိုက်၊ စာ အုပ်တိုက်နှင့်တွဲလျက်)သို့ မကြာခဏရောက် ဆက်၏။

ညနေတိုင်ကျလျှင် တိုက်မှာ စာရေးဆ ရေး ပန်းချီဆရာကြီးတွေ ဆုံတတ်သည်။

အချို့ကိုတော့ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသိဖူးပြီးသား ဆရာပါရဂူ၊ ဆရာဦးလေးမြိုင်၊ ဆရာဇုဝံ၊ ဆရာဒေါက်တာမောင်မောင်ညို စသည်ဖြင့်။

တစ်ရက်မှာတော့ လူစုံပြီး အတန်ကြာမှ သူကြီး တစ်ယောက်သည် ဆိုက်ကားနှင့် ဆရာကလာသည်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးက ...

“ဟာ...ဂုန်ယုန်ဂိုဏ်းဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ဒီနေ့ ဆရာကကျပါလား”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ဝင် စားပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူကြီးမှာ သားလတ်လတ်၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကျစ်လစ် သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သန်စွမ်းမည့်ပုံပေါ်သည်။ အမေရိကန်ကအက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်တွေ

လိုအနားပိုင်းသေးသေးနှင့် သက္ကလပ်ဦးထုပ် ကို ဆောင်းထား၏။ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြီးပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော်က ငယ်သေးသဖြင့် ‘ဂုဏ်ယုန် ဂိုဏ်း’တွေ ဘာတွေ သိပ်မသိသေး။ ကျွန်တော် သိတာက (ယခုထရိုတ်ဒါးစ် ဟိုတယ်နေရာမှာ ရှိခဲ့သော) ဂုဏ်နှင့် ပပဝင်းရပ်ရှင်ရုံများသာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ထိုစဉ်က စိန်ဂေါ်လီဂိုဏ်း၊ ရုပ်ပုံဂိုဏ်းဆိုတာတွေ နာမည်ကြီးနေသည်။

ကျွန်တော်က ငယ်သေးသဖြင့် ဂုဏ်ယုန် ဂိုဏ်း(ဂုန်ယုန်ဂိုဏ်း)ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ ဂုဏ်ရပ်ရှင် ရုံရှေ့မှာ ကျက်စားကြီးစိုးနေသော ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးလို့ ထင်ပြီး ဖြိုမိတာပါ။

အထက်ပါအတိုင်း စာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသည်။

(ဂုန်ယုန်ဂိုဏ်း)ဆိုတာက ဆရာဒဂုန် တာရာနှင့် ဆရာ လင်းယုန်မောင်မောင်တို့ကို နှစ်ယောက်တွဲပြီး ဆရာနတ်နွယ်က ဆောင်း ပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ရာမှ စာ ပေနယ်ထဲမှာ ပြောစမှတ် တွင်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အပြင်မှာ ထိုဂိုဏ်း တကယ်မရှိခဲ့ပါဟု ဆိုသည်။)

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းရောက်တော့ ကျောင်းက စာပေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအသင်း မှာ အတွင်းရေးမှူး တာဝန်ယူရသည်။ နံရံကပ် စာစောင်ကို တာဝန်ခံ လုပ်ရသည်။ အသင်း၏ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုအဖြစ် စာပေဟောပြောပွဲတစ် ပွဲ စီစဉ် ကျင်းပပေးရသည်။ ဆရာကြီး ရန် အောင်နှင့် ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင်တို့ကို ဖိတ်ကြားသည်။ သူတို့ကို ကားနှင့်သွားကြို ရင်း တာမွေပိုင်းနားက ဆရာလင်းယုန်မောင် မောင်အိမ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူး သည်။

ဆရာကြီးရန်အောင်သည် အာလုဇွန်း အ လွန်ရွှင်သည်။ ကျောင်းဆရာလည်း လုပ်ဖူးသ

ဖြင့် ကျောင်းသားတွေရဲ့ အထာကို သိနေသည်။ ဆရာကြီးက အရင်ဟောသည်။ ပုံတိုပတ်စတွေ၊ ဗဟုသုတဖြစ်စရာတွေကို ရယ်စရာ၊ မောစရာတွေ ကြားညှပ်ပြီး ပြောသွားတာ တဝါးဝါး တဟားဟားဖြစ်ပြီး အလွန်သဘောကျကြသည်။

ထို့နောက် ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင် စင်ပေါ် တက်လာသည်။ မျက်နှာက ရှုတည်တည်နဲ့နဲ့ သူပြောတာ ပျင်းစရာကောင်းမယ် ထင်ကြသည်။ တကယ်ပြောတော့ ထင်တာနဲ့ တခြားစီ။ သူသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။ စကားပြောတော့လည်း ပါးစပ်လှုပ်ရုံကလေး။ ရုပ်တုတစ်ခုက အသံတွေထွက်နေသလို ထင်ရ၏။ သို့ရာတွင် စကားလုံးတွေကတော့ အလွန် ပြောင်မြောက်သည်။ တစ်ခွန်းပြောလိုက် ဝေါခနဲ ဖြစ်သွားလိုက်၊ တစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်၊ လက်ခုပ်သံတွေ ညံသွားလိုက်။ ဟာသတွေ ပြောနေသည်။ သူကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်း မရှိ။ ဒါကိုက တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှု ရှိနေ၏။ အမြဲတမ်းမျက်နှာထားကြီးတင်းနေတတ်သော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတောင် သဘောတွေကျပြီး ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး ဖြစ်နေ၏။ ဟောပြောပွဲက အောင်မြင်သည်။ ပွဲဖြစ်မြောက်အောင် စီစဉ်ရသော ကျွန်တော်တို့လည်း နာမည်ကောင်း ရသွားသည်။ ထိုစဉ်က စင်ဘေးမှနေပြီး ငေးမောကြည့်ရှု နားထောင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် နောင်တစ်ချိန်တွင် ထိုဆရာကြီးများနှင့်အတူတွဲ၍ စင်ပေါ်တက်ပြီး ဟောပြောခွင့် ရလာလိမ့်မည်ဟု ယောင်လို့တောင် မစဉ်းစားမိခဲ့။

ဒီစာကို ရေးပြီးသလောက် ပြန်ဖတ်ကြည့်သောအခါ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သလိုလိုပဲ။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခု လိုနေသလိုလို၊ တစ်စုံတစ်ရာ လွဲနေသလိုလို တစ်မျိုးကြီးပဲဟု ထင်မိ၏။ သေ သေချာချာတွေးကြည့်တော့မှ အချက်

တစ်ချက်ကို သွားတွေ့သည်။ အခေါ်အဝေါ်အသုံးအနှုန်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း ကဗျာသမားတစ်စုသည် သူ့ကို 'ဦးလေး'ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ နာမည်ပြောနေစရာမလို။ 'ဦးလေး'ဟု ဆိုလျှင် သူ့ကိုညွှန်းကြောင်း အားလုံး သိကြသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်လည်း ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင်ဟု ရေးရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်ပြီး 'ဦးလေး'လို့သာ ရေးခွင့်ပြုကြပါ။

ဦးလေးသည် လူငယ်များနှင့် အလွန်အဖွဲ့ကျသူဖြစ်၏။ သူက ပြောသေးသည်။

“လူငယ်တွေနဲ့ ပေါင်းရတာကောင်းတယ်ကွ။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး လုပ်နေစရာမလိုဘူး။ ပြီးတော့ မင်းတို့က လူကြီးတွေလို ပစ်စပ်နဲ့ အတင်းလည်း မပြောတတ်ဘူး။”

ဒီအကြောင်းကို သူ့သားကို ပြောပြတော့ ပြုံးပြီးလုပ်ရင်း ...

'အဲဒါ မင်းတို့ကို မြှောက်ပေးပြီး အရက်ညာသောက်နေတာကွ'ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျေနပ်သည်။ ဦးလေးထံ နာမည်ကျော် ထိပ်သီးစာရေးဆရာကြီးသည် ဘယ်သူ့ကိုမဆို အထက်စီးက ဆက်ဆံပြီး အရက်တိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးနိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုလို ကဗျာသမား စာသမားပေါက်စနလေးတွေကို အဖက်လုပ်ပြီး အရက်ညာသောက်လျှင်တောင် ဂုဏ်ယူရဦးမည်။

ဦးလေးက လူငယ်တွေနဲ့ဆက်ဆံရာမှာ အပေါ်စီး မနေတတ်။ အခွင့်အရေးမယူတတ်။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး မလုပ်တတ်။ အလကားမရင်း ဆုံးမဩဝါဒတွေ မပေးတတ်။ သူနဲ့တွေ့ရတာ အနေမကျဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ချစ်ကြတာ။ အခါများစွာတို့တွဲ ယမကာဝိုင်းတစ်ခုမှာ နာပေသမား ပန်း

လူငယ်တစ်စုနှင့်အတူ ခွက်ရေတစ်ပြင်
ထဲသို့ ရှိနေသောဦးလေးကို တွေ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးရှေ့မှာမို့ဆို
ပြီး အပိုးကျိုးကျိုးနဲ့ ခပ်ကုပ်ကုပ်နေဖို့ မလို။
လူငယ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်သည်။ ပြောချင်တာ
ပြောနိုင်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့
လူငယ်တွေကျတော့ ဘာပြောပြော ခွင့်လွတ်
သည်။

သူက အမှတ်တမဲ့ မနေတတ်ဘဲ ကျွန်
တော်တို့ သောက်ပုံစားပုံကို ကြည့်ပြီး

“ဟိုကောင် မျိုးရာဇာညွန့်၊ အရက်နဲ့ရေ
နဲ့ နှားပြီး ရောနေတယ်။ ရေများများထည့်
သောက်ကွ၊ ရေမရောရင် အသေစေတတ်
တယ်”

“ဟေ့ တိုးမိုး၊ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းနဲ့
အမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး၊ အ
ခြည်း မစားရင် အပြီးသွားမယ်နော်”

“မျိုးမြင့်က လူလည်ပဲကွ၊ အရက်တစ်
ခွက်ကို အကြာကြီး မျှင်းသောက်နေတယ်။
အဲဒီ ဖြည့်တော့လည်း ရေချည်းပဲ”

“မင်းလူဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သူ့အဖေနဲ့
အတော်တော်ကူတယ်။ ဆေးလိပ်ကို လက်ကြား
ထဲ မချချင်ဘူး၊ လျှော့သောက်ကွ၊ ဆေးလိပ်
အရက်ထက် ပိုဆိုးတယ်”

စသည်ဖြင့် သတိပေးတတ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ သောက်ရင်းစားရင်း အ
နိမိတ်လေးရလာတော့ ဖိလင်ကလေးတွေ
ပြောချင်လာသည်။ ဝိုင်းထဲမှာ ဦးလေးရှိတာကို
ထည်း မေ့သွားသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို
ထည်း သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ ပါတယ်လို့
ထင်သွားမိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မှန်
ထည်း မှန်နေကြတော့ သူ့ကို ရှေ့မှာထားပြီး
ဆည်းစားအကြောင်းတွေ ဘာတွေ လျှောက်
ပြောကြတော့သည်။ ဦးလေးက ဒါကို မှတ်
ထားပြီး နောက်တစ်ခါ တွေ့တဲ့အခါ ...

“ဟေ့ကောင် တင်မောင်ကြည့်၊ ခင်စော
ဦးက မင်းကို စိတ်ကောက်ပြီး မိုက်ခေါက်ဆွဲ
လိမ်သေးလားကွ”

ဟု စတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့က စားကောင်းသောက်
ကောင်း စကားပြောကောင်းသဖြင့် အရက်
နောက်တစ်လုံးမှာဖို့ ကြိုစည်လာလျှင် သူက
အခြေအနေကို ကြည့်၍

“တော်လောက်ပြီ၊ ဝိုင်းသိမ်းကြဖို့ မင်း
တို့ ငယ်သေးတယ်၊ သောက်ရမယ့်ရက်တွေ
အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်
တွေ ဘယ်အရာမဆို လွန်လွန်ကဲကဲ မလုပ်တာ
ကောင်း အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောတတ်သည်။ ဦးလေးဆုံးမပုံက
အဲဒီလိုမျိုး။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို သူငယ်ချင်းပေါင်း
ပေါင်းတယ်ဆိုတာ မရိုသေမလေးစားလို့
မဟုတ်။ သူက ဒီလိုမျိုး ဖြစ်စေချင်တာကြောင့်
သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဒါမှ
မဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ပေါင်း
ချင်သောကြောင့် ခုလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဝင်ရောခြင်း
လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးနှင့် နှစ်ပေါင်း
များစွာ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေလာခဲ့သဖြင့် သူ
အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ သတိ
မပြုမိဘဲ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခဲ့သည်။ တစ်ရက်
မှာတော့ သူ့သားကို မေးကြည့်ဖြစ်၏။

“ဦးလေးအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ခုနစ်ဆယ် ပြည့်တော့မယ်ကွ”

“ဟင်...ဒီလောက်တောင် ကြီးပြီလား၊
ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟာကွာ...ငါတောင် ဒီအရွယ်ရောက်
နေမှပဲဟာ”

ဒီတော့မှ တစ်ခုသွားသတိရသည်။ ဦး

လေးက လူငယ်လေးလို ဟန်ဆောင်နေတော့ သူ့ကို အဘိုးကြီးဖြစ်ကြောင်း မေ့နေသဖြင့် ကန်တော့ဖို့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိခဲ့။ ထို့ကြောင့် မုန့်တွေဝယ်ပြီး သွားကန်တော့သည်။ အန်တီ (သူ့ဇနီး)က ဆုတွေပေးသော်လည်း ဦးလေးက တော့ ဘာဆုတောင်းမှ မရွတ်ဆိုဘဲ

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းကတော့ ရေးစရာ တစ်ကွက် ရသွားပြီပေါ့”

“ဘာရေးစရာ ရတာလဲ ဦးလေးရဲ့”

“ဒီလိုလေ၊ ဟိုနေ့ကပဲ ကျွန်တော်သွား ကန်တော့တော့ အလတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ ဦးလေးတစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး၊ အချိန်မီကန်တော့လိုက်ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘာညာ ရေးလို့ရတာပေါ့ကွ”

“ဟာဗျာ..ဦးလေးကလည်း...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ မနက်ဖြန်မှာ ငါရှိနေအုံးမယ်လို့ မင်းအာမခံနိုင် မလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တောင် အာမခံနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အေး... အဲဒါပဲပေါ့ကွ”

ဒါဟာ ဦးလေးရဲ့တရားပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း ဦးလေးရဲ့ ဈာပနမှာ ဝေငှတဲ့ ယပ် တောင်မှာ

“ဘဝဆိုတာ လျှပ်တစ်ပြက်ပါပဲ”

ဆိုသော စာသားလေးကို ထည့်သွင်း ရိုက်နှိပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဦးလေးက ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းမှာ ‘ကျွန်တော် မပျိုဖြစ်ခဲ့သော ဈာပနများ’ဆိုသော ခေါင်းစဉ် ဖြင့် ပင်တိုင်ကဏ္ဍတစ်ခု တာဝန်ယူပြီး လစဉ် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဈာပနလိုက်မပို့နိုင်ခဲ့သော သူ့မိတ်ဆွေများအကြောင်း ရေးသားထား သော စာစုများပင်ဖြစ်၏။

တစ်ခါတော့ စာရေးဆရာတစ်ဦး ဆို သွားသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ဦးလေးက ခရီးထွက် သွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့က ...

“ဦးလေး ဆောင်းပါး ရေးရမှာစိုး... တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား” ဟု သူ့ကို စသည်။

(နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်ရေးသောဝတ္ထု တိုတစ်ပုဒ်တွင် ဦးလေးသည် ကွယ်လွန်ပြီး နောက် ဒေဝတာမြို့တော်ကို ရောက်သွားသည်။ ဟိုမှာလည်း ကွယ်လွန်ပြီးသော အယ်ဒီတာ တွေက မဂ္ဂဇင်းတွေ ဆက်ထုတ်နေကြသည်။ ဦးလေးက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ပင်တိုင်ပေး ရေးသည်။ သူရေးသောခေါင်းစဉ်မှာ ‘ကျွန် တော်ဆက်၍ ပို့ချင်သော ဈာပနများ’ ဖြစ် သည်ဟု ရေးခဲ့ဖူးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးအနေဖြင့် ရန်ကင်း မှာရှိနေပါလျက် လိုက်ပို့လို့မရသော ဈာပန တစ်ခုကိုဖြင့် ကြိုခဲ့ရသည်။ လိုက်ပို့ဖို့ အခွင့်အ လေးလည်း မရှိ။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်။ အ ကြောင်းမှာ ထိုဈာပနတွင် ဦးလေးကိုယ်တိုင် က ကာယကံရှင်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

(ဦးလေးအကြောင်း အမှတ်တရရေးခဲ့ စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ လွမ်းစရာတွေပေါ်မလာ ဘဲ ပျော်စရာလေးတွေချည်း သတိရလာမိတာ ထူးဆန်းလှသည်။ ရယ်စရာတွေတောင် အ များကြီး ရှိသေးသည်။ ဟာသစာတမ်းလိုဖြစ် သွားမှာစိုးလို့ ချန်ထားခဲ့ရ၏။ ထိုအချက်က ပင်လျှင် ဦးလေးလင်းယုန်မောင်မောင်သည် သူ့ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ လူတွေကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ခဲ့သူတစ်ယောက်မဟုတ် ကြောင်း သိသာထင်ရှားစေပါတော့သည်။)

ပီတောက်ပွင့်သစ်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၀

ဖြူဝါဝါအတွန့်အတွန့်တွေနဲ့ လက်ခုပ် ဆဲတောင် ထည့်ထားလို့ရသော ပျော့စိစိအရာ တစ်ခုကကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ထင် သလို ခြယ်လှယ်နိုင်တယ်ဆိုတာ အတော်အံ့ ဩဖို့ကောင်းသည်။ ထိုအရာကို ဦးနှောက်ဟု ခေါ်သည်။ သူသည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရေးအ မ်ဆုံးဖြစ်၏။ ဒါ့ကြောင့်လည်း သူ့ကို ထိပ်ပေါ် ဘင်ထားရတာပေါ့။ မာကြောသော အရိုးများ နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဦးခေါင်းခွံဖြင့် ကာကွယ် ပေးထားသည်။ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ ထိခိုက်ပျက် စီးမှု မရှိအောင်လို့လေ။ ပြီးတော့ ကင်းသမား များဖြစ်ကြသော နားတို့ မျက်စိတို့ကို သူနှင့် အနီးဆုံးမှာ အစောင့်ချထားလိုက်သေးသည်။ (သူတို့က မရှိမဖြစ် အရေးပါသောကြောင့် သူကြီးနား ခေါ်ထားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် ၏။)

ဦးနှောက်သည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။ သွေးဥကလေး တစ် ညို့ဆဲလ်ကလေး တစ်ခုကအစ သူ့ဩဇာ သောက်မှာ ရှိသည်။ ဇီဝကိစ္စဖြစ်ပျက်မှု အား သို့ သူ့ဆီ သတင်းပို့ရသည်။

အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့တဲ့အခါ မျက်စိ က မြင်ရခြင်းမဟုတ်။ မျက်စိသည် မှန်ဘီလူး တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ပုံရိပ်များကို စုစည်းပြီး မြင် ချွတ်ပေါ်သို့ ပို့ပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မြင်လွှာ

ကတစ်ဆင့် ဦးနှောက်ထံ သတင်းပို့ရသည်။ ဦးနှောက်က 'မြင်စေ့များ' ဆိုတော့မှ မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုလျှင် မြင်တယ်လို့ ပြော တာထက် သိတယ်လို့ပြောတာက ပိုသင့်တော် မယ် ထင်သည်။

ထို့အတူ တစ်နေရာရာက နာတယ်။ ကျင့် တယ်ဆိုတာလည်း ထိုနေရာက နာခြင်း မ ဟုတ်။ ဦးနှောက်က နာခြင်းသာဖြစ်၏။ ထို ကိစ္စကို သက်သေပြနိုင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်း ခွဲစိတ်ကုသမှုတွေ ပြုလုပ်သော အခါ ခါးဆစ်ရိုးအတွင်းက အာရုံကြောမကြီး ထဲကို ထုံဆေးထိုးသွင်းရသည်။ ထိုအခါ ခန္ဓာ ကိုယ်အောက်ပိုင်းနှင့် အာရုံကြောမကြီးတို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။ ခွဲစိတ်ဖြတ် တောက် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာမှမခံစားရတော့။ နာကျင်မှုလည်း မရှိတော့။

ဦးနှောက်သည် နေရာတကာ ပါလေရာ ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်အလွန်များသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ ရှုပ်ထွေး မှု မဖြစ်ရအောင် (ကွန်ပျူတာ ဟတ်အိစ်တွေ မှာလို) အကန့်တွေ ခွဲထားရသည်။ မှတ်ဉာဏ် ပိုင်း၊ နာဗ်ကြောတွေကို ထိန်းချုပ်တဲ့အပိုင်း၊

စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့အပိုင်း၊ ဟော်မုန်းတွေ ထိန်းညှိတဲ့ အပိုင်း စသည်ဖြင့် တာဝန်တွေ ခွဲခြားထားသည်။ ဒီထဲကမှ အပိုင်တစ်ပိုင်

ချွတ်ယွင်း သွားတာကို 'တစ်ခန်းပျက်နေတယ်' ဟု အရပ်စကားနှင့် ပြောကြသည်။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကို အချိန်အကြာ ကြီးဆက်တိုက်သုံးနေလျှင် အပူရှိန်လွန်ကဲပြီး ပျက်စီးတတ်သည်။ ဦးနှောက်ကိုလည်း တအားခိုင်းလျှင် 'ကျွိုင်ပူ'လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အနားပေးတဲ့အနေနဲ့ အိပ်စက်ခိုင်းရသည်။ အိပ်တယ်ဆိုတာ မျက်စိညောင်းမှာ စိုးလို့ဟု တချို့က ထင်သည်။ ဒီအတွက်ကတော့ မျက်စိမှိတ်ထားရုံနဲ့ လုံလောက်တာပဲ။ အမှန်ကတော့ အိပ်စက်ခြင်းဆိုတာ ဦးနှောက်ကို အညောင်းဖြေခိုင်းခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဒါတောင် အပြည့်အဝ အနားရတာမဟုတ်။ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းစသော ကိစ္စတွေအတွက်သာ အာရုံကြောတချို့ သက်သာခွင့်ရခြင်းဖြစ်၏။ နှလုံးစည်းချက်ကိုထိန်းတာ။ အသက်ရှူနှုန်းညှိတာ၊ သွေးလှည့်ပတ်မှုကို စောင့်ကြည့်တာစတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကတော့ ရပ်ပစ်လို့မရဘူးလေ။ အကြားအာရုံကိုလည်း တစ်ဝက်တပျက် ဖွင့်ထားရသေးတာကော။ ဒီကြားထဲမှာ အိပ်မက်တွေ လာလာပြီး နောက်ယှက်တတ်သေးသည်။ ဦးနှောက်ဖြစ်ရတာ ထိပ်ဆုံးမှာနေရတယ်ဆိုပေမယ့် တယ်မစားသာလှဘူးနော်။

* * *

လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့၏ အဓိကခြားနားချက်မှာ ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှုမတူခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဒါဝင်၏သီအိုရီအရ လွန်ခဲ့သော နှစ်သန်းပေါင်းများစွာတုန်းက လူဆိုတာလည်း တိရစ္ဆာန် တစ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုလျှင် လူရယ်လို့တောင် ဖြစ်မလာသေးဘူး ဟု ပြောနိုင်သည်။ ဒီထဲက မျောက်ဝံတစ်မျိုးသည် တခြားတိရစ္ဆာန်တွေထက် အသိဉာဏ်ပိုရှိလာပြီး တစ်စတစ်စဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာရာမှ လူဖြစ်လာသည်ဟုဆို၏။

ထိုဖြစ်စဉ်မှာ စနစ်တကျ အကွက်ချစီ စဉ်ထားခြင်းမဟုတ်။တစ်နည်းအားဖြင့် ဘယ်တန်ခိုးရှင်ကမှ ဖန်ဆင်းလို့မဟုတ်။ မတော်တဆတိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် လူတို့သည် ကံကောင်းထောက်မလိုသာ ဒီလိုဦးနှောက်မျိုးကို ရရှိခဲ့တာဟု ပြောရလိမ့်မည်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုသွားတွေးမိ၏။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ထူးခြားတိုက်ဆိုင်မှုတွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ရှိနေတာပဲ။ လူကျမှပဲ သူများထက် ပိုသာတဲ့ ဦးနှောက်ကို ရရသလား။ လူလိုပဲ ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့ ပြိုင်ဘက်သတ္တဝါမျိုး မပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ အတော်ထူးဆန်းသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဒီလို သတ္တဝါမျိုးတွေ ပေါ်ကောင်းပေါ်ခဲ့လိမ့်မည်။ လူဖြစ်လာမယ့် အကောင်တွေက လက်ဦးအောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်လို့ မျိုးတုန်းသွားတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ လူတွေက ယုံရတာမဟုတ်။ ပြိုင်ဘက်ပေါ်လာရင် အပြတ်ရှင်းချင်တဲ့ဉာဏ်က အဲဒီတုန်းကတည်းက ရှိချင်ရှိနေမှာ။

တကယ်တော့ လူတွေမှာ တိရစ္ဆာန်ထက်သာတဲ့အချက်က သိပ်များများစားစားမရှိ။ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း မဟုတ်။ ဆက်စပ်တွေးခေါ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ အရည်အချင်းကလေး တစ်ခုထဲသာ ဖြစ်၏။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ အကဲသာမှုကလေးကပဲ လူတွေကို ဒီဘဝရောက်အောင် ထိုးတင်ပေးလိုက်တာပါပဲ။

သစ်ကိုင်းချင်း ပွတ်မိရာမှ တောခိုလောင်တာ၊ ကျောက်ခဲချင်းထိခတ်မိလို့ ပွင့်တာ ကို အတုယူပြီး မီးကို ဖန်တီးလို့ရတဲ့ တွေးမိ၏။ အန္တရာယ်တွေလို့ လန့်ဖြန့်ယေဘုရမ်းပြီး ကျောက်ခဲနဲ့ ပစ်ပေါက်မိရာမှ လူတို့လက်နက်ကို သုံးရကောင်းမှန်းသိလာသည် ရေထဲမှာ ပေါလောမျောနေသော သစ်တုံးကြည့်ပြီး လှေလုပ်တတ်လာသည်။

လူက ဒီလောက်နဲ့ ရပ်နေတာ မဟုတ်။
လူလောက်နဲ့ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲတတ်တာ
လည်း မဟုတ်။ ဆက်စပ် တွေးခေါ်တတ်တဲ့
အရာကို ရပြီဆိုတော့လည်း ရှေ့ဆက်ပြီး
ဆီထွင်ဘဲ မနေနိုင်။ ဒီလို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ
အောက်လာရာက ဒီနေ့ အခြေအနေအထိ
ဆက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် လူတို့၏ ဦး
နှောက်သည် သိပ်ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိ
လှန်းလှတာ မဟုတ်။ တချို့သောစွမ်းရည်များ
ထွင် တခြားတိရစ္ဆာန်တွေက လူထက်တောင်
သာနေတာတွေ ရှိကြောင်း သိပုံပညာရှင်များ
ဆိုကြသည်။

ခွေးတွေက လူတွေထက်ပိုပြီးမှတ်ဉာဏ်
ကောင်းသည်။ သင်္ချာစွမ်းရည်တွင် လူတို့သည်
အားကောင်းလေးတွေလောက် ထက်ထက်
မြတ်မြတ်မရှိ။ ကြွက်တွေက ဖြတ်ထိုးဉာဏ်
အရာမှာ လူတွေထက်သာသည်။ တစ်ခုရှိတာ
တိရစ္ဆာန်တို့သည် သူတို့မှာရှိသော စွမ်း
ရည် တစ်ခုခုစီခုကိုသာ အားကိုးတတ်သည်။
လူတွေက တော့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ အရည်အချင်းလေး
တွေကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခုပေါင်းစပ်ပြီး အသုံး
ပြုနိုင်အောင် လုပ်တတ်သည်။

ဥပမာ- လူတို့သည် မှတ်ဉာဏ်လည်း
သိပ်မကောင်း။ သင်္ချာလည်း ညံ့သည်။ ထို့
ကြောင့် အလွယ်တကူရေတွက် မှတ်သားနိုင်
အောင် ကိန်းဂဏန်းတွေ၊ ပုံသေနည်းတွေကို
ဆီထွင်ကြသည်။ ဒီလိုနည်းမျိုးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့
အားနည်းချက်တွေကို ကာကွယ်တတ်သော
ကြောင့် တခြားသတ္တဝါတွေအပေါ် ကြီးစိုးနေ
နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

လူတို့၏ ညံ့ဖျင်းမှုကို အထင်ရှားဆုံး
သက်သေပြလိုက်သော အရာကတော့ ကွန်ပျူ
တာပင် ဖြစ်လေ၏။

ဦးနှောက်ပိုကြီးလျှင် ဉာဏ်ပိုကောင်း
သည်ဆိုသော အယူအဆတစ်ခုရှိသည်။ ခန္ဓာ
အင်္ဂါနှင့်ဦးနှောက်တို့၏ အချိုးအစားကို နှိုင်း

ယှဉ်ပြီး တွက်ချက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်တစ်ကောင်
သည် ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမားသော်လည်း ဦး
နှောက်က သေးငယ်သည်။ ဒိုင်နိုဆောတွေဆို
လျှင် သူတို့၏ဦးနှောက်က အံ့ဩစရာကောင်း
လောက်အောင် သေးငယ်နေသည်။ ဒါ့ကြောင့်
လည်း အရေးကြီးတဲ့အခါ မကြိတတ်မဖန်တတ်
ဘဲ စောစောစီးစီး မျိုးတုန်းပျောက်ကွယ်သွား
ကြရတာဟု အဆိုရှိသည်။

ဒီလိုမျိုး အချိုးချကြည့်တဲ့အခါ လူတို့၏
ဦးနှောက်သည် ခန္ဓာကိုယ် အရွယ်အစားနှင့်
နှိုင်းယှဉ်လျှင် အဆမတန် ကြီးမားနေကြောင်း
တွေ့ရသည်။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိသည်။
အလေးမ၊ ဒိုက်ထိုး၊ လေ့ကျင့်ခန်းများများလုပ်
လျှင် ကြွက်သားတွေ ကြီးထွားလာသလို လူ
တွေက ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုဖန်များလို့ အ
ရွယ်အစား တဖြေးဖြေးကြီးလာခြင်း ဖြစ်ပုံရ
သည်။ ဒီအတိုင်းမှန်လျှင်တော့ နောင်အခါမှာ
လူတွေက ကွန်ပျူတာအားကိုးနဲ့ ကိုယ့်ဦး
နှောက်ကို သိပ်အသုံးမချင်တော့သဖြင့် တ
ဖြည်းဖြည်းပြန်ပြီး သေးငယ်သွားလေမလား
မသိ။

ဆေးပညာသဘောအရ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်
နိုင်တော့ မပြောတတ်။ အရပ်ထဲက လူတွေက
တော့ ခေါင်းကြီးလျှင် ဦးနှောက်ကြီးသည်ဟု
ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကြီးသော
ကလေးများကို ဉာဏ်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု နိ
မိတ်ဖတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဟုတ်သင့်သလောက်
လည်း ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာ
တွင် နှစ်ဆယ်ရာစု၏ ဉာဏ်ပညာအကြီးမား
ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဟု သတ်မှတ်ခံရသော အိုင်းစတိုင်း
၏ ဦးခေါင်းသည် သာမန်သူလိုကိုယ်လိုအရွယ်
အစားမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပြန်လေ
သည်။

တချို့ကလည်း ခေါင်းကြီးခြင်းသေးခြင်း
နှင့်မဆိုင်၊ ဦးခေါင်းခွဲအတွင်းရှိ ဦးနှောက်တည်
သောအကန့် အကျဉ်းအကျယ်နှင့်သာ တိုင်း
တာနိုင်သည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ နောက်ဧ

ချွန် သောသူများသည် ဦးနှောက်အတွက် နေရာပိုရသဖြင့် ဉာဏ်ကောင်းလေ့ရှိသည်ဟု ယူဆ တာမျိုးလည်း ရှိ၏။ နောက်စေ့ချွန်တယ်ဆိုတာက တံတောင်ဆစ်တို့ မေးစေ့တို့လိုချွန်ထွက်နေတာမျိုးကို ပြောတာမဟုတ်။ ဦးခေါင်းရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ခပ်ဖောင်းဖောင်းလေးစွန်းထွက်နေတတ်ခြင်းကိုဆိုလိုသည်။ ဒါကို တချို့ လူမျိုးတွေက ဆန်အိတ်ပါတယ်ဟု ပြောကြသည်။ ကြိရည်ဖန်ရည် ရှိတယ်၊ လုပ်တတ် ကိုင်တတ်တယ်၊ စားဖို့သောက်ဖို့ မပူရဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

တချို့က ဦးခေါင်းပုံစံအနေအထားကို ကြည့်ပြီး ဦးနှောက် ကောင်းမကောင်းခန့်မှန်းလို့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဉာဏ်ပညာကြီးမားသူများ၏ ဦးနှောက်သည် ဘယ်လိုများနေပါလိမ့်မလဲ လေ့လာချင်သူ သိပ္ပံပညာရှင်များလည်း ရှိသည်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်များ ကွယ်လွန်သောအခါ ဦးနှောက်ကို ထုတ်ယူပြီး သုတေသနပြုလုပ်ခွင့်ရဖို့ ငွေအမြောက်အမြား ကြိုတင်ပေး၍ဝယ်ယူထားတတ်ကြသည်ဟု ကြားဖူးသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးရွှေခေါင်း၏ စုံထောက်ဦးစံရှားစာအုပ်မှ ပွေလီအင်းခွေးကြီးအမှုတွင် ရေးထားသည်။ တစ်နေ့သ၌ ဦးစံရှားထံသို့ အမှုအပ်မည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုသူက ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပင် ဦးစံရှားကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ ဦးခေါင်းနေပုံကြည့်ရတာ ပထမတန်း ဦးနှောက်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ဆိုဝံ့တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ခင်ဗျား ဦးနှောက်ကို ကျပ်ငါးထောင်ပေးဝယ်ပုံပါရဲ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခေါင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ အိုးစားမကွဲပါရစေနဲ့အုံး ဆရာကြီးရယ်အိန္ဒိယပြည်က ဂဏန်းသင်္ချာပါရဂူဘို့စ်ရဲ့ ခေါင်းကို နှစ်သောင်းနဲ့ ဝယ်ထားတယ် ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားဦးခေါင်းကို ရောင်းရရင် နှစ်သောင်းထက်မနည်း ရပြီးသားပဲ”

“ဦးခေါင်းကုန်ကူးချင်တဲ့လူနဲ့ တွေ့နေပါပြီ၊ ခင်ဗျား လာရခြင်းက ကျုပ် ဦးနှောက်ကို အရှင်အတိုင်း အသုံးချချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလား သေတော့ ကြည့်လုပ်တာပေါ့၊ ရှင်တုန်းမှာ ကိစ္စပြောပါအုံး၊ မနေ့ညက တစ်ခေါက်၊ ခုတစ်ခေါက်လာပုံထောက်တော့ တော်တော်အရေးကြီးပုံ ရတယ်။ ဦးခေါင်းပွဲစားလောက်ကမယ် မထင်ပါဘူး”

ဟု ဦးစံရှားသည် ရယ်မောပြောဆိုလိုက်လေ၏ဟု ရေးထားတာ ဖတ်ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖေ၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း နောက်ဘက်မှာ ခပ်ဖောင်းဖောင်းလေးချွန်ထွက်နေသည်။ သူ့ကို ချစ်ကြောက် ရိုသေကြသော တပည့်တွေက ကွယ်ရာမှာ ‘ဗိုလ်နောက်စေ့’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

တစ်ခါတော့ အဖေ နေမကောင်းဖြစ်သောကြောင့် ဆေးရုံတက်ရသည်။ အဖေက ခေါင်းတုံးဆံတောက် ဘဲဖြိုးဆံပင်ပဲထားသည် ဆံပင်နည်းနည်း ရှည်လာလျှင် မနေတတ်။ ခေါင်းယားသည်ဟု ဆို၏။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ရက်နည်းနည်းကြာတော့ ဆံပင်ညှပ်ချင်သည်ဟု ပြောလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆံသဆရာကို ဆေးရုံခေါ်ပြီး ညှပ်ခိုင်းရသည်။

တစ်ဖက်ကုတင်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရောက်နေသည်။ ဘုန်းကြီးက အဖေဆံပင်ညှပ်နေတာကို အကဲခတ်ရင်း ...

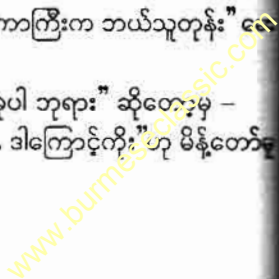
“အင်... ဒီဒကာကြီးရဲ့ ခေါင်းကိုကြည့်ရတာ တော်တော် ဦးနှောက်ကောင်းမယ့်ပုံပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။ အနားမှာ ရှိနေသော ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုရူပက ကြားသွားပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒါကိုမြင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီးက

“အဲဒီဒကာကြီးက ဘယ်သူတုန်း” လေသည်။

“ဦးသာဓုပါ ဘုရား” ဆိုတော့မှ -

“အော်... ဒါကြောင့်ကိုး” ဟု မိန့်တော်မူသတဲ့။

ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်း အနေအထားသည် အမေနှင့်တူသည်။ 'ဒါကြောင့် ဦးနှောက်ကောင်းတာ'ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ဒီလိုပြောတဲ့လူက ကျွန်တော့်အမေကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုစကားကို အတည်ပြုဖို့ ခက်သည်။ ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေက

“ဉာဏ်လေး ကောင်းချင်ရဲ့သားနဲ့ စာကြိုးစားချင်ဘူး၊ ပေကပ်ကပ်နဲ့”

ဟု ပြောကြသည်။
သူငယ်ချင်းတွေက

“မင်းဟာ အတော်ဉာဏ်များတဲ့ကောင်”

ဟု ချီးကျူးသလိုလို အမြင်ကပ်သလိုလို ဆိုကြသည်။ စာပေသမား အချင်းချင်းကတော့

“ပေါက်ကရ ကပ်သီးကပ်သပ် တွေးတဲ့နေရာမှာတော့ တော်ပါပေတယ်”

ဟု ထောမနာပြုတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်ပစ္စည်းတက်တုန်းက ကတုံးစိတ်ပေးတဲ့ ဦးဇင်းကတော့ ဆံပင်ကို သင်ဘုန်းစားနဲ့ ဆွဲချရင်း

“ဒီဒကာ အတော် ခေါင်းကြောမာတယ်”

ဟု မှတ်ချက် ချဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးနှောက် ကောင်း မကောင်းတော့မသိ။ ဝတ္ထုတိုလေး တစ်ပုဒ်၊

အတ်ဆေးလေး တစ်ပုဒ်၊ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်

တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်ကြာအောင်

ဆင်ပန်းပန်းရေးရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဦးတော့ ခုချိန်အထိ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို

ဆေးကောင်းပေးဝယ်မယ့်လူလည်း မရှိသေး

ပါ။ ဝိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပါးပါးပေးပြီး

ဆင်းပုလောက်အောင် အများကြီးစဉ်းစား

ပြီးချင်သူမျိုးနှင့်သာတွေ့ရတာများပါသည်။

ဦးနှောက်၏လုပ်ငန်းဆောင်တာများ အလွန်ရှုပ်ထွေးသည်။ ဦးနှောက်၏စွမ်းဆောင်နိုင်မှုများမှာ အံ့ဖွယ်သူရဲဖြစ်သည်။ ဒီဦးနှောက်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးကို စိုးမိုးနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ...စသည်ဖြင့် လူတွေက

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အထင်ကြီးနေကြသည်။

တကယ်တော့ ဦးနှောက်မှာ အလွန်ညံ့ဖျင်းသော အားနည်းချက်ကြီး တစ်ခုရှိနေ

သည်။ ကိုယ်မှတ်ချင်တာတွေချည်း ရွေးပြီး

မှတ်သားလို့ မရခြင်းနှင့် မှတ်မိပြီးသားအ

ကြောင်းအရာတွေထဲက မလိုချင်တာကို ပြန်

ဖျက်ပစ်လို့ မရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့်

ထိတ်လန့်စရာ၊ သွေးပျက်စရာ၊ နာကျည်းစရာ

အဖြစ်အပျက်တွေဆိုလျှင် ပိုပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်

မိနေတတ်သည်။ မုန်းတီးလေလေ မေ့လို့မရ

လေဖြစ်ခြင်းကလည်း ထူးဆန်းလှသည်။

ကျွန်တော်တစ်ဦးထဲ၏ သဘောထားကို

ပြောရလျှင် ဦးနှောက်ဆိုတာ တစ်ခြားနေရာ

တွေမှာသာ အသုံးတည့်ချင်တည့်မည်။ အချစ်

ကိစ္စမှာတော့ ဘာမှ အားမကိုးရတဲ့ အပို

ပစ္စည်းသက်သက်ပဲ။ အကူအညီ မရတဲ့အပြင်

တစ်ခါတစ်ခါ အနှောင့်အယှက်တောင် ပေး

တတ်သေးသည်။ သူပယောဂကြောင့် လွဲချော်

ခဲ့ရသော ချစ်သူတွေ များလှပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ

ဦးနှောက်ရှိနေသောကြောင့် မတွေးဘဲ မနေ

နိုင်။ အတွေးစတင်ခဲ့ရလျှင် မဆုံးနိုင်အောင်

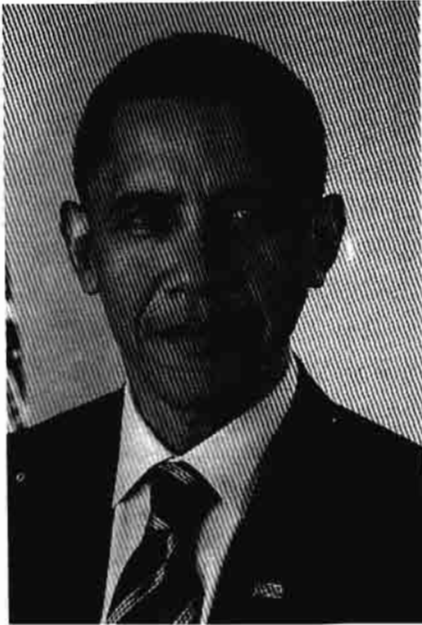
ဆွဲဆန့်ထုတ်တတ်သော ဝါသနာရှိသောကြောင့်

လည်း ဘာရယ်မဟုတ် လျှောက်စဉ်းစား

ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သံချောင်းခေါက်သံ ကြားတော့မှ ညနေလေးနာရီ ထိုးနေပြီဖြစ် ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ အိပ်ရာထဲ နောက်ကျခဲ့သောကြောင့် မနက်စာထမင်းတောင် ခုထိ မစားရသေး။ ထို့ကြောင့် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားပွဲဆီ သွားသည်။ ဘာဟင်းများ ချက်ထားသလဲဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိတ်ဦးနှောက်။

မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊
၂၀၁၁

ထလှော့ဘားမား အိုဘားမား မင်းလူ

အိုဘားမား ပထမအကြိမ် သမ္မတရွေး
ခံရတုန်းက အလင်းတန်းဂျာနယ်မှာ စာတစ်
ပုဒ်ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ခုပေးထားသော ခေါင်းစဉ်
အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာပေစိစစ်ရေးက
ခွင့်မပြုသဖြင့် ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပေးခဲ့ရသည်။
ဆောင်းပါး၏အဆုံးသတ်တွင်

“အိုဘားမားကတော့ ကမ္ဘာကြီးကို ပင်
နယ်တီအမှတ်အသားပေါ်မှာ တည်ထားလိုက်
ပြီ။ ဂိုးဝင်အောင် လှလှပပပ ကန်သွင်းနိုင်
မလား။ တိုင်ထိပြီးတော့ပဲ ပြန်ထွက်လာ မ
လား။ အပေါ်ထောင်၊ ဘေးထွက်ပြီး ချော်
တော ငေါ့သွားမလား။ ‘စောင့်ကြည့်ရမည်’
ဆိုသောသဘော ရေးခဲ့သည်။ ဘယ်လိုတွေ
ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကတော့ အားလုံးသိပြီးဖြစ်

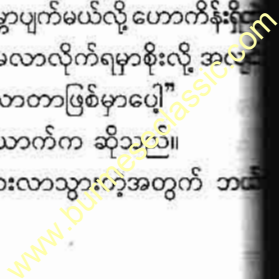
သောကြောင့် ထပ်မပြောချင်တော့။ ခုတစ်ခါ
ဒုတိယသက်တမ်းအတွက် ထပ်မံအရွေးခံရ
ပြီးပြီးချင်းမှာပင် မြန်မာနိုင်ငံကို အပြေးအ
လွှား ရောက်ရှိလာခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခေ
ဖန်သုံးသပ်ကြပုံတွေကိုသာ တင်ပြလိုသည်။
ဒီနေရာမှာလည်း လူပြောသူပြောများပြီးသား
အကြောင်းအရာတွေမဟုတ်ဘဲ ထူးခြားသော
မှတ်ချက်များကိုသာ ပြောပြချင်ပါသည်။
(ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း ဟိုအရင်က ခွင့်ပြုချက်
ခွဲတာကိုဘဲ ပြန်သုံးထားပါသည်။)

အိုဘားမား ဒုတိယသမ္မတသက်တမ်း
ပြန်အရွေးခံရခြင်းအတွက် အံ့ဩစရာမရှိ။
အမေရိကန်သမိုင်းတွင် သမ္မတအများစုသည်
နှစ်ကြိမ် ဆက်တိုက် အရွေးခံရလေ့ရှိသည်။
ဂျင်မီကာတာအပါအဝင် သမ္မတအနည်းငယ်
လောက်သာ သက်တမ်းတစ်ကြိမ်တည်းနဲ့နဲ့
လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အိုဘားမားပြန်နိုင်
မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပြီးသား ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အောက်ခြေ၊ အလယ်
အလတ်၊ အထက်တန်းလွှာ၊ လူတန်းစားပေါင်း
စုံနှင့် ထိတွေ့နေသဖြင့် ထင်မြင်ချက်မျိုးစုံထွက်
ကြားသိရ၏။ တချို့အယူအဆတွေက ကလေး
ကလားနိုင်သော်လည်း ရှုထောင့်စုံစေချင်
သောကြောင့် ထည့်သွင်း ဖော်ပြလိုက်ရမည်
သည်။

အိုဘားမားသည် သမ္မတအဖြစ် ထပ်မံ
အရွေးခံရပြီး လမလဲခင်မှာပင် မြန်မာပြည်
သို့ အဘယ့်ကြောင့် အပြေးအလွှား ရောက်
လာသလဲဆိုသော မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး

“မာယာပြက္ခဒိန်အရ ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ
၂၁ ရက် မှာ ကမ္ဘာပျက်မယ်လို့ ဟောကိန်းရှိတဲ့
အတွက် နောင်မလာလိုက်ရမှာစိုးလို့ အလွန်
အမြန် ရောက်လာတာဖြစ်မှာပေါ့”
ဟုတစ်ယောက်က ဆိုသည်။
အိုဘားမားလာသွားတဲ့အတွက် ဘယ်

သူတွေ အကျိုးရှိနိုင်သလဲဆိုတော့

“နောက်ပိုင်း ဘယ်သူတွေ အကျိုးရှိမလဲ ဆိုတာ မသိဘူး။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဆေး သုတ်တဲ့လူတွေ တော်တော် အကျိုးရှိသွား သယ်”

ဒါလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ။ အိုဘား လောလာတယ်ဆိုလို့ အဆောက်အဦတွေ ဆေး သုတ်ရတာကိုး။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန် အဏ္ဏသိုလ်ထဲမှာ သန့်ပြီး သစ်လွင်တောက် မြှောင်သွားတာပဲတဲ့။ ဆေးသုတ်ခက တစ်ပေ ဖတ်လည်ကို အနည်းဆုံး နှစ်ရာငါးဆယ် ဆောက် ရှိသည်။

အိုဘားမား မိန့်ခွန်းပြောတဲ့ ဘွဲ့နှင့် ဆောင်ခန်းမ စင်မြင့်နောက်မှာ ဝါးလုံးတွေနဲ့ ဆန်ဆာဆင်ထားတာကတော့ ယတြာချေတာ တချို့က ပြောသည်။ ခုအခါမှာ မြေကွက် ထပ်ကြီး အဖြစ်သာ ကျန်ရှိတော့တဲ့ တစ်ချိန်က ဆရာ့အဆောက်အဦ နေရာနဲ့ ဗိုလ်အောင် တော် အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်ကိုကော အိုဘားမားကို ပြလိုက်သေးလား။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမကြီးထဲက အို ဘားမား မိန့်ခွန်းပြောသွားတဲ့ နေရာမှာ သူ့က ဒီဇင်ဘာ လဆန်းပိုင်းတုန်းက ကုလ ဆရာ့အတွင်းရေးမှူးချုပ်ဟောင်း ဆရာကြီး ဦးသန့်နဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို တင်ပြီး ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြ တာ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိလေ၏။

အိုဘားမားသည် ရန်ကုန်ကိုပဲလာပြီး အပြည်တော်ကို အဘယ်ကြောင့် မသွားရသ လည်း။ နေပြည်တော်လေဆိပ်မှ လေယာဉ် ပြေးလမ်းမများ၏ အရည်အသွေးကို စိတ်မချ ဖြစ်မှာပေါ့ဟု ခန့်မှန်းတဲ့သူတွေ ရှိသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ အိုဘားမားကို သိပ် အ သေးမထားဘဲ သူစီးလာသော အဖို့စိတ်ဝမ်း ဆယာဉ်ကြီးကိုမှ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဟို အရင်တုန်းက မင်းသားအက်ဒီဆင်ဖို့ဒ် ပါဝင်

သော လေယာဉ်ကြီးအကြောင်း ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ခဲ့ဖူးတာကိုး။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို အသက် တယ်ယာဉ်ပျံအပိုတစ်စင်း ပါ။ မပါ ငြင်းကြ သေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ အိုဘားမားရောက် လာတဲ့အတွက် ယုံကြည်ချက်အကျဉ်းသား တွေ လွတ်လာတာကတော့ အမြတ်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မလွတ်ဘဲ ကျန်နေတဲ့သူတွေ အတော်များများ ရှိနေသေးတယ်ဆိုပဲဗျ”

“ဒါဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခါကျရင် အဲလီဇဘက်ဘုရင်မကြီးကို ဖိတ်မှဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဟု အချိုအချ ဆွေးနွေးသူတွေလည်း ရှိ သည်။

တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကတော့

“တရုတ်ရိုင်ဖယ်တွေ နေရာမှာ M-၁၆ တွေ အစားဝင်လာမှာတော့ စိုးရိမ်တယ်ဗျာ။ အမေရိကန် သေနတ်တွေက ချိန်သားပိုကိုက် တယ်ဗျ”

ဟု တွေးပူနေရာသည်။

အိုဘားမားရောက်မလာခင် ရက်ပိုင်းအ လိုမှာ ငလျင်လှုပ်သည်။ သူပြန်ပြီး နောက်တစ် နေ့ ရန်ကုန်မှာ အခါမဲ့မိုးရွာသည်။ ဒါကြောင့် နိမိတ်မကောင်းဘူးဟု အယူသည်တဲ့ လူတွေ ရှိသည်။ တချို့ကတော့ ဒါကို လက်မခံ။

အိုဘားမား ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုက လာဘ် ကောင်းပြီးသားပဲ။ ပြီးတော့ အိုဘားမားဟာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မှာ ရေသပွယ်တုန်းက သောကြာထောင့်မှာလေ။ ဒါကြောင့် အိုဘား မားဟာ သောကြာသား ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော် တို့ သမ္မတကြီးကလည်း သောကြာနံပဲ။ ဒါ ကြောင့် ဓာတ်တူနဲ့တူဖြစ်တယ်။ ဒေါ်စုက အင်္ဂါသမီး မဟုတ်လား။ အောင်ပ-ကုလား- ဆွေသား-တော်ရင်း မိတ်ဖက်ခြင်း ဆိုတဲ့ ဗာ ချိုးအရ အင်္ဂါနဲ့ သောကြာဟာ မိတ်ဖက်ပဲ။

ပြီးတော့ အိုဘားမားဆိုတာ ၁၅၅ ပေါင်းရင် ၁၁ ရတယ်။ သူ မြန်မာပြည်လာတာကလည်း နိုင်ဘာလဆိုတော့လည်း ၁၁ လပိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် မီးသ မီးငြိမ်းမယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ကောင်းပေါ့ဗျာ”

ဟု စောဒက တက်သည်။

ခုချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ အိုဘားမား မလာသင့်သေး။ စောလွန်းနေသည်ဟု ဝေဖန်ကြတာမျိုး ရှိသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း တုံ့ပြန်သည်။

“စောတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ကျတာ။ တော်တော်ကြီးကို နောက်ကျတာ။ ဘယ်လောက်ထိ နောက်ကျသလဲဆိုတော့ အိုဘားမား လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာလာချင်းမှာ ဟိုအရင် တွဲတေးသိန်းတန်ရဲ့ ထွေးညိုဇာတ်လမ်း ထဲက အဘိုးအိုပြောသလို အလာကောင်းပေမဲ့ အခါနောင်းပြီ မောင်သစ္စာရယ်။ ထွေးညိုတစ်ယောက်တော့ မြေရှင်ယာရှင် စနစ်ဆိုးရဲ့ အောက်မှာ ဘဝကို လက်မြောက် အရှုံးပေးသွားရှာပြီကွယ်လို့ ဆီးပြောရမှာကွ”

ရခိုင်အရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး တချိန်နိုင်ငံ၊ တချိန်အဖွဲ့အစည်းတွေက မြန်မာနိုင်ငံမှာ လုံခြုံစိတ်ချရမှုမရှိ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ မလုပ်သင့်သေးဟု သတင်းလွှင့်နေချိန်မှာ အိုဘားမားက ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် သွားခဲ့တာ၊ ဒီထက် စိတ်ချရဦးမလားဟု အာမခံချက်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အလွန်အကျိုးရှိသည်ဟုအကောင်းမြင်သူတွေလည်းရှိသည်။

ခုလို အိုဘားမား ရောက်လာတာဟာ လက်ရှိ မြန်မာအစိုးရကို သိဒ္ဓိတင်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေတယ်ဟု ဘဝင်မကျသူတွေလည်းတွေ့ရသည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမားတွေကို အားပေးတာဟာ ဒီမိုကရေစီကို အားဖြည့်ပေး ရာရောက်သည်။ သောကြာအင်အားရှိမှ အင်္ဂါအင်အား ရှိမည်ဟု အကောင်းမြင်သမား

တွေက ချေပသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့

“ငါ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဟိုကောင်ကို ဆရာမက မော်နီတာခန့်လိုက်သလိုပေါ့ဗျာ”

ဟု ဥပမာ ပေးသည်။ အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းက အတန်းထဲမှာ ခပ်ဆိုးဆိုးခပ်ပေပေကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ဆရာမက မော်နီတာခန့်လိုက်သဖြင့် အားလုံးအံ့ကြကုန်ကြသည်။ ဆရာမကတော့ အရင်ကတည်းက စောင့်ကြည့် အကဲခပ်ခဲ့ပြီးသား။ ဒီကောင်က စိတ်ရင်းကောင်းသည်။ အပေါင်းအသင်း မှားလို့သာ ရေလိုက်လွဲနေခဲ့တာ။ မော်နီတာဖြစ်လာပြီဆိုတော့ တာဝန်သိစိတ် ဝင်လာသည်။ ကျောင်း မပြေးတော့။ အတန်းသူ အတန်းသားတွေကို စောင့်ရှောက်သည်။ မော်နီတာဖြစ်ပြီး စာမေးပွဲကျရင် ရှက်စရာကြီးမရှိပြီ၊ စာကြိုးစားသည်။ ဒီလိုနဲ့ကျောင်းမှာ ထူးချွန်ထက်မြက်သော စံပြကျောင်းသားဖြစ်လာခဲ့သည်။

မြန်မာနှင့် အမေရိကန်တို့၏ နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေးသည် အချိန်တိုအတွင်းမှာ အထူးကောင်းမွန်လာတဲ့အတွက် ပေါက်ဖော်ကြီးတော့ အရမ်း စိုးရိမ်ပူပန်နေမှာပဲဟု မှတ်ချက်ပေးသူတွေ ရှိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အေးဆေးပါ။ ခုလောကဆိုင်ရင် အင်အားကြီးနိုင်ငံတွေဟာ မြန်မာပြည်မြေပုံရှေ့ချ၊ တိုးတိုး တိတ်တိတ် လက်ဝါးချုပ်ရိုက်ပြီး ရှယ်ယာ ခွဲပြီးနေလောက်ပြီ။ တကယ်တမ်း စိုးရိမ်ရမှာက သူတို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သူတွေကိုယ်တိုင်ကသာ စိုးရိမ်ရမှာပါ”ဟု အကြားအမြင်များသည်ဆိုသော ပညာရှင်တစ်ယောက်က ပြောပါသည်။

မင်သ

ဘေးတစ်တို

မင်းလူ

မှတ်ပုံတင်သက်တမ်းနှစ် နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်၊ လေး ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သော ယာဉ်အို ယာဉ်ဟောင်းများကို ဖျက် သိမ်းပြီး မော်တော်ယာဉ်အ သစ်များ တင်သွင်းခွင့်ပါမစ် ထုတ်ပေးမည်ဟု သက်ဆိုင် ရာမှ ကြေညာသည်။ ကား လောကသာမက တခြား စီး ပွားရေး လုပ်ငန်းများကိုပါ ရိုက်ခတ်သွားသည်။ မော်ဒယ် မြင့်ကားတွေ ဈေးပြုတ်ကျ သွားသည်။ အောက်ကား လေးတွေ ဈေးမြောက်လာ သည်။ အလယ်ကားပိုင်ရှင် တွေကတော့ ထိုင်ငိုရမလို၊ ထပဲ ကရမလို အူလည်လည် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဘာမဆိုဖြစ် သွားနိုင်တယ်ဟု ဆိုရိုးစကား ရှိသော ပရီမီယာလိဂ် ဘော လုံးပွဲတွေ လိုပါပဲ။ ဒီတစ်ပတ် တော့ အသင်းကြီးတွေ အခြေ မလှဘဲ တန်းဆင်းစုန်က အ သင်းတွေ အောင်ပွဲခံကြသည်။ အောက်ကြေးစားတယ်ပဲ ဆို ပါတော့။ ဒိုင်ကြီးတွေ၊ ပွဲစား တွေကတော့ အေးဆေးပဲ။ (တချို့က အမနာပပြောကြ

သေးသည်။ ဖိုးကပ်စ်တိုက်ပြီး သားဆိုလားပဲ။) ခုလို ရုတ် ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေချိန် တစ်ည မှာတော့ ဆရာချစ်ဦးညို ဖုန်း လှမ်းဆက်သည်။
 “ပြောပါ ကိုကြီးညို”
 ‘ဒီလိုကွာ၊ ကိုယ်တစ်ခု စဉ်းစားမိလို့၊ သက်တမ်းရင့် နေတဲ့ ကားအိုကားဟောင်း တွေလိုပဲ၊ အိမ်ထောင်သက်အ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တဲ့ မိန်းမ ဟောင်းတွေကိုလည်း သက် ဆိုင်ရာသွားအပ်ပြီး အသက် အစိတ်ထက်မပိုတဲ့ မော်ဒယ် သစ်ကလေးတွေနဲ့ လဲယူခွင့် ပါမစ်ပြန်ထုတ်ပေးရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲလို့’
 ဒီလူကြီး ဒါမျိုးကြံစည် နေတာကြာပြီ။ ဆူဆူညူညူ အသံတွေကို ဖုန်းထဲမှကြားနေ ရသဖြင့် ကာရာအိုကေဘားက နေလှမ်းဆက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။ ခပ်ထွေထွေနဲ့မို့ သူ့ အတွင်းစိတ်ထဲက ဆန္ဒအမှန် တွေ ပွင့်အန်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်မည်။
 “ဒါဆို အပျိုဟိုင်းကြီးတွေ ကျတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ

ဗျ”
 ဟု ကျွန်တော်က ဆွေး လိုက်တော့
 “ဟာ...သုံးမရတဲ့ ဒီအော် ဆွေးကြီးတွေကတော့ သံဇော် ကျိုစက် ပို့ပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်”
 သူပြောတဲ့အတိုင်း ခြေ လာရင်တော့ အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ ဂျူး၊ ရာသက် (တောင်ငူဆောင်)၊ ဇွန်ဇွန် မြူမြူ၊ ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းထေ ရှေ့)တို့တော့ ဒုက္ခပဲ။ ထို့အ ခြားဆေးမန်းက ဆရာမ အပျို ကြီးတွေအတွက်လည်း မသိ ဆိုင် လှမ်းစိတ်ပူလိုက်မိသေး သည်။ ကျွန်တော်လည်း မျှော် ချင်ပြောင်ချင်စိတ်ပေါ်ထွက် သဖြင့် ရာသက်ပန်ဆီ နဲ့ ဆက်ပြီး ပြောပြလိုက်သော ခါ သူက-
 “အမယ် ကိုယ်တွေက မော်ဒယ်ဆိုပေမယ့် ယာဉ်နံပါတ်ပဲ ရှိသေးတာပါ။ အမှန်ကတော့ ဝမ်းလူမရှိလို့ ရိုးရွမ်းတဲ့ ငုတ်တူ ကြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ မော်ဒယ် ဖြစ်မှာပဲ။”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ တစ်ခု
 သူ့အထိရပြန်ပြီ။ ဟိုတစ်
 သဘာက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
 ကိုကျော်သူနဲ့ ရွှေမီးကွက်တို့
 အနှစ် သုံးဆယ်မြောက်
 သောအမှတ်တရ အခမ်းအ
 တော်ကို ကျင်းပ သွားသေး
 သည်။ သူတို့လည်း အိမ်ထောင်
 သစ် နှစ်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ
 သေး။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်သူ
 အနေဖြင့် ပါမစ်အသစ် တစ်
 ဆောင်ရဖို့ မျှော်လင့်ချက်တော့
 မရှိနိုင်။ ရွှေမီးကွက်ဆိုတာက
 သစ်တမ်းရင့်လေ တန်ဖိုး
 သစ်လေဆိုတဲ့ ရိုးရွိုက်ကား
 ညို့ ဓာစီဒီးလိုမျိုး မဟုတ်
 တော။ (ကိုမောင်မောင်အ
 တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။)
 ကျွန်တော်က ခုလိုပေါက်
 တောတွေ လျှောက်ပြော၊ သူ
 ညို့ကို သံရည်ကျိုစက်ပို့မယ်
 ပြီးသဖြင့်တာကို ရာသက်
 သော သူ့အပေါင်းအသင်း
 SPICE GIRLS အဖွဲ့ကိုပြန်
 ဆိုသည်။ (SPICE = မဆ
 တော။)
 တခြားလူတွေက ရယ်
 ဆိုကြသော်လည်း ကုံကော်
 သစ်တောစာပေမှ ကက်ကက်
 တစ်မိုင်းကတော့ ထုံးစံအ
 တော် -
 'အင်း...ဒါဆို သူ့မိန်းမကျ
 တော့ကော'
 ဆို ပြန်ပက်သည်။
 သူ့ပြောတာ မှန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မိန်းမသည်လည်း
 သက်တမ်းလွန် ယာဉ်အိုယာဉ်
 ဟောင်းစာရင်းထဲ ဝင်နေပါပြီ။
 သူ့ကို တန်ဖိုးကြီးကမ္ဘာကျော်
 ထိပ်တန်း မကားတွေနဲ့တော့
 မတင်စားဝံ့ပါ။ ဒုတိယကမ္ဘာ
 စစ်လက်ကျန် ဗိုက်ပူဘတ်စ်
 ကားကြီးနဲ့သာ ခိုင်းနှိုင်းချင်
 သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေး
 ဘဝက ဟိုနားဒီနား ငါးပြား
 ပေးရတဲ့ခေတ်ကနေ ခန့်တစ်
 ဖြတ် ငါးဆယ်ကျပ်ဆိုသော
 ဒီနေ့ကာလအထိ သစ္စာရှိရှိ
 အသုံးတော်ခံခဲ့တဲ့ ကားကြီး
 တွေပေါ့။ ဇိမ်မကျပေမယ့် လုံ
 ခြုံ စိတ်ချရသည်။ ကုန်ကျစ
 ရိတ်သက်သာသည်။ (မီးခိုး
 တော့ နည်းနည်း လိုက်နေပြီ
 ပေါ့။) ဒါ ပေမဲ့ အင်ဂျင်ဗိုင်းလေး
 မှန်မှန် ထည့်ပေးထားရင် ခု
 ချိန်ထိ ဒေါက်ဂူးပါပဲ။)
 ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်
 က ဗိုက်ပူကြီးကို သက်ဆိုင်ရာ
 သို့လည်း မအပ်နိုင်။ သံရည်
 ကျိုစက်ကိုလည်း မပို့ရက်။
 ပါမစ်လည်း မလိုချင်။ တ
 ကယ်လို့ လုံးဝ မောင်းနှင်ခွင့်
 မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင်လည်း ဂို
 ဒေါင်ထဲထည့်ပြီး အမှတ်တရ
 သိမ်းထားလိုက်တော့မည်။
 တပ်မတော်သားတွေဟာ
 လက်နက်ကို ကိုယ်နဲ့ မကွာ
 အမြဲတမ်း ရှိနေစေရသည်။
 ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်နဲ့
 မှ မစွန့်ပစ်ရ။ ရန်သူ့လက်မပါ

ကျွန်တော်ကတော့
 အိမ်ကဗိုက်ပူကြီးကို
 သက်ဆိုင်ရာသို့လည်း
 မအပ်နိုင်။
 သံရည်ကျိုစက်ကိုလည်း
 မပို့ရက်။
 ပါမစ်လည်းမလိုချင်။
 တကယ်လို့
 လုံးဝမောင်းနှင်ခွင့်
 မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင်လည်း
 ဂိုဒေါင်ထဲထည့်ပြီး
 အမှတ်တရ
 သိမ်းထားလိုက်တော့မည်။

“ချစ်ရဲ့လက်ရာဆိုရင်
ကောက်ရိုးကို
ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ
လုပ်ကျွေးရင်တောင်
တစ်သက်လုံး
စားနိုင်ပါတယ်”
လိုဆိုခဲ့ပြီး
အိမ်ထောင်သက်ကလေး
ရလာတော့မှ
ပူညံပူညံဖြစ်တော့တာ။

စေရ။ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာ
ကွယ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ‘ငါသေ
မှ ငါ့လက်နက်ကို ရမည်’ဆို
သောဆောင်ပုဒ်ကို ကိုင်ခွဲထား
ကြရ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဒီလို
ပါပဲ။

“ငါသေမှ ငါ့မိန်းမကို ရ
မည်”

* * *

မိန်းမတစ်ယောက် ဟင်း
ချက်ကောင်းခြင်းသည် အိမ်
ထောင်တစ်ခု သာယာတည်
ငြိမ် ခိုင်မြဲရေးအတွက် အဓိက
အချက်ပဲလို့တော့ မပြောနိုင်။
သို့ရာတွင် အရေးပါသော အ
ခန်းကဏ္ဍမှ အထောက်အကူ
ပြုသည်ဟု ထင်၏။

သမီးရည်းစား ဘဝမှာ-
“ချစ်က ထမင်းဟင်း မ
ချက်တတ်ဘူးနော်”

ဆိုလည်း ရတယ်။ အမေ
ချက်ကျွေးလိမ့်မယ်။ ညားခါစ
မှာလည်း အရေးမကြီးသေး။

“ချစ်ရဲ့ လက်ရာဆိုရင်
ကောက်ရိုးကို ဆီချက်ခေါက်
ဆွဲလုပ်ကျွေးရင်တောင် တစ်
သက်လုံး စားနိုင်ပါတယ်”

လိုဆိုခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်
သက်ကလေး ရလာတော့မှ
ပူညံပူညံ ဖြစ်တော့တာ။

ယောက်ျားများဟာ ထ
မင်း ဆာလျှင် စိတ်တိုတတ်
သည်။ ဒီကြားထဲကမှ ဟင်းက

လည်း မကောင်း။ လက်ရာထ
လည်း ညံ့နေလျှင် ဒေါသ
ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။ လင်
ယားတွေ ရန်ဖြစ်ကြရတဲ့ အ
ကြောင်းရင်းတွေထဲမှာ ထမင်း
ဟင်းကိစ္စက အကြိမ် အများ
ဆုံးတောင် ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆိုင်မှာ ဝယ်စားလည်း
ရတာပဲဟု စောဒကတထ
စရာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ခံစား
ချင်း မတူကြောင်း ဆိုင်ထမင်း
ဟင်း စားနေကျလူတွေ
လိမ့်မည်။ ဘယ်လောက်စား
ကောင်းတဲ့ ဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်သူချက်တာလဲဆိုတာ
မသိရ။ တစ်နည်းအားဖြင့်
သူစိမ်းတစ်ယောက်ချက်ထ
ထမင်းဟင်းကို စားရတာ
ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေဆိုတာ
ကလည်း တာဝန်အရသာ
နဲ့ညှိဝတ်ကျေနေရတာ။
ထမင်း နွေးထွေးမှု အစစ်
ဟုတ်။ စားလိုပြီးရင် ငွေရှင်
ရမည်။ အပေးအယူ သဘော
ပြီးတော့ ထပြန်ပေတော့
အိမ်မှာလို ပက်လက်ကုသ
ထိုင်လေးပေါ်ထိုင်ရင်း ထမင်း
လုံးစီလို့ မရ။ တစ်မှေးမှေး
မဖြစ်။ ဆိုင်က ထမင်းပိုင်း
သည် အလုပ်သဘော ဆ
သည်။ ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေ
ထမင်းဟင်း ကိစ္စသည်
အိမ်ထောင်သက် ရင်းဟာ
ပို၍ အရေးပါလေပင်ဖြစ်
မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘာ

ဆောက်ပုံလှလှ တစ်အိမ်ထဲ
မှာ ကြာကြာနေရင် ရိုးသွား
မှာပဲ။ အလှအပဆိုတာက
အညည်း အသက်ကြီးလာရင်
ပျက်စီးမှာပဲ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပျက်တွေ၊ အသားအရေ စို
မြေ ချောမွေ့မှုတွေကလည်း
အရွယ်နဲ့အမျှ ယိုယွင်းလာမှာ
ပဲ။ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်ဆို
တဲ့ အရည်အချင်းကတော့
အသေတော့မှ ယုတ်လျော့
ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်။
အသားဆယ်ကျော်လည်း ဒီ
အသက်ရာပဲ။ ငါးဆယ်၊ ခုနစ်
ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်လည်း ဒီလက်
ရာပဲ။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့
အမျှ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ အ
ကြိတ်ကို ပိုတောင် သိလာ
သေးသည်။

ခုလိုနိဒါန်းရှည်ကြီး ချီနေ
ပြီးဆိုကတည်းက ကျွန်တော်
အသံအချိုး ချိုးတော့ မယ်ဆို
တာ စာနယ်ဇင်းဆရာကြီးများ
အပြီးဖြစ်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ဟုတ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ
အင်းချက်ကောင်းကြောင်း
ပြောမလို့ပါ။

* * *

ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာ
အင်းချက် ကောင်းကြောင်း
ပြောလို့ မဟုတ်။ တခြား
အာကျားလေးတွေလိုပဲ ဒီ
အာထမလေး မဆိုဘူး။ လှ
အသံဆိုပြီး ချစ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်

၏။ ကြိုက်ခါစတုန်းကဆို
သူ့ရဲ့ ခေတ်မီဝတ်စားဆင်
ယင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ထမင်းအိုး
တစ်လုံးတောင် ဖြောင့်အောင်
တည်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူးဟု
အထင်သေးမိ သေးသည်။
နောက်ပိုင်းသူတို့အိမ် သွား
လည်ရင်း သူ့လက်ရာကို စား
ရတော့မှ ငါတော့ ဒီတောင်က
မကျော်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဝန်ခံ
လိုက်ရတာ။

သူ့အလုပ်ရပြီးနောက် ည
နေ ရုံးဆင်းချိန် မှာ သွားကြို
သည်။ လော်ကယ်ရထား စီး
သည်။ ဘူတာဈေးကလေးမှာ
သားငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်
ဝယ်သည်။ သူ့အိမ်သို့လိုက်
သွား သည်။ သူ့ဟင်းချက်နေ
ချိန်မှာ ကျွန်တော်က ငရတ်
သီးထောင်းပေးသလိုလို၊ ဘာ
လိုလိုလုပ်ရင်း စကားပြော
သည်။ ပြီးတော့ ထမင်းအတူ
တူ စားကြသည်။ တစ်ပတ်မှာ
သုံး၊ လေးရက်တော့ သူတို့အိမ်
မှာ ညနေစာစား ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အမေ ပြော
ဖူးတာ ရှိသည်။

“မင်းတို့နော်၊ ခုချိန်မှာ
တော့ အမေကောင်းကောင်း
ချက်ကျေးမယ်၊ အိမ်ထောင်
ကျပြီးလို့ ထမင်းဟင်းကောင်း
ကောင်း မချက်တတ်တဲ့မိန်းမ
မျိုးနဲ့တွေ့ရင်တော့ ကိုယ့်ထိုက်
နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ။ အဲဒီအခါကျ
တော့ မင်းတို့ မိန်းမတွေက

မင်းတို့ကို ချီးလေးနဲ့ပဲကျွေး
ကျွေး၊ အမေ ဘာမှဝင်ရောက်
စွက်ဖက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က ဒီစကားကို
မှတ်ထားသည်။ တစ်ရက်မှာ
ရည်းစားအိမ်မှာ ညနေစာစား
ပြီးမှပြန်လာတော့ အမေက-

“ထမင်းစားတော့မလား”
“ဟိုအိမ်က စားလာခဲ့ပြီ”
“ဘာဟင်းများ ချက်ကျွေး
လိုက်သလဲ”

မေးတော့ ကျွန်တော်က-
“ချီးနဲ့ ကျွေးလိုက်တယ်
အမေ”

ဟု ဖြေသောအခါ အမေ
က မျက်စောင်းထိုးသည်။
ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီး
မိန်းမက အိမ်ကို ရောက်လာ၊
တစ်အိုးတည်း စားကြတဲ့အခါ
ကျမှ အမေကိုယ်တိုင်က သူ့
လက်ရာကို ခံတွင်းတွေသွား
သည်။ ဟိုဟာလေးချက်ကျွေး
စမ်းပါဦး၊ ဒီဟာလေးမစားရ
တာကြာပြီဆိုပြီး တောင်းဆို
တတ်လာသည်။ မကြာခဏ
ဆိုသလို သူတို့နှစ်ယောက်အ
ပြန်အလှန်နည်းပညာဖလှယ်
ပြီး ပိုမိုကောင်းမွန်သော အ
စပ်အဟပ်တွေ ပူးပေါင်း တီ
ထွင်ကြသေးသည်။

ဟင်းချက်ကောင်းတယ်
ဆိုတာက ပစ္စည်းကောင်းသုံး
နိုင်တာနဲ့လည်း မဆိုင်၊ အ
စပ်အဟပ်တည့်ဖို့ လက်အ
ဆ မှန်ဖို့အပြင် ငါ့ဟံရှည်ဖို့

နှင့် အချက်အပြုတ်ဝါသနာပါ ဖို့လည်း လိုသေးသည်။

ကျွန်တော့် မိန်းမဟင်း ချက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အဲဒါတွေကြောင့်ဟု ထင်သည်။ သူက သားကြီး ငါးကြီးမှ မဟုတ်။ အရံဟင်းလေးတွေ ကိုပါ စားကောင်းအောင်လုပ် တတ်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီးပန် ထွေဖျော်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းငါးပိ ချက်၊ မရမ်းသီးထောင်း၊ ခ ရမ်းသီးနှင့် ကြက်ဥမွှေကြော်၊ ပုန်းရည်ကြီးသုပ် စသည်ဖြင့်။ သူနှင့် ပေါင်းပြီးမှ ကျွန်တော် ဘယ်တုံးကမှ မကြိုက်တတ် သော ကြက်ဟင်းခါးသီးချက် ကိုတောင် မက်မက်မောမော စားတတ်လာသည်။

အသားဟင်းဆိုရင် တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ သူက ခြေလေးချောင်းသားကို ငယ် ငယ်ကတည်းက မစားဘဲ ရှောင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ စားဖို့တော့ ချက်ပေးသည်။ လုံးဝမြည်းမ ကြည့်ဘဲ အစပ်အဟပ်တည့် အောင်ချက်နိုင်တာ ပညာပဲ။

သူ ချက်တဲ့ထဲမှာ ကျွန် တော့်ရဲ့ ဖေးဖရိတ်ကတော့ ဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချဉ်ပေါ့။ သူက ဝက်သား မစားသဖြင့် မျှစ်ချဉ် ကိုငါးနှင့် အရင်ချက်သည်။ ကျက်ပြီဆိုမှ အိုးခွဲပြီး ဝက် သား သုံးထပ်သားကို ထည့်၊ မီးမျှင်းမျှင်းနဲ့ ပြန်တည်။ ငါး

နဲ့ ဝက်အရသာ နှစ်မျိုးပေါင်း တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ တစ်ခါတလေ ဝက်ဆီဖတ် ထည့်သည်။ ကျွန်တော်က လည်း ဝက်သားနဲ့မျှစ်ချဉ်ဆို လျှင် နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဆေးရုံတက်ရင် တက်ရပစေ။ လောလောဆယ်တော့ တဝ ကြီးကိုင်ပစ်လိုက်တာပဲ။

သူက ထမင်းဟင်းပဲ ချက် တတ်တာမဟုတ်။ မုန့်ဟင်း ခါး အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲလည်း ကောင်းကောင်း ချက်တတ် သည်။ စားဖူးသူတွေက မုန့် ဟင်းခါးဆိုင် ဖွင့်လျှင် လူ ကြိုက်များမှာပဲဟု ပြောကြ သည်။ သူသာ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ဖွင့်ဖြစ်လျှင် ရွှေ့တို့၊ မြောင်းမြဒေါ်ချိုတို့လို နာ မည် ကြီးချင် ကြီးလာနိုင် သည်။ ကျွန်တော်လည်း စာ တွေ တကုပ်ကုပ်မရေးရတော့ ဘဲ ကောင်တာမှာ ငွေထိုင် သိမ်းရုံဆိုရင် ဇိမ်ပဲ။

ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ ကြာဆံ ကြော်၊ ထမင်းကြော်၊ ကော် ပြန့်စိမ်းဆိုတာတွေက အိမ်မှာ အပျင်းပြေလုပ်စားတာ။ စိတ် လိုလက်ရရှိတဲ့အခါ ငါးထမင်း ချဉ် လုပ်ကျွေးသည်။ သူက ရှမ်းခေါက်ဆွဲတော့ ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသေး။ ဒီ တော့ ရှမ်းစာတွေ ရောင်း သောကုန်ခြောက်ဆိုင်ကို သွား သည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲလုပ်နည်း

မေးသည်။ ပစ္စည်းအစုံ ဝယ် လာပြီး သူ့ဘာသာ လုပ်ကြည့် သည်။ သမီးတွေကရော သူ တို့သူငယ်ချင်းတွေကပါ စာ ကြည့်ပြီး ဆိုင်တွေမှာ စား တာထက် ပိုကောင်းတယ်ဟု ထောက်ခံကြသည်။

မုန့်ဟင်းခါးချက်စားတဲ့ အ ခါ အချိန်ရလျှင် ဘူးသီးကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော် သူ့ဘာသာ ကြော်သည်။ အပြင်က ဝယ် စားတဲ့ ဗယာကြော်တွေ စား မကောင်းလို့ဆိုပြီး သူ့ဘာသာ ကြော်တတ်သေးသည်။ စား မည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်တွေ က တစ်ပူရာကြော်ကို စား ကြည့်၊ ဒါများ ဘာခက်လို့မ ဆိုပြီး အိမ်မှာ ကြော်ကျွေး သည်။ နာမည်ကြီး မစ္စတာ ဂီတာဆိုင်က လက်ရာကို ဝယ် သည်။ သူ စပ်တဲ့အချဉ်ရည်က ပိုကောင်းသေးသည်။

* * *

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတွက် အမှတ်တရဖြစ်စေရ ဟင်းတစ်မျိုး ရှိသေးသည်။ သမီးရည်းစား ဘဝတုန်းက ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ သူ အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီ။ 'ထမင်းစားပြီးပြီလား' သူက မေးသည်။ ကျွန် တော်က- "မဝေးရသေးဘူး၊

အောက်မှ စားမယ်ဆိုပြီး...”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ဟင်းတွေ

အိမ်ကစားလို့ကုန်ပြီ၊ ဘဲဥ

တွေ ရှိတယ်။ ကြော်ပေးရမ

...”

အမေ ချက်လေ့ရှိသော

အင်းကို သွားသတိရသည်။

အခုချည်ဆီပြန်ဖြစ်၏။ ထူး

ဆရာက ဘဲဥကို သမားရိုး

ကျ အတိုင်း ပြုတ်ပြီးမှ ခွဲခြမ်း

သည့်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလုံး

တိုက် အစိမ်းအတိုင်းဖောက်

သည့်ခြင် : ဖြစ်၏။ ဟပ်ဖ

နီထံသို့ အပြားလိုက်ဖြစ်

သွားသည်။ ဘဲဥဖောက်ချက်

ကျသေးသည်။ မြန်လည်း မြန်၊

ကျသလည်း လွယ်သည်။ အ

လည်လေး အနှစ်လေးနဲ့ ဆို

တာ စားလို့လည်း ကောင်း

သည်။

‘အင်း ... မဆိုးဘူး၊ စမ်း

ကြည့်မယ်’

ဆိုပြီးသူ ချက်တော့သည်။

အတော့ မြည်းကြည့် ပြီး-

‘တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ၊

ဆုတ်ပြီ’

ဟင်းထဲကို ဂေါ်ရင်ဂျီမဆ

တာ ဖြူးလိုက်သည်။ မွှေး

ထက်လာသည်။ ဂဏန်းမဆ

တာချက်လို အရသာမျိုး။ သူ

ချက်တာက အမေ့ဟင်းထက်

တောင် ပိုကောင်းသေးသည်။

တစ်ခါတော့ သူနှင့် ကျွန်

တော် ကတောက်ကဆ ဖြစ်

ကြသည်။ (ကျွန်တော်က

တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်တာ။) သူ

ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ

သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးသာ လုပ်

နေသည်။ ရုံးကအပြန် ခါတိုင်း

လို ဘူတာဈေးမှာ သားငါး မ

ဝယ်တော့ဘဲ အိမ်ကိုသာတန်း

သွားသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးပြီး

ဆက်မလိုက်ဘဲ လှည့်ပြန်ဖို့

စိတ်ကူးပြီးမှ သူတို့အိမ်အထိ

ပါသွားသည်။ သူက နောက်

ဖေးဘက်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်

တော်က ဧည့်ခန်းမှာ စုပုပ်

ပုပ်မျက်နှာထားဖြင့် ငှုဂူကြီး

ထိုင်နေသည်။ တော်တော်

လေးကြာတော့ သူ ဧည့်ခန်းဝ

မှာ လာရပ်ပြီး-

“ထမင်းခူးပြီးပြီ”

ဟု လာပြောပြန်သည်။

“မစားဘူး”

ဟု ပြောမယ်ကြံသော်

လည်း ဗိုက်က တော်တော်

ဆာနေပြီ။ တာဝန်အရလိုလို၊

စိတ်မပါသလိုလို လုပ်ရင်း

လိုက်သွားသည်။ ထမင်းစား

ပွဲမှာထိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့

ဘဲဥဖောက်ချက်ဟင်း။ မဆ

လာနဲ့က ဝေခနဲဝင်လာသည်။

သွားရည်တောင် ယိုချင်လာ

၏။

ထမင်းတွေကိုအကြောင်း

မဲ့ လျှောက်ဖွရင်း အိုက်တင်

ခံ နေ လိုက်သည်။ သူကဟင်း

ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ဆာနေ

လို့ပဲလား မသိ။ ဒီနေ့ကျမှ

ဗိုက်က

တော်တော်ဆာနေပြီ။

တာဝန်အရလိုလို၊

စိတ်မပါသလိုလိုလုပ်ရင်း

လိုက်သွားသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်ပြီး

ကြည့်လိုက်တော့

ဘဲဥဖောက်ချက်ဟင်း။

မဆလာနဲ့က

ဝေခနဲဝင်လာသည်။

သွားရည်တောင်

ယိုချင်လာ၏။

ဟင်းက ပိုအရသာရှိနေသည်။ ထမင်း တစ်ပန်းကန်ကုန်ပေမယ့် မဝသေး။

သူက-

“ထမင်း”

ဟုပြောသောအခါ

“တော်ပြီ”

ဟုပြောပြီးမှ ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးမိ၏။ သူက ထမင်း ထပ်ထည့်ပေးသည်။ ဒုတိယပန်းကန် ကုန်ပေမယ့် အာသာ မပြေသေး။ သူက အထာ ပေါက်သွားလို့လား၊ စားပြီးသွားလို့လား မသိ။ သူ ပန်းကန်ကိုယူပြီး ရှောင်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကျောပေးပြီး ပန်းကန်ဆေးနေတုန်း ထမင်း မြန်မြန် ထည့်စားရသည်။

ကျွန်တော် က အစားနည်းသူဖြစ်သည့်တိုင် ဒီနေ့တော့ ဗိုက်တင်းအောင် စားပစ်လိုက်သည်။ မဆလာအရှိန်ကြောင့် ခွေးတွေလည်း ပြန်လာသည်။ စိတ်ဆိုးလည်း ပြောသွားပြီ။ ကျွန်တော် သူ့ဘေးမှာ သွားထိုင်ပြီး လက်ဆေးရင်း-

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဟု လေပြေထိုးလိုက်သည်။ သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ-

“ပုလင်းထဲမှာ ထန်းလျက်ရှိတယ်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဒီနည်းဗျူဟာက တင်း

မာမ လျော့ပါးရေးအတွက် အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း သူသိသွားဟန်တူသည်။ နောင် နောင် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးနေတဲ့ အခါတိုင်း ဟင်းကောင်းကောင်းလေး ချက်ကျွေးတတ်တာ ခုထိပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ ဒေါသကြီးတတ်လာလေတော့သည်။

* * *

တစ်လောက သူ့အစ်မ တစ်ယောက် အိမ်လာလည်သည်။ တခြား ကျွေးစရာ မရှိသဖြင့် မရမ်းသီးမှည့်တွေ ချကျွေးသည်။ မရမ်းသီးနဲ့ တို့စားလို့ရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော့် မိန်းမက ဆားရယ်၊ နွယ်ချိုရယ်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ရယ် ရောစပ်ပေးသည်။ သူ့အစ်မ ပြန်တော့ မ ရမ်းသီးတွေ ထည့်ပေးသည်။ ကျန်တဲ့ဆားတွေကိုပါ အိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သူ့အစ်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကလေးတွေက မရမ်းသီးကို ဆားနှင့်တို့စားကြရင်းက သားအငယ်ကောင်က...

“ဆားလေးက ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ”

မေးသည်။

“အဲဒါ ဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အဒေါ် လုပ်ပေး

လိုက်တာ” ဆိုတော့ သားလုပ်တဲ့သူက...

“အန်တီတို့များ ဆားတောင် အရသာရှိအောင် ထုတ်တတ်တယ်၊ ဦးဦးက သိပ် ငါ့ကောင်းတာပဲနော်”

လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ ကျွန်တော့် မိန်းမက ဒီအကြောင်းကို ဂုဏ်ယူသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်ပြီးနေတော့ သူက

“မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ထပ်မေးသဖြင့်

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ်”

ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့-

“အဲဒီ ဆားလေးတစ်ထုပ်လောက် မြည်းခွင့်ရဖို့ ငှါတာပဲက ဘယ်လောက်ထိ အရည်အနှီး စိုက်ထုတ်ခဲ့ရသလဲ ခင်တာကိုတော့ သူတို့ မသိဘူးနော်”

၁၁-၁၁-၁၁သို့ အမှတ်တမ်း ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၁

ကျွန်တော်တို့အဘိုး

မင်းလှ

ကျွန်တော်တို့အဘိုး(အမေအဖေ)သည် ကျွန်းကျွန်းအတော်ကျွန်းကျင်သည်ဟု ဆို၏။ သူ ငယ်စဉ်က ငယ်ငယ်က သံ ချွန်ခြစ်ကို ဖြတ်ကူးရသော ငြိင်ပွဲမှာ ပထမရ ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့က အဘိုး သိမိလိုက်လို့တော့ မဟုတ်။ အမေ ပြန် ပြောပြလို့ သိရခြင်း ဖြစ်၏။ အမေကိုလည်း အဘိုးက ပြန်ပြောပြခြင်းဟု ဆို၏။

ငယ်ငယ်ကတော့ အဘိုးက ရေကူးတော် သည်ဆိုတာလောက်သာ သိပြီး အမှတ်တမဲ့ သဘောထားခဲ့သည်။ ကြီးလာတော့ မော်လ ချွန်ခြစ်ကို ရောက်ဖူးသွားသည်။ မုတ္တမကနေ ချွန်ခြစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးရတော့မှ သံ ချွန်ခြစ်က အကျယ်ကြီးပါလား၊ ရေစီးလည်း သိပ်သန်တာပဲ ဆိုတာ သဘောပေါက်သွား သည်။ ဒီအခါကျမှ အဘိုးကို အလွန်အထင်ကြီး ချွန်ခြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် အဘိုး၏ ရေကူးမျိုးရိုးသည် ချွန်ခြစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ အဆက်ပြတ်သွား

လေသည်။ ကျွန်တော်တို့က(အမေအစ်ကို) သည် မော်လမြိုင်မှာ အခြေချခဲ့သော်လည်း ရေကူးချန်ပီယံ ဖြစ်မလာဘဲ မိန်းမနှစ်ယောက် သာ ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေ လည်း ရေကူးခြင်းနှင့် ဘာမှမဆိုင်သော အနု ပညာသမားများသာ ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရေတော့ ကူးတတ်ပါ သည်။ စနစ်တကျသင်ထားတာမဟုတ်။ ကျွမ်း ကျွမ်းကျင်ကျင် ကူးတတ်တာလည်း မဟုတ်။ ကူးတတ်တယ် ဆိုရုံလောက်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ရေကူးတတ်သွားပုံက ထူး ခြားသည်။ ဘယ်သူကမှ သင်ပေးလို့မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကူးရင်းတတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က အဖေသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရေကူးကန်သေးသေး လေးတစ်ခုကို ခြံထဲမှာ ပြုလုပ်ပေးထားသည်။ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းလို့လည်း အဆင်ပြေ အောင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆော့လို့ရအောင်

BURMESE CLASSIC

သို့သော်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

အသေခံရသည့်က နေ့စဉ်ကျသည်။ ရေကူး
ကန်တော်အရပ်နှင့်တိုင်ပြီး လုပ်သည်။
ကျွန်တော် ရင်ခေါင်းလောက်သာ နက်အောင်
သွားသည်။ ရေကန်ရဲ့ အနံ့ကိုလည်း ကိုးပေ
လောက်သာကျယ်အောင် ထားသည်။ ကျွန်
တော်က အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့်အ
ဆင်ပြေလျှင် အားလုံးအတွက် စိတ်ချရပြီဖြစ်၏။

အစပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်မရဲသေး။
ကန်ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်၊ ရေထဲကို ခြေထောက်ချ
ပြီး လှုပ်ရှားရုံသာ လုပ်ရဲသည်။ နောက်တော့
ရေကန်အစပ်ကိုဆင်း၊ ကန်ဘောင်ကိုကိုင်ပြီး
ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်သည်။ ပြီးမှ ရေကန်
ကို ကန်လန်ဖြတ် လျှောက်ကြည့်သည်။

ကန်ထဲမှာ ရေနည်းနေသောအခါ၊ တစ်
ထွာတစ်မိုက်လောက်သာရှိသောအခါမျိုးမှာ
တော့ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ရေကူးသလို လုပ်
ရင်း ကစားသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကန်ထဲမှာ ရေက
တစ်ပေလောက်သာ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်
ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ကူးခတ်ဆော့ကစားနေ
သည်။ ခြေတွေလက်တွေက ရေကန်ကြမ်းပြင်
ကို ထိနေတော့ ဘယ်ကြောက်ပါ့မလဲ။ ထို
အချိန်တွင် ကန်ထဲကို ရေဖြည့်သွင်းနေသည်။
ကျွန်တော်တို့က ရေကန်ထဲ တစ်ခါဆင်းလျှင်
နာရီဝက် တစ်နာရီ ကြာတတ်သည်။ ရေက
တရိပ်ရိပ်တက်လာနေတာ ကျွန်တော်မသိ။
သတိပြုမိတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော့်ခြေတွေ
လက်တွေက ရေကန်ကြမ်းပြင်နှင့် လွတ်နေပြီ။
ကျွန်တော့်ကိုယ်က ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေသည်။
လန်ဖျန်ပြီး အားကုန်ယက်လိုက်သောအခါ
ကိုယ်က ရှေ့ကို ရွှေ့သွားသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်
တော် ရေကူးတတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ရေကူးတတ်ပြီဆိုသော်လည်း ရေထဲ
မနစ်ရုံ၊ ယက်ကန်ယက်ကန်သွားရုံ အဆင့်သာ

ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ အိမ်က ကန်ကလေးဆီ
မှာသာ ကူးရဲသည်။ ရေကန်ကြီးတွေမှာ မထူး
ရဲသေး။ သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ အင်းလျားတစ်
ဘက်သွားတော့လည်း ရေတိမ်ရာကန်စပ်မှာ
သာ ဟိုဒီကူးခတ်ရုံလောက်သာ လုပ်ရဲသေး
သည်။

တစ်ခါတော့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်
နယ်မှ ရောက်လာသည်။ အိမ်မှာ ဆယ့်ငေး
ငါးရက် နေသွားသည်။ အိမ်မှာနေစဉ်အတွင်း
ကျွန်တော်တို့ ရေကူးနေတာကို လာကြည့်
သည်။ သူကလည်း သူတို့နယ်မှာတော့ ရေ
ကူးချန်ပီယံပဲ။ ဧရာဝတီမြစ်ဖြတ်ကူးတဲ့ ငြိုငြင်
မှာ ပထမရထားတာတဲ့။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ရေကူးပြပေး
တောင်းဆိုသည်။ သူက လိုက်လျောပြီး ကူး
သည်။ ကျွန်တော်တို့ အရမ်းသဘောကျ
သည်။

သူ ကူးခတ်ပုံမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့
ခဲ့ထိလည်း ဒီလိုကူးပုံမျိုး မတွေ့မိသေးပါ။ သူ
ရေကူးတဲ့အခါ သူများလို ရေပြင်ညီအလွှာ
လိုက် မဟုတ်။ ခန္ဓာကိုယ်က ရင်ခေါင်းလောက်
မှစပြီး ရေပြင်ပေါ်ကို ခပ်မတ်မတ်ထိုးထွက်
နေသည်။ ရေကူးနေတာနဲ့မတူဘဲ ရေပေါ်မှာ
ကိုယ်တစ်ပိုင်းဖော်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသလို
မျိုး ဖြစ်၏။

ထူးခြားသော ရေကူးနည်းမျိုးပဲ။
ကျွန်တော်တို့က အတော် သဘောကျကြသည်။
သူက ဒီရေကူးနည်းကို ဆလုံအဘိုးကြီး တစ်
ယောက်ဆီက သင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို
၏။ သူသည် မြိတ်ကျွန်းစုနှင့် ကော့သောင်
ဘက်ကို စွန့်စွန့်စားစား သွားလာခဲ့ဖူးသည်။
ဆလုံတွေဆီက ရေထွက်ပစ္စည်းတွေဝယ်ယူ
ခင်မင်သွားသည်။

ဆလုံတို့သည် များသောအားဖြင့်
ထဲမှာပင် လှေကိုအိမ်လုပ်၍ နေကြသူများဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့တွေ မြေကြီးပေါ်မှာ စိတ်ချ
အတိချနေသလို သူတို့က ပင်လယ်ကြီးကို မြေ
ပြင်လို သဘောထားကြသူများဖြစ်၏။ ကျွန်
တော်တို့ရဲ့ကလေးတွေ မြေပေါ်မှာ ပြေးလွှား
ဆော့ကစားကြသလို ဆလုံကလေးတွေလည်း
ရေထဲမှာ ကူးခတ်ဆော့ကစားကြသည်။

ဆလုံတွေ ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်ပုံကတော့
ကျွန်တော်တို့လောက်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သာ
မည့် လူတစ်ယောက်သည် အသက်ရှု ကိရိယာ
မရှိဘဲ တစ်နည်းအားဖြင့် အသက်မရှုဘဲ ရေ
အောက်မှာ တစ်မိနစ်ဝန်းကျင်လောက်သာ
အောင်းကောင်း နေနိုင်သည်။ (တစ်မိနစ်
အသက်အသက်အောင့်ပြီး နေကြည့်လိုက်
လျှင် သဘောပေါက်နိုင်သည်။)

ဆလုံတွေကတော့ မိနစ်အတော်အတန်
အောင် ရေငုပ်နေနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ သူတို့
အဆုတ်များနှင့် သွေးအတွင်း အောက်စီ
ဂျင်ကို အုပ်မူတို့ကို သူတို့နေထိုင်ရသောဘဝ
အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင်
အဝတ်စားက ပြုပြင်ဖန်တီးပေးထားပုံ
အမှမဟုတ် သူတို့မှာ လျှို့ဝှက်နည်းလမ်း
အတိုင်းတစ်ခု ရှိချင်လည်းရှိလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့အစ်ကိုဝမ်းကွဲက သူနှင့်ခင်
ဆလုံအဘိုးကြီး ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်ပုံ
ကြောင်း ဥပမာတစ်ခုကို ပြောပြသည်။

တစ်ရက်မှာ သူတို့အဖွဲ့မော်တော်လေး
ပင်လယ်ထဲသွားနေတုန်း ဆလုံအဘိုးကြီး
သွေးနှင့်ဆုံသည်။ အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်
ပြောနေစဉ် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်
လွှာလာတာ တွေ့ရ၏။ မော်တော်မောင်းသူ
ကြောခင်အတွင်းမှာ မုန်တိုင်းလာတော့
အကြောင်း၊ ကမ်းခြေကို အမြန်လှည့်ပြန်
ပြန်မည်ဟု ပြောသည်။ သူတို့၏စက်တပ်
မော်တော်တောင် လွတ်ရုံသာ ရှိနိုင်မည်ဖြစ်
အကြောင့် ဆလုံအဘိုးကြီး၏လှေမှာ မုန်

တိုင်းထဲပါသွားနိုင်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။

ဆလုံအဘိုးကြီးကို မုန်တိုင်းလာတော့
မယ်ဟုပြောတော့ သိပါတယ်ဆိုသော သဘော
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မော်တော်နှင့် ပြန်
လိုက်ခဲ့ဖို့ပြောတော့ ခေါင်းခါသည်။ ဘယ်လိုမှ
ပြောလို့မရ။ အချိန်ကလည်း လူနေရပြီမို့ မ
တတ်သာတော့ဘဲ ထားခဲ့ရသည်။

သူတို့သည် မော်တော်ကို စက်ကုန်ဖွင့်
မောင်းတာတောင် မုန်တိုင်းအဖျားခတ်တာ
ခံလိုက်ရသေးသည်။ ကမ်းပေါ်အမြန်ပြေးတက်
ပြီး ပင်လယ်ဘက်ကြည့်လိုက်တော့ လှိုင်းလုံး
ကြီးတွေ တလိပ်လိပ်ထကြနေတာ မြင်ရ၏။
ဆလုံအဘိုးကြီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်
နိုင်။ မုန်တိုင်းထဲပါသွားမှာ သေချာသည်။ သူ
လှေကလေးကို နှမြောတွယ်တာနေတာနဲ့ပဲ
အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရှာပြီဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်
ကြရ၏။

သို့ရာတွင် မုန်တိုင်း စဲစပြုစဉ်မှာပင်
ဆလုံအဘိုးကြီးသည် ကမ်းစပ်နားမှပေါ်လာ
ပြီး ကုန်းပေါ်တက်လာတာ တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရောက်လာတာလဲဟု
တအံ့တဩ မေးကြတော့ ဆလုံအဘိုးကြီးက
ရေပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းထန်လွန်းသဖြင့် ရေ
အောက်ကို ဆင်းငုပ်ပြီး ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်
ကနေ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ရသည်ဟု ခပ်
အေးအေး ပြောပြသည်ဆို၏။

ထိုအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်တော်တို့
အစ်ကိုဝမ်းကွဲက တကယ်ပဲ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့
ခဲ့တာလား။ သူများပြောတာကို ပြန်ပြောပြတာ
လား။ ကလေးတွေမို့ ပုံပြင်သဖွယ် နားထောင်
ကောင်းအောင် ပြောတာလားတော့ ကျွန်
တော်လည်း မသိပါ။

ကုက္ကိုင်းရေကူးအသင်း နှစ် ၁၀၀ ပြည့်ပွဲတွင်း
၂၀၀၄

ကျန်းမာရေး
ပညာပေး
မင်းလှ

ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ၏ တာဝန်မှာ ဆေးကုသရန် တစ်ခုတည်းမဟုတ်။ စားချင်ရာ စား၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ နေချင်သလိုနေကြ၊ ရောဂါဖြစ်ရင် လာခဲ့၊ ကျကျနန ကုသပေးမယ်၊ ဆိုတာမျိုး လုပ်လို့မရ။

ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း၏ အဓိက တာဝန် များမှာ ကာကွယ်ရေး၊ ကုသရေးနှင့်ပညာပေး ရေးတို့ ဖြစ်သည်။ ရောဂါကို ဖြစ်လာသည့်အ ထိ (ရင့်လာသည့်အထိ)ဆေးထိုးအပ်ထမ်းပြီး စောင့်နေလို့ မရ။ မဖြစ်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ် ရမည်။ ဒီလို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ ပညာပေးစည်းရုံး ရမည်။ ဒီကြားထဲရောဂါဖြစ်လာတော့မှ ကုသ ပေးရမည်။

‘ကာကွယ်ခြင်းသည် ကုသခြင်းထက်ပို ကောင်းသည်’ ဆိုသောစကားရှိ၏။ ဒါဆိုလျှင် ပညာပေးစည်းရုံးခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ဆိုရတော့မည်။ ကာကွယ်မှု အပိုင်းမှာရော၊ ကုသမှုအပိုင်းမှာပါ ပညာပေးစည်းရုံးမှု ပါဝင် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာပေးရေးသည် အရေးအကြီးဆုံးဟု ယူဆသည်။

ရောဂါဖြစ်ပွားမှု မရှိအောင် ကာကွယ်

တားဆီးရာမှာ ပြည်သူလူထု ပူးပေါင်းပါဝင် အောင်မြင်မှုရတတ်သည်။ ပြည်သူလူထုစီမံ ပါဝင်စားလာအောင် စည်းရုံးရသည်။ ဒီနေရာ မှာ ပညာပေးသည့်အပိုင်းက ပါလာပြီ။

ရပ်ကွက်တစ်မှာ ကာကွယ်ဆေး (ငွေ သတ်ဆေး) ဖျန်းမယ်ဆိုပါတော့။ ဘာအတွက် ဖြန်းမှာလဲ။ ဘာရောဂါကို ကာကွယ်ဖို့ သိ ဘယ်လိုပိုးမျိုး၊ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးကို သိ မှာလဲ။ ထိုပိုး ထိုအကောင်က ရောဂါဖြစ်အောင် ဘယ်လိုအပိုင်းက ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ သိ ပိုးသတ်ဆေးရဲ့ ဓာတ်ကြွင်းအန္တရာယ်တွေကို ဘာလဲ။ အစားအစာနှင့် ရေတို့ထဲကို ပိုးသတ် ဆေးစိမ့်ဝင်သွားလျှင် ဘာတွေ ဘေးထွက်မှု ကျိုး ဖြစ်နိုင်သလဲ။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ သီးစားပင်တွေကို ဘယ်လို သက်ရောက်မှု သလဲ။ ဓာတ်ကြွင်းအန္တရာယ် မထိခိုက်အောင် ဘယ်လိုစီစဉ် ဆောင်ရွက်ထားရမလဲ။ သေတ္တာ စွာ ရှင်းပြဖို့လိုသည်။

ကုသရေးအပိုင်းမှာလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်၏။ ဆေးကုသနေစဉ် အတွင်းမှာ ဆေး ဆိုးမလာအောင်၊ အမြန်ဆုံး ပျောက်ကင်း

www.burmeseclassic.com

ဆောင်ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များကို ရှင်းပြရမည်။ ရောဂါပျောက်သွားပြီးသည့် နောက်မှာလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မဖြစ်အောင်ဘယ်လို နေထိုင်စားသောက် ရမယ်၊ ဘာတွေသတိထားရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ကြားချက်ပေးဖို့ လိုမည်။

တချို့လူနာတွေက ကိုယ်ဖြစ်သည့်ရောဂါအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခြေခြေမြစ်မြစ် သိနေကြသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်တွေမှာ အယူအဆနှစ်မျိုးရှိ၏။ တစ်မျိုးက ရောဂါအကြောင်း လူနာတွေကို အသိပေးခြင်းပြုသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ တချို့ကတော့ သဘောလောက်သာ အသိပေးချင်သည်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှင်းပြသင့်ဟု ထင်ကြသည်။ လူနာတွေကြောက်ပြီး စိတ်ဖိစီးမှုဖြစ်မှာ စိုးတာလည်း ပါသည်။ တချို့လူနာတွေက ရောဂါအကြောင်း သိရလောက်နဲ့ မကျေနပ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုကုရင်လဲ ဆိုပြီး ဆရာ ပြန်လုပ်ချင်ကြတာမျိုးရှိ၏။ တချို့ကျတော့လည်း တခြားလူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ဖြစ်ဖူးသည့် ရောဂါကိစ္စတွေနှင့်တူသည့် အရိပ်အယောင်မျိုးမြင်ရင် ဒါမျိုး ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ဖူးတယ်၊ အဲဒါမျိုးရောဂါဆိုပြီး ညွှန်းတတ်သည်။ လက္ခဏာတွေတိုင်း ရောဂါတူတာမဟုတ်ကြောင်း မသိကြဘဲ ဒါကြောင့်လည်း တချို့ဆရာဝန်က သိပ်ပြောချင်ကြခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောဂါအကြောင်း အသေးအဟုတ်တောင် ယေဘုယျ သဘောလောက်လောက် လူနာတွေကို အသိပေးသင့်သည် ထင်ရင် ဒါလည်း ပညာပေးခြင်းတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်ပါ။

လူနာကို ဆေးပေးရာမှာ ထိုဆေးဝါးအကြောင်း ရှင်းပြဖို့ လိုသည်။ ဥပမာ - ဒီဆေးသောက်ရင် အာခေါင်တွေခြောက်တတ်

တယ်။ စိတ်မပူနဲ့ဆိုတာမျိုး၊ ဆေးသောက်ပြီး လို့ ဗိုလ်နာလာရင်၊ ခေါင်းတွေအရမ်းမူးလာရင် ဆက်မသောက်နဲ့ ဆိုတာမျိုး ပြောပြထားသင့်သည်။

တစ်ချို့ဆေးခန်းတွေမှာ စမ်းသပ်တာက ဆရာဝန်၊ ဆေးထိုးတာက သူနာပြု၊ ဆေးကောင်တာထိုင်သူ (ဆေးပေးသူ)သည် ဆေးနာမည်များကို သိရှိနှင့် မလုံလောက်။ ဆေးဝါးများ၏ အာနိသင်ကိုလည်း သိရမည်။ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများအကြောင်းကိုလည်း တီးမိခေါက်မိရမည်။ ဆေးပေးရာမှာ ဆေးညွှန်းကို တိတိကျကျ ညွှန်ကြားနိုင်ရမည်။

အမှန်တော့ ဆေးဝါးများကို သောက်သုံးစေရန် ညွှန်ကြားသူ၊ ရောင်းဝယ်သူ၊ ထုတ်လုပ်သူ၊ ဆေးပေးသူများသည် ဆေးဝါးအကြောင်း ဗဟုသုတရှိသူများ ဖြစ်ရမည်။ ထိုလိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်မှု တက္ကသိုလ်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ကျန်းမာရေးအသိ ပညာပေးရာမှာ နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ဟောပြောပွဲ ကျင်းပခြင်း၊ တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံ ရှင်းပြခြင်း၊ ပိုစတာကပ်ခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများ ထောင်

အမှန်တော့
ဆေးဝါးများကို သောက်သုံးစေရန်
ညွှန်ကြားသူ၊
ရောင်းဝယ်သူ၊
ထုတ်လုပ်သူ၊
ဆေးပေးသူများသည်
ဆေးဝါးအကြောင်း
ဗဟုသုတရှိသူများ ဖြစ်ရမည်။

BURMESE CLASSIC

ခြင်း၊ စာနယ်ဇင်းများမှာ ကြော်ငြာခြင်း၊ သတင်းများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုများ ရေးသားခြင်း၊ အသံလွှင့်ခြင်း၊ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရုပ်ရှင်တို့ ရိုက်ကူးပြသခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပညာပေးရာမှာ ဘယ်နည်းလမ်းက ပိုပြီး ထိရောက်သည်ဟု ပြောဖို့ခက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မထင်မှတ်တာမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ ငွေအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံထားသော ပညာပေးအစီအစဉ်တစ်ခုထက် ကာတွန်းလေးတစ်ကွက်က ပိုပြီး ထိရောက်တာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့ အမှတ်တမဲ့ပြုလုပ်လိုက်သည့်ကိစ္စတစ်ခုက အကောင်းဆုံး ပညာပေးမှု ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ တစ်ခါက ဗြိတိန်အိမ်ရှေ့မိဖုရား ဒိုင်ယာနာသည် ဆေးရုံတစ်ခုသို့ သွားပြီး ဝေဒနာရှင်များကို အားပေးစကားပြောခဲ့သည်။ လူနာတွေထဲက အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါသည် တစ်ယောက်ကို မင်းသမီးက လက်အိတ်မပါဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ အားလုံးမျက်လုံးပြူးကုန်သည်။ ထိုသတင်းကြောင့် တစ်ကမ္ဘာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားသည်။ တော်ဝင်မိသားစုအတွင်းမှာလည်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျိုးအမြတ်တစ်ခုထွက်ခဲ့၏။ အရင်က အပတ်စဉ်ခံများအဖြစ် သဘောထားခဲ့ကြသော ခုခံအကျဆင်းမှု ဝေဒနာသည်များကို စာနာထောက်ထားပြီး အရေးတယူ ပြုလာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

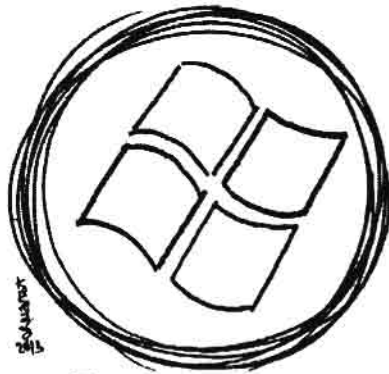
တလောက ရုပ်ရှင်မြင်သံကြားမှ ငြိမ်သွားသော 'လူနှင့်လူ' အမည်ရှိ ဇာတ်လမ်းတွင် ဆရာဝန်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော သား၊ ရီဝေယံက အနာကြီးရောဂါရှင်အစစ်တစ်ယောက်ကို လက်နှင့်ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်သူအခန်းပါသည်။ ထိုပြုကွက်သည် အလွန်ထိရောက်လှသည်။ ကြည့်ရှုသူပရိသတ်စိတ်တွင် မင်းသားရီဝေယံ တစ်ယောက်လုံးတောင် မရွံ့သေးတာ ငါတို့က ဘာကြောင့်ရွံ့မှာလဲ ဆိုသောအမြင်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဒါတွင်မက အနာကြီးရောဂါဆိုတာ သားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါကိုင်တွယ်မိရုံနှင့် စက်တတ်ခြင်း မရှိပါလားဆိုသော အသိတစ်ခုကိုလည်း ရစေသည်။ ချီးကျူးလိုက်သော တင်ဆက်မှုဖြစ်သည် ထင်၏။

ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပညာရေးရာမှာ လှုံ့ဆော်စည်းရုံးမှု ပြုလိုက်ရုံနှင့် လောကီသေး။ အသိပညာပေးလိုက်ရုံဖြင့် တာဝန်ကျေပြီဟု မယူဆနိုင်သေး။ ထိုပညာပေးမှုသည် ဘယ်လောက်ထိ လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြသလဲ ရောဂါဖြစ်ပွားနှုန်းကလေးဘယ်လောက်ထိ လျော့ကျသွားသလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ ကာကွယ်မှုပြုနိုင်သလဲ ဆိုတာ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် စာရင်းပြုစုပြီး သုတေသနလုပ်ကြည့်ဖို့လည်း လိုအပ်သည်ဟု သိရသည်။

***

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနမှထုတ်ပေးသော မြေလှုပ်ခြင်း

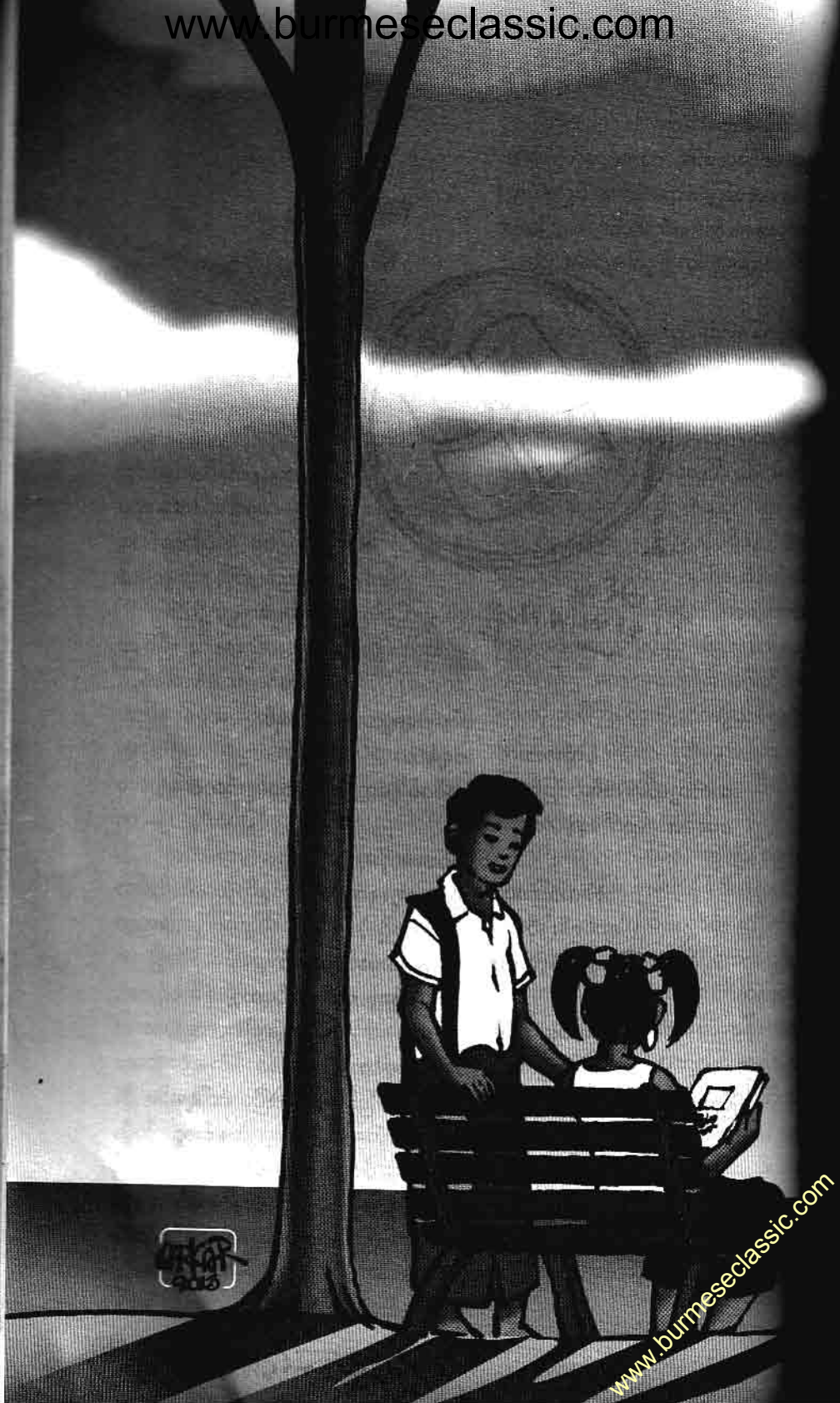
www.burmeseclassic.com

၂၄.၅၂
P.C နှင့် W.W.W-၂၉

နှလုံးသားက	ဗိုင်းရပ်တွေသာ မပွားခဲ့ရင်
ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာပြင်ပကို	အချစ်ဟာ
ခဏခဏရောက်နေခဲ့တာကိုး။	'တစ်ဂစ်'နဲ့တောင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။
သံဇကာခြားတဲ့	သိပ်အားကိုးရတဲ့
'ချစ်ရမ်း'ဆိုတာ	ညီလေးရဲ့ နေရာမှာ
ကြားဖူးကြရဲ့လား။	သိပ်သစ္စာရှိတဲ့
အနီးကလေးပေမယ့်	နှမကလေးတစ်ယောက်
'အီးမေးလ်'တွေလည်း	အစားပြန်ရခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့
မြားနတ်မောင်ဆီ နှောင့်နှေးခဲ့။	ဘုရားသခင်က
	'ဝင်းဒိုး'ပေါ်ပြန်တက်လာပြီထင်ပါရဲ့။

မင်းလူ

2013

အိမ်ထောင်ရေး

မောင်ထွန်းစု/ဆုံး

ဒီနှစ် ဘယ်လိုလက်ဆောင်မျိုး ပေးကြမယ် ဆိုတာ အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။

သူတို့စုံတွဲက နည်းနည်း ထူးခြားသည်။ သူများတွေလို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးလေ့ မရှိ။ အချစ် နှစ်ပတ်လည်နေ့ ကျမှ လက်ဆောင်ချင်း တစ် ပြိုင်နက်တည်း လဲလှယ်ကြ သည်။ သူတို့က ထွင်လည်း ထွင်တတ်သည်။ နည်းနည်း လည်း စိတ်ကူးယဉ်ချင်သည်။ လက်ဆောင်ပေးရာမှာ တန်ဖိုး အနည်းအများက ပဓာန မဟုတ်။ သမားရိုးကျမဖြစ် စေရ။ မထင်မှတ်သော ပစ္စည်း မျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့၏အချစ် နှစ်ပတ်လည် နေ့များသည်

စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်း သလို ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ဘာများဖြစ် မလဲလို့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းကြည့် ရတာ ရင်ခုန်စရာပဲ။ အခြား တမ်းလိုလို ထင်ထားတာ တလွဲစီဖြစ်နေတာကိုက စိတ်ဝင်စားမှု ပိုရှိစေသည်။

* * *

ပထမဆုံးသော အချစ် နှစ်ပတ်လည်နေ့သည် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ ချစ်သူဆီက တစ်ခါ လက်ဆောင် မရခဲ့ဖူးသေးဘဲ တစ်ခါ ပထမဆုံး ပဲ။ ဘာများ ဖြစ်မလဲဆိုတာ မှန်းဆဖို့ တစ်ပတ်လောက် အလိုမ တည်းက နေမထိ ထိုင်မထ ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ ကောင်လေး မနေနိုင်သဖြင့်

“ဘာလက်ဆောင် မှာလဲဟင်”

ဟု မရဲတရဲ သွေးတိုးကာ ကြည့်သည်။

“ကြိုမပြောကြေးလို့ ထား ရှိထားတယ် မဟုတ်လား။ နေ့ကျတော့ သိမှာပေါ့”

ကောင်မလေးက သူ့ ပေးသဖြင့် အောင့်အညံ့မ လိုက်ရသည်။

ချိန်းထားသော နေ့က ကောင်မလေးက အရေးမရှိ နေသည်။ ကောင်လေး နောက်ကျနေ၏။ ကောင် လေးက စိတ်ကောက်ချင်

ရိုမန်တစ်လက်ဆောင်
မင်းလူ

www.burmeseclassic.com

မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမှ ကောင်လေးက မော့ပြီး ပန်းကြိုးရောက်လာသည်။

“ကိုယ် နောက်ကျသွားသယ်၊ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့”

“သူများနဲ့ ချိန်းထားတာ ဆက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိသေးတာကိုး”

“ကိစ္စက ဟိုဒင်...ကဲပါ။ ပြီးတော့ ရှင်းပြပါမယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ဆောင်ဆေးကို ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ကောင်မလေးက ဒေါက်နံ့ထက်စနဲ့ မယူဘဲ နေမယ် စိတ်ကူး လိုက်သေးသည်။ ဘာထက်ဆောင်လဲ၊ ဘာထူးခြားသေးသိချင်စိတ်က လွမ်းမိုးသွားသဖြင့် အိတ်ကလေးကို ဆတ်ဆတ် ဆွဲယူသည်။ အထဲက ဖုန်းလည်းကို ထုတ်ကြည့်သည်။ ဆတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်လေး ထစ်ခု။ ဘာမှ မထူးဆန်း။ သယ်လောက်မှလည်း တန်ဆေး ရှိတာမဟုတ်။ ကောင်လေးမျက်နှာက တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး” ဟုကောင်လေးက အလျှင်အမြန်ပြောတော့မှ အယ်လ်ဘမ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟယ်..” အယ်လ်ဘမ်က အလွတ်မဟုတ်။ အထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ပါပြီးသား။ ကောင်မလေး

ကိုယ်တိုင်တောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးသော ပုံတွေ။ ကောင်မလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။

“ဟယ်၊ ဒါကဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ...”

ကောင်မလေးက အလွန်အံ့ဩသွားသော လေသံဖြင့် မေးသည်။ ဝမ်းသာမှု ဖုံးဖိလို့ မရအောင် ပေါ်လွင်နေ၏။ ကောင်လေးကလည်း ဂုဏ်ယူသော မျက်နှာထားဖြင့် ရှင်းပြသည်။

ကောင်မလေးကို ဘာလက်ဆောင် ပေးရပါမလဲဆိုတာ ခေါင်းမီးတောက်လောက်အောင် စဉ်းစားရသည်။ ကောင်မလေး ဓာတ်ပုံရိုက်ဝါသနာပါကြောင်း သတိရ၏။ နာမည်ကြီးဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ခေါ်သွားပြီး အလှပုံတွေ ရိုက်ပေးလို့ကလည်း မဖြစ်။ ဘာလက်ဆောင် ပေးမယ်ဆိုတာ ကြိုမပြောကြေးလေ။ ဆိုင်ခေါ်သွားရင် ပေါ်ကုန်မှာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဝင်းထဲက ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တက္ကသိုလ်အပျော်တမ်းသတင်းထောက် ကိုစိန်မျိုးမြင့်နှင့် သွားဆုံသည်။ အစ်ကို့သူငယ်ချင်း ဖြစ်သောကြောင့် သူနှင့် လည်း ခင်နေသည်။ ကိုစိန်မျိုးမြင့်က ... “ကိုယ်တို့လို သတင်း

ထောက်တွေဆိုတာ အလွန်လျင်မြန် ဖျတ်လတ်ရတယ်ကွ၊ စုံထောက်တွေလိုပဲ၊ နားမျက်စိကို အမြဲ ဖွင့်ထားရတယ်။ သတင်းတစ်ခုကို အနံ့ရပြီဆိုတာနဲ့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားဖို့ လိုတယ်”

လူကြည့်တော့ ဘုတ်ထိုင်းကြီးပဲ၊ ဘယ်လိုများ လှစ်ခနဲရောက်အောင် ပြေးမလဲ မသိဘူးဟု တွေးနေတုန်း ကိုစိန်မျိုးမြင့်က ဆက်ပြောသည်။

“ကင်မရာကိုင်တာလည်း အရမ်း ကျွမ်းရတယ်ကွ၊ သတင်းဓာတ်ပုံဆိုတာက ဖြစ်ပျက်နေတုန်းမှာ လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ရတာကလား၊ စိမ်ပြေနေပြေချိန်ရိုက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကြိုသလို ရိုက်ရတာ၊ တစ်ခါတလေ ကျရင်လည်း ကာယကံရှင် မသိအောင် ခိုးရိုက်ရတာမျိုး ရှိတယ်”

ကောင်လေး ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကောင်မလေးပုံတွေကို ခိုးရိုက်ပေးဖို့ တောင်းပန်လေသည်။

“ဟာ...ငါက သတင်းဓာတ်ပုံကိုပဲ ပြောတာကွ၊ ခုလိုမျိုး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တော့ ခိုးရိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သိသွားရင်လည်း တရားစွဲလို့ ရတယ်၊ စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ် အရ ဆိုရင်လည်း ....” ကောင်လေးက သူ့ရည်း

စားပါ။ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးဖို့ပါ။ ရုတ်တရက် အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားအောင် လုပ်ချင် လို့ပါ ရှင်းပြတော့မှ ကူညီဖို့ သဘောတူသည်။

ကိုစိန်မျိုးမြင့်သည် ပြော သလောက် တကယ်လည်း တော်ပါပေသည်။ စာသင်ခန်း ထဲမှာ ကောင်မလေးထိုင်နေ ပုံ၊ သစ်ပုပ်ပင်နားမှာ လမ်း လျှောက်လာပုံ၊ စာကြည့် တိုက်ထဲကနေ စာအုပ်တွေ ပိုက်ပြီး ထွက်လာပုံတို့ကို ဘယ် သူမှ မရိပ်မိအောင် ချောင်း ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

(ထိုခေတ်ကရောင်စုံဓာတ် ပုံမပေါ်သေး။ အဖြူအမည်းပုံ တောင် ဆိုင်မှာ တကူးတက သွားရိုက်ရသည်။ မြို့နယ်တစ် ခုလုံးမှာမှ ဓာတ်ပုံဆိုင် နှစ် ဆိုင်သုံးဆိုင်သာ ရှိ၏။ ဖလင်

ကလည်း ရှားသည်။ ဈေး လည်း ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်ပုံလုပ်ငန်းနှင့် အသက် မွေးသူများနှင့် ဝါသနာကြီးသူ များ၊ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ သာ ကင်မရာကိုင်နိုင်သည်။ ကင်မရာတွေကလည်း အော် တို မဟုတ်သေး။ စပရင်တွေ သံပတ်တွေနဲ့ ဆိုင်းထားတဲ့ မောင်းကို ဆွဲတင်ပြီးမှ ဂျောက် ခနဲခလုတ်နှိပ်ရတာ။ အလင်း အမှောင်ကို ကြည့်ပြီး အပါချာ ဆိုတာ ချိန်ရသေးသည်။ ပြတ် သားမှုရှိအောင် ဆုံချက်ကို လက်နဲ့ လှည့်ပြီး ညှိရသေး သည်။ ဓာတ်ပုံ ရိုက်တတ်တဲ့ လူဆိုရင် အထင်ကြီး လေးစား ကြရသည်။)

“အဲဒါဓာတ်ပုံတွေကို မနေ့ ညကတည်းက ကူးဖို့လုပ်တာ၊ မီးပျက်သွားတာနဲ့ ဒီမနက်ကျ

မှ အစောကြီးထ ကူးရတယ်။ ကိုယ် ရောက်သွားတော့ တွေ ကူးပြီးခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ ရေ မခြောက်သေးတော့ သူ လာလို့ မရဘူး။ မြန်မြန် ခြောက်အောင် ဆိုပြီး ထပ် တောင်နဲ့ ခပ်ပေးရတာ လည်း မောင်းတွေတောင် အော် တယ်။ အဲဒါစောင့်နေရင် နောက်ကျသွားတာပါ...”

ကောင်မလေး ကတော့ ရှင်းလင်းချက်တွေကို စိတ်ဝင်စား။ လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ မကြားတော့။ ဓာတ်ပုံတွေကို သာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောကြား ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

“သိပ် သဘာဝကျတာ နော်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ လူက လည်း ဇာတ်မင်းသားသား တယ်၊ တော်တော်ကျွမ်းတာ ပဲ”

“ဟာ... ဘယ်ကလာ စာမင်းသားကမှာလဲ”

“နာမည်က စိန်မျိုးမြင့်၊ ဇာတ်မင်းသား မဟုတ်သူ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် သို့လ် အပျော်တမ်းသတင်း ထောက်ပါ”

ကောင်မလေးက ဓာတ်ပုံ တွေကို နောက်တစ်ကြိမ် မြင် ပြေနေပြေ ကြည့်နေပြန်သလို ဒီတော့မှ ကောင်လေးက

“အမယ်... ညသဘာဝပါပဲ နဲ့ အချိန်ဆုံးနေတယ်၊ ဘာ

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်အတွက် လက်
ပေးပေးတော့လေ...”

ကောင်မလေးရယ်လိုက်
ပြန်-

“ပေးရမှာတောင် အား
သွားပြီ သူ့လက်ဆောင်
ပေးတော့ မကောင်းဘူး”

အိတ်ထဲက ဘူးကလေး
ထဲထဲကို ထုတ်ပေးသည်။ဘူး
ထဲထဲ ‘ဇစ်ပို’ဆိုသော စာလုံး
ပြင်လိုက်ရုံနှင့် ကောင်လေး
နုနုနုသွားသည်။ ဘူးလေးကို
ထုတ်လိုက်သည်။ ဇစ်ပိုမီးခြစ်
အမေရိကန်နံရံလုပ်။ ဈေး
ကြီးသည်။ ရှားပါးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေး စိန်လှိုင်
အဖိုးကဝယ်တာ၊ ပစ္စည်းပြတ်
အတယ်ဆိုလို့ စရန် ပေးထား
ပြီး တစ်ပတ်လောက် စောင့်ရ
သေးတယ်”

ကောင်မလေးက သူ့လက်
ဆောင်ပစ္စည်းမှာလည်း လွယ်
လွယ်ကူကူ ရခဲခြင်းမဟုတ်
ကြောင်း၊ ကောင်လေးအပေါ်
ရုတ်တရက်ရိုကြောင်း သိစေ
လိုက်၏။

စိန်လှိုင်စတိုးဆိုတာ နာ
မည်ကြီးပဲ။ ဈေးကြီးသောနိုင်
ငံခြားဖြစ် ပစ္စည်းတွေသာသီး
သီးနဲ့ရောင်းတဲ့ဆိုင်။ ကောင်
မလေးသည် မီးခြစ်ကို မြင်
တာမှ ဆေးလိပ်သောက်ချင်
စိတ်က တားဆီးလို့ မရနိုင်
ဘဲ ဖြစ်လာ၏။ စောစောက
ဆရာ ကောင်မလေးရှေ့မှာမို့

အောင့်အည်း ထားခဲ့ရတာ။
ထို့ကြောင့် သူ့သားရေအိတ်ထဲ
က ဝိုးလ်ဖလိပ် စီးကရက်ဘူး
ကို ထုတ်လိုက်သည်။ စီးက
ရက်တစ်လိပ်ယူပြီး နှုတ်ခမ်း
မှာ တော့ရုံကပ်လိုက်သည်။
အမေရိကန်မင်းသား ဂျိမ်းစ်
ဒင်းဟန်မျိုး မျက်လုံးကို နည်း
နည်းမှေးသည်။ ဇစ်ပိုမီးခြစ်
ကို ခြစ်လိုက်သည်။ ပြာလဲ့
သော မီးတောက်က ဟုတ်
သော ခနဲ တက်လာသည်။

ကောင်းလိုက်တဲ့ မီးခြစ်။
ဝမ်းခြစ် ဝမ်းတောက်ပဲ။

* * *

ဇစ်ပို မီးခြစ်ဆိုတာ တ
ကယ့်အဖိုးတန်ပဲ။ ကမ္ဘာကျော်
လောက်အောင်ကောင်းလည်း
ကောင်းတာကိုး။ ကိုယ်ထည်
က စတီးအစစ်။ ဘီးက အ
ကြိမ်ပေါင်း သောင်းနဲ့ချီပြီး
ခြစ်တာတောင် ပွန်းပဲ့သွား
တာမျိုးမရှိ။ အ...သူက နည်း
နည်းတော့ ကြီးကျယ်သည်။
ကျောက်အကောင်းစားထည့်
ရသည်။ တခြားမီးခြစ်အပေါ်
စားတွေလို ရိုးရိုးဓာတ်ဆီနဲ့
ဆို သိပ်မကောင်း။ သူ့အတွက်
သီးခြားထုတ်လုပ်ထားသော
ဇစ်ပိုဆီကိုပဲ ထည့်ရသည်။

သူ ကြော်ငြာပုံကလည်း
အတော်ကောင်းသည်။ လေ
ထီးနှင့် ခုန်ဆင်းလာသူတစ်
ယောက်က ဇစ်ပိုမီးခြစ်နှင့်

စီးကရက်မီးညှိနေပုံ ဖြစ်၏။
ဒီလောက် လေပြင်းတွေတိုက်
နေတာတောင် မီးတောက်က
မငြိမ်းဘူးဆိုသော အဓိပ္ပာယ်။
ဒီမီးခြစ်က သူငယ်ချင်း
တွေရှေ့မှာ အလွန်ကြွားလုံး
ထုတ်လို့ကောင်းသည်။ အဖိုး
တန်မီးခြစ်ဆိုသော အချက်
တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်။
ဒီထက်ပိုပြီး ဂုဏ်ယူစရာ
ကောင်းတာလည်း ရှိသေး
သည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေထဲ
မှာ ဆေးလိပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အထိနာသူတွေ အတော်များ
သည်။ (ထိုခေတ်က) မိန်းက
လေး အတော်များများသည်
ဆေးလိပ်သောက်တာကို မ
ကြိုက်ကြ။ ဆေးလိပ်ရုံဆိုကျိုး
ကို တကယ်ပဲ ဆန့်ကျင်ချင်
လို့လား။ တမင်ပဲ ကျောချင်လို့
လား။ သူတို့ကို တကယ် ချစ်
မချစ် စမ်းသပ်ချင်လို့လား
တော့ မသိ။ သူတို့ကို ချစ်ရေး
ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ၊
သူတို့ရဲ့ ချစ်သူတွေကို ဆေး
လိပ်ဖြတ်ခိုင်းတတ်သည်။

ငနဲတွေကလည်းနောက်
မှ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်။ လောလော
ဆယ် အဆင်ပြေဖို့အရေးကြီး
တယ်ဆိုပြီး ဖြတ်ပျံမယ်ကတိ
ပေးကြတာချည်းပဲ။ တကယ်
ပြတ်သွားတဲ့ လူလည်း ဒီ
သည်။ တချို့ကတော့ ရည်း
စားဖြစ်ပြီးမှ ရူးသလိုပေါ့သ

လိုလုပ်ပြီး ပြန်သောက်သည်။ တချို့ ကောင်တွေကျတော့ ကောင်မလေးရွှေ့မှာ မသောက်ဘဲ ကွယ်ရာမှာ ခိုးသောက်သည်။

ကောင်မလေးဆီ မသွားခင် ဆေးလိပ်ကို တဝကြီး ဆွဲသောက်သွားသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟုတ်လှပြီ ထင်တာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ...

“ဟင်...ဆေးလိပ်တွေ ခိုးသောက်ထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟုကောင်မလေးက တပ်အပ် စွပ်စွဲတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ပြောထားကတည်းက...”

“မလိမ်နဲ့ အင်္ကျီမှာ ဆေးလိပ်နဲ့တွေ့ စွဲနေတယ်”

နောက်တစ်ကြိမ်ကျတော့ တစ်မျိုးကြုံရသည်။ ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ထားပြီးမှ ဆေးလိပ်သောက်၊ ဝပြီဆိုတော့ အင်္ကျီပြန်ဝတ်သည်။ ဆေးလိပ်နဲ့ ဘယ်ရတော့မလဲ။ ဒါဆို အိုကေပဲ ထင်လျှင် မှားမည်။ ဆေးလိပ်နဲ့အစွဲဆုံး၊ တကယ်လည်း အရေးအကြီးဆုံး နေရာက သဲလွန်စကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ သတိမေ့သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလေ(သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။)

သူတို့ထဲမှာ ဆေးလိပ်ကို တရှိုက်မက်မက် သောက်တတ်သူ တစ်ယောက်ပါ

သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မီးညှိထားသော ဆေးပေါ့လိပ် သို့မဟုတ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို အမြဲတွေ့ရတတ်သည်။ မသောက်ရမနေနိုင်။ ညအိပ်လျှင် အိပ်ရာ ဘေးမှာ ဆေးလိပ်ခွက်၊ မီးခြစ်နှင့်သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို အဆင်သင့်ထားပြီး အိပ်တတ်သည်။ တရေးနိုးလျှင် ဆေးလိပ် ထသောက်သည်။ မနက်အိပ်ရာက ထထချင်း မျက်နှာမသစ်ခင် ဆေးလိပ် မီးညှိတတ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့အခါမှာတောင် အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်လောက် အိမ်သာထဲ သွားပြီး ဆေးလိပ်ဖွာတတ်သူ ဖြစ်၏။

ကံဆိုးချင်တော့ သူ့အသက်အသန် ကြိုက်နေသော ကောင်မလေးမှာ သိပ္ပံပညာတင်ဘက်တော်သား တစ်ယောက်ဖြစ်နေလေသည်။ ဆရာသိပ္ပံပညာတင်သည် ဆေးလိပ် ဆန့်ကျင်ရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဟောပြောပွဲတိုင်းတွင် ဆေးလိပ်၏ ဆိုးကျိုးများ အကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိသည်။ ဆေးလိပ်သမားတွေကို ပြင်းထန်သော စကားလုံးများဖြင့် ရှုံ့ချပြစ်တင်တတ်သည်။ သေချင်းဆိုးတွေဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။ ဆေးလိပ် အလွန်သောက်သဖြင့် ရောဂါ ရပြီး သေဆုံးသွားသော လူတစ်

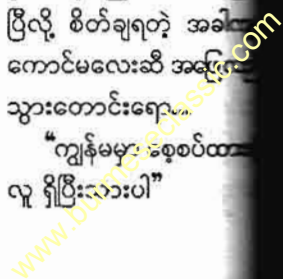
ယောက်ရဲ့ အဆုပ်ကို ဖမ်းလင်းထဲမှာ ဆေးရည်စိမ်ပြီး ပြသေးသည်။

ဒီဟောပြောပွဲကို ထောင်ပြီးကတည်းက မိန်းမလေးမှာ ဆေးလိပ်ဆိုလျှင် ကြောက်လည်းကြောက်၊ မှုလည်း မုန်းသွားသည်။ ဆေးလိပ်ဆိုတာ သောက်တဲ့သူသာ မဟုတ်၊ ဘေးက အဆူရှုမိတဲ့လူပါ ရောဂါရနိုင်တာဆိုတာကိုး။

ထို့ကြောင့် - “ဆေးလိပ်ဖြတ်မှ အပေးမယ်”

ဟုပြောလွှတ်လိုက်သည်။ ဟိုကောင်ကလည်း အမူမူးချစ်မိပြီဆိုတော့ ဖြစ်မယ်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ သူက အလွန်သစ္စာရှိသူဖြစ်ကာ ကွယ်ရာမှာ ခိုးသောက်မှုမျိုးလည်း မလုပ်။ တထပ်တီခနဲ ဖြတ်ချပစ်လိုက်ကာ ဆေးလိပ်ကို နှစ်ပေါင်းတော်ကြာအောင် တရှိုက်မက်သောက်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ဝေဒနာအတော်ခံခဲ့ရသည်။ ဆေးလိပ်ဖြတ်ရာ ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားမိတတ်ခံရသည်။ တကယ်ပြောလို့ စိတ်ချရတဲ့ အခါက ကောင်မလေးဆီ အရေးကတည်းက သွားတောင်းရော...

“ကျွန်မမှူး စေ့စပ်ထားလူ ရှိပြီးလားပါ”

ဟု ပြောလွှတ်လိုက်လေသည်။ သက်သက် ပညာရှိ ညည်းနဲ့ ညည်းဆဲတာလေ။ ဟိုအောင်က အရမ်းမျှော်လင့်ထားတာဆိုတော့ စိတ်အနာကြီး နာသွားတာပေါ့။ အစွဲအလမ်းကလည်း ကြီးတယ် ဆုတ်လား။ ဒီတော့ အရက်ဆွ မူးအောင်သောက်ပြီး အညည်းကွဲရောလား ဆိုတော့ ဆုတ်ဘူး။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ၊ သောက်တယ်ကွာ၊ သောက်တယ် ဘာဖြစ်လဲဆိုပြီး ဆေးလိပ်တွေ နင်းကန် သောက်ပစ်လိုက်ရောလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သစ္စာကြီးတဲ့ လူဆိုတော့ သေးထားတဲ့ ကတိကိုတော့ မချွတ်နိုင်ဘူးဟု ပြောသည်။

“ငါက အသည်းကွဲတာ မဆုတ်ဘူး။ အဆုပ်ကွဲတာကွ၊ အဆုပ်ကွဲတာ”

ဆိုပြီး စီးကရက်တစ်ဘူး ထိုးကုန်အောင် ဝါးစားပစ် ထိုင်တာ နောက်တစ်နေ့ကျ တော့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတာပဲ။ ကံကောင်းလို့ မသေတာ။

ဒီလို ဆေးလိပ်ဒုက္ခသည် ဆွေကြားမှာ ကိုယ်က ကံထူးသူ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကောင်မလေးက ဆေးလိပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရန်မရှာတဲ့အပြင် မီးခြစ် အကောင်းစားတောင် ထက်ဆောင် ပေးသေးတယ်လေ။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေ

ထဲမှာ ဆရာကြီးပေါ့။ လူစုံပြီဆိုလျှင် ဇစ်ဝိုမီး ခြစ်ကိုထုတ်၊ အဖုံးကိုလက်မ နဲ့တောက်ပြီးဖွင့် ‘ချွင်’ ဆိုသော မြည်သံကိုက အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ခြစ်လိုက်သောအခါ အပြာရောင်မီးတောက်ကိုက အဆင့်မြင့်သည်။ ဟန်ပါပါခဲထားသော စီးကရက်ကို မီးညှိပြီး အဖုံးကို လက်မနဲ့ပဲ ဆတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်တဲ့အခါ တောက်ခနဲ မြည်သွားတာ နားဝင်ချိုလှသည်။ မီးခြစ်ကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ် တဲ့အခါများ ‘ချွင်’ ‘တောက်’ ‘ချွင်’ ‘တောက်’ ဆိုပြီး စည်းနဲ့ ဝါးလိုပါပဲ။ လူထူထူရှိတဲ့အခါ ဒီမီးခြစ်နဲ့ ရှိုးထုတ်လွန်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေက အမြင်ကတ်ကြသည်။

သူ့ကောင်မလေးကတော့ “ကိုကို စီးကရက်ခဲပုံက ဘိုင်စကုပ်မင်းသား ကျော်ဆွေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ” ဟု ချီးကျူးလေသည်။

* * *

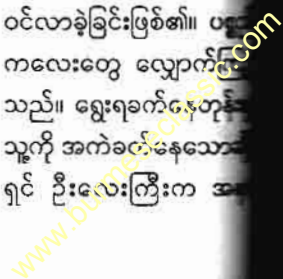
ဒုတိယနှစ်ကျတော့ ပစ္စည်းအမျိုးအစား မတူသော်လည်း အခြေခံစိတ်ကူးက ဆင်သည်ဟုပြောနိုင်၏။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများမှာ ပြီးခဲ့သောနှစ်က အဆက်ဖြစ်၏။

ကောင်လေးက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်ခုပေးသည်။ (ထိုခေတ်က ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ဆိုတာလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲ။) နိုင်ငံခြားက တင်သွင်းရတာ။ အဖုံးက ဖောင်းကြဲဒီဇိုင်းနဲ့ ခန့်ခန့်ညားညား။

ကောင်ပလေးပေးတဲ့
 လက်ဆောင်ကတော့
 ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးကလေး
 ဖြစ်၏။
 သတ္တုအပေါ့စားဖြင့်
 ပြုလုပ်ထားပြီး
 အရွယ်အစားက
 ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ
 ထည့်နိုင်အောင်
 ကွက်တီချိန်ထားသည်။
 ဆယ်လိပ်ဝင်ဘူးပြားပြားလေး။
 ထူးခြားတာက
 တခြားဘူးတွေလို
 အဖုံးဖွင့်စရာမလို။
 ဘေးကလှုပ်ကလေးကို
 နှိပ်လိုက်တာနဲ့
 စီးကရက်တစ်လိပ်ရဲ့
 ထိပ်ပိုင်းက
 အလိုအလျောက်
 ထောက်ခနဲ
 ခုန်ထွက်လာသည်။

အတွင်းမှာ အနက်ရောင်အ
 ချောစား ကတ်ထူပြားတွေ၊
 ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုမ
 ကပ်အောင် ကတ်ထူကြားမှာ
 ဆီစိမ်စက္ကူပါးလေးတွေ ထည့်
 ပေးထားသည်။ ဓာတ်ပုံတွေ
 ကို တချို့တလေ လွယ်လွယ်ကူ
 ကူကော်နှင့် ကပ်သည်။ အဆင့်
 ရှိသူတွေကတော့ 'ဖိုတိုကော်
 နာ'ကို သုံးသည်။ တြိဂံပုံစတစ်
 ကာလေးများဖြင့် ဓာတ်ပုံ၏
 ထောင့်စွန်း လေးဘက်ကို
 ထိန်းထားခြင်းဖြစ်၏။ ဓာတ်ပုံ
 ကို အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ ပြန်
 ထုတ်ချင်လျှင်လည်း လွယ်
 သည်။
 ကောင်လေးက 'ဖိုတို
 ကော်နာ' တစ်ဘူးပါ တစ်ခါ
 တည်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။
 သူပေးတာက တခြားဟာ
 တွေလို တြိဂံပုံ ရိုးရိုးကြီး
 မဟုတ်။ ငွေရောင်လိပ်ပြာ
 လေးတွေ။ အပေါ်က ကြွေ
 သားတင်ထားသဖြင့် ပြောင်
 လက် တောက်ပနေသည်။
 ကောင်မလေး ပေးတဲ့
 လက်ဆောင်ကတော့ ရွှေ
 ရောင် စီးကရက်ဘူးကလေး
 ဖြစ်၏။ သတ္တုအပေါ့စားဖြင့်
 ပြုလုပ်ထားပြီး အရွယ်အစားက
 ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်နိုင်
 အောင် ကွက်တီ ချိန်ထား
 သည်။ ဆယ်လိပ်ဝင်ဘူးပြား
 ပြားလေး။ ထူးခြားတာက
 တခြားဘူးတွေလို အဖုံးဖွင့်

စရာမလို။ ဘေးက ခလုတ်
 ကလေးကို နှိပ်လိုက်တာနဲ့
 ကရက် တစ်လိပ်ရဲ့ ထိပ်ပိုင်းက
 အလိုအလျောက် ထောက်ခနဲ
 ခုန်ထွက်လာသည်။ ဒါကိုလက်
 နဲ့ ဆွဲမထုတ်ရ။ စီးကရက်
 ထိပ်ဖျားကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ကပ်
 ပြီး ဟန်ပါပါဆွဲထုတ်ရသည်။
 ဒီစတိုင်ကို သူငယ်ချင်း
 တွေကအတော်ကြီးကို အမြင်
 ကပ်နေပြီ။ ထိုစီးကရက်ဘူး
 ကိုတိတ် တိတ်လေး ခိုးယူပြီး
 ထုချေပစ်ဖို့ စိတ်ကူးတဲ့ကောင်
 တောင် ရှိသည်။
 ကောင်မလေး ကတော့
 ခုလို လက်ဆောင်အိုင်ဒီယာ
 ချင်း တူနေတာကိုက နဖူး
 မှန်လို့ပဲဟု တဖွဖွ ပြောနိုင်
 ကျေနပ်နေလေသည်။
 * * *
 ကောင်မလေးသည်
 တော် ဦးနှောက်ခြောက်
 သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိစိန်တို့
 စတိုးထဲမှာ ပစ္စည်းရွေးနေခြင်း
 ဖြစ်၏။ အချစ်နှစ်ပတ်လည်
 နေ့က နီးကပ်လာပြန်ပြီ။
 လက်ဆောင်ပေးရမလဲ
 စားလို့မရ။ ဆိုင်ထဲရောက်
 တော့ တစ်ခုခုတွေမှာပဲ
 ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပစ္စည်း
 ကလေးတွေ လျှောက်လှည့်
 သည်။ ရွေးရခက်နေတုန်း
 သူ့ကို အကဲခတ်နေသော
 ရှင် ဦးလေးကြီးက အ

ဆောင်လာပြီး-

“ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ တူမ”

ကောင်မလေးက ခေါင်းညှစ်ပြီး-

“ဟို လက်ဆောင်ပစ္စည်းများတွေ..”

ဟု တစ်ဝက်တစ်ပြက် ပြောသည်။

ဆိုင်မှာ ဝယ်နေကျဖြစ်သောကြောင့် မျက်မှန်းတန်းများနဲ့ မီးခြစ်တို့၊ စီးကရက်တို့ ဝယ်ဖူးတာကိုလည်း ဝယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်-

“သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတွေက များလား၊ စိတ်မရှိနဲ့ ကျပြီး စဉ်းစားပေးလို့ရအောင် မေးတာပါ”

ကောင်မလေးက ရှက်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ-

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဝန်ခံသည်။

ထိုအခါ ဦးလေးကြီးက ‘အင်း..’

မေးစေ့ကိုပွတ်၍ စဉ်းစားရာမှ ဒီနေ့မနက် အိပ်နေစဉ် နောက်ကျလို့ ကမန်းက ဆွတ်လာခဲ့သောကြောင့် မုတ်ဆိတ်မွေးမရိတ်ခဲ့မိတာ သတိပြုမိသွားသည်။

ထိုအခါမှ မုတ်ဆိတ်မွေးမရိတ်လေးတွေကို သွားစမ်းမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ ခဏနေပါ”

“အဲဒါယူသွား...”

ကောင်မလေးက ပလပ်စတစ်အိတ်အဖုံးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဘူးငယ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲဟင်...”

“ရေဇာလေ၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ ကိရိယာပေါ့”

“ရှင်”

“ဒီလိုရှိတယ်ကွယ့်၊ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ ယောက်ျားမှန်ရင် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတော့ ရိတ်ကြရတာပဲ၊ ဦးလေးတို့လို အမွေးအမှင် သန်တဲ့လူမျိုးဆိုရင် မနက်တိုင်း ရိတ်မှရတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ သုံးလေးရက် တစ်ခါတော့ ရိတ်ကြရတာချည်းပါပဲ။

“ဒီတော့ ငါတူမ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ ဂျူတ် လက်ဆောင်ပေးရင် ကိုယ့်ကို အမြဲလိုလို သတိရမနေဘူးလား။”

ကောင်မလေး မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ပျော်သွားသဖြင့် နောက်ချင်ပြောင်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဦးလေးရဲ့ အမျိုးသမီးက ကော ဒါမျိုးလက်ဆောင်ပေးဖူးလားဟင်”

“အို...ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တို့များက လူပျိုကြီးပါနော်”

မုတ်ဆိတ်ရိတ် ကိရိယာက အင်္ဂလန် မိတ်၊ ဂျီလက်ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ ဖယ်သာအမျိုးအစား ဖြစ်၏။ ကိုယ်ထည် တစ်ခုလုံး သံမဏိစပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ တခြားဟာတွေလို အဖုံးကိုလှည့်ဖွင့် ဘလိတ်စားထည့်၊ အဖုံးပြန်စွပ် ဝက်အူရစ် ပြန်လှည့်ပတ်နဲ့ ကရိကထများ တာမျိုးမဟုတ်။ နောက်ဆုံးပေါ်နည်းပညာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ လက်ကိုင်အဖျားကို လှည့်လိုက်တာနဲ့ အပေါ်မှ အဖုံးက အလိုအလျောက် ပွင့်အာလာသည်။ ဘလိတ်စားထည့်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်လျှင် အော်တိုပြန်ပိတ်သွားသည်။

ကောင်လေးမှာ အတော်သဘောကျပြီး အဖုံးကို လှည့်ဖွင့်လိုက် ပြန်ပိတ်လိုက် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြည့်နေရင်း...

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒီဟာလက်ဆောင်ပေးဖို့ ဘယ်လိုလုပ်အိုင်ဒီယာ ရသွားတာလဲ”

ဟုမေးသည်။ ကောင်မလေးက အမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ...

“သူ့ကြောင့်ပဲ အဲဒီအိုင်ဒီယာ ရခဲ့တာပေါ့”

“ကိုယ့်ကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့နှုတ်

ခမ်းမွေးတွေက သိပ်စူးတာကိုး”

ကောင်လေးကရယ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း အခုပဲရိတ်လိုက်မယ်နော်”

ဆိုပြီး ကျွတ်ဖြင့် ရိတ်ဟန်ပြုသည်။

“ဟင်...သူဒါပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဘာလိတ်စားဖြင့် မပါဘဲနဲ့”

“နှုတ်ခမ်းမွေးက သိပ် မရှည်သေးပါဘူး”

“တော်ပါ၊ သူများအတွက်ကော ဘာပေးမှာလဲ၊ ကြည့်ချင်လှပြီ”

ကောင်လေးပေးသော လက်ဆောင်က ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ဘာမှမထူးခြားဘူး ထင်ရသည်။ ကြွေပန်း

အိုးကလေး တစ်လုံးသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ချည်းသက်သက်မဟုတ်။ အထူးစိမ့်ထားသောမြေကြီးပါ တစ်ခါတည်းပါသည်။ အတွင်းထဲမှာလည်း သစ်စေ့လေးတစ်စေ့ မြှုပ်ထားသည်ဆို၏။ ပူးတွဲပါလာသော မြေဩဇာဆေးလုံးကလေးတွေကို ရေနှင့်ဖျော်ပြီး နေ့စဉ်ပက်ဖြန်းပေးရမည်။ အချိန်တန်လျှင် အပင်ပေါက်လာမည်။ ပန်းပွင့်လာမည်။ ထိုပန်း၏အရောင်ကို လိုက်ပြီး ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုသော ဗေဒင်ဟောစာတမ်းလည်း ပါသည်။ ပန်းက အဖြူ၊ အဝါ၊ အနီ၊ ပန်းရောင်နှင့် ခရမ်းရောင်တို့ ဖြစ်၏။

ကောင်မလေးသည် ပန်းအိုးကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စိတ်

ရှည်လက်ရှည် ရေဖြန်းပေးသည်။ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အပင်ကလေး စပေါက်လာသည်။ နောက်ထပ် တစ်လခန့်ကြာအောင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ဆိုင်းရပြီးမှ ပထမဆုံး ပန်းကလေးပွင့်လာသည်။ ညဘက်တုန်းက အနုကလေး ထွက်နေတာ။ ဘာရောင်လဲဆိုတာ မမြင်ရသေး။ နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာကနိုးမှပွင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ လှိုက်လှိုက်အဖွင့်ကလေး၊ ပန်းရောင်။ အရောင်အလိုက်ခွဲခြားပြီး အသေပိတ်ထားသော ပန်းနုရောင်အိတ်ကလေးပွင့်ပြီး ဗေဒင်ဟောစာတမ်းထုတ်ဖတ်ကြည့်သည်။

“မကြာမီ ချစ်သူနှင့်အတူ တကွ နေထိုင်ရမည်”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည်။

နောက် သုံးလ အကြာမှာ သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ပြန်သည်။

* * *

ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူ အလုပ်မှအပြန် ဘုရားကို ထိုလာခဲ့မယ်ဟု မှာထားသော မိန်းမဖြစ်သူ သွားစောင့်သည်။ ဟိုအရင် သမီးရည်းစားဘဝတုန်းကကတည်းက နေကျဖြစ်သော နေ့စဉ်ကြီးဘုရားအနီးမှာ ဖြစ်သော ယောက်ျား၊ နောက်သူ

www.burmeseclassic.com

မိန်းမစိတ်ဆိုးစပြုပြီ။
 ထပ်တာမှမကြာသေး။
 ကရုမစိုက်ချင်တော့ဘူး
 ပြီးတော့မှ ပထမဆုံးအ
 နှစ်ပတ်လည်နေ့တုန်း
 အကြောင်းကို သွားသတိ
 ချိတ်သည်။ အဲဒီတုန်းက
 အထိပုံ သွားရွေးနေရလို့
 ကျနေခဲ့တာ မဟုတ်
 ခုလည်း ဒါမျိုးဖြစ်မှာ
 ဖြေတွေး တွေးမိ၏။
 တကယ်လည်း ယောက်ျား
 သူမှာ အတန်ငယ်နောက်
 ကြီးမှ မောကြီးပန်းကြီး
 ချစ်လာသည်။
 “ချစ်အတွက် မှာထားတဲ့
 ဆောင်လာပေးမယ့်လူ
 နောက်ကျနေလို့ စောင့်နေ
 ကြာသွားတာ၊ ရော့..”
 ခေါက်ထီးကလေး တစ်
 ချစ်ဖြစ်၏။ ပေါ်ကာစဖြစ်
 သောကြောင့် အလွန်ရှားပါး
 သည်။ ဈေးလည်း ကြီးသည်။
 ကရိုက်တို့ မော်လမြိုင်
 ဆောက်သွားပြီး မောင်ခိုကုန်
 သူတွေဆီမှာ ကြိုတင်ငွေ
 ပြီး မှာရသည်။ လက်ရှိ
 နိုင်နေကျထီးတွေက အရှည်
 ငြီးတွေ။ သူ့ကို ထိန်းသိမ်းရ
 ဘာကိုက အလုပ်တစ်ခု ပို
 သည်။ တတ်စကားပေါ်မှာ
 ချီထိုးဒီထိုးနဲ့ မကြာခဏ
 စကားများ ရသည်။

ခေါက်ထီးကတော့ အလွန်
 ဝန်ကျဉ်းသည်။ ကြီးသိုင်း
 အိတ်ထဲ ထည့်သွားလို့ ရ
 လောက်အောင် ကျစ်ကျစ်
 လစ်လစ် ရှိ၏။ စတိုင်လည်း
 ကျသည်။ ဦးဦးဖျားဖျား ကိုင်
 နိုင်လျှင် အတော်ဂုဏ်ရှိသည်။
 ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ
 အလွန်မက်မောကြသည်။
 ယောက်ျားက ခေါက်ထီး
 ကို ဘယ်လိုဖွင့်၊ ဘယ်လိုပိတ်၊
 ထီးရွက်ကို ဘယ်လိုခေါက်
 ဆိုပြီး သရုပ်ပြနေရင်း-
 “ကော့ကရိတ်ဘက်သွား
 မယ့်လူနဲ့ မှာလိုက်ရတာ၊ အဲ
 ဒါ ဒီနေ့စောစောလာပေးပါလို့
 မှာထားရက်နဲ့ တစ်နေရာမှာ
 ပစ္စည်းသွားပို့နေရလို့ ဆိုပြီး
 နောက်ကျနေတယ်၊ ဟိုတ
 လောက ချစ်ရဲ့ ကြက်ဆင်ဖဲ
 ထီးက လက်ကိုင်ပြုတ်သွားလို့
 ကုလားခေါ်ပြီး ပြင်ရတာတွေ
 လိုက်တာနဲ့ ခေါက်ထီးပေးဖို့
 အိုင်ဒီယာရသွားတာလေ”
 “ဒါနဲ့ အဲဒီခေါက်ထီးက
 ဘယ်သူ့ကို မှာတာလဲ”
 “ကိုကြွက်နီလေ၊ ချစ်
 လည်း သိပါတယ်၊ အိမ်ကိုလာ
 ဖူးတယ်လေ၊ ဟိုတစ်ခါ ချစ်
 တောင် သူ့ဆီက အချို့မှုန့်ထုပ်
 တွေ ဝယ်လိုက်သေးတယ် မ
 ဟုတ်လား”
 မိန်းမက ရယ်ပြီး
 “ဒါကြောင့်ကိုး၊ သူ့ဘာ
 ကြောင့် နောက်ကျနေတယ်

ဆိုတာကောပြောသေးလား”
 “တစ်နေရာမှာ ပစ္စည်း
 တစ်ခု ဝင်ပို့ပေးနေရလို့တဲ့”
 “အဲဒီပစ္စည်းဆိုတာ ဒီမှာ
 လေ”
 ဆိုပြီး မိန်းမက သူ့အိတ်
 ထဲကျစ်နေအောင် သိပ်ထည့်
 လာသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို
 ပေးလိုက်သည်။ ဖွင့်ကြည့်
 တော့ မိုးကာအင်္ကျီ တစ်
 ထည်။ ယောက်ျားက ရုတ်တ
 ရက် နားမလည်နိုင်သေးဘဲ-
 “ဘယ်လို ကိုကြွက်နီဝင်
 ပေးတဲ့...”
 “ဟုတ်တယ်လေ၊ သူများ
 လဲ ဒါကို ကိုကြွက်နီနဲ့ မှာလိုက်
 တာပဲ၊ အိမ်မှာ ဝင်ပေးနေရ
 လို့ ကိုကို့ဆီလာဖို့ နောက်ကျ
 နေတာပေါ့။
 “ဪ...ကျွန်မယောက်ျား
 ကို အသိမပေးပါနဲ့လို့ မှာထား
 တာ မဟုတ်လား”
 “အင်းလေ..ကိုကိုလည်း
 ကျွန်တော့်မိန်းမကို မသိစေနဲ့
 လို့မှာထားတာပဲ မဟုတ်လား၊
 ဒါကြောင့် ကိုကြွက်နီပုံစံက
 ပြီးစေစေ ဖြစ်နေတာကိုး”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါ
 တို့နှစ်ယောက်က စိတ်ကူး
 ချင်း တူသွားပြန်ပြီ၊ ခေါက်ထီး
 နဲ့ မိုးကာအင်္ကျီဆိုတော့”
 “အသွင်တူလို့ အိမ်သူဖြစ်
 တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”
 ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်း
 လာတော့ ညနေဟောင်း အ

တော် စောင်းနေပြီ။ နေလုံးဝ မပူတော့သော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ခေါက်ထီး အသစ်လေးကို နှစ်ယောက် အတူ ဆောင်းလာခဲ့ကြလေ သည်။

* * *

ဒီနှစ်မှာတော့ မိန်းမလုပ် သူက သိုးမွေးစွယ်တာ လက် ပြတ်ကလေး လက်ဆောင် ပေးသည်။ မီးခိုးနုရောင်ပေါ် မှာ အဖြူစင်းကလေးတွေပါ သည်။ ယောက်ျားက ချက် ချင်း ဝတ်ကြည့်သည်။

“ဟာ ... အတော်ပဲ၊ အ ရောင်ကလည်း ကိုယ့်အကြိုက်၊ မိန်းမက စိတ်မှန်းတော်သား ပဲ”

“တော်မှာပေါ့ အဲဒါသူများ

ကိုယ်တိုင်ထိုးထားတာ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဆွယ် တာထိုးတာ တစ်ခါမှလည်း မမြင်မိပါလား”

“ဪ...သူမြင်အောင် ထိုးရင် ကြိုပြီး သိသွားမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိုကိုမရှိတဲ့ အချိန် ကျမှ ကျိတ်ပြီးထိုးရတာ”

“အရင်က ဆွယ်တာထိုး တတ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြော ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အရင် က တတ်မှမတတ်တာ၊ ခုမှသူ ကို ကိုယ်တိုင်ထိုးပေးချင်လို့ တစ်အိမ်ကျော်က ဒေါ်ပိုကြီး ဆီမှာ အပင်ပန်းခံပြီး သင် ထားရတာ သိလား...ကဲ”

ဆိုပြီး လက်ဖြန့်ပြသည်။ သူများအတွက်လက်ဆောင် ပေးတော့လေ ဆိုသော သ

ဘော။ ယောက်ျားက

“မျက်စိမှိတ်ထား”

“ဟင်း ရည်းစားဘဝတုန်း ကလိုတော့ ညာတာပါတော့ လူလည်မကျနဲ့နော်”

“အင်းပါ...ခုချိန်မှာ ဒီထဲ လောက်နဲ့များ၊ မျက်စိမှိတ် ခိုင်းနေရဦးမှာလား”

“ဒါဆိုပြီးရော”

မိန်းမက မျက်စိမှိတ်လို့ သည်။ ယောက်ျားက သူ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အင်္ကျီထော တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီး မိန်းမ ရှေ့မှာ ဖြန့်ကိုင်ထားရင်း

“ကဲ...ဖွင့်တော့”

မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး ဟယ် ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ကလေးတစ်ထည်။ အထဲ ရောင်ကလေး။ မိန်းမက

“ဟင်...သူ ဘယ်လိုလုပ် သွားတာလဲ၊ သူများက ညာ မှပြောပြမယ်လို့ စိတ်ကူးထား တာ”

“မနေ့က ရွှေဘုံသာထပ် ဘက်သွားရင်း ဒေါက်တာပန်း နှင့်နဲ့ တွေ့တယ်လေ၊ က မင်းမိန်းမ နေကော လားလို့ မေးတယ်၊ ကိုယ် ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ် လဲဆိုတော့ တစ်ခုခုပြော လုပ်ပြီးမှ အင်းလေ...ဒါ ဆိုတာ မိန်းမကိုယ်တိုင် ပြတာက ပိုကောင်းပါသ ဆိုပြီး သူလုပ်နေကျအထိ မျက်ခုံးကစိဘက်ချပြီး ပြ

ရည်နေတာ မြင်တော့ ဒါပဲ
အဲဒါ မှန်းလို့ရတာပေါ့”

“သူ သိပ်လည်တာပဲ”
“ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ”

မိန်းမ၏ နားနားကပ်ပြီး
အိပ်ခန်းထဲတစ်ခုတိုးတိုးပြောပြီး

“အဲဒီလို ရှောင်ဖယ်ရှောင်
လုပ်နေကတည်း က မ

ဖြစ်နေတာ’
“ဟင်...နော်”

ဆိုပြီး လက်မောင်းကို
ညှိသည်။

* * *

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ
အောင် တစ်ကြိမ်မှမပျက်

အချစ်နှစ်ပတ်လည်
ဆောင်အောင်တွေ အပြန်အ

ပေးခဲ့ကြသည်။ ဒီနှစ်က
ခါတိုင်းနှစ်ထက် ပိုပြီး

အခြားသည်။ နှစ်ငါးဆယ်
ရွှေရတုနှစ်ပတ်လည်ဖြစ်

အသက်ခုနစ်ဆယ်ပြည့်
နှစ်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့

ပြင်ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားဖို့
အောင်းသည်။ ဘာလက်

ပေးကြမလဲ ဆိုတာ
ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့

အောင်းသည်။
ထိုနေ့ နီးကပ်လာသော

ဘာမှ မထူးခြားဟန်
အောင် နေကြ သော် လည်း

ယောက်စလုံး အသီးသီး
အိပ်ခန်းထဲကို နေကြတာတော့

အချာသည်။ လျှို့ဝှက်ချက်
သဲလွန်စ ရသွားမှာစိုးလို့

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ရှောင်နေသလိုတောင် ဖြစ်နေ

၏။ လွတ်ခနဲ ပြောမိမှာစိုးလို့
စကားတောင် သိပ်မပြော

ဖြစ်ကြ။
မနှစ်တုန်းကတော့ အ

ဘွားကြီးက နံ့သာဖြူစိတ်ပု
တီးတစ်ကုံး လက်ဆောင်ပေး

သည်။ အဘိုးကြီးက ယောဂီ
ရောင် တဘက်တစ်ထည် ပြန်

ပေးသည်။ ဒီနှစ်မှာကော...
အဘိုးကြီးသည် ပထမ

ဆုံး နှစ်ပတ်လည်နေ့ကလို
အိပ်ရာမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နိုး

လာသည်။ နံနက်စောစောစာ
စားပြီးတဲ့အထိ အဘွားကြီး

ဆီက ထူးခြားတဲ့ အရိပ်အ
ယောင် မပြသေး။ အသက်

ကြီးလာလို့ မေ့မေ့လျော့လျော့
များ ဖြစ်နေသလားလို့ စိုးရိမ်

မိသေးသည်။
အဘွားကြီးကလည်း အ

ဘိုးကြီးကို မသိမသာစောင့်
ကြည့်နေတာပါပဲ။ ဘယ်သူက

အရင်စပြောမလဲလို့ အပြန်အ
လှန် အကဲခတ် နေကြတာ

လေ။ တကယ်တော့ သားရယ်
ချွေးမရယ်၊ မြေးတွေရယ် အ

ပြင်သွားကြမယ့် အချိန်ကို
စောင့်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်

သည်။ အားလုံး အသီးသီး
ထွက်သွားကြတော့မှ-

“အိပ်ခန်းထဲကို ခဏလိုက်
ခဲ့ပါ”

ဟုအဘွားကြီးက စခေါ်

သည်။ သတင်းစာဖတ်နေ
သော အဘိုးကြီးက

“အေးအေး...ခဏနေလာ
ခဲ့မယ်”

အဘွားကြီး အပေါ်ထပ်
တက်သွားတော့မှ လုပ်စရာ

ရှိတာ အမြန်လုပ်ပြီး လိုက်
သွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲ

ရောက်တော့ အဘွားကြီးက -
“ရော့...ဒီမှာ ရှင့်အတွက်

လက်ဆောင်”
ဆိုပြီး လှမ်းပေးသည်။

ယောက်ျားတွေအတွက် ပြု
လုပ်ထားသော ဆီးသွားတဲ့

ဘူးရှည်တစ်ခုဖြစ်၏။ အဘွား
ကြီးက..

“ခုတလော ညညကျရင်
ရှင် ခဏခဏ ဆီးထသွားရ

တယ်။ ဒါကို ကုတင်အောက်
မှာထားလိုက်ရင် အိမ်သာကို

ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မသွားရ
တော့ဘူးပေါ့”

“အေးကွာ...ဆီးကျိတ်နည်း
နည်းရောင်နေလို့ ဆီးခဏခ

ဏ သွားချင်နေတာလို့ ဒေါက်
တာအောင်ကြီးကတော့ ပြော

တာပဲ။ သေးပေါက်ချင်ရင်
လည်း အောင့်ထားလို့ မရ

တော့ဘူး။ ခုတော့ အတော်ပဲ၊
ဒါက ငါ့အတွက် အရမ်းအသုံး

ဝင်သွားပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ မိန်းမ
ရေ”

ဆိုပြီး အဘွားကြီးပါးကို
ခပ်ဖွဖွဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ အ

ဘွားကြီးက လက်ကို ခပ်ဖွဖွ

ပုတ်ချပြီး

“ဟင်း မကြီးမငယ်နဲ့ ကဲ ပါ။ သူများကို ကော ဘာ လက်ဆောင်ပေးမှာလဲ”

“အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ၊ ကြ ပါ။ ကြပါ”

အဘိုးကြီးက အဘွားကြီး လက်ကိုဆွဲပြီး အောက်ထပ် သို့ ပြန်ခေါ်သွားသည်။ အိမ် သာရှိရာသို့ တန်းသွားပြီး တံ ခါးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒါပါပဲ ခင်ဗျာ”

အဘွားကြီးမှာ ပထမဆုံး နှစ်က ခိုးရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ တွေကို တွေ့လိုက်ရသလိုပင် ‘ဟယ်’ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သူတို့အိမ်သာသည် ရိုးရိုး အရှေ့တိုင်းပုံစံဖြစ်၏။ အဘိုး ကြီးပေးတဲ့ လက်ဆောင်က တော့ ဘိုထိုင်ကမှတ်မှာပါတဲ့ ကွင်းလိုဟာမျိုး တပ်ထား သောကုလားထိုင်လေး။ အိမ် သာအပေါက်ပေါ်မှာ ခွတင် ပေးထားသည်။ အမယ်... နောက်မှိုကလေးတောင် ပါ လိုက်သေးတယ်။

“မင်းက ဝတော့ ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ပါရတာ အဆင် မပြေဘူးလေ၊ ဒူးကလည်း နာနေလို့ ထိုင်ရထရခက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါလေးနဲ့ဆိုရင် ဇိမ်ပဲ၊ ပြီးရင် ခေါက်ပြီး နံရံမှာ ထောင်ထားလိုက်ရုံပဲ၊ ကြိုက် ရဲ့လား...”

အဘိုးကြီးက မေးသည်။

အဘွားကြီးက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“ဒါကိုမြင်တော့မှပဲ ဗိုက် ထဲက ရစ်လာပြီ၊ ဒီနေ့အိမ်သာ တောင် မတက်ရသေးဘူး လေ၊ ခုမှသတိရတယ်၊ တစ်ခါ တည်းပဲ ဖွင့်ပွဲလုပ်လိုက်တော့ မယ်”

ဟုပြောရင်း အိမ်သာထဲ ဝင်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး က

“ဟေ့ဟေ့၊ ခဏနေပါအုံး၊ ငါသေးပေါက်ပါရစေအုံး၊ ပြီး တော့မှ ...”

“မရဘူး၊ မအောင့်နိုင်တော့ ဘူး”

ဆိုပြီး တံခါးကိုပိတ် ကန့် လန့် ထိုးလိုက်သည်။ အဘိုး ကြီးက

“ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါအရမ်း ပေါက်ချင်နေပြီ၊ ဆီးမထိန်း နိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း သိရဲ့ သားနဲ့”

“ပေါက်ချင်ရင်လည်း ရှင့် အတွက်ပေးထားတဲ့ သေးဘူး ထဲမှာ သွားပေါက်ပါလား”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

အဘိုးကြီးမှာ အပေါ်ထပ် ကို ကွတကွတနဲ့ ပြန်တက်ရ သည်။ အမြန်လည်း မပြေးရဲ၊ ဖိတွန်းထုတ်လိုက်သလို ဖြစ် မှာ စိုးသဖြင့် လက်နှင့်ညှစ် ထိန်းထားရသေးသည်။ အိမ် ခန်းထဲရောက်တော့ ကုတင်

အောက်က ဆီးဘူးကို အမြန် ယူသည်။ အရေးထဲမှာ ဆီးဘူး က ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်ထားသည်။ ဆီး ဖောက်တော့လည်း ပလတ်စ တစ်က ပြင်းတဲ့နေသဖြင့် တော်တော်နဲ့ မရ၊ လက်ဆွဲ ထိုးဖောက်ရသည်။ တစ်ဘူ လုံး ဆွဲထုတ်ဖို့ အချိန်မရဘူး လည်ပင်းပေါ်ရုံလောက်ထိ ထုတ်နိုင်သည်။ အဖုံးက ထုတ် နေသဖြင့် နှောင့်နှေးသွား သေးသည်။ ပြီးမှ အမြန်ထိ ထည့်ပြီး အားရပါးရပေါက် လိုက်လေသည်။ စောစော မထိန်းနိုင်ဘဲ ရွတ်ခနဲ ထွက် သွားသဖြင့် ပုဆိုးတော့ နည်းနည်းစိုသွားသေးသည်။

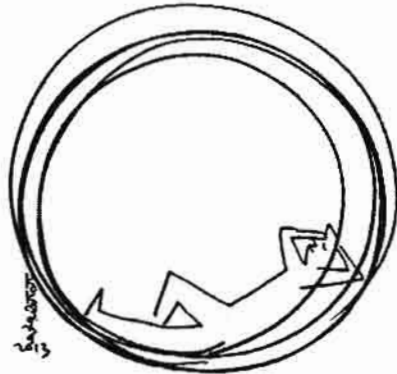
ပြုံးစရာမဟုတ်
မေလ၊ ဇွန်လ၊ ၂၀...

သက်သတ်လွတ် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်
ရယ်လို့ ကြားဖူးပါစ/သလား။

ဖားကြောင့် အသံတွေ သေခွဲရတာ
သင်သိပါသလား/ ပါစ။

လှေကြောင့် ငါးတွေ ပုပ်ကုန်တာ
တွေ့ဖူးသလား/ ပါစ။

ရိုးသွင်းစံချိန်တင်တဲ့ရိုးသမား
ကြုံဖူးသလား။

မည်ကနေနှုတ်ထွက်သွားတဲ့လူတွေကတော့
အများသားပါကလား။

ဘာအရက်သောက်တာလဲဆိုတာထက်
ဘယ်သူနဲ့သောက်တာလဲဆိုတာ
ပိုအရေးကြီးတယ်။

အလှူခံပုံးထဲ ငွေထည့်ဖို့ထက်
ခါးပိုက်နှိုက်ဖို့က ပိုခက်တယ်ဆိုတာ
တွေ့မိသလား။

အမြင့်ဆုံးတော်လှန်ရေးထဲမှာ
အိပ်ချင်စိတ်ကို တွန်းလှန်ရတာ
အခက်ဆုံးဆိုတာ လက်ခံပါသလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဖားနေတဲ့လူကို
မြင်ဖူးပါသလား။

မြစ်က စီးဆင်းသွားတာမဟုတ်ဘူး။
မြေကြီးက ရွေ့သွားတာ။

သူခိုးကိုယ်တိုင်က ထိုးကွင်းနဲ့ဆိုတော့
ကျွန်တော်ပဲ ပြေးရတော့တာပေါ့။

ရွာတောင် ဆုံးနေပြီ
လမ်းက မတွေ့သေးဘူး။

မုန့်ဆီကြော်တွေလည်း
ထူးထူးခြားခြား သိုးကုန်ပြီ။

နှုတ်ခမ်းနာက မပေါက်သေးတာ ခက်တယ်။

ကမ္ဘာအကြီးဆုံး လက်ထိတ်ကြီးနဲ့
ခတ်လို့ရပါသလား။
အဆိုးဆုံးရာဇဝတ်သားမို့
အကြီးဆုံးလက်ထိပ်နဲ့ ခတ်လို့ရပါမလား။

ကိုယ့်အမှားကို ပြုပြင်ဖို့ထက်
ခွင့်မလွတ်ရကောင်းလားလို့
ပြန်ပြီး အပြစ်တင်လို့ရပါသလား။

လမ်းမှားတွေ အများကြီး
လမ်းမှန်က တစ်ခုထဲ။

အခက်တကုာအခက်ထဲမှာ
လူကောင်းယောင်ဆောင်ရတာ
အခက်ဆုံးပဲ။

သဘောထားကွဲလွဲခြင်းဟာ
ညီညွတ်ခြင်းရဲ့လမ်းစပဲ။

ရွှေဆယ့်ငါးပဲရည်ကို မမြင်ဘူး။
ကြေးတစ်ပဲသားကို မြင်တယ်။

ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောတာနဲ့
အိမ်သာတွင်းထဲ လက်စွပ်ပြုတ်ကျတာ။

မေးလို့
ဖြေဖွေး?

မင်းလူ
ဝါနိဗြာမဂ္ဂစင်း

အမှတ်တရ

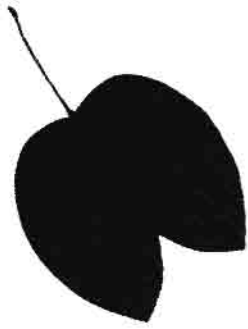

စင်ချင်းဆက်

စင်ချင်းဆက် မင်းလူ

“ဆရာဘုန်းနဲ့ ခရီးအတူသွားရင် ပညာ တိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ညလုံးတော့ အိပ် လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အကြောင်းသိတစ်ယောက်က ပြော သည်။ ဆိုလိုတာကတော့ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်သည် စကားအလွန်ပြောချင်သူ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး မရပ်မနားပြော သွားလိမ့်မည်။ အိပ်ဖို့အချိန်တောင် ရှိလိုက်မှာ မဟုတ်။

ကျွန်တော်သည် ခရီးသွားလျှင် ကား၊ ဘာသာစသည်တို့ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ် နေတတ်သူမဟုတ်။ ထို့အတူ တစ်လမ်းလုံး စကားပြောပြီး နိုးနိုးကြားကြား ရှိနေတတ်သူ မှုလည်း မဟုတ်။ လမ်းဘေးက ရှုခင်းတွေ ပြောကြည့်ရင်း တွေးချင်ရာတွေလိုက် တစ် နားမှေးလိုက် လုပ်တတ်သူမျိုးသာ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်က နားပူခံချင်သူ မဟုတ်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပိုင်းဖွဲ့စကားပြော ဘာဝါသနာပါသော်လည်း တစ်ဖက်သတ် စာခံ နားထောင်ရတာမျိုးတော့ အလွန်ငြီးငွေ့ တတ်သည်။

သို့ရာတွင် ခုလိုစကားပြောသော ဆရာ တစ်ဦးနှင့်အတူ ခရီးသွားရမည့်အတွက် 'ဒုက္ခ အိပ်'ဟု ညည်းညူမိခြင်း မရှိတာတော့ အမှန် မှ ဖြစ်၏။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဆရာဘုန်းနိုင် ဆိုတာ နယ်နယ်ရရလား။ ကျွန်တော်တို့ငယ် ဘယ်က တာသသစွဲလမ်းခဲ့ရသော ဝတ္ထုတွေကို ရေးခဲ့သော ဆရာကြီးမဟုတ်လား။ ခိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ စွယ်တော်ရွက်တို့ရဲ့ အရှင်သခင် မဟုတ်လား။

တခြားအချိန်တွေမှာဆိုလျှင် ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ် ကြီးမျိုးကို တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့ခွင့်ရဖို့ မလွယ် တာပဲ။ ခုတော့ သူများစရိတ်နဲ့ ခရီးတောင် အတူတူ သွားခွင့်ရပြီပဲ။

ဒီလိုဆရာကြီးမျိုးတွေနှင့် ခရီးအတူသွား ရသောအခါ မေးတတ် မြန်းတတ်လျှင် အသိ ဘာတွေ အများကြီး ရနိုင်သည်။ ဒါတွင်မက နောင်တစ်ချိန် သူတို့အကြောင်း ပြန်ရေးတဲ့ အခါ အသုံးဝင်မယ့် အချက်အလက်တွေလည်း ရနိုင်သေးတယ်လေ။

* * *

တောင်ငူမြို့ စာပေဟောပြောပွဲသို့ သွား ရသည်ဖြစ်၏။ ဆရာချစ်ဦးညို၊ ဆရာမောင်သစ် ဆင်း၊ ဆရာနီကိုရ်တို့လည်း ပါကြမည်။ သူတို့

တွေနဲ့က အရင်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်၏။ ဆရာဘုန်းနဲ့တော့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူး သေး။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ မြင်ဖူးတဲ့ ဓာတ်ပုံအရ တော့ ပိန်ပိန်ပါးပါးပါပဲ။ သို့တိုင်အောင် နိုင်ငံ ကျော် ထိပ်သီးစာရေးဆရာကြီးလည်း ဖြစ်၊ အငြိမ်းစား ပါမောက္ခချုပ်ကြီးလည်း ဖြစ်သော ကြောင့် ခပ်ထည်ထည်တော့ ရှိလိမ့်မည် ထင် ၏။

တောင်ငူမှ လာရောက်ကြိုဆိုသူများက ကျွန်တော့်တို့ကို အရင်ဝင်ခေါ်သည်။ ထို့ နောက် ဆရာဘုန်း၏ အိမ်ရှိရာ သန်လျင်သို့ ဆက်သွားသည်။ ဆရာသည် ကျွန်တော်ထင် ထားသလို လူကံထံရပ်ကွက်မှာ တိုက်နှင့်ကား နှင့် နေထိုင်သူမဟုတ်။ မြို့စွန်ပိုင်းရှိ အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်သော ရပ်ကွက်ရှိ ခြံဝင်းကလေးထဲမှာ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးနှင့် နေခြင်းသာဖြစ်၏။ ဆရာအိမ်ကလေးက အောက်ကို အုတ်ပတ် ကား တက်ထားပြီး အပေါ်ထပ်က ပျဉ်ထောင် ဖြစ်၏။ အိမ်ပုံစံက ရိုးရိုးရှင်းရှင်း။ မြေကွက် လပ်မှာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ ရှိသည်။ ကဗျာ ဆရာတစ်ယောက် နှစ်သက်တတ်သော အ ခင်းအကျင်းမျိုး။

ဆရာအိမ်ဧည့်ခန်းသည်လည်း ရှင်းရှင်း လင်းလင်းပင်ဖြစ်၏။ ခမ်းနားသော အပြင်အ ဆင်တွေ လုံးဝမရှိ။ ဆရာ့အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ ပြသထားတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဆရာကတော်ပင် ဖြစ်၏။ ဒါလည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသောအချက်တစ်ချက်ပင်ဖြစ်၏။

ဆရာသည် တရုတ်မက်မက်ဖတ်ရသော မေတ္တာဖွဲ့ ဝတ္ထုကြီးတွေကို ရေးခဲ့သည်။ သရုပ် ဆောင် မင်းသမီးတို့၏အလှကို ပီပြင်အောင် အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာမင်း သမီးတွေကို မမြင်ရသည့်တိုင် စိတ်မျက်စိထဲ မှာ မြင်ယောင်စွဲမက်စေခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ဆရာ၏ဇနီးသည် ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ရှိလေလဲ။

ခိုင်နဲ့ တူမလား။ မမိုးသူနဲ့ တူမလား။
နွယ်နှင့် တူမလား။ အစောနဲ့ တူမလား။
တပြည်သူမရွှေထားနဲ့ တူလေမလား။

အခုမြင်လိုက်ရတာကတော့ အဘွားကြီး
တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေါ့လေ။ ဆရာတောင်
အသက် ၇၀ ကျော်နေပြီပဲ။ သို့ရာတွင် ဆရာ
ကတော်သည် ငယ်ငယ်တုန်းက အတော်ချော
မောလှပခဲ့ကြောင်းကိုတော့ ထင်ထင်ရှားရှား
ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။ မျက်စိထဲမြင်သာလာ
အောင် ဥပမာပေးရလျှင်တော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
ထွန်းအိန္ဒြာဘို အသက်ကြီးလာလျှင် ဖြစ်လာ
မည့် ရုပ်ရည်မျိုး။

ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် ဆရာက
အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးသား ဖြစ်၏။
ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ဂျိုးသိန်းဆေး
ပေါ့လိပ်တိုလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာ
မြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲက 'တို့ဆရာကွ'ဟု
ရေရွတ်မိ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဆေးပေါ့လိပ်
သမားကိုး။

ထို့နောက်ဆရာသည် ဆရာချစ်ဦးညိုကို
တစ်စုံတစ်ခု ပြောသည်။ ဟိုအရင်တစ်ခေါက်
တွေ့ခဲ့စဉ်က စကားမပြတ်သေးသော အ
ကြောင်းအရာကို ပြန်ဆက်ပြောခြင်းဖြစ်ပုံရ
၏။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ကားပေါ်တက်မိသည်
အထိ အမျှင်မပြတ် ပြောလာသည်။ သန်လျင်
တံတားနားရောက်တော့မှ ထိုကိစ္စပြီးသည်။

ဆရာက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး
ပြောပြန်သည်။ ကျွန်တော့် ကဗျာစာအုပ်ကို
ဖတ်ရကြောင်း ပြောသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို
မော်ဒန်အနွယ်ဝင်ဟု ထင်မှတ် ယူဆထားပုံရ
သည်။

“ဆရာက မော်ဒန်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ စည်းစံနစ်တကျ
ဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောပါ။ တကယ်ဆိုရင်
ဆရာကိုယ်တိုင်တောင် သူ့ခေတ်သူ့အခါအရ

မော်ဒန်ဆန်တဲ့သူလို့ ပြောလို့ရတယ်”
ဟုဆိုသည်။ လူငယ်တွေအပေါ် နား
လည်မှုရှိသော ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ခင်
အတူ သွားရတော့မှာပါလားဟု သဘောပေါက်
လိုက်၏။

စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးစီမံ
ရောက်တော့ ကားထွက်ဖို့ အချိန်လိုသေး
ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ကြသည်။
ဆရာက လက်ဖက်ရည် မှာသည်။

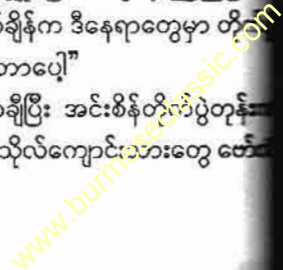
သန်လျင်မှာဆိုလျှင်တော့ အိမ်မှာ
ဖျော်သောက်လေ့ ရှိကြောင်း။ ဆရာကထော်
ဖျော်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို ဘယ်ဆိုင်မှာ
မမို့ကြောင်း ကြားလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်
ကလည်း လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တတ်သူ ဖြစ်
သောကြောင့် ဆရာနှင့်တွဲလို့ရပြီဆိုပြီး ဝမ်း
သာ မိပြန်သည်။

ကားပေါ်မှာ နေရာယူကြတော့ ဆရာ
နီကိုရံက ညားကာစနီးအသစ် စက်စက်
လေးကို ခေါ်လာသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်
တစ်တွဲထိုင်ကြသည်။ လက်ရည်ညီသောဆရာ
ချစ်ဦးညိုနှင့် ဆရာမောင်သစ်ဆင်းတို့က ထာ
တွဲ၊ ဒီတော့ ဆရာဘုန်းနှင့် ကျွန်တော်က ထာ
တွဲပေါ့။ ‘နားထောင်ဖို့သာပြင်ထား’ဟု ကို
ကိုယ်ကို အားပေးရသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်
သည်။

ကားစထွက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ဗီဒီယို
တစ်ကား စပြသည်။ မြန်မာကား ဖြစ်၏။
တော်တော် ညံ့သည်။ ကောင်းလျှင်လည်း
ကြည့်ဖြစ်မည် မထင်။ ဆရာက စကား
ပြောနေပြီ။ မင်္ဂလာခွဲတစ်ပိုက်က တောင်ကုန်း
ကလေးတွေ လျှိုမြောင်တွေကို ကြည့်ပြီး -

“ဟိုတစ်ချိန်က ဒီနေရာတွေမှာ တိုက်
တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့”

ဟု အစချီပြီး အင်းစိန်တိုက်ပွဲတုန်းက
ဆရာတို့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ ဖော်

ယာတပ်သားများအဖြစ် ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့
ကြပုံများကို ပြောပြသည်။ ဆရာသည် စစ်ကြီး
အတွင်းလည်း တပ်ထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေး
သည်။ တပ်သားသစ်များအဖြစ် ဝင်ရောက်ဖို့
ဆရာကထားသူများကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
က လာရောက် စစ်ဆေးသည်။ ဆရာရှေ့
ဆောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်က စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ဆယ့်ငါးနှစ်”

ဆိုတော့ ..

“ငယ်သေးတယ်၊ စာသင်ဦး”

ဟု ပြောသဖြင့် တပ်ထဲ မဝင်ဖြစ်ခဲ့ပုံကို
ဆည်း ပြောပြသည်။

* * *

ပျဉ်ပုံကြီးမှာ ညစာထမင်းစားကြသည်။
ဆရာက ငါးရဲ့ ခြောက်ဖုတ် မှာသည်။

“အိမ်မှာဆိုရင် သွေးတက်မှာစိုးလို့
ဆရာကို ငါးခြောက် သိပ်မကျွေးကြဘူး”

ဟု ဆရာကပြောပြီး ရယ်နေသည်။
ဆရာက ထွေထွေထူးထူး မရှိသော်လည်း
ဆက်ကြီးလာတော့ အစားအသောက် ဆင်
ခြင်ရတယ်ဟု ဆိုပြန်သည်။ (ပြောသာပြော
ဘယ်တောင်ပူ ရောက်လို့ ကောက်ညင်းချိတ်
ဆင်းနဲ့ ဘူးသီးကြော်၊ ငါးခြောက်ထောင်း
ဆက်တွေ ကျွေးတော့လည်း စားတာပါပဲ။)

ကားပြန်ထွက်တော့ ဆယ်နာရီကျော်ပြီ။
ဆရာဘယ်အကြောင်းအရာကိုများ ဆက်ပြော
မလဲလို့ နားထောင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားသည်။
ဆရာတွင် ဆရာက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ
မျက်စိမှိတ်ပြီး မိန်းနေးသည်။

ထမင်းစားပြီး ဗိုက်လေးသွားလို့လား။
ထားစီးရတာ ခရီးပန်းသွားလို့လား။ ကား
ဆီမှာ ပြနေသော နိုင်ငံခြားဇာတ်ကြမ်းကား
ကိုပဲ မျက်စိနောက်သွားလို့လား မသိ။

ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မှာဆိုလျှင်
တော်တော် ညဉ့်နက်မှ အိပ်တတ်သောကြောင့်
အကျင့်ပါပြီး အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေး။ ဆရာ့ကို
မေးစရာတွေ ရှိနေသေးသည်။ ဆရာနှင့်ပတ်
သက်လျှင် အများစုက ‘သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်
၍ခေါ်မည်ခိုင်’၊ ‘တပြည်သူမရွှေထား’၊ ‘သူ့ကျွန်
မခံပြီ’ စသော ဝတ္ထုကြီးတွေကိုသာ သတိရမိ
တတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာရေးသားပြီး
ရေနံသာစိုးလို့င် သီဆိုခဲ့သော ‘ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်
သရွေ့ဝယ်’ သီချင်းကို စိတ်ဝင်စားမိ၏။

ထိုသီချင်းသည် ရုတ်တရက် နားထောင်
ကြည့်လျှင် နွေဘွဲ့အလွမ်းသီချင်းဟု ထင်စရာ
ရှိ၏။ အမှန်မှာ မမြဲသော သင်္ခါရသဘောကို
နိမိတ်ပုံများဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
ဆရာစာ တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ ထို သီ
ချင်းမှာ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး သီချင်းတွေထဲ
က တစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ ‘နတ်သျှင်နောင်’ သီချင်းဟု
ဆိုလျှင် ပြည်လှဖေဆိုတာလောက် ဘယ်သူမှ
ကောင်းအောင်မဆိုနိုင်သလိုပင် ‘ကမ္ဘာ့ကုန်
ကျယ်သရွေ့ဝယ်’ ကိုလည်း ရေနံသာ စိုးလို့င်မှ
လွဲ၍ ဘယ်သူမှ ရင်ကို ထိုးဖောက် ထိခိုက်
အောင် မဆိုနိုင်ဟု ထင်၏။ သီချင်းစာသား
သံစဉ်၊ တီးလုံးနှင့် သီဆိုသူတို့ တစ်သားတည်း
ကျသော သီချင်း။

ထိုအကြောင်း ဆရာ့ကိုမေးမည်ဟု စဉ်း
စားထားခဲ့တာ။ အခုတော့ ဆရာ့က မျက်စိ

မှိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း 'ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်' သီချင်းကို စိတ်ထဲကသာ ညည်းနေမိ၏။

* * *

ဆရာသည် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာရေးအတော်ကောင်း နေဆဲဖြစ်၏။ ရောဂါထူးထူးထွေထွေ ရှိနေပုံ မပေါ်။ မြတ်စောညီနောင်ဘုရားသို့ သွားကြ သောအခါ ဆရာက တောင်ငူက စာပေသမား များနှင့်အတူ စကားတပြောပြော လျှောက် သွားရာ ကျွန်တော်တို့တောင် နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်ပုံလည်း မရ။ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း သူ့ဘာသာ ဂုဏ်ယူဟန် တူသည်။

ဘုရားက အပြန်လမ်းမှာ တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခချုပ် ဘဝက အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြသည်။ ပရိဗီမင် ဆေးပြားထုတ်လုပ် သည့် စပီဂူလင်းနားခေါ် စိမ်းပြာရေညှိကို အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒဋ္ဌာနမှ လေ့လာခဲ့ရာမှာ ပါဝင် ကူညီပုံများ၊ ယခု တောင်ကြီးတက္ကသိုလ် တည်ရှိရာမြေနေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့ပုံများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်၏။

နေ့လယ်ဘက် လက်ဖက်ရည်သောက် ချိန်မှာတော့ မောင့်မူပိုင်ရှင်ဇာတ်ကားအတွက် ဇာတ်ညွှန်းရေးပေးခဲ့ပုံ၊ ခုနောက်ပိုင်း ထိုဇာတ် ကားကို ပြန်ရိုက်ဖို့ စီစဉ်တော့လည်း ရိုက်ကူး သူများက ဆရာ့ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခဲ ထိုက်ထိုက်

တန်တန်ပေးကြပုံတို့ကို ပြောပြသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ မသိသေးသော ကိစ္စတစ်ခုကို လည်း ကြားရသည်။

'မောင့်မူပိုင်ရှင်' ဇာတ်ကား၏ ဇာတ်ထဲ သီချင်းဖြစ်သော 'မေတ္တာစေကျွန်' နှင့် ပတ် သက်သော ကိစ္စဖြစ်၏။ မူလတုန်းက ထိုသီ ချင်းကို မြန်မာသံစဉ်ဖြင့် သီဆိုခိုင်းဖို့ ဆရာက စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ နောက်မှ မင်းသားကော လိပ်ဂျင်နေဝင်းကိုယ်တိုင် သီဆိုမည်ဖြစ်သော ကြောင့် သူ့အသံနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ကျွန်တော် ခေါ်နိုင်ခြားသံစဉ်သို့ ဂီတမူကပြောင်းဆဲ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာက ထိုသီချင်းကို နေ့စိတ်ကူးထားသော မြန်မာသံစဉ်ဖြင့် ဆိုပြ သေးသည်။ ပရိသတ်တွေထဲက မေတ္တာစေ ကျွန်သီချင်းကို မြန်မာသံနှင့် နားထောင် တာ ကျွန်တော်တို့လူစုသာ ရှိလိမ့်မည် ဆို၏။

ညဘက်ဟောပြောပွဲစတင်ချိန်က နည်းနည်းနောက်ကျသွားသည်။ ဟောပြောဆဲ စာရေးဆရာက ငါးယောက်တောင်၊ ရာသီ တုက အတော်အေးသဖြင့် ဆရာ့ကို သိပ်ညွှန် တဲ့အထိ မနေစေချင်။ သူ့ကို စောစောပြော ပြီး ပြန်အနားယူခိုင်းလို့မဖြစ်။ ဟောပြော ထုံးစံအရ အဓိကပုဂ္ဂိုလ်က နောက်ဆုံးမှပြော ပြီး ပွဲသိမ်းရသည်။ ဒီပွဲက ဆရာပွဲဖြစ်၏။ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျန်လေးယောက်တို့ ပင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဟောပြောချိန် များကို ချို့ပစ်လိုက်မည်။ ဆရာ့အတွက် အား ပါးရပြောနိုင်ဖို့ အချိန်လုံလောက်စွာရအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဒါကို ဆရာက နှစ် နှစ် ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အားနာစကားဆိုခဲ့ သည်။

ဆရာသည် ပညာတတ်၊ ပညာရှိ စာရေး ဆရာကြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဟောပြောရာ ပညာတတ်၊ ပညာရှင်ဆန်သော အမူအရာ

www.burmeseclassic.com

ခရီးကို စကားလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ
နက်နဲသော အနုပညာသဘောကို လူ
နားလည်အောင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပြော
တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ အရွန်းဖောက်လိုက်
ပရိသတ်တွေ မပြောနဲ့ ကျွန်တော်
နားထောင်လို့မဝအောင် စွဲငြိသွား
သည်။

* * *

အပြန်ခရီးမှာကျတော့ ဆရာသည် ခရီး
သွားသောကြောင့် ထင်သည်။ စကားသိပ်
ပြောတော့။ ကားပေါ်မှာမှန်းပြီး လိုက်ပါလာ
သည်။ ကျွန်တော်လည်း 'ကမ္ဘာကုန်ကျယ်
ဝယ်' သီချင်းအကြောင်းကို အပြန်ကျမှ
အယ်စိတ်ကူးခဲ့တာ၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
မှာ စိုးသဖြင့် မမေးဖြစ်တော့။ နောက်
ခါဆိုမှ မေးတော့မည်ဟု တေးထားလိုက်
သည်။ (အဲဒီတုန်းက မေးလိုက်ရကောင်းသား
နှောင်ကျမှ နှမြောတသစွာ တွေးမိ၏။)

စကားပြောလို့ မရသောအခါ ဟိုဟိုဒီဒီ
ဆွေးနေလိုက်သည်။ နေမြင့်လာတော့ ဆရာ
နတ်နာပေါ်ကို နေရောင်ထိုးကျလာသည်။
ဆိုကြောင့် ကားပြတင်းမှန်က လိုက်ကာကို
ဆွဲစေပေးရင်း ဆရာကို တစေ့တစောင်းကြည့်
ထိုင်မိ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်
ထောက်နှင့် တူသလိုလိုထင်မြင်လာမိသည်။

ဘဲမြီးဆန်ဆန် ခပ်ပါးပါး ဆံပင်ပုံစံ၊
အသားညိုသယောင်ယောင်၊ ပိန်ပိန်သွယ်
သွယ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ ပေါ်လွင် ထင်
ရှားသောနှာတံ၊ ပီရီသောနှုတ်ခမ်းများ။ ဟာ..
အဖေနဲ့ တော်တော်ဆင်တာပါလား။ အထူးသ
ဖြင့် ရှည်လျားကြီးခိုင်သောလက်ချောင်းများ
သည် ကျွန်တော်တို့အဖေ(ဦးသာဓု)၏ လက်
ချောင်းများနဲ့ တထေရာတည်း။ ဒါကြောင့်
သည်း အနားမှာ နေရတာ နွေးနွေးထွေးထွေး
ရှိတယ်လို့ ခံစားရတာကိုး။

(ဆရာမြသန်းတင့်ကိုလည်း မျက်နှာကျ
ပုံ အနေအထား အဖေနှင့်ဆင်သည်ဟု ထင်ခဲ့
ဖူးသည်။ အဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း
ညိုညိုပိန်ပိန် စာရေးဆရာကြီးတွေကို အဖေနဲ့
တူတယ် ထင်မိသော အစွဲအလမ်းမျိုး ဝင်နေ
တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ပြောရင်းဆို
ရင်း ဆရာစိန်ခင်မောင်ရီကိုလည်း သတ်ရ
မိပြန်၏။)

ဆရာက လူကြီးရယ်လို့ အခွင့်အရေး ပို
ယူတတ်သူမဟုတ်။ သားတပည့်အရွယ်တွေဆို
ပြီး အထက်စီးက ဆက်ဆံခြင်း မရှိ။ သူ့အယူ
အဆကို ပြောရာမှာလည်း လက်ခံရမည်ဟု
မတိုက်တွန်း။ ဆရာကတော့ ဒီလိုထင်တယ်
ဟူ၍သာ ပြောတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာနှင့်စကားပြောလို့
မဝသေး။ တောင်ငူဟောပြောပွဲက ပြန်လာပြီး
နောက် ဆရာ့ဆီ တစ်ခေါက်လောက်သွားပြီး
စကားပြောရအောင်ဟု နီကိုရ်နှင့် ကျွန်တော်
တိုင်ပင်ထားကြသည်။ ဆရာ့ဆီသွားလျှင် စား
စရာတစ်ခုခု ဝယ်သွားမည်။ ဆရာက အိန္ဒိယ
အစားအစာမျိုး ကြိုက်တတ်လိမ့်မည် ထင်
သည်။ ကီမားပလာတာ၊ ဒန်ပေါက်၊ ပူရီ တစ်
မျိုးမျိုး ဝယ်သွားမည်။ ပြီးတော့ ဆရာကတော်
ဖျော်တိုက်သော လက်ဖက်ရည်ကို ကပ်
သောက်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ (ဆရာက
အိန္ဒိယအစားအစာ တကယ် ကြိုက် မကြိုက်
တော့မသိ။ ကျွန်တော့် အဖေ ကြိုက်တတ်သ
ဖြင့် ဆရာလည်း ကြိုက်မှာပဲ ထင်မိခြင်းဖြစ်
၏။)

သို့ရာတွင် နီကိုရ်က မအားတာနဲ့ ကျွန်
တော်က အဆင်သင့်မဖြစ်တာနဲ့ပဲ တော်တော်
နှင့် မသွားဖြစ်။ တကယ်သွားဖြစ်ပြီဆိုတော့
ဆရာ့အိမ်ကိုမဟုတ် ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဦးစီးရုံး
ကြီး။

ဆရာ ဆေးရုံတက်နေရသဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ ဆရာ့ကို အထူးခန်းမှာထားပေးသဖြင့် ကျေနပ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ဧည့်သည်တွေက များလွန်းသည်။ ဒီလိုအခန်းမျိုးမှာက လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် ထက် ပိုမရှိသင့်။ သို့တိုင်အောင် ဆရာ့ကို တွေ့ချင်သူ တွေက အလှည့်ကျသာ ခွင့်ပြုမည် ဆိုလျှင် ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ဖို့ တစ်နာရီ လောက် စောင့်ကောင်းစောင့်ရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ အခန်းထဲမှာ လူများနေသဖြင့် ရှင်းမှဝင်တော့မည်ဆိုပြီး မှန်တံခါးအပြင်ဘက်မှာပင် ရပ်နေလိုက်သည်။ စာပေသမားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပြီး လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် ဝင်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ လူများလွန်းသဖြင့် လေအေးစက်တောင် မနိုင်တော့ဘဲ အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေသည်။ ဆရာ့ကို ယပ်ခပ်ပေးနေရသည်။

ဆရာ့ကျောကုန်းကို နဲ့သာဖြူလား၊ ကရမက်လား မသိ။ လိမ်းပေးနေတာ တွေရသည်။ ဆရာ့ကျောကုန်း ဝိနိဝိနလေးကလည်း အဖေနဲ့ တူလိုက်တာဟု အရေးထဲမှာ တွေးမိပြန်သည်။ ဆရာက စကား သိပ်မပြော။ မျက်စိ မှိတ်ပြီး မှိန်းနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးလိုသဖြင့် ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ လှုံ့နေသောဆရာ့ကို ကြည့်ရင်း-

“အဖေနဲ့ တူလိုက်တာ...”

ဟု လွတ်ခနဲ ပြောမိ၏။

ဆရာ့သားကို ကျော်ဇင်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဝိုင်းဝိုင်းက-

“ဆရာဦးသာခုဆုံးတော့ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ခုနစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ...”

ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တော့ သူ ခေတ္တမျှ ဝိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ

“ဖေဖေလည်း ခုနစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲမှာပဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ စိုးရိမ်နေသော လေသံမှန်း သိသာ၏။

* * *

သိပ်မကြာခင် ဆရာဆုံးကြောင်း တောင်း ကြားရသည်။

ဆရာ ဈာပနသည် စည်ကားလှ၏။ အနုပညာနယ်၊ ပညာရေးနယ်ပယ် စသော ဆရာကျင်လည်ခဲ့ရာ အသိုင်းအဝိုင်းမှ အားထပ်လိုလို လာရောက် ဂါရဝပြုကြသည်။ ပြီးတော့ သူပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော ကံ့ကော်ပွင့်များ၊ စိပန်းပြာများ၊ ချယ်ရီပန်းများ၊ မယ်ဇယ်ပွင့်များနှင့် စွယ်တော်ရွက်များ ငိုကြွေးကြသည်။

ရက်လည်တဲ့နေ့ကျတော့ သန်လျင်ဆရာအိမ်မှာ ကိုကျော်ဇင်နှင့် အချိန်အတော်ကြာအောင် စကားပြောဖြစ်၏။ ဆရာသည် ဝိပဿနာတရားရှုမှတ်နေရင်းက နေ့ညများ ညင်သာစွာ စွန့်ခွာသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြား သိရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသည်။

ဆရာ၏နောက်ဆုံးအချိန်သည် ဆရာဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းခန်းတွေလိုပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညက်ညက်ညောညောရှိပြီး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ဖြစ်၏။ ထို့အတူ ကျန်ရစ်သူတွေအဖို့လည်း ဆရာ၏ ‘ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်’ သီချင်းထဲလို...

“လွမ်းမောသိကရီ...မေ့မရလေပြီ”

လွမ်းတေးကိုပင် သူ့သီချင်း (တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် အမှတ်တရစာအုပ်)

thb
131019

ဒါဝေယျာနိဒ္ဒယျာ မင်းလူ

ကျွန်တော်သည် အတွေးသစ်ဂျာနယ်မှာ
တစ်နှစ်တစ်ပုဒ်လောက်သာ ရေးဖြစ်ပါသည်။
အကြောင့်လည်း အတွေးသစ်ဂျာနယ်သည်
အိန္ဒိယ အောင်မြင်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆ
ပါသည်။

မင်းလူ

စာဖတ်ပရိသတ် လူငယ်တွေကို ညွှန်း
ဆရာလေးရှိသဖြင့် ဆရာစိုးမြင့်လတ်ရေးသား
ပြုစုသည့် 'သမိုင်းဇာတ်ဆောင် လူ့ဘောင်
ဇာတ်လမ်း' ဆိုသော စာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ်
ပြန်ဝတ်သည်။

စာအုပ်က ဆိုက်သေးသေး၊ စာမျက်နှာ
၁၆၀ ကျော်လောက်ပဲ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထို
စာအုပ်ထဲမှာ နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးခြောက်ဆယ်ခန့် ပါဝင်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ဆရာတို့၏ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်တွေ၊ မှတ်
တမ်းပွယ် အဆိုအမိန့်တွေကို တိုတိုရှင်းရှင်း
ဆိုထိမိမိ ရေးသားထားသည်။

သူတို့အကြောင်းကို သိချင်လို့ တမင်
ထိတ်ရှာလျှင် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးတွေ၊

စွယ်စုံကျမ်းကြီးတွေကို မွှေနှောက် လှန်လှောရ
မည် ဖြစ်၏။ ခုတော့ နာရီအနည်းငယ်လောက်
အချိန်ပေးရုံဖြင့် တီးမခေါက်မိလောက်တော့
ရှိနိုင်သည်။ စာဖတ်ဖို့ အချိန်များများ မပေးနိုင်
သူများအတွက် အထောက်အကူ ပြုနိုင်သော
စာအုပ်ငယ်လေးပင် ဖြစ်၏။ ဗဟုသုတဖြစ်
စရာတွေ၊ သင်ခန်းစာယူစရာတွေ၊ တွေးတော
ဆင်ခြင်စရာတွေသာမက ပြီးစရာလေးတွေ
တောင်ပါသေးသည်။

ဥပမာ ... ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် စာ
ရေးဆရာကြီး မတ်တွန်းသည် အိမ်နီးချင်းတစ်
ဦးဆီမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် သွားငှားသည်။

“ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေကို ဖတ်ချင်ရင်
ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ ထိုင်ဖတ်ပါ။ အပြင်ကိုမငှား
ပါဘူး။ ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ စည်းကမ်းပါ” ဟု
ပြောသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ထိုအိမ်
နီးချင်းက မတ်တွန်းဆီမှာ မြက်ရိတ်ဓားလာ
ငှားသည်။ ထိုအခါ မတ်တွန်းက ဓားကိုသုတ်
ပေးလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော့်ရဲ့စားကလည်း အပြင်ကို မ
ရှားပါဘူး။ ခင်ဗျားမြက်ရိတ်ချင်ရင် ကျွန်တော့်
ခြံဝင်းထဲမှာပဲ ရိတ်ပါ။ ဒါ ... ကျွန်တော့်ရဲ့
စည်းကမ်းပါ” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

နောက်တစ်ပုဒ်ကတော့ -

တစ်ချိန်က အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့
ပြီး မြေထဲပင်လယ်နှင့် ဘော်လကန်ဒေသမှ
သည် အိန္ဒိယပြည်အထိ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်
အုပ်စိုးခဲ့သည့် မက်ဆီဒိုးနီးယားဘုရင် မဟာ
အလက်ဇန်းဒါးသည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက
တည်းက စစ်သွေးစစ်မာန်ရှိနေခဲ့သူဖြစ်၏။
စစ်ပွဲနိုင်ပြီး ပြန်လာသောဖခင်ကိုကြည့်၍
သူ့မိခင်ကို သူက ဒီလိုပြောသတဲ့...။

“အဖေတစ်ယောက် ခုလို စစ်ပွဲတွေနိုင်
ပြီးရင်းနိုင်နေရင် သားအလှည့်ကျတော့ နိုင်ဖို့
စစ်ပွဲတွေ ကျန်မှကျန်ပါတော့မလား”

အောင်ပွဲအတွက်ဆိုရင် အဖေကိုတောင်
မနာလိုဖြစ်တတ်တဲ့ စစ်ဘုရင်တွေရဲ့ အတော
မသတ်နိုင်တဲ့လောဘလို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပါ
ပဲ။

* * * *

ဒီအကြောင်းတွေကို ဖတ်ကြည့်ပြီး
နောက် ကျွန်တော်ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့တာလေး
တွေ သွားသတိရမိ၏။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် သူ၏အရိုက်
အရာကို မြေးဖြစ်သူ အလောင်းစည်သူအား
ပေး၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း
မျိုးမဟုတ်။ ထီးနန်းကို တစ်ခါတည်း လွှဲအပ်
ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အလောင်း
စည်သူက ငယ်လှသေးသည်။ ကလေးအရွယ်
ပဲ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်စစ်သားမင်း
ကြီးက -

“ငါ့မြေး၏ နန်းကို ငါ စောင့်၏”

ဟုပြောပြီး အလောင်းစည်သူ၏ ကိုယ်
စားသဖွယ် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ပေးခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

အလောင်းစည်သူ မွေးပေါက်စအရွယ်
တုန်းက သူငိုပြီဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ ချောလို့မ
ချိုပိုးချောမြူလို့လည်း မရ။ ကစားစရာပြန်
လည်း မရ။ သီချင်းဆိုပြု၊ ကခုန်ပြလို့လည်း
မရ။ ထိုအခါ သံတော်ဆင့်တစ်ဦးက ...

“အရှင်မင်းကြီး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်တော်
သော နိုင်ငံ၏ အကျယ်အဝန်းမှာ အရှေ့ပို
သော် သံလွင်မြစ်မှသည် ကမ္ဘောဇအထိ၊ အ
နောက်သို့လားသော် ဓညဝတီတောင်ထိ
ခုနစ်ခရိုင်အထိ၊ မြောက်သို့လားသော် ဇင်
မော် ကောင်းတုံမှသည် ဂန္ဓာလရာဇ်နယ်ထိ
အထိ၊ တောင်သို့လားသော် မြိတ်၊ ထားဝယ်
မှသည် သလင်အကျေအထိ ရှိပါသည်ဘုရား
ဟုအော်ဟစ်လျှောက်ထားတော့မှ အ
တိတ်သည်ဟု ဆို၏။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် မွေး
တည်းက ဘုန်းကံကြီးသူဖြစ်၏။ ဘိုးတော်
ကျန်စစ်သားမင်းကြီး စည်းရုံးသိမ်းပိုက်ခဲ့သော
နိုင်ငံတော်ကြီးကို အဆင်သင့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်
ရုံပင်ဖြစ်၏။ စစ်ပွဲတွေကလည်း ကြီးကြီးမား
မားတိုက်စရာ မလို။ သူ့အရှိန်အဝါကို မြို့
အလိုအလျောက် အညံ့ခံ ခိုဝင်လာကြသည့်
ချည်း ဖြစ်၏။ (သူကလည်း ဘိုးတော်က
တိုက်စရာ စစ်ပွဲတွေ ချန်မထားခဲ့ရကောင်
လားဟု အပြစ်တင်ခြင်းမျိုးလည်း မရှိ။)

အလောင်းစည်သူသည် အသက်လည်း
အလွန်ရှည်သည်။ ထိုအချက်ကပင် သူ့ကို
ဆိုးစေခဲ့ပြန်သည်။ သူ၏သားတော် နန်း
သည် ရှင်ဘုရင် သိပ်လုပ်ချင်နေသူ ဖြစ်၏။
ခမည်းတော်ကလည်း နတ်ရွာမစ်သေးသဖြင့်
စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်တော့။

ထို့ကြောင့် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး
နာမကျန်းဖြစ်နေစဉ်တွင်

“ခမည်းတော်ကို ငါတစ်ယောက်တည်း

...သည်။ ဘယ်သူမှအနားမလာကြနှင့်...”
ဆိုပြီး အကုန် နှင်ထုတ်သည်။ နှစ်
...တည်းကျန်တော့မှ အားနည်းချည့်နဲ့
...သာ ဖခမည်းတော်၏မျက်နှာကို ခေါင်း
...နှင့်မိသတ်ပြီး ဘုရင်တက်လုပ်သည်။ ထို
...ရပ်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အမျက်စောင်
...ကြီးလှသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပြည်
...ထုက သူ့ကို မကြည်ညိုကြ။ နောက်ဆုံး
...သီဟိုဠ်ကျွန်းသားများ၏ လာရောက်လုပ်
...တတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသောကြောင့်
...သားကျမင်းဟု နာမည်ဆိုးတွင် သွားခဲ့
...၏။

* * * *

ဖခင်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး နန်းတက်သူများ
...နရသူသည် ပထမဆုံးတော့ မဟုတ်။ သူ
...မှာ အဇာတသတ်ရှိသည်။ သူက ပိုတောင်
...သေးသည်။ နရသူလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်
...တာမဟုတ်။ ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်း
...ကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချပြီး အမျိုးမျိုး
...ဆဲသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အဇာတသတ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက
...တတ်ပြခဲ့သူဖြစ်၏။ ကလေးဘဝတစ်နေ့တွင်
...သာရမင်းကြီးနှင့်အတူ သူဌေးကြီးတစ်ဦး
...သို့ သွားရောက်လည်ပတ်သည်။ သူဌေး
...၏အိမ်သည် နန်းတော်ထက်တောင် ပို၍
...ကျယ်ခမ်းနားနေတာတွေတော့ အဇာတ
...သတ်က ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို မေးသည်။

“ခမည်းတော်ဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက်
...သူဌေးကြီးလောက် အဘယ်ကြောင့် မချမ်းသာ
...သလဲ”

မင်းကြီးက -
“ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ပြည်သူပြည်သားတွေ
...ကိုယ်စား တိုင်းပြည်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်
...ရှောက်ရသူသာ ဖြစ်တယ်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ
...ကို ခံစားသူမဟုတ်”

ဟုဆုံးမသည်။ အဇာတသတ်ကတော့
မကျေနပ်။ ရှင်ဘုရင်ထက် ဘယ်သူကမှ ပို၍
ချမ်းသာခွင့်မရှိဟု ယူဆသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
လည်း သူရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာသောအခါ သူ
ဌေးကြီး၏အိမ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်လေတော့
သည်။ ဒါတွင်မက သူဌေးကြီး၏လက်မှာဝတ်
ထားသော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကြီးကိုပါ တောင်း
သည်။ သူဌေးကြီးက လက်ကိုဆန့် တန်းပေးပြီး
ကိုယ်တော်တိုင် ချွတ်ယူပါဟုပြောသည်။

အဇာတသတ်က အတင်းဆွဲချွတ်ရာ
ကျပ်နေသဖြင့် မရဘဲဖြစ်နေ၏။ စိတ်မရှည်
တော့ဘဲ လက်ချောင်းကို ဓားဖြင့်ခုတ်ဖြတ်ယူ
မည်ပြုတော့မှ သူဌေးကြီးက ..

“မင်းကြီး ခဏနေပါဦး”

ဆိုပြီး သူကိုယ်တိုင်ချွတ်ပေးတော့မှ အ
သာအယာ ကျွတ်ပါလာသည်။ သူတစ်ပါး
ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပိုင်ရှင်၏ အလိုဆန္ဒမပါဘဲ လု
ယူရန် မသင့်ကြောင်း သူဌေးကြီးက သက်ကြီး
ဝါကြီးပီပီ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ဆုံးမလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

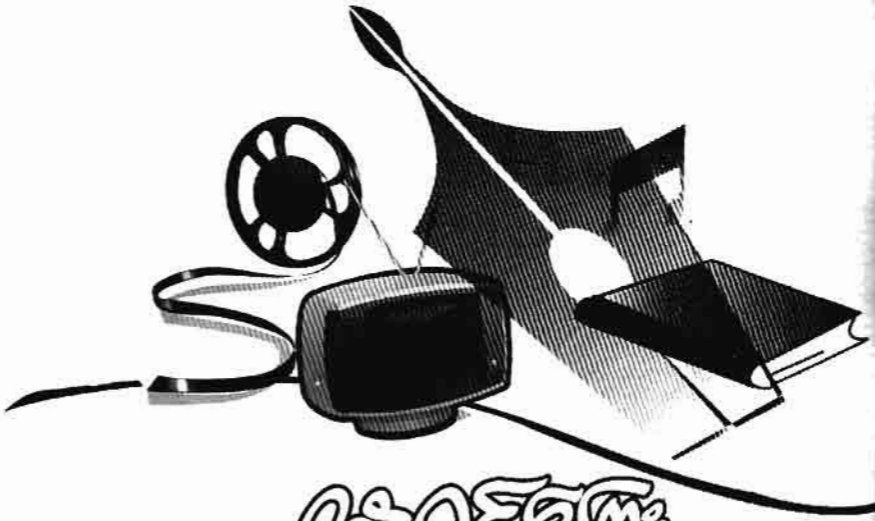
အဇာတသတ်ငယ်ငယ်က ညအိပ်လျှင်
ခြေထောက်ကို ကွေးပြီး အိပ်လေ့ရှိ၏။ ဒါကို
မြင်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက -

“သားတော် ဘာကြောင့် ကွေးပြီးအိပ်ရ
သလဲ၊ ခြေထောက်ကို ဆန့်ပြီး အိပ်မှပေါ့” ဟု
ပြောသောအခါ အဇာတသတ်က -

“သားတော်ရဲ့ခြေထောက်ကို ဆန့်ပြီး
အိပ်ရလောက်အောင် ခမည်းတော်ရဲ့ နိုင်ငံက
ဘယ်လောက်ကျယ်လို့လဲ” လို့ ပြန်မေးသတဲ့။

ကမ္ဘာကြီးကို လှမ်းမိုးခြယ်လှယ်နေသော
မဟာအင်အားကြီးနိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်ကြီး
တွေ ညကျလျှင် ဘယ်လိုအိပ်ကြသလဲဆိုတာ
သုတေသနလုပ်ကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ထင်
၏။

အတွေးသစ်ဂျာနယ် (အမှတ်စဉ် ၅၁၁ ဖြည့်)။

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း မင်းလူ

ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာလည်းဖြစ်၊ တစ်ခါတလေ ဇာတ်ညွှန်းလေး ဘာလေးလည်းရေး၊ ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်း ထဲကလူလည်း ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ အနုပညာလောကနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းတွေကို မေးမြန်းစူးစမ်းခံရတာမျိုး ရှိ၏။ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသတင်းဆိုလျှင် ‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’ ဟု ချက်ချင်းဝန်ခံနိုင်သော်လည်း မသတိစရာသတင်း မျိုးကျ လျှင် ‘ကောလာဟလတွေပါဗျာ’ ဟု ငြင်းတန် ငြင်းရသည်။ သတင်းအတော်ကလေး ခိုင်မာနေတဲ့အခါကျတော့ တုံ့ပြန် ဖို့ခက်သည်။ ပြောရခက်သားကလားဗျာ။ ‘လူတွေကလည်း ဒါမျိုးဆို ချဲ့ကားချင်ကြတာကိုး’ဟု မရေမရာ ဖြောင့်ကွယ် ကွယ်ရသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်အဓိက ပြောချင်တာက ဒီ အကြောင်းတွေမဟုတ်။ စာမူခ (ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းခ) ကိစ္စ သာ ဖြစ်၏။ ကွယ်လွန်လေပြီးသော စာရေးဆရာကြီးတချို့၏ မိသားစုများသည် အနုပညာလောကနှင့် အဆက်ပြတ်နေ ကြပြီ။ တချို့ဆိုလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်က ကြားတောင် မကြားဖူးတော့။ စာပေလောက ကတောင် မေ့လျော့နေခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဒီလိုဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ၏ ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ်ကို ခုနေခါကျမှ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့လား
အသိသောအခါ အနုပညာကြေး ဘယ်လောက်
အောင်ရမှန်းမသိ။ တချို့လည်းပေးသလောက်
ကျေနပ်လိုက်ရသည်။ နည်းနည်း ကြားဖူး
အသိ ရှိသူမျိုးကတော့ နီးစပ်ရာမှာ မေးမြန်း
အစဉ်ကြည့်ကြသည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကျွန်တော့်
အဆရာကလားသောအခါ အကြံပေးရတာ အ
ဆင်မလွယ်လှ။

ဗီဒီယိုရိုက်မှာလား၊ ဗီဒီယိုလား၊ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားကြီးလား၊ နှုန်းချင်းမတူ။ ပြီးတော့
ကုန်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီးက ဘယ်လောက်
အောင်ကြီးခဲ့သလဲ။ အခုရိုက်မယ့်ဝတ္ထုကကော
ဘယ်လောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သလဲ။
အတော့ကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားရသည်။ တ
ကယ်တော့ ဟိုတစ်ချိန်က ဘယ်လောက်ပဲ
အောင်ကြီးကြီး အခုဟာက ငါးရက်နဲ့ အပြီးရိုက်
မယ့် ဗီဒီယိုဇာတ်ကား ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေ
ဇာတ်တာ။ ဒါမှမဟုတ် ငွေအမြောက်အမြား
အကုန်ခံပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ရိုက်ကူးမည့်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုလား၊ တိုင်ပင်တဲ့အခါ
အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ခက်သည်။ တချို့ကျန်ရစ်
သူ မိသားစုတွေက စီးပွားရေး အခြေအနေ
အထားလား။ လုံးဝမျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေ
ချိန်မှာ ဒီလိုအခွင့်အရေးပေါ်လာတာ ထိ
အသေးစားလေး ပေါက်သလိုပဲ မဟုတ်လား။
အထားတာ များသွားလို့ တစ်ဖက်က နောက်
ခြေ ဆုတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ကြရှာသည်။ အ
ကယ် မဖြစ်ခဲ့လျှင် ကိုယ့်ပယောဂ မကင်းသလို
ဖြစ်မည်။ 'အဲဒီငွေရရင် ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး
အညှိမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ ခုတော့...' ဆို
တာမျိုး ဖြစ်လာလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတော့
မည်။ သူတို့အဖြစ်က ခုလို လာဝယ်ဖော်ရတာ
အတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦး မလိုပဲကိုး။

ထို့ကြောင့် အလယ်အလတ် ဈေးလောက်
မှန်းပြီး အကြံပေးရသည်။ 'အဲဒီလောက်တော့
တောင်းကြည့်ပေါ့။ လျှော့ချင်လည်း ကြီးကြီး
တို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သဘောပါပဲ' ဟု မယုတ်မလွန်
ပြောရ၏။

ကိုယ်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ အများဆုံး
ရစေချင်တာပေါ့။

ခုခေတ် စူပါစာရေးဆရာတွေ ရသ
လောက် ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါ
တောင်မှ ခုချိန်မှာ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတွေ
ရတဲ့ဝတ္ထုခက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးတစ်ကား
လုံး ကုန်ကျစရိတ်ရဲ့ တစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်
ပဲ ရှိသည်။ နှစ်ရာခိုင်နှုန်းနီးပါး ရလိုက်တဲ့
စာရေးဆရာဆိုလျှင် ပြောစမှတ်တောင်ဖြစ်ရ
သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကွယ်လွန်လေပြီး
သော စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ ဝတ္ထုတွေဆို
လျှင် ဂန္ထဝင်ကြေးအဖြစ် ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ရစေချင်သည်။ ဇာတ်ကားအောင်မြင်လို့ ဝင်
ငွေကောင်းလျှင် ဆုကြေး ထပ်ပေးလျှင်ကောင်း
မည်။ တကယ်လို့များ ထိုဇာတ်ကားတွင် ပါ
ဝင်သော စူပါမင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ အကယ်
အစီရဲ့လျှင် မူရင်းစာရေးဆရာကြီးရဲ့ မိသားစုကို
ပူဇော်ဂုဏ်ပြုသင့်သည်။

များများ မဟုတ်ပါ။ လီဗိုင်းစံဂျင်း
ဘောင်းဘီ တစ်ထည်စာလောက်။ အကယ်အစီ
ပွဲမှာ စီးခဲ့သော ဖန်ခြေနင်းတစ်ရန်ဖိုးလောက်
ဆိုလျှင်တောင် ကျေနပ်စရာပါပဲ။ (ပြောရင်းနဲ့
ဝမ်းနည်းလာပြီ။)

ဒီအကြောင်းတွေ လျှောက်တွေးနေရင်းက
သူငယ်ချင်းမင်းနန်းစည် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)
လက်ဆောင်ပေးထားသော မြတ်ပန်းဝတ်ရည်
ရုပ်ရှင်စာစောင်လေးကို သတိတရဖြင့် ပြန်ရှာ
ပြီး လှန်ကြည့်မိ၏။ ထိုစာစောင်လေးထဲမှာ
၁၉၅၅ ခုနှစ်က ရိုက်ကူးသော 'ဘဝသံသရာ'

ဇာတ်ကားအတွက် မန္တလေးရုပ်ရှင်မှ ချီးမြှင့်
ခဲ့သော အနုပညာကြေးစာရင်းကလေးပါသည်။
ဗုရင်းအတိုင်း ကူးယူ ဖော်ပြလိုက်ပါ
သည်။

ဦးသုခ

ဇာတ်ညွှန်းနှင့်ဒါရိုက်တာအတွက်၁၅၀၀၀/-
ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခ ၅၀၀၀/-
ကုမ္ပဏီမှပေးဆုငွေ ၅၀၀၀/-
စုစုပေါင်းရငွေ ၂၅၀၀၀/-

မေသစ်

ဇာတ်ကားရိုက်ခတွက် ၁၂၅၀၀/-
ကုမ္ပဏီပေးဆုငွေ ၄၀၀၀/-
၃၀၀/-ကျလစဉ်အပိုပေး ၃၆၀၀/-
စုစုပေါင်းရငွေ ၂၀၁၀၀/-

ဇေယျ

ဇာတ်ကားရိုက်ခတွက် ၇၅၀၀/-
ကုမ္ပဏီပေးဆုငွေ ၂၅၀၀/-
၃၀၀/-ကျ လစဉ်ပေးငွေ ၃၆၀၀/-
စုစုပေါင်းရငွေ ၁၃၆၀၀/-

အေးကြူ

ဇာတ်ကားရိုက်ခတွက် ၅၀၀၀/-
ကုမ္ပဏီပေးဆုငွေ ၂၀၀၀/-
၃၀၀/-ကျလစဉ်ပေးငွေ ၃၀၀၀/-
စုစုပေါင်းရငွေ ၁၀၀၀၀/-

ဒေါ်ကြမ်းစိန်

စုစုပေါင်းရငွေ ၃၀၀၀/-

အထက်အဆိုပါစာရင်းကိုကြည့်လျှင်
ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ ဒါရိုက်တာဖြစ်သော ဆရာ
ဦးသုခက အနုပညာကြေးအများဆုံးရကြောင်း
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကြားဖူးနားဝနဲ့ ပြောရလျှင်
မာစီဒီးကား အသစ်စက်စက်တစ်စင်းမှ လေး
သောင်းပေးရသောကာလမှာ ဆရာဦးသုခရရှိ
သော ကျပ်နှစ်သောင်းငါးထောင်ဆိုတာ စဉ်း
စားသာကြည့်တော့။ ရွှေဝယ်မယ်ဆိုလျှင် တစ်

ပိသာလောက် ရသတဲ့။ ခုခေတ်ရွှေဈေး
ကြည့်လျှင် သိန်းခြောက်ရာနီးပါးပဲ။

(ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ မောင်ဝတ္ထုတို့၊ ဦး
တို့၊ မောင်မျိုးမင်းတို့၊ မိုက်တီးတို့။)

စာရင်းထဲမှာ အနည်းဆုံးရသော
ပို့ဇာတ်ရုံ ဒေါ်ကြမ်းစိန်ပင်လျှင် အထက်
တိုင်းတွက်လျှင် ကာလတန်ဖိုး သိန်းခုနစ်
လောက်ရလေသည်။

(ဝမ်းနည်းပါတယ်အရိုင်း၊ ဆော်
ကင်းကောင်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး ငှက်
ကြော်၊ ခံစားရပါတယ် ဗေလုဝ။)

ဒါတွင်မကသေး။ ကြိုတုန်းပြောရဦး
ထိုစဉ်ကာလက နာမည်ကြီး
ဆရာများဖြစ်ကြသော ဆရာတင့်တယ်၊
သန်းဆွေ၊ ဆရာသော်တာဆွေ၊ ဆရာ
ကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းက ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အ
စာမူခ သုံးရာကျပ်ပေးသတဲ့။ ပေဖူးလွှာ
ကဆိုလျှင် ဆရာသော်တာဆွေကို ဘုရား
လုံးလက်ဆောင်ပေးသေးသတဲ့။ ရွှေတစ်
သားမက ဝယ်နိုင်လောက်သောငွေပဲ။

ကဲလေ ... မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို တစ်ပု
တွက်စာမူခငွေ ခြောက်သိန်းအထက်မှာ
ဆိုတာ မယုံဘူးဆိုရင်လည်း အဲဒီစာရေး
ကြီးတွေ နောက်ကိုသာ လိုက်ပြီး မေးကြ
ပေတော့။

(ကြေကွဲရပါတယ်အကြည်)

Bi Weekly Eleven ဂုဏ်
မတ်လ၊ ၂

မိမိတို့
အိမ်ထောင်ရေး
မင်းလှ

ပယ်မယား တစ်ယောက်သောကား

မင်းလူ

ခေါင်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အရင်ဆုံး ရှင်းပြဖို့ လိုပါလိမ့် မည်။ ပုဂံခေတ် ကျန်စစ်မင်း ကြီးနှင့် ဦးဆောက်ပန်းမိ ဖုရားတို့၏သားတော် ရာဇကျ မာရ် ရေးထိုးခဲ့သော ကျောက် စာတွင်

ထိုမင်း၏ပယ်မယားတစ် ယောက်သောကား 'တြီလော ကဝဋ်သကာဒေဝီ' မည်၏။

ဟုပါရှိလေသည်။ 'ပယ်မ ယား' ဆိုသည်မှာ ပယ်ထား သောမယား၊ အပယ်ခံမယား ဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ ပုဂံ ခေတ်က သုံးနှုန်းသော 'ပယ်' စကားမှာ 'ပိယ' မှ ဆင်းသက် လာခြင်းဖြစ်၏။ 'ချစ်လှစွာ သော၊ မြတ်နိုးအပ်စွာသော' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ထို့ ကြောင့် ပယ်မယားဟူသည် ချစ်ခင် မြတ်နိုးလှစွာသော မယားဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်၏။ ခုခေတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် 'ချစ်ဇနီး' ပင်တည်း။

*

အတို့ကျွန်၏ ပယ်မယား တစ်ယောက်သောကား လေး

မေ မည်၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်းတန်းက တစ်ခန်းထဲ အတူတက်ခဲ့ကြသော သူငယ် ချင်းဖြစ်၏။ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ထိပ် ပုတ် ခေါင်းပုတ်လုပ်ရလောက် အောင် ရင်းနှီးခဲ့တာတော့ မ ဟုတ်။ ကျွန်တော်က အတန်း ဖော် မိန်းကလေးတွေနှင့် ရော ရောနှောနှော နေတတ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် မေးထူး ခေါ်ပြောလောက်သာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူက ရှေ့ဆုံးတန်း လက်ဝဲဘက်ထိပ်က ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်က နောက် ဆုံးတန်း ညာဘက်အစွန်မှာ ထိုင်သဖြင့် အတန်းထဲမှာ အ ဝေးဆုံး လူနှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေ၏။

ဆယ်တန်းကို သိပ္ပံဘာ သာတွဲဖြင့် တစ်နှစ်တည်း အ တူတူအောင်ကြသည်။ သူက မာတုဗေဒယူပြီး ကျွန်တော် က ဒဿနိကဗေဒ ယူသဖြင့် အလှမ်းဝေးနေပြန်၏။ သူက ဖယ်ရီဖြင့် ကျောင်းတက်ပြီး

ကျွန်တော်က သွားချင်တဲ့ အ ချိန်ကျမှ ဘတ်စ်ကားစီးသ ဖြင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လည်း မဆိုဖြစ်။ နောက်တစ် နှစ် က ကျွန်တော်သည် တက္က သိုလ် ကျောင်းဝင်း အနှံ့ လျှောက်သွား နေတတ်သူ ဖြစ် ပါလျက် သူနှင့် သိပ်မဆုံမ ခြင်းကလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဖူးစာဆိုတဲ့ အ ရာက တော်တော်ထူးဆန်း သည်။ သူ့နဲ့ကျွန်တော်ကို ဆုံ ဆည်းရအောင် တိုက်ဆိုင်မှု အမျိုးမျိုးကို ဖန်တီးပေးစေ သည်။

ပထမတစ်ခု က ထောင့် တက္ကသိုလ် ပထမနှစ် တစ် နှစ် နေတုန်းမှာ ဆယ်တန်းတန်း က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် က အိမ်ထောင်ကျသွားသည့် ထိုမင်္ဂလာဆောင်မှာ သူ့နဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုံမိကြသည့် ဒီမှာတွင်ပဲ သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ခုနစ် လမ်းစခဲ့ပါသည်။ သူက လူလည်းလှ၊ ထို

ထိုက်ပေါက်ကလည်း
တော်ကြည့်ကောင်း
သည်(ဟု ထင်၏။)

သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း
ကျွန်တော့်အဆိုကို 'သဘော
ဆွယ်တယ်'ဟု ထောက်ခံကြပါ
သည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်
ဆောင်မလေးကို လှတယ်
ပြောမှ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီ
အစီအစဉ်သဘောအရ အဆွေ
ဆော်ရဲ့ ကောင်မလေးက
သည်း ချောပါပေတယ်' လို့
ပြောပြောမှာကိုး။

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ရဲ့ကောင်မလေး
တော်တော် ပိန်ရှာသည်။
အဲဒီ ငါးပနော် ကိုယ်လုံးလေး
အဲဒီဟု ကြိမ်နီနီနီကြရတာ
မျိုးလေ။

ကျွန်တော်ကလည်း နှုတ်
အားဖြင့် ကြားရုံနဲ့ အားမရဘဲ
စာထဲမှာပါ ထည့်ရေးသည်။
ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက သူ
စာတ်ဆောင် ဇော်ဝိတ်ကိုမွမ်း
ထားသောစကားလုံးကို ယူ
ပြီး

"ဖိတ်ဖိတ်တောက် ကြည့်
ထင်သော အသားအရေကို
အသားပိုတစ်ကျပ်သားမျှ မရှိ
အောင် လေ့ကျင့်ထားသော
ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တိုင်း
အူ ရှိနေပေတော့သည်"

ဟု လွန်လွန်ကဲကဲ ဖွဲ့ဆို
သည်။

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ စုန်း

ပြူးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏
ဇာတ်လိုက်ကျော် စိန်ကြောင်
က ဒါကိုအမြင်ကတ်ပြီး တေး
မှတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
လက်ထပ်ပြီးနောက် လေးမေ
သည် တဖြည်းဖြည်း 'ဖွဲ့'လာ
သည်။ ထိုအခါ စိန်ကြောင်
လည်း အကွက်ကောင်းရလာ
ပြီး

"မင်းစာထဲမှာ ထည့်ရေး
တာ သိပ်မှန်တယ်ကွ၊ မင်း
မိန်းမဟာ အသားပို တစ်ကျပ်
သားမှမရှိဘူး၊ အဆိုပိုတော့
တစ်ပိဿာလောက်ရှိတယ်"
ဟု ကျွန်တော့်ကို နှိပ်ကွပ်
လေတော့သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို စာ
တစ်စောင် ပေးသည်။ သူက
အကျဉ်းနည်းနှင့် ငြင်းပယ်
လိုက်သည်။ သူ့အတန်းပြီးချိန်
မှာ သွားတွေပြီး စကားပြော
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်
ထားရှိသော သူ့သဘောထား
က အပြုသဘော ဆောင်
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို
ကြောင့် အားတက်ပြီး နောက်
စာတစ်စောင် ပေးပြန်သည်။
မထူးခြားလှ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ချဉ်း
ကပ်နေသူတွေထဲမှာ ကျွန်
တော်က အခွင့်အရေးအသာ
ဆုံးဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူက
လိုလိုလားလား လက်ခံစကား
ပြောခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။
အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူ

သူတို့က
ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို
လှတယ်ပြောမှ
ကျွန်တော်ကလည်း
ဒီပလိုမေစီသဘောအရ
အဆွေတော်ရဲ့
ကောင်မလေးကလည်း
ချောပါပေတယ်' လို့
ပြန်ပြောမှာကိုး
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ရဲ့
ကောင်မလေးက
တော်တော်ပိန်ရှာသည်။
ဒါကို
'ငါးပနော်ကိုယ်လုံးလေးကွ' ဟု
ကြိမ်နီ
ချီးကျူးကြရတာမျိုးလေ

ပြီး ဆွေးနွေး စည်းရုံးလိုက်လျှင် အခြေအနေကောင်းနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က မစောင့်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တတိယစာတစ်စောင်ကို ပေးသည်။ စာထဲမှာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်ကြောင်း၊ တိကျသော အဖြေကိုမရလျှင် နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ နှောင့်ယှက်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ရေးထည့်လိုက်သည်။

ဒါ ကျွန်တော့်အမှား ဖြစ်၏။ စာထဲက စကားလုံးတွေက သူ့ကို ထိခိုက်စေသည်။ သူက ဆောရီးပဲဟု ငြင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ဆွေးသည်။ သူ့စိတ်ဆိုးမည်ဆိုလည်း ဆိုးစရာပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ရည်းစားစာပေးတာကို တရားရုံးက နိးတစ်စာပို့သလို 'နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးလိုက်သည်။ မလိုက်နာပါက မိမိ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ကြောင်း' ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး။

(တကယ်ချစ်ရင် ဘယ်လောက် အချိန် ကြာကြာ စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့။ အချစ်မှာ ဝမ်းနင်ခေါ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလားဟု နောက်ပိုင်းကျတော့ သူက ပြန်ပြောပြသည်။)

ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်က ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း နောက်နောင် မနှောင့်

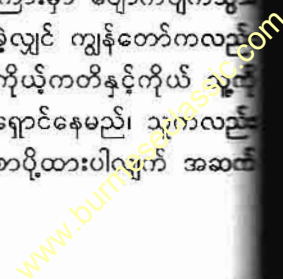
ယှက်တော့ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံးတော့ မျှော်လင့်နေပါမယ်ဆိုသော စာတိုကလေး တစ်စောင် ထပ်ပေးခဲ့သည်။ ဒီမှာတွင်ပဲ သူက စိတ်ပြေသွားပြီး ကျွန်တော့်ဆီ စာပြန်သည်။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာ တစ်ခု ရှိလာ၏။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ကသာ နောက်ဆက်တွဲ စာတိုလေးတစ်စောင် မပေးပို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဇာတ်လမ်းက တစ်ခန်းရပ်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်တော့်ဆီ စာပြန်ရာမှာလည်း စာတိုက်ကတစ်ဆင့် ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်မြို့နယ်ထဲချင်းပို့သော စာသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ် အကြာမှ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာ၏။ ဒီလောက်တောင် ကြာရသလား၊ စာတိုက်ဝန်ထမ်းတွေ ပေါ့လျော့လွန်းသည်ဟု အစက အပြစ်တင်ချင်မိသေးသည်။ နောက်မှ ဒီစာ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်အောင် ပို့ပေးတဲ့အတွက် စာပို့လုလင်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်သင့်ကြောင်း တွေးမိလာပါသည်။

တကယ်လို့များ ဒီစာဟာ ကြားမှာ ပျောက်ပျက်သွားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ်ကတိနှင့်ကိုယ် သူ့ထံ ရှောင်နေမည်။ သူကလည်း စာပို့ထားပါလျှက် အဆတ်

သူ့စိတ်ဆိုးမည်ဆိုလည်း ဆိုးစရာပဲ။
ကျွန်တော်လုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။
ရည်းစားစာပေးတာကို တရားရုံးက နိးတစ်စာပို့သလို 'နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးလိုက်သည်။ မလိုက်နာပါက မိမိ၏ တာဝန်သာဖြစ်ကြောင်း' ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး။

သို့မဟုတ် ပြန်မလုပ်တော့တာ
သံယောဇဉ်ကုန်သွားလို့
သဘောထားလိုက်မည်။
တိစ္စက ပြတ်ပြီ။
တော့ ဖူးစာဆိုသောအ
ဒီလူနစ်ယောက်မညား
အောင် ဘက်စုံထောင်စုံ
တွန်းပို့ပေးခဲ့လေသည်။

* * *

နောက်ထပ် ထူးခြားတိုက်
နိုင်စွေ့ ရှိသေးသည်။
တက္ကသိုလ်မှာ သူနှင့်တွဲ
သွယ်ချင်းမိန်းကလေး
ယောက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အနု
အသင်း ပန်းချီသင်တန်း
ဆက်ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က
လည်း ပန်းချီအဖွဲ့တွေနှင့် လုံး
လုံးနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ပန်းချီခန်း သံယောဇဉ်ဖြင့်
ကျွန်တော့်အပေါ် အကောင်း
မြင်သောသဘောထားရှိသည်။
နောက် သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ကတော့ သဘော
ကောင်းသည်။ အသားက
ညိုသည်။ သူ့လူကြီးကလည်း
ညိုမည်းမည်းပဲ။ ကျွန်တော်
ကလည်း ညိုညစ်ညစ်ဆိုတော့
သူမည်းချင်း ညိုညှတ်တဲ့အနေ
နဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် ထောက်
ခံပေးခဲ့လေသည်။

နောက်ထပ် တိုက်ဆိုင်မှု
ဆစ်ခက်တော့ ကျွန်တော်
သည် ဆရာအောင်ပြည့်နှင့်

ညီအစ်ကိုလို ပေါင်းနေသူဖြစ်
၏။ လေးမေတို့ အစ်ကိုကြီး
မှာလည်း တက္ကသိုလ်မှာတန်း
က ဆရာအောင်ပြည့်နှင့် တစ်
ဆောင်ထဲအတူနေသော သူ
ငယ်ချင်း ဖြစ်နေပြန်လေသည်။
ဒါတွင်မကသေး။ ကျွန်
တော်တို့အဖေက နားလေးသ
လို သူ့အမေကလည်း နား
လေးသည်။ သူတို့အဖေက
တိုင်းပညာဝန် လုပ်ခဲ့ဖူးပြီး
ကျွန်တော်တို့အမေက ကျောင်း
အုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသ
ဖြင့် လူကြီးချင်း ဟာမိနီကိုက်
ညီနေပြန်၏။

ကျွန်တော်က စာရေးဆ
ရာဖြစ်လာပြီး သူက စာကြည့်
တိုက်မှူး ဖြစ်လာ၏။ သူက
စာဖတ်ဝါသနာပါသည်။ မူလ
တန်းကျောင်းသူ ဘဝမှာပင်
ဝတ္ထုတွေ ဖတ်နေခဲ့ပြီ။ သူ
ပထမဆုံး စဖတ်မိသော ဝတ္ထု
မှာ 'အတာ'အမည်ရှိ စာအုပ်
ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်ကို ရေးသူ
ကား ကျွန်တော်၏ ဖခင် (သာ
ဓု)ပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တစ်
ချက် ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်
ကိုးတန်းမှာ သူ့ကို စတွေ့ဖူး
သည်။ မြင်မြင်ချင်းမှာပင် သူ
ကို ဟိုအရင်ကတည်းက ရင်း
ရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းခင်မင်နေ
ခဲ့ဖူးသလိုလို ခံစားရသည်။
တစ်နေ့နေ့ကျလျှင် သူနှင့်
ကျွန်တော် သမီးရည်းစားများ

ဖြစ်သွားကြလိမ့်မည် ဟူ၍
လည်း အလိုအလျောက် ထင်
နေမိသည်။ နောင်လေးငါးနှစ်
ကြာမှ ဖြစ်လာမဲ့ကိစ္စကို ကြို
တင် သိမြင်သလို ဖြစ်နေခြင်း
မှာ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်၏။ ဖူး
စာဆိုတာ ဒီလိုမျိုး ပဲလား
မသိ။

(ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖတ်
ကောင်းအောင် စိတ်ကူးယဉ်
ပြီး လျှောက်ရေးနေခြင်း မ
ဟုတ်။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်များ
သာဖြစ်ကြောင်း အထောက်
အထား ပြနိုင်ပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့ပညာသင်ကြားခဲ့သော
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်း
တော်ကြီး၊ အင်းလျားကန်၊
ကျွန်တော်တို့ဖူးမျှော်ဆုတောင်း
ခဲ့သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်
ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ရှင်ရှင်ကြည့်
ခဲ့သော သမ္မတရုံ၊ ကျွန်တော်
တို့လည်ပတ်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်
ပန်းခြံ၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်စသည်
ဖြင့် သက်သေအထင်အရှားရှိ
ပါသည်။ မယုံလျှင် သွားရောက်
စစ်ဆေးကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။)

* * *

ကျွန်တော်တို့သည် ငါးနှစ်
ခန့်တွဲနေပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြ
သည်။ လက်ထပ်ဖို့ ငွေစုနေရ
သောကြောင့် ခုလိုနှောင့်နှေး
ကြန့်ကြာနေရခြင်း မဟုတ်။
ထို့အတူ ငွေစုစရာမငှိလောက်
အောင် ငွေကြေး ပြည့်စုံခန

တာလည်း မဟုတ်။ သမီး ရည်းစားဘဝနဲ့ အားရအောင် နေနေခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည် မှာ သွေးမတော် သားမစပ်၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်စရိုက်သဘာဝ နှင့်ကိုယ် သီးခြားစီ နေခဲ့ကြ သူနှစ်ဦးတို့ အချစ်အားကိုး ဖြင့် ဘဝသစ် တစ်ခုကို ပူးပေါင်း တည်ဆောက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အရင်းအခြာ တွေတောင် အမြဲတမ်း သဘောထား တိုက်ဆိုင်နေကြ တာမဟုတ်။ သူနှင့် ကျွန်တော် တို့သည်လည်း တစ်ယောက် အပေါ်တစ်ယောက် အလိုမကျ တာ၊ အားမရတာလေးတွေရှိ နေခဲ့မှာပဲ။ သို့ရာတွင် သာမန် ကတောက်ကဆ ဖြစ်တာက လွဲပြီး ကြီးမားသော ပြဿနာ များ မဖြစ်အောင် နေနိုင်ခဲ့ကြ သည်။

အထူးသဖြင့် အနုပညာ သမားပီပီ ကျွန်တော်လုပ်ချင် တာတွေ လျှောက်လုပ်နေခြင်း အပေါ် မကန့်ကွက်ခဲ့တာကို တော့ အသိအမှတ်ပြုရမည်။ ထိုအကျိုးဆက်ကြောင့် ဒုက္ခ သုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရ သောအခါ မျက်နှာ မပျက်၊ အပြစ်စကား တစ်ခွန်းမှ မဆို ခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း သူ့ကို လေးစားရပါမည်။

ကျွန်တော် ပြောချင်တာ

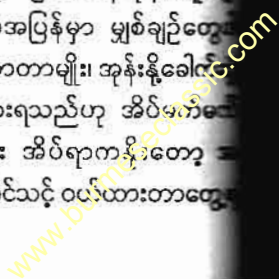
က အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓာန် တွေမဟုတ်ပါ။ သူနှင့် ကျွန်တော် ကြားမှာ ထူးခြားသော စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုတစ်ခု ရှိနေတဲ့ အကြောင်းကို တင်ပြ ချင်တာပါ။

(သူ့အကြောင်းပြောချက် နည်းနည်း လေ့ရှည်သွား တတ်တာ အကျင့် ပါနေသော ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ သူငယ်ချင်း တွေ ပြောလည်း ပြောစရာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာမောင် သွေးသစ်တို့လို မိန်းမချစ် တတ်သူတွေကတော့ စာမတတ်မှာပါ။)

သူနှင့်ကျွန်တော် အမြဲတော့ လိုပဲ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်တတ်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတွဲထဲကလို အမြဲတစ်ယောက်က ဗိုက်နာထူး တစ်ယောက်က လိုက်နာထူး မျိုး၊ တစ်ယောက်က လယ် စားရှလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က ရဲ့လက်က ပူခနဲဖြစ်သွားစား မျိုးတော့မဟုတ်။ စိတ်သူ ချင်း သွားသွားတူနေတတ် ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်တော်က ဝက်သား နဲ့မျှစ်ချင် မစားရတာကြောင့် ဟု စဉ်းစားနေတုန်း သူ့ဇာတ် ကအပြန်မှာ မျှစ်ချင်တွေ့လာ တာမျိုး၊ အုန်းနို့ခေါင်လို့ စားရသည်ဟု အိပ်မက်မထင် ပြီး အိပ်ရာကနိုးတော့ ဆင်သင့် ဝယ်ထားတာတွေ

သူ့အကြောင်းပြောလျှင်
နည်းနည်း
လေ့ရှည်သွားတတ်တာ
အကျင့်ပါနေလို့
ခွင့်လွှတ်ကြပါ။
သူငယ်ချင်းတွေ
ပြောလည်းပြောစရာပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဆရာမောင်သွေးသစ်တို့လို
မိန်းမချစ်တတ်သူတွေ
ကတော့
စာနာတတ်မှာပါ။

ဘာမျိုး မကြာခဏဖြစ်သည်။
ပစ္စည်း တစ်မျိုးတည်းကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ဝယ်ခဲ့မိ ဘာလည်း ရှိသည်။ နှစ် ယောက်စလုံး လိမ္မော်သီးတွေ ဝယ်လာမိတာမျိုးပေါ့။

တစ်ခါတလေ တိုက်ဆိုင် နှိမ့်ခက်သောပစ္စည်းမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်သည်။

တစ်ရက်မှာ မြို့ထဲကအ ဖြန့် ကားပြောင်းစီးရင်း တာ ခွေးရှေ့မှာ အဘိုးကြီး အ ဘွားကြီးလင်မယားနှစ်ယောက် ရေစစ်ကလေးတွေ ထိုင် ရောင်းနေတာ တွေ့သည်။ အားပေးအုံးမှပဲ ဆိုပြီး ဝယ် ထားခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်လို့ လေးမေကို ပြောပြတော့ သူ က ရယ်သည်။ ဘာရယ်တာ ထဲဆိုတော့ သူလည်း ရေစစ် ဝယ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဘယ်က ဝယ် ထာတာလဲဆိုတော့ တာမွေ ခွေးရှေ့မှာ အဘိုးကြီးအဘွား ကြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ရောင်းနေတာ တွေ့လို့တဲ့။

တလောက မြို့ထဲဘက် ထွက်ရင်း စူပါမားကက်တစ်ခု မှာ စပိုဂျပ်တွေ ဒစ်စကောင့်ချ ငြီး ရောင်းနေတာ တွေ့သည်။ ဘယ်ဝတ်ချင်လည်း ဝတ်၊ ထက်ဆောင် ပေးချင်လည်း ပေးလို့ရအောင် သုံးထည်ရွေး ဝယ်ခဲ့သည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ သူတို့လည်း အသိမပေးမိခဲ့။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ ရောက်

တော့ သူ စပိုဂျပ်သုံးထည်ဝယ် ပြီး လက်ဆောင် ပေးသည်။ ကျွန်တော် လန့်တောင်လန့် ချင်သလို ဖြစ်သွားရ၏။ ကျွန် တော်ဝယ်ထားသော စပိုဂျပ် တွေနှင့် အတူတူပဲ။

တူတာမှ သုံးထည်ဆို သော အရည်အတွက်လည်း တူသည်။ အရောင်လည်း တူ သည်။ နီညိုတစ်ထည်၊ မီးခိုး ရောင်တစ်ထည်၊ နံ့သာရောင် တစ်ထည်။ ကျွန်တော် ဝယ် တုန်းက ဆယ့်ငါးမျိုးလောက် ရှိတဲ့အထဲက ရွေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ သူကလည်း အရောင်တွေ စုံလို့ လိုက်မယ့်ဟာကို တော် တော် ရွေးယူခဲ့ရသည်ဟု ဆို ၏။

ဒီလောက် ကြီးတောင် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်နေတာက တော့ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ

“အင်... ဒီမိန်းမကိုတော့ တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိပေါင်း မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် ရလေတော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ၏ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့ သို့ ရောက် ရှိ လာ သည်။ မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဗမာမုန့်တစ်မျိုးဝယ်ပြီး သမီး နှစ်ဦးနှင့်အတူ မိသားတစ်စု ပျော်ပျော်ပါးပါး တဝကြီး စားကြလေသည်။ ဗမာမုန့်ဆို

လို့နယ်နယ်ရရတော့ မမှတ်နဲ့။ အလွန်အနှစ်သာရရှိပြီး အ မိဗွယ်ပြည့်ဝသော မုန့် အ မျိုးအစား ဖြစ်၏။

ထိုမုန့်ကား ‘မုန့်လင်မ ယား’ မည်၏။

* * *

ကျန်စစ်သား မင်းကြီး ကဲ့ သို့ ပယ်မယားအား ပေးရန် ကျွန်သုံးရွာ ငါ့မှာ မရှိလေရ ကား မိမိကိုယ်ကိုပင် ကျွန် အ ဖြစ် နှပ်လေသရောတည်း။ ပယ် မယားလည်း ကောင်း လင့်တည်း ကောင်းလင့် တည်း မိန့်၏။ သူတထူးလျှင် ဤမေတ္တာကို အနှိပ်အစက် တည်းမူကား အရိမေတ္တေယျ ဘုရားသခင် အဖူးရစေ။

(၁၁၁၁ အမှတ်တရ)

FAMILY မဂ္ဂဇင်း၊

နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၆။

thb
131019

မေ့မလော့

မင်းလူ

လူတွေဟာ တော်တော်မေ့လွယ်ကြတာပဲနော်'

ဟု သူ၏စာပေမိတ်ဆွေက ပြောသည်။ စာပေမိတ်ဆွေဆိုသော်လည်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ စာကြမ်းပိုးဖြစ်သောကြောင့် အခြားအလုပ်မလုပ်ဘဲ စာအုပ်အငှားဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ ငှားချင်တဲ့အခါ၊ သူ့မှာမရှိတဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်ချင်တဲ့အခါ ရောက်သွားတတ်သည်။ ဒီနေ့လည်း ခေတ်ဟောင်းက လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ် လိုချင်သောကြောင့် အငှားဆိုင်ကိုသွားရင်း စကားလက်ဆုံကျမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နာမည်ကြီးအနုပညာရှင်တစ်ယောက် ကွယ်လွန်ပြီဆိုရင် စာနယ်ဇင်းတွေက ရောင်စုံဓာတ်ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ တခမ်းတနား ရေးသား ဖော်ပြကြတယ်လေ”

“နောက်ဆုံး ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ပေါ့”

“ဂုဏ်ပြုတာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများထက် ထူးချင်တဲ့စောနဲ့ မဖော်ပြသင့်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ပါလာတာကတော့ ကာယကံရှင်တွေကို ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်စေတယ်ဗျ”

“ပရိသတ်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တင်ပြချင်တဲ့စေတနာ လွန်ကဲသွားမိတာ ဖြစ်မှာပါဗျာ”

“ပြီးတော့ အဲဒီသတင်းမျိုးကို ပထမဦးဆုံးဖော်ပြနိုင်ဖို့ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားကြတာ

လည်း ရှိသေးတယ်”

“သတင်းဦးပို့ဆိုတာကလည်း စာနယ်ဇင်းတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုပဲလေ”

“ဝမ်းနည်းစရာသတင်းတစ်ခုကို အရင်ဦးဆုံးဖော်ပြနိုင်တာဟာ ဂုဏ်ယူစရာလားဗျာ”

ဒီလူ့အတွေးအမြင်ကလည်း စဉ်းစားရာပဲဟု သူ့စိတ်ထဲက ဝန်ခံလိုက်ရ၏။ စာအုပ်အငှားဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီလို အကြီးအကျယ် လွမ်းပြုပြီး နောက်သုံးလေးလလည်းကြာရော မေ့သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“စာနယ်ဇင်းဆိုတာကလည်း လတ်ဆလာဖြစ်နေတဲ့ သတင်းကို ဦးစားပေးရတာကိုး”

“အင်...ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဆရာတို့အနုပညာရှင်တွေကလည်း စာနယ်ဇင်းတွေအတွက် သတင်းဦး၊ သတင်းဥ၊ တွေကို အလျဉ်မီအောင် ဖန်တီးပေးနေကြတာကလား”

ဒီလူ့စကားက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သို့ရာတွင် ငြင်းလို့မရ။ တကယ်တော့ ကွယ်လွန်သူတွေမှမဟုတ်။ သက်ရှိထင်ရှား အနုပညာရှင်တွေတောင် ပရိသတ်နဲ့ နှစ်ပိုင်းလောလို့ ဆက်ပြတ်တာနဲ့ မှေးမှိန်သွားတတ်သလို ကိုယ့်ကို မေ့မသွားအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ တချို့ဆို ကိုယ့်ကို ထူးထူးခြားခြား

www.burmeseclassic.com

မှတ်မိနေအောင် စတုရန်းတွေ ထွင်ပြရင်း ပေါ်
တောတောကြီးတွေတောင် ဖြစ်လို့။ မေ့လွယ်
ချောက်လွယ်တဲ့ ခေတ်ကြီးပဲလား မသိ။

လောလောလတ်လတ်ကြီးတောင် ခဏ
လေးနဲ့ မေ့သွားကြရင် ဟိုးရှေးတုန်းက ကွယ်
လွန်သွားခဲ့ကြတဲ့ အနုပညာရှင်ကြီးတွေဆိုရင်
နိဗ္ဗာန်လို့တောင် ထင်ကြပါတော့မလားဘဲ။
ခေတ်ချင်း ရောထွေးကုန်ကြတာက ပိုဆိုး
ထယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က စာအုပ်အငှားဆိုင်ဖွင့်
ထားတော့ ပိုသိတာပေါ့။ ဟိုတစ်လောက ဆရာ
ကြီးဦးရန်အောင်ရဲ့ ဝတ္ထုတိုစာအုပ် ထွက်လို့
ဝယ်တင်ထားတာ ဆရာကြီးတွေရဲ့ စာတွေ
ထည်း ဖတ်ကြပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပေါ့ဗျာ။
အဲဒါ ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်က ဘာ
ပြောတယ်မှတ်သလဲ။ “အမယ်ရန်အောင်က
ထည်း စိုးမြတ်သူဇာကို အားကျလို့ ဝတ္ထုတွေ
အားတွေ ရေးလို့ပါလားတဲ့”

သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒါမျိုးသူလည်း ကြိုဖူး
သည်။ စမ်းစမ်းနဲ့ (သာယာဝတီ) ရဲ့ တစ်ကောင်
ထည်းပဲ ဒါပေမဲ့ ခြင်္သေ့ ဆိုသော စာအုပ်ကို
မုဆိုးဝတ္ထု ထင်တာမျိုးပေါ့။ ဂျာနယ်လစ်ဆို
သော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကလည်း
“ဆွေဒေါင်းနဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ချင်လို့ လိပ်စာ
အိလား” ဟု လာမေးတာ ခံရဖူးသည်။

“ရှိသေးတယ်ဗျ။ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်က ဟာသမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ငှားဖတ်
ပြီးတော့ သော်တာဆွေဆိုတာ တော်တော်
ထက်တက်လာတယ်။ ဆက်ပြီး ကြိုးစားသွား
ရင် အကြည်တော်တို့ မင်းလူတို့ကို ကျော်တက်
သွားနိုင်တယ်တဲ့”

သူ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်။ တစ်ခါတုန်းက
ထည်း ရှာရာဖွေဖွေ အမေးခံရဖူးသည်။ ‘ကျား
ဘညိမ်းနဲ့ ကျားမသန်းဌေး ဘာတော်သလဲ’
တဲ့။ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိသဖြင့် မောင်နှမတော်
တယ်။ သူတို့ရဲ့ အစ်ကိုကြီးက ဆင်ဖိုးထွန်းပေါ့’
လို့ ပြောမိတာ တကယ်ယုံသွားသဖြင့်အတော်

ရှင်းလိုက်ရသေးသည်။
စာအုပ်အငှားဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ ပြောစရာ
ကျန်သေးသည်။

“တလောက ဆရာမောင်သိန်းဆိုင် ဆုံး
သွားတော့ သူ့ဝတ္ထုတွေအကြောင်း ဆောင်းပါး
ရေးထားတာ ဖတ်မိလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဆိုင်မှာလာ
မေးတယ်။ မောင်သိန်းဆိုင်ရေးတဲ့ ဂျမဒါခင်ခင်
ကြီးဆိုတဲ့စာအုပ် ရှိသလားတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
လည်း မောင်သိန်းဆိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုက ရေနံသာခင်
ခင်ကြီးပါ။ ဂျမဒါကိုကိုကြီးဆိုတာက ဆရာရွှေ
ဥဒေါင်းရေးတာလို့ ရှင်းပြလိုက်ရသေးတယ်”

“အားလုံးတော့ ဒါမျိုးချည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဂန္ထဝင်စာအုပ်ကြီးတွေဆိုရင် ဘယ်လောက်
ပဲ ပေးရပေးရ မရမက သိကြီးမဲကြီး ဖတ်တဲ့
လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ်တွေလည်း ရှိပါသေး
တယ်” ဟု စောဒကတက်လိုက်ရသည်။ ပြီး
တော့ ဒီလူစောစောက ပြောနေတာတွေဟာ
တကယ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ သက်သက်
လျှောက်နောက်နေတာများလားဟု တွေးမိ
လိုက်စဉ်...

ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်
လာသည်။ စာအုပ်စင်တွေဘက် သွားပြီး
လျှောက်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် စာအုပ် တစ်
အုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ၊ စာပေလောကကြီးတော့ ဘာတွေ
ဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး။ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချနေ
တော့တာပဲ။ ဟာသဝတ္ထုတွေ ရောင်းကောင်း
ရင် ဟာသလိုက်ရေးကြ၊ ဂန္ထီရလိုင်းက လူ
ကြိုက်များရင် စုပြုတိုး၊ ခုလည်းလာပြန်ပြီ။ သု
ဿန်စောင့် မဖဲဝါစာအုပ်ပေါက်သွားလို့ ဆင်
တူယိုးမှားလိုက်လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါရောလား”

ဆိုပြီး စာအုပ်ကို စာရင်းမှတ်ရန် စားပွဲ
ပေါ်ချပေးသည်။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက် မိ၏။
ရေးသူက သခင်ဘသောင်း။ စာအုပ်နာမည်
က ‘ပန်းသာမစာပွဲ’။

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ ၈၊ ၂၀၀၈။

ဘဝကား

မင်းလူ

ကျွန်တော့်မှာ ကားသမား မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တော်တော် များများရှိပါသည်။ တချို့က ငွေကြေးတတ်နိုင်သဖြင့် မော်ဒယ်မြင့်ကား အကောင်းစားတွေ ဝယ်စီးကြရင်း (ဝယ်ရောင်းကြသည်။) တချို့က အောက်ကားလေးတွေ ဝယ်ပြီး တက္ကစီ လုပ်မောင်းသည်။ တချို့က စပေါတင်ပြီး ငှားမောင်းကြ၏။ တချို့က လေးဘီးသမား၊ တချို့က ဘတ်(စ)ကားသမားများ။ မှားသောအားဖြင့်တော့ 'အောက်ကား' သမားတွေနဲ့သာ အထိအတွေ့ များသည်။

'အောက်ကား' ဆိုတာကလည်း ရင်ကြပ်ပန်းနာသည် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မကြာခဏ ဆိုသလို ချူချာနေတတ်သည်။ ပြဿနာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲ ရှိနေတတ်သဖြင့် မတ္တင်နစ်၊ ဒိုင်နမိုမော်တာဆရာ၊ ကာဘရိုက်တာဆရာ၊ အောက်ပိုင်းဆရာ၊ ဘက်ထရီဆရာ တို့ဆီ မိသားစုဆရာဝန်လို သဘောထားပြီး အမြဲလက်ကိုင်ပြုနေရ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူတို့နှင့် မကြာခဏဆုံသည်။ သူတို့ကားတွေ စုတ်ပုံချာပုံကို အဆင်ချင်း ရယ်သွမ်းသွေးကြတာ အမြဲကြားနေရသည်။ တချို့စကားလုံးလေးတွေက အလင်္ကာမြောက်လှသည်။ တစ်ခါတလေ ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စတောင် ပါလာကြသေးသည်။ ဒါကို သဘောကုန်သူတို့ကားတွေအကြောင်း ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ ကဗျာထဲတွင်ပါဝင်သော တချို့စကားလုံးများသည် သူတို့ရင်ထဲက ထွက်လာသော စကားလုံးများပင် ဖြစ်၏။ တချို့က သူတို့ကိုယ်တိုင် စပ်ထားသော ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို ကာရန်သင့်အောင် ပြုပြင်ထားခြင်းဖြင့် ပါသည်။ တချို့အပုဒ်တွေကတော့ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးနှင့် ထပ်မံဖြည့်စွက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သိန်းပေါင်းရာနှင့်ချီတန်သော ကားတွေအကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကိုတောင် မရောက်သေးသော နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေအကြောင်း၊ အနာဂတ်မှာမှ ပေါ်ပေါက်လာမည့် ထူးဆန်းပေသော ကားတွေ အကြောင်း ဖော်ပြနေသည့်ကြားက အခုလို အောက်ကားထုကိုင်နိမ့်သော ကားတွေအကြောင်း တခမ်းတနား ရေးလိုက်ခြင်းသည် ဝယ်ရောင်းစခန်း အပေါ်ခြံထဲမှာ ဘီသုံးရာခြောက်ဆယ် လေးဘီးကားလေး လာထိုးထားသလို ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့မှ အားမကိုးဘဲ၊ ဒိုတာနဲ့ ဖြစ်အောင် တီထွင် ကြံဆနိုင်သော မြန်မာတို့၏ ဦးနှောက်ကိုတော့ ချီးကျူးသင့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ထက်တောင် အသက်ပိုကြီးသော၊ သူငယ်တန်းမှ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရသည်အထိ ဒိုးတူပေါင်ဖက် ရင်းနှီးခဲ့ရသော၊ နောက်အထိ ခရီးသွား ပြည်သူလူထု သွားလိုရာခရီးကို မမည်းမညူ၊ ရုန်းကန်ပို့ဆောင်ပေးနေဆဲဖြစ်သော ကျေးဇူးရှင် ယာဉ်အို ယာဉ်ဟောင်းကြီးများကိုလည်း မမေ့မလျော့ ဂုဏ်ပြုအပ်သည်ထင်မိသောကြောင့် ဤကဗျာကို ရေးလိုက်ရပါသည်။

ဘဝသမားတွေသာ စီးကြသောကြောင့် 'ဘဝကား'ဟု အမည်ပေးထားပါသည်။

အို...ခရီးသွား၊	ယပ်တောင်လေးများ
ဘဝကား	ဆောင်လိုထား
အားထားလို့သာ စီးကြပါ။	အဲယားကွန်းတောင် ပျင်းတယ်ဗျာ။
အချင်းချင်းပဲ	ပါဝါဝင်းဒိုး
ကြပ်ကြပ်တည်း	လက်အားကိုး
နည်းနည်းလေးတော့ သည်းခံပါ။	မိုးလေးရွာတော့ ပျော်စရာ။
ဂီယာတုတ်ထောက်	ထိုင်ခုံရွဲစို
ဆီမီးပျောက်	မိုးကယို
ကတ်တောက်ကလည်း လွန်ချူချာ။	ပရိုကိုးသာ ဆောင်ထားပါ။
မော်တာတွက်ကပ်	အိုဗာဝိတ်တိုး
တွန်းစတပ်	လေးလည်းကျိုး
အရပ်ကူပါ လူပိုင်းပါ။	လမ်းဆိုးတာက ပြဿနာ။
ပလပ်တစ်လုံး	စည်းကမ်းဖောက်ပြန်
ဆီတစ်ပုံး	ခရာသံ
ကုန်းရုန်းလို့သာ ဆွဲဦးမှာ။	ချလဲလေးတော့ ကြောက်တယ်ကွာ။
ဟွန်းကမမြည်	ချက်ဆီလည်းပျက်
ဘက်ထရီ	ဖရိမ်အက်
မိုးရည်နည်းနည်းများလို့ပါ။	သက်တမ်းတိုးတော့ ခက်တယ်ဗျာ။
တာယာနှစ်လုံး	ချွေးတလုံးလုံး
ကွန်ပေါင်းသုံး	အားသွန်ရုန်း
နှစ်လုံးကျန်တာ ဗားကရာ။	ဂိတ်ဆိုးရောက်မှ နားရမှာ။
ဆံသဆိုင်နား	အို...မိတ်ဆွေများ
သတိထား	ဘဝကား
ပါးပါးလေးမို့ကွဲတတ်တာ။	သနားသဖြင့် ညှာတာပါ။
တိုင်ကီထုထား	
ဘော်ဒီသား	
သံပြားချည်းပဲ ယုံလိုက်ပါ။	

မင်းလှ

ဝယ်သွစိတ်ကြိုက်ဂျာနယ်၊ ၂၂-၈-၂၀၁၀။

မြန်မာစာပေနယ်မှ အိန္ဒိယသို့ မင်းလူ

၁၃-၁၀-၂၀၀၈ ထုတ် အလင်းတန်း
နယ်မှာ ဆရာဖြိုးထိန်ရေးသော ဂုဏ်ယုန်စာ
ဂိုဏ်းကိစ္စ ဆောင်းပါးကို ဖတ်လိုက်ရပါသည်
စာပေနယ်မှ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်လာ
တစ်ချိန်က ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့သော စာပေအ
စုများအကြောင်း နှောင်းခေတ်လူငယ်များ
ဗဟုသုတဖြစ်စေရန် တို့ထိပေးထားပါသည်

ဂုဏ်ယုန်ဂိုဏ်းဆိုသည်မှာ ဆရာဒဂုန်
ရာနှင့် ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင်တို့
ကလောင်အမည်တစ်လုံးစီကို တွဲစပ်ပေးထား
ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာအ
တာရာက ဂုဏ်ယုန်ဂိုဏ်းဆိုတာ ဘယ်တုန်းက
မှမရှိခဲ့ဟု ငြင်းဆိုခဲ့ပြီး ဆရာနတ်ရွယ်က
၏ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် ထည့်ရေးခဲ့ရာမှ
အမည်တွင်သွားကြောင်း ရှင်းလင်းခဲ့ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီးနောက်
တော်ဖြိုးလိုက်မိပါသည်။ ဒီလိုဆိုသာ
'ဘယ်နှယ် စာပေဆောင်းပါးဖတ်ပြီး ပြီး

ဟု ထင်စရာ ရှိပါ၏။ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့
အိမ်ပါ။ ငယ်ငယ်က ကြံခဲ့ဖူးတာလေးကို
အား သတိရလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ခြောက်တန်း
အဆင့်တန်းအရွယ်လောက်သာ ရှိလိမ့်ဦးမည်
အင်သည်။ နှလုံးလှစာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးချစ်
အောင်သည် ကျွန်တော့်ဦးလေးတော်စပ်သည်။
အကြောင့် သူ့အိမ် (ပုံနှိပ်တိုက်နှင့်စာပေတိုက်
အလုပ်အကိုင် သို့မဟုတ် ကြောခဏရောက်တတ်သည်။)

ညနေတိုင်ကျလျှင် တိုက်မှာ စာရေး
အရာ၊ ပန်းချီဆရာကြီးတွေ ဆုံတတ်သည်။
အချို့တို့တော့ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသိဖူးပြီးသား
အရာပါရဂူ၊ ဆရာဦးလေးမြိုင်၊ ဆရာမူဝံ၊
ဆရာဒေါက်တာမောင်မောင်ညို စသည်ဖြင့်။
တစ်ရက်မှာတော့ လူစုံပြီး အတန်ကြာမှ
အကြီးတစ်ယောက်သည် ဆိုက်ကားနှင့်
အောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးက ...

“ဟာ...ဂုန်ယုန်ဂိုဏ်းဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ဒီနေ့
အောက်ကျပါလား။”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်
အပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူကြီးမှာ
အသားလတ်လတ်၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကျစ်လစ်
အသားခန္ဓာကိုယ်နှင့် သန်စွမ်းမည့်ပုံပေါ်သည်။
အောက်ရန်က အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်တွေလို
အားပိုင်းသေးသေးနှင့် သတ္တလပ်ဦးထုပ်ကို
အောင်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြီးပြပြီး
အနှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော်က ငယ်သေးသဖြင့် ဂုန်ယုန်
အားတွေ ဘာတွေ သိပ်မသိသေး။ ကျွန်တော်
အိမ်က (ယခု ထရိုက်ဒါးစ်ဟိုတယ်နေရာမှာ
အိမ်သာ) ဂုဏ်နှင့်ပပဝင်းဆိုသော ရုပ်ရှင်ရုံများ
အား ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ထိုအချိန်က စိန်ဂေါ်လီ
အိမ်၊ ရုပ်ကိရိဏ်းဆိုတာတွေ နာမည်ကြီးနေ
အည်။

ဒီတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဂုဏ်ရုံ
ဂိုဏ်းဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ ဂုဏ်ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ကျက်
စားကြီးစိုးနေသော ဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး
လိုထင်ပြီး ဖြစ်တာပါ။ ပပဝင်းဂိုဏ်းဆိုတာ
လည်း ရှိမှာပဲ။ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲမသိ
ဘူးဟု တွေးနေတုန်း လူလတ်ပိုင်းအရွယ်တစ်
ယောက် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ အသားဖြူဖြူ
အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထား
သည်။ မျက်နှာထားကတော့ ပြုံးထွေထွေ။

“လာဗျိုကုတ်တို...”

ကျွန်တော့်ဦးလေးက နှုတ်ဆက်ရင်း
လှမ်းခေါ်သည်။

(ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆိုသူမှာ ဆရာလင်းယုန်
မောင်မောင်ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရ၏။
ကျွန်တော်သည် သူ၏ သားကြီးမောင်ဇေယျ
နှင့်ကဗျာတွေ တူတူရေးဖြစ်ပြီးနောက် တူသား
တစ်ယောက်လိုဖြစ်သွား၏။ သူ့ကိုလည်း ဦး
လေးဟုပင်ခေါ်သည်။ ဦးလေးသည် လူငယ်
များနှင့် အလွန်အဖွဲ့ကျသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ကာရန်မဲ့ခေတ်
ပေါ်ကဗျာစာအုပ်တွေထုတ်တော့ အားပေး
(မြှောက်ပေး)သူတွေထဲမှာ ဦးလေးလင်းယုန်
မောင်မောင်လည်း ပါသည်။)

တကယ်တော့ ဟိုတစ်ချိန်က စာရေးဆ
ရာကြီးများသည် အယူအဆရေးရာ သဘော
ထားကွဲလွဲမှုများကြောင့် စာပေတိုက်ပွဲတွေ
ဆင်နွှဲကြ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့
ထွေကြ၊ လှောင်ကြ၊ တစ်ခါတစ်ရံ လက်လွန်ပြီး
ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ရေးကြသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး
အာဃာတ မထားကြ။ လူချင်းရင်းနှီးခင်မင်မှု
မပျက်ကြဘဲ တချို့ဆို တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ပြီး
အတူ စားကြသောက်ကြတာ လေးစားအားကျ
ဖို့ကောင်းပါသည်။

ခုလို နာမည်များကို တွဲစပ်ပြီး အုပ်စုဖွဲ့ပုံ မျိုးမှာ အင်္ဂလိပ်တို့၏ အလေ့အထမှ အခြေခံ ခဲ့ပုံရသည်။ ကျွန်တော် မှတ်သားလေ့လာမိသ လောက်ပြောရလျှင် ကိုလိုနီခေတ်က မြန်မာ နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအခြေအနေ ကို လေ့လာပြီး အစီရင်ခံစာတင်ရန် အဖွဲ့တစ် ဖွဲ့အင်္ဂလန်မှ ရောက်ရှိလာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအဖွဲ့ ကို 'မွန်တေဂူချမ်းစံဖို့ဒ်ကော်မရှင်'ဟု ခေါ် သည်။ နောက်ပိုင်း မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအ တွက် အရေးဆိုရန် အင်္ဂလန်သို့ သွားရောက်ခဲ့ သော မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွင် ဦးဘဖေ၊ ဦးပု၊ ဦးထွန်းရှိန်တို့ပါဝင်သည်။ ထိုအဖွဲ့ကို ဖေ၊ ပု၊ ရှိန်'ဟု ခေါ်လာကြသည်။

ထို့နောက် ဗစိန်၊ ထွန်းအုပ်၊ သိန်း- သန်း၊ န-တင်၊ ဆွေ-ငြိမ်း စသည်ဖြင့် ...

ထိုအစဉ်အလာအတိုင်း စာပေနယ်မှာ လည်း ဂုန်-ယုန်၊ နေ-နတ်-မင်း၊ ဇင်-နိုး- ကြူ၊ ဇော်-မော်-ဖော်-ကျော်-သင်းစသော အခေါ်အဝေါ်များ ရှိလာသည်။

ကလောင်နာမည် အတွဲအစပ်နှင့်မဟုတ် ဘဲ စာပေပုံသဏ္ဍာန်ဝါဒကို လိုက်ပြီး ခေတ်စမ်း စာပေ၊ စာပေသစ်၊ တော်လှန်စာပေ၊ မော်ဒန်- ပို့စ်မော်ဒန်၊ စကားပြေကဗျာ၊ အယ်လ်ပီ တို့ လည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဒေသကိုလိုက်ပြီး ပျဉ်းမနားကဗျာဆရာ များ၊ အစ-အစ(အင်းစိန်အုပ်စု)၊ ဖြူးစာပေ မိတ်ဆွေများ ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

ရှုမဝ၊ ပဒေသာ၊ တာရာ၊ လူထု၊ မိုးဝေ စသည်ဖြင့် စာနယ်ဇင်းအလိုက် ပိုင်းတော်သား ပုံစံမျိုးတွေလည်း တွေ့ရသည်။

စနေစာပေပိုင်း၊ အင်္ဂါစကားပိုင်းဆိုတာ တွေလည်း ရှိသည်။ ခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ 'မီဒီယာဂရ(ပ်)'ဆိုသော စကားလုံးခေတ်စား လာပြန်သည်။

ထူးထူးခြားခြား 'ဖော်တီတူးအုပ်စု' ဆို တာလည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့ကတော့ စာပေ ဆိုင်ရာ အယူဝါဒတူလို့ ပေါင်းမိခြင်းမဟုတ်၊ လေးဆယ့်နှစ်လမ်းက အရက်ဆိုင်မှာ ညနေ တိုင်း ဆုံကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

(တတ်သလောက် မှတ်သလောက် လျှောက်ပြောကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မပြည့်စုံ ခြင်း၊ အတိမ်းအစောင်းရှိခြင်းများပါလျှင် ခွင့် လွှတ်ပါ။)

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဤစာမူ၏ ခေါင်း စဉ်အကြောင်း ပြောလိုပါသည်။ မြန်မာစာပေ နယ်မှာ ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိသေးသော ဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းအကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုဂိုဏ်း၏အမည်မှာ-မင်းသုဝဏ်ဂိုဏ်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါ။ ထိုဂိုဏ်းတွင် အ ဝင် သုံးယောက်တည်းရှိသည်။ ထိုအဖွဲ့ဝင်နှစ် နှစ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ ဦး အစ်ကိုသုံးယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မထုံနီ ကြည့်လေ။

မင်းလူ၊ သုမောင်၊ (မောင်)ဝဏ္ဏဆိုသော ကလောင်အမည်များ၏ ထိပ်ဆုံးစာလုံးတွေကို တွဲစပ်ကြည့်လျှင် 'မင်း-သု-ဝဏ်'ရယ်လို့ ခြေ လာတယ် မဟုတ်လား။

ထိုကိစ္စမှာ တမင်စီစဉ်ထားခြင်းမဟုတ် ဘဲ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်သာဖြစ်ပါသည်။ တိုင်အောင် ကျွန်တော်ကြည့်လိုလေးစားသော ဆရာကြီး၏စာပေအမွေကို တစ်ပုံစီခွဲဝေဆောင် ခံခွင့်ရသည်ဟု သဘောထားပြီး အထူးဂုဏ် ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

အလင်းတန်းလှိုင်
နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၈

မင်းလှ
ကမ္ဘာ့ပညာရေး

ချစ်ဦးညိုနဲ့တော့
လမ်းလျှောက်အတူ
မထွက်ချင်ပါဘူးဗျာ။
လောကဓံဆိုတာကြီးက
သူ့ဘေးမှာ
လက်ချင်းချိတ်လျက်
အမြဲပါနေတာကိုး။
မောင်ခိုင်မာရဲ့
သိင်္ဂီရငှက်တွေလိုပေါ့။
မရှောင်ရင်လွတ်တယ်ဆိုတဲ့
မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီရဲ့
သီအိုရီကို ယုံစားမိတာကြောင့်
အလွမ်းမြားတွေ
ရင်နဲ့အပြည့် စူးစိုက်လို့ပေါ့။

ဖူးစာဆိုတာကတော့
နီကိုရီနဲ့
ဆွေမျိုးတော်တယ်ထင်ပေါ့။
ထင်တိုင်းလွဲ
မှန်းတိုင်းလွဲ
ချစ်တိုင်းလွဲ
လွဲချက်ကဖြင့် လွန်ပါရော။

ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်ကြသူများရဲ့
ဗေဒင်ဟောစာတမ်းထဲမှာတော့
မေတ္တာရေးမှာ ကံခေါ်ပြီး
အသည်းသက်စေ ကွဲဦးမှာတဲ့လေ။

တကယ်တော့
အချစ်ဟာ
တာရာမင်းဝေရဲ့
ကဗျာတစ်ပုဒ်လို
တစ်ခုခုခံစားလိုက်ရပေမယ့်
အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြောဖို့တော့
မလွယ်လှပါဘူး။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲ
သစ္စာတရားဆိုတာဘာလဲ
ကျွန်တော်လည်းပဲ
အဲဒါကိုပဲ
သိချင်နေတာပါပဲ ခင်ဗျာ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၀။

လောကကြီးမှာ ရယ်စရာတွေ အလွန် ပေါများသည်။ ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ တွေး တတ်လျှင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရယ်စရာတွေကို တွေ့ နိုင်၏။ တကယ်တော့ ဟာသဆိုတာ 'ရေ'လိုပါ ပဲ။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် အလျှံပယ်ပေါ

များသည်ဟု ထင်ရ၏။ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ကျမှ ရှာရခက်တော့တာ။ အ သဖြင့်တော့ ခုကာလမှာ ရေကောင်းရေမဲ့ ရှားသထက် ရှားလာပြီ။ သောက်ဖို့ကို စိန် ဖြစ် ထုတ်လုပ်ရောင်းချသော လုပ်ငန်းရှင်

ဦးဦးကုန်ကြပြီ။

ဟာသဝတ္ထု၊ ဟာသရုပ်ရှင်ဆိုတာလည်း

သန္နိဘူးရောင်းသလိုပဲ။

***

ခုအချိန်တွင် အနုပညာလောကမှာ ဟာသဝတ္ထုခေတ် ထွန်းကားနေသည်။ အထူးသဖြင့် ရုပ်ရှင်နှင့် စာပေနယ်ပယ်မှာဖြစ်၏။ ဟိုတစ်ဘက်တစ်နစ်မှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ် ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီထဲမှာမှ ဟာသဇာတ်ကားစစ်စစ် တစ်ကားတလေပါလာဖို့ မရှိတော့ပါ။

စာပေ(အထူးသဖြင့် ဝတ္ထု)မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဟာသဝတ္ထုဆိုတာ အလွန်ရှားပါးသည်။ ရေးတဲ့လူလည်း နည်းသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုင်းမှာ ဟာသဝတ္ထုပါတာမဟုတ်။ တချို့မဂ္ဂဇင်းတွေက ဟာသဆိုလျှင် အဆင့်အတန်းမရှိဟု ယူဆသဖြင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြဖို့ဝန် မရှိတော့ပါ။ ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုရေးသူတွေရယ်လို့လည်း တစ်ဦးစနစ်ဦးစသာ ရှိ၏။ သူ့ရိုသတ်နှင့်သူ သီးခြားဖြစ်ပြီး စာပေလောကတစ်ခုလုံးကို မလွမ်းမိုးနိုင်။

ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဆယ်ကားထွက်လျှင် ကိုးကားမှာ ဟာသကားဖြစ်နေ၏။ ဒါမှလည်း ပရိသတ်ကြိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံရတယ်လို့ ဆိုကြတာပဲ။ အလွမ်းအဆွေးဇာတ်ကား တစ်ကားတလေလောက် ဖန်တီးပြီး ရိုက်ကူးသူများမှာ ပိုက်ဆံမရ။ အတယ်ဒမီပဲ ရကြရသည်။ ထို့ကြောင့် အထည်အခန့်သရုပ်ဆောင်လေ့ရှိသော မင်းသားများမှာ ပေါ့တောတောတွေ လုပ်ပြကြရသည်။ အင်္ဂလိပ်သန်သောမင်းသမီးများလည်း ဟာသမယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

စာပေနယ်မှာကျတော့ကော လုံးချင်းဝတ္ထုတွေဆိုလျှင် 'အချစ်ဟာသ'ဆိုတာမျိုးတွေသာ အလုပ်ဖြစ်သည်။ အချစ်သက်သက်တောင် သိပ်အဆင်မပြေလှ။ ဘဝသရုပ်ဖော်သမားအများစုမှာ ဟိုအရင်ကလို လက်မထောင်နိုင်ဘဲ

မျက်နှာငယ်နေကြရရှာသည်။ ဒီလိုစာအုပ်မျိုး ထုတ်တဲ့ ထုတ်ဝေသူဆိုလျှင် သူ့ရဲကောင်းလို့ ပြောရမလား။ လူမိုက်ပဲလို့လဲ ဆိုရမလားမသိ။

မဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေကလည်း ဟာသပါမှ ဂုဏ်ရှိတယ် ထင်နေကြဟန်တူသည်။ ရယ်စရာ စာမူမျိုးမှ လိုလိုချင်ချင်ရှိကြသည်။ တည်တည်တံ့တံ့ဆိုလျှင် အားနာပါးနာနဲ့ ထည့်ပေးချင်ပေးမည်။ သိပ်တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှ။ ဟာသဝတ္ထုဆိုလျှင်တော့ အိမ်တိုင်ယာရောက် လာယူရမလား။ စာမူခ တစ်ခါတည်း ရှင်းမယ်လေ၊ အခုကြိုယူသွားပါလား ဆရာ။

ဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးဟာသစာရေးဆရာများမှာ ဟိုအရင်က အရင်းရှင်ဟု ချီးနှိမ်ခံခဲ့ရပြီး ခုကျတော့ လုပ်ငန်းရှင်ဆိုပြီး မြှောက်စားခံနေရသောစီးပွားရေးသမားတွေလို ခွင်ကောင်းခေတ်ကောင်းနဲ့ တိုးမိနေကြလေသည်။ (ကျွန်တော့်လို ပေါက်ကလျှောက်ရေးတဲ့ကောင်တောင် လူရာဝင်နေတာပဲ ကြည့်တော့။)

* * *

မြေအောက် ရေလိုပေါ့။ အစပိုင်းမှာတော့ ဖောဖောသီသီ ရနိုင်သည်။ ထုတ်ယူသုံးစွဲဖန်များသောအခါ ခန်းခြောက်လာတတ်သည်။ ဟာသမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သူကလည်း ဟာသ၊ ကိုယ်ကလည်း ဟာသဆိုပြီးတော့ အလုအယက် လုပ်စားလိုက်ကြတာ၊ ကြာတော့ ရယ်စရာကုန်ကြမ်းတွေ ရှားပါးလာသည်။ အကြောင်းအရာတွေလည်း ထပ်လာသည်။ ထိုအခါ ကြိမ်ကြိမ်ရာ လုပ်လာကြတော့သည်။

နိုင်ငံခြားဟာသ ဇာတ်လမ်းတွေကို မှီးသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာ ဟာသပုံပြင်တွေကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်သည်။ အငြိမ်စင်ပေါ်က သမားစဉ်ပြက်လုံးတွေ ယူသုံးသည်။ ခေတ်ဟောင်းစာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ ဝတ္ထုထဲက ဟာသကွက်တွေကို မသိမသာ (တချို့လည်း သိသိသာသာ) ခိုးချသည်။ (ကျွန်တော်တောင် ဆရာ

သော်တာဆွေကို တုပပြီး စာပေလောကသား
တွေ ဇာတ်ကောင်လုပ်၍ နောက်တီးနောက်
တောက်တွေရေးပြီးခွင့်ရိုက်ခဲ့သေးတာကော။)

ဒါတွေကလည်း ကြာတော့ ရိုးအီလာ
သည်။ ဒါမျိုးချည်း ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်လာ၏။
ပရိသတ်တွေလည်း ငြီးငွေ့လာပြီ။ ဟာသဇာတ်
လမ်းဆိုပြီး ရယ်စရာလည်း သိပ်မကောင်း
တော့။ အားနာပါးနာ လိုက်ရယ်ပေးရသလို
ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ အသစ်ထပ်ထွင်ဖို့ မ
ကြိုးစားဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ဆွဲသုံးနိုင်မယ့်
နည်းလမ်းကို ရှာကြတော့သည်။

ညစ်တီးညစ်ပတ် ဟာသတွေဘက်
လှည့်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဒါမျိုးကို 'ခါး
အောက်ပိုင်းပြက်လုံး'ဟု ခေါ်ကြသည်။ တချို့
ကလည်း 'ချက်အောက်ပိုင်း'ဟု ဆိုသည်။

ဟိုတစ်ချိန်ကတော့ ဒီလိုဟာသမျိုးတွေ
က အငြိမ့်စင်တွေ ဇာတ်စင်တွေပေါ်မှာ တွေ
ရတတ်သည်။ သို့တိုင်အောင် မင်းသား၊ မင်း
သမီးစသော အဓိကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီစကားလုံး
မျိုးတွေ မပြောရ။ လူရွှင်တော်တွေကသာ
ပြက်လုံးထုတ်ရသည်။ ဒီနေရာမှာလည်းမြောင်
ကျကျကြီး မပြောရ။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်း
သောစကားလုံးတွေ မပါရ။ တစ်ကွက်ကျော်၊
နှစ်ကွက်ကျော်တွေပြီးမှ နားလည်အောင်
ဝက်ဝုတ္တိအလင်္ကာသုံးရသည်။

ဥပမာလေးတစ်ခု ဖော်ပြပါမည်။

အငြိမ့်မင်းသမီး တစ်ယောက်သည်
ကချီးတစ်ခုကို ကြိုးစားပမ်းစားကပြီးနောက်
ခဏနားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူရွှင်တော်
တစ်ဦးက ပြေးလာပြီး ယပ်ခပ်ပေးသည်။
ထိုခါ နောက်လူရွှင်တော်တစ်ဦးက -

“ဟေ့ကောင်...မင်းကလည်း မင်းသမီး
ကို ဖားလှချည်လား”

“ဖားရတယ်ကွ၊ ငါတို့က သူတို့ကို မှီပြီး
စားနေရတာ၊ ဒီမင်းသမီးဟာ ငါတို့ရဲ့ထမင်းအိုး
ကြီးပဲ”

“အဲဒီထမင်းအိုးကြီး ငါ့ကို ခဏ ငှားစမ်း

ပါကွာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ခရမ်းသီးနှပ် စားချင်လို့”

“ဒါဆိုလည်း ငန်ပြာရည်တော့ တွေ
ထည့်ပေါ့ကွာ”

ဒီပြက်လုံးမှာ ညစ်ညမ်းတဲ့ စကား
တစ်လုံးမှမပါ။ တွေးယူမှ တခစ်ခစ်ကိုတို့
ရယ်ရခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးသူငယ်တွေ နား
လည်နိုင်။ လူရွှင်တော်ရဲ့စကားဆိုတော့
ပရိသတ်က အလေးအနက် မထားကြ။ ဖော်
ပြက်စေသာ ဖြစ်၏။ စင်ပေါ်မှာပြောခြင်း
သောသောကြောင့် ပွဲပြီးလျှင် ပျောက်ကွ
သွားသည်။ မှတ်တမ်း မကျန်ခဲ့။

ခုကျတော့ အငြိမ့်ပွဲတွေကို ဗီဒီယိုရိုက်
အခွေတွေ ထုတ်လာသည်။ တစ်နိုင်လုံး
တိုင်းအတာအထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေး
ရှိလာသည်။ အငြိမ့်ဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း
အောက်ပိုင်းပြက်လုံးကလေးတွေ ပါလာသည်။
ဒါမျိုးက လူတွေရဲ့သည်းခြေကြိုက်ဆိုသော
သဘောကျကြသည်။

ဒီခွင့်တွေက ဟာသဝတ္ထုတွေ၊ ဗီဒီယို
ရုပ်ရှင်တွေဘက် ကူးစက်လာသည်။ သမား
ပြက်လုံးတွေလို ပညာသားပါပါ မဟုတ်ဘဲ
ပရိသတ်ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး အတင့်ရလာသည့်
ခပ်ပြောင်ပြောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွေဖြစ်
၏။ တချို့စကားလုံးတွေဆို တော်တော်နဲ့
စိုင်းသည်။ ပိုဆိုးတာက ဒါတွေကို မင်းသ
မင်းသမီးတွေကပါ ခံတွင်းတွေပြီး လိုက်
လာကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းဆရာမတွေ
ရုပ်ဖြစ်ပါလျက် 'နင်တော်တော် နှာဘူးထ
လား' ဆိုသော စကားမျိုး ပြောတာက
တော်တော်ဆိုးသည်။ နှမလုပ်သူကို ဘေး
ထားပြီး အစ်ကိုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ညစ်
ညမ်းညမ်းပြောတာမျိုးတွေလည်း တွေ့
ရသည်။

ထိုအခါ စာနယ်ဇင်းတွေက ဘေး
ထောက်ပြလာကြသည်။ မိလားစု အတူ

ကြည့်ကြသော ပရိသတ်တွေက နှာခေါင်းရှုံ့ချင်
တာပဲ။ လူငယ်ပရိသတ်တချို့ဆိုကတောင်
နှစ်ခြိုသောလေသံတွေ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

* * *

တကယ်တော့ ခါးအောက်ပိုင်းဟာသဆို
တာ ခုမှပေါ်လာခြင်းမဟုတ်။ ရှေးပဝေဏသီ
တာတည်းက ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်၏။ 'တီးတိုးပုံပြင်
များ သို့မဟုတ် 'တီးတိုးပုံပြင်များ'ဟု ခေါ်ကြ
သည်။ လူပျိုကြီးတွေက လူပျိုပေါက်ကလေး
တွေကို ပြောပြသည်။ အပျိုကြီးတွေက အပျို
ပေါက်ကလေးတွေကို ကျိတ်ပြီးဖောက်သည်
များသည်။ တဟားဟား တခစ်ခစ် ရယ်ကြရ
သည်။ ရှေးခေတ်က မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်
ဖြင့် လိင်ကိစ္စပညာပေးခြင်း တစ်မျိုးဟု ဆို
ကောင်းဆိုနိုင်သည်။ တချို့အကြောင်းအရာ
များတွေဆို မြန်မာ့ရိုးရာဟာသပုံပြင်ထဲမှာ
အောင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း ခံရသေးသည်။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စား
ကြတာပဲ။ နိုင်ငံတကာမှာလည်း ဒီလိုဟာသ
မျိုးရှိသည်။ ပလေးဘွိုင်းမဂ္ဂဇင်းထဲက ဟာသ
အစုံပုံကို တွေ့ဖူးသည်။ အဝတ်အစားမပါ
သော အဘိုးကြီး အဘွားကြီးလင်မယား နှစ်
ယောက် ကုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေကြသည်။ အ
ဘွားကြီးက ခူးထောင်ပေါင်ကားပုံစံဖြစ်နေ၏။
အဘိုးကြီးက တယ်လီဖုန်းပြောနေပုံက ..

"သမ္မတကြီးခင်ဗျာ၊ တိုက်ချင်းပစ်နဲ့ပုံတွေ
ပေးနဲ့ခြံခြံ သိမ်းဆည်းထားနိုင်မယ့် လှိုက်
အင်းတစ်ခု ကျွန်တော်တွေထားပါတယ်"

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ခါးအောက်ပိုင်းဟာသ ဆိုသော်လည်း
အတော်သိမ်မွေ့သည်။ ညစ်ညမ်းမှုနှင့် ဟာသ
ကြားမှ နယ်နမိတ်မျဉ်းက ပါးပါးလေးဖြစ်၏။
အတိမ်းအစောင်းမခံ။ ခံစားသူပရိသတ်၏
ခင်ကိုယ်ဓာတ်အခံပေါ်မှာလည်း မူတည်
သည်။ မုဆိုးမတစ်ယောက်အတွက် ရယ်ရွှင်
ဖွယ်ရာသက်သက်သာ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ခြေ

ကြီးလွန်းသော အပျိုကြီးတစ်ယောက်အတွက်
နားရှက်စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ပြက်လုံး
တစ်ခုဟာ ညစ်ညမ်းမှု ရှိ မရှိ ဆိုတာကလည်း
လူအပေါ်မူတည်ပြီး အငြင်းပွားစရာဖြစ်နိုင်၏။

ခါးအောက်ပိုင်းဟာသဆိုပေမယ့် တ
ကယ်အနုပညာမြောက်လျှင် ဂန္ထဝင်စာရင်းထဲ
ဝင်နိုင်ပါသည်။ ရှေးခေတ်စာဆိုမင်းသားကြီး
ဦးကျောက်လုံး၏ 'တော်သလင်းဖော်ကင်းပါ
တဲ့ခွေးတွေအူ၊ အိပ်မပျော်တစ်ညလုံး အုံးအုံး
ကျွတ်ကျွတ်ဆူ' ဆိုသောကဗျာမျိုး။ စလေဦး
ပုည၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှာပါသော 'ဥတုနှင့်
ပုဇွန်ဆီဆိုသောစကားလုံး စသည်တို့ဖြစ်၏။

အလားတူ မှတ်မိသမျှလေးတွေ တင်ပြ
လိုက်ရပါသည်။

* * *

ဟိုအရင်က မြန်မာ့အသံ ဟာသရွှင်ဆေး
အခန်းမှာ မကြာခဏလွင့်လေ့ရှိသော လူရွှင်
တော်ဓာတ်ဆီ ဓာတ်ဆံတို့၏ ရေနံချောင်းက
ဖေကံကောင်းဓာတ်ပြားထဲတွင် ...

ဒေါ်ကြင်ဆိုသော မိန်းမလည်ကြီးက
သူဌေးသားဖေကံကောင်းကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်
ပြီး သမီးဖြစ်သူနှင့် ဖြာယောင်းသွေးဆောင်
သည်။ ရွှေငွေကအစ တန်ဖိုးကြီးအဝတ်အစား
အထိ ချူယူပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချသည်။
ဖေကံကောင်းက မဆင်းဘဲပေကပ်နေသော
အခါ သမီးလုပ်သူက ...

"ဟောဒီမှာအမေရေ၊ အမေလင်ကြီးက
မသွားနိုင်ဘူးတဲ့"

ဟုပြောသောအခါ ဖေကံကောင်းက-

"အမယ်...အမယ် အမေလင်ကြီးတဲ့ လို
ချင်တာ အကုန်ယူပြီး ခုကျမှငါ့ကို ချောက်ထဲ
တွန်းချလို့ ဘယ်ရမလဲ"

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

* * *

ရွှေကျီးညိုနှင့်ပဲခူးမြစ်တို့ပါဝင်သော 'သုခ
သုမနဇာတ်' ဓာတ်ပြားကို ဘုန်းကြီးဘုရား
အလှူမုဗ္ဗင်တာ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသည်။

ဇာတ်၏သဘောမှာ ကိုသောနသည် နတ်ဖမ်း စားခံရသဖြင့် စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ သုမနကို ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သည်။ သုမနလည်း မခံနိုင်တော့သဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး အရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်သွားရသည်။ လမ်းမှာ တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာသော ဘုရင် နှင့်တွေ့သည်။ ရှင်ဘုရင်က သနားပြီး မိဖုရား မြှောက်လိုက်သည်။

ကိုသောမန စိတ်ပြန်လည်လာသောအခါ မှားမှန်းသိပြီး သုမနကို လိုက်ရှာသောအခါ ဘုရင့်မိဖုရားဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ သုမန က စိတ်နာပြီး

“အခုမှ နှမြောရသလား၊ သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြန်ပါလေ ကိုသောနရဲ့”

ဟု ငိုချင်းချသည်။

ရှင်ဘုရင်ကလည်း သဘောထားကြီးသူ ဖြစ်သောကြောင့် မူလပိုင်ရှင် ကိုသောနထံ သုမနကို ပြန်အပ်သည်။ (စားလို့ဝသွားတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။) ကိုသောနမှာ အခက် တွေနေ၏။ သူ့မိန်းမကိုလည်း ပြန်လိုချင်သည်။ ရှင်ဘုရင်နှင့် ညားပြီးသားဖြစ်နေသောကြောင့် လည်း မသတိဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုအခါ လူရွှင်တော် တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ရွံ့မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုသောနရယ်၊ စားပြီး သား ထမင်းပန်းကန်တောင် ရေနဲ့စင်စင်ဆေး လိုက်ရင် ပြောင်သွားသေးတာပဲ”

* * *

ဇာတ်ဆရာ ဦးဖိုးစိန်ကြီး ကပြခဲ့သော ‘တာနောယက္ခ’ဇာတ်ထဲက အကွက်ကလေး တစ်ကွက်အကြောင်း လူကြီးတွေ ပြောပြတာ ကြားဖူးသည်။ (နောက်ပိုင်းတွင် စိန်မဟာသ ဘင်မှ ရဲစိန်၊ ညီဝင်းစိန်တို့က ပြန်လည် တင် ဆက်ခဲ့သည်။)

တာနောယက္ခဘီလူးသည် မိန်းမဖြစ်သူ သမုခသီရိကို အလွန်ချစ်သည်။ မိန်းမက လှ လည်း အတော်လှသဖြင့် စိတ်မချနိုင်ဘဲ ဖြစ်

နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြုတ်ကြီးထဲမှာ အလုံထည့် ပိတ်ပြီး သွားလေရာ ထမ်းခေါ်သွားသည်။

လမ်းတစ်နေရာတွင် ဇော်ဂျီနှင့်ဆုံသည်။ ဇော်ဂျီဆိုတော့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နိုင်သည်။ ကြုတ်ထဲကို ထွင်းဖောက်ဝင်သွားပြီး သမုခ သီရိနှင့် ပျော်ပါးသည်။ ကြုတ်ထဲမှာ မှောင်နေ သဖြင့် သမုခသီရိက ဇော်ဂျီကို သူ့ယောက်ျား မှတ်ပြီး ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံသည်။ တာနော ကတော့ ဘာမှမသိ။ ကြုတ်ကြီးကို ထမ်းပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး၏ ကျောင်း သင်ခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ရ သေ့ကြီးကတော့ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟဲ့...တာနောတို့လင်မယားသုံးယောက် ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ တာနောလည်း အထာပေါက် ပြီး သံသယဝင်လာသည်။ ကြုတ်ကြီးကို အ လျင်အမြန် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဇော်ဂျီကလည်း လူလည်ပဲ။ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး လစ်ထွက် သွားပြီ။ သို့ရာတွင် ခြေရာလက်ရာတွေ ဖျတ် ကျန်ခဲ့သည်။ သမုခသီရိကလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ် နေသည်။ ဒီမှာတွင် တာနောပေါက်ကွဲတော့ သည်။ သမုခသီရိကို သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲသည်။ သမုခသီရိကလည်း -

“ဒီလောက် အလုံပိတ်ထားတဲ့ ကြုတ်ထဲ ကို တာနောကလွဲပြီး ဘယ်သူဝင်နိုင်မှာလဲ”

“အဲဒါ ငါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဖောက်ပြန်တာ”

“ကြုတ်ထဲမှာ မှောင်မည်း နေတာပဲ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ခွဲခြားနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုတာနောပဲ ထင်မိတာပေါ့”

ထိုစဉ် လူရွှင်တော်တစ်ယောက်က-

“သမုခသီရိနယ် ကိုယ်သောက်နေတာ ဆေးပေါ့လိပ်တောင် နှစ်ပြားတန်လား၊ သမုခ မှူးတန်လား ခွဲခြားပြီး မသိတာ အံ့ပါရဲ့”

ဟု ဝင်ဖောက်လိုက်လေသည်။

* * *

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ခါးအောက်ပိုင်း ဟာသစ်စစ်တစ်ပုဒ်ကို တင်ပြလိုက်ပါသည်။ ပေါက်ကရေတွေ ပြောပြတတ်သော အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီက ကြားဖူးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ညစ်ညမ်းသလား၊ ဟာသရသမြောက်သလားဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့်ကြပါ။

တစ်ခါက ခါးအောက်ပိုင်းခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာအေးချစ်ထံသို့ နယ်မှ လူနာတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုသူမှာ 'ရွှေ'တွင် အနာပေါက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း ခွဲစိတ်ကုသရန်အတွက် လူနာကို မေ့ဆေးပေးလိုက်သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်လုပ်နိုင်ရန် 'ရွှေ'ကိုဖြတ် ထုတ်ပြီး လင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ် ခဏတင်ထားသည်။

အနာကို ဆေးကြောသုတ်သင်နေစဉ် အရေးကြီးသော တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် သွားပြောရသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသောအခါ လင်ပန်းပေါ်က 'လူနာ၏ရွှေ'မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရ၏။ လိုက်ရှာကြည့်တော့မှ ခွဲခန်းထောင့်တွင် ခွေးတစ်ကောင်က လူနာရဲ့ 'ရွှေ'ကို မြိန်ရေယှက်ရည် ကိုက်စားနေတာကို တွေ့ရသည်။

ဆရာဝန်ကြီးလည်း ထူပူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ လူနာက မကြာခင် မေ့ဆေးပြယ်ပြီး သတိရလာတော့မည်။ အချိန်သိပ်မရှိတော့။ ကြိရာမရဖြစ်နေရာမှနောက်ဆုံးတော့ အရေးပေါ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။ ခွေးကိုသတ်၊ ခွေးရဲ့ ရွှေပန်းကိုဖြတ်ယူပြီး လူနာထံ အစားထိုး တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

လူနာသည် တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ အနာကျက်သဖြင့် ဆေးခန်းမှဆင်းပြီး နေရပ်သို့ပြန်သွားသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ရင်ထဲထိတ်ထိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘာပြဿနာတွေများ ပေါ်လာမလဲဟု စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေရ၏။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ

ဘာသတင်းမှ မကြားရဘဲ သုံးလလောက်နေတော့မှ လူနာထံက စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာသည်။

ဆရာကြီးခင်ဗျာ ...

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီး၏ လူနာတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်၏ရွှေဝေဒနာမှာလည်း လုံးဝသက်သာပျောက်ကင်းသွားပါပြီ။ ဒါတွင် မက ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် နေရထိုင်ရတာ အလွန်ပေါ့ပါးသွက်လက်နေပါသည်။ မှတ်တိုင်မှ အရှိန်ဖြင့် ထွက်သွားသော ဘတ်စကား နောက်သို့အလွယ်တကူမိအောင် ပြေးလိုက်နိုင်ပါ သည်။ ရေမြောင်းများ၊ ရေအိုင်များကိုလည်း အသာကလေး လွှားခနဲ ခုန်ကျော်နိုင်ပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း လူငယ်က လေးလို ပြန်ဖြစ်သွားတယ်ဟု ချီးကျူးပါသည်။

သို့ရာတွင် ပြဿနာကလေး နည်းနည်းတော့ ရှိနေပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်ကားများမြင်လျှင် တာယာကို သေးနှင့် ပန်းချင်စိတ်များ ထိန်းမရအောင်ဖြစ်လာ တတ်ခြင်းနှင့် အပေါ့သွားသောအခါ ပေါင်တစ်ဘက်ကို မြှောက်၍ကားပြီးမှ ပေါက်လို့ရခြင်း တို့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန်ကြား ပေးစေလိုပါသည် ခင်ဗျား။

လေးစားအားကိုးလျက် မောင်မောင်စနေ

(မှတ်ချက်။ ။စာနယ်စင်းကျင့်ဝတ်အရ ကာယကံရှင်များ ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိစေရန် ဆရာဝန်ကြီး၏အမည်ကို လူနာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ လူနာ၏အမည်ကို ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် လည်းကောင်း လွှဲပြောင်း ဖော်ပြပေးထားပါသည်။)

ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၁

အမှတ်တရ

အမှတ်တရ

မင်းလှ

တကယ်လို့ ဆရာကိုသန်းအုန်းသာ ခင်မြိုင်နှင့်လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ခုချိန်ထိ ကျွန်တော် ရိုသေလေးစားကြောက်ရွံ့နေလိမ့်မည်ထင်သည်။ သူသည် ဆရာနတ်နွယ်၊ ဆရာမောင်သွေးသစ်၊ ဆရာသန်းနိုင်၊ ဆရာညိုသစ်တို့နှင့်အတူ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကြီးကို စီစဉ်တည်းဖြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မိုးဝေဆိုတာ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဘာပေသမိုင်း မှတ်တိုင်ထူခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းကြီးဟု ဆိုရမည်။

မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းသည် ဆရာကိုသန်းအုန်းနှင့် တော်တော်တူသည်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကြည့်လျှင် သိပ်မသနားလှ။ စက္ကူညှည်သည်။ အပြင်အဆင် ရိုးသည်။ ရောင်စုံမဟုတ်။ ပုံနှိပ်အရည်အသွေး သိပ်မကောင်းလှ။ ခဲစာလုံးအသစ် မလဲနိုင်သဖြင့် စာလုံးတွေက မည်းတာမည်း၊ ပြားတာပြား။ စာမူတွေကတော့ ဆရာကိုသန်းအုန်း၏ အတွင်းသရုပ်လို ဒေါင်ဒေါင်မြည်တွေပင်။

ကျွန်တော်တို့ စာရူးပေရူးဘဝတုန်းက မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကို စာမူပို့ဖို့နေနေသာသာ တိုက်ထဲကိုတောင် မဝင်ရ။ တကယ်တော့ မိုးဝေအယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံးစိုက်ရာနေရာသည် ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါ မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းပေါ်က တိုက်ဟောင်းတစ်ထွဲ၏ ခပ်နွမ်းနွမ်းအခန်းကျဉ်းကလေးသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အရှိန်အဝါက အလွန်ကြီးသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ပလက်ဖောင်းပေါ်က မရဲတရဲ ငေးကြည့်ရုံမျှနဲ့ ကျေနပ်ကြရသည်။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာပေါက်စဖြစ်လာပြီးလုံးချင်းဝတ္ထု နှစ်အုပ်သုံးအုပ် ထွက်ပြီးသည့်တိုင် မိုးဝေကို စာမူမပို့ရဲသေး။ ငါ့ဝတ္ထုမျိုးတွေ သုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုသော သိမ်ငယ်စိတ်ကို နှိပ်စက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုသွားသတိရသည်။ ဤတစ်လောက မိုးဝေကဗျာခေတ်ဆိုတာ ရှိနေအငြင်းအခုံလေး ဖြစ်သွားသည်ကို ဖတ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကဗျာနှင့်ပတ်သက်
အရေးပါလှသူတစ်ယောက်မဟုတ်သဖြင့်
အယ်ဘက်ကမှဝင်ပြီး ထောက်ခံချက်မပေး
ဘဲ။ သို့တိုင်အောင် စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ခုလို
အခတ်တရ ပြောကြဆိုကြရတယ်ဆိုသည်ကို
မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကဗျာများသည် မြန်မာကဗျာ
လောကတွင် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍမှာ
နေကြောင်း သက်သေပြနေသည်ဟု ထင်မိပါ
သည်။

ဒီလိုမဂ္ဂဇင်းကြီး၏ ပဲ့ကိုင်အဖွဲ့ထဲမှာပါ
နေသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့ကို တော်
တော်ဖြိုခဲသည်။ သို့ရာတွင် ကိုသန်းအုန်းသည်
ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ကိုယ် တည်တည်တံ့တံ့ မနေဘဲ
ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းခင်မြဇင်နှင့် လက်ထပ်
လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း
သူ့ကို ဆရာသမားအဖြစ်မှ သူငယ်ချင်းအဖြစ်
သို့ မလွဲမရှောင်သာတော့ဘဲ လျှော့ချလိုက်ရ
လေသည်။

ဒါတွင်မကသေး။ ခင်မြဇင်သည် ကံ
ကော်ရွာပန်းချီအဖွဲ့ဝင်လည်း ဖြစ်၏။ ကံကော်
အုပ်စုဆိုတာက တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက
ချွတ်ပီချွတ်တို့လို ကျောင်းကြီးကို မှောက်
ထိုမှောက်၊ လှန်လိုလှန်၊ ချာလပတ်လှည့်လို
ထည့်ခဲ့ကြသော ငပွေးတွေ။ ရွှေဖျင်းငြိနှောင်
ထိုလည်း သောက်လုံးကြီးကြသည်။ ကျွန်တော်
တောင် ပန်းချီမဆွဲတတ်ဘဲနှင့် ကံကော်မိတ်
ဆွအဖြစ် ဝင်ရောခဲ့သေးသည်။ ဒီလိုကောင်
တွေနှင့် ပေါင်းမိပြန်တော့ ကိုသန်းအုန်းမှာ
ဇာန်လျှော့ရရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကံကော်ရွာပန်းချီပြပွဲများ
တွင် ကိုသန်းအုန်းကို ယိုင်တိယိုင်ထိုးတွေကြရ
သည်။ ဒီလိုပြောရသည်က အကြောင်းရှိသည်။
သူပုံစံက ပိန်ပိန်လုပ်လုပ်။ ပခုံးတစ်ဖက်ကို
ငိုပြီး ကျန်တစ်ဘက်ကို လျှော့ချထားသည်။
ဒီကြားထဲက မတ်တပ်ရပ်လျှင် ကိုယ်ကို နည်း
နည်း လိမ်ထားသေးသည်။ တစ်ခုတော့

ကောင်းသည်။ ခုလိုနေပုံကြောင့် သူ မူးနေသ
လား၊ ကောင်းနေသလားဆိုသည်ကို ဘေးလူ
ဘဲ အကဲဖမ်းဖို့ မလွယ်တော့။

ပန်းချီပြပွဲကို ကျွန်တော်ရောက်သွားလျှင်
သူ ပျော်သည်။ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို လာ
စမ်းတတ်သည်။ ကံကော်ရွာပွဲကို သွားလျှင်
ကျွန်တော်က (ကိုယ်မသောက်နိုင်တော့သော်
လည်း) သူငယ်ချင်းအတွက် ပုလင်းတစ်လုံး
ယူသွားတတ်သည်ကိုး။ ယမကာကြိုက်တတ်
သည်မှန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ ဆုံးပါးသွားရ
ခြင်းမှာ အရက်ကြောင့် မဟုတ်။ ဆေးလိပ်တွေ
အရမ်းသောက်ပြီး ကျန်းမာရေးကိုကျတော့
ဂရုမစိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူသည် ဝါရင့်အယ်ဒီတာကြီးတစ်ဦးဖြစ်
သောကြောင့် ပန်းချီအကြောင်းကိုလည်း
ကောင်းကောင်း နားလည်သည်။ သို့ရာတွင်
ပြပွဲတင်ပန်းချီကားတွေကို ဘာမှဝေဖန်အကဲ
ဖြတ်ခြင်းမပြု။ ပရိသတ်တစ်ယောက်လို
ဘေးက ဝိုင်းဝန်းကူညီသူတစ်ယောက်လိုသာ
နေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဆုံဖြစ်သည့်အခါလည်း
စာပေအကြောင်း၊ ဩဝါဒပေးတာမျိုးမရှိ။ ခင်
မြဇင်စာရေးကျသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းကို စာရေးဖို့ တိုက်
တွန်းပေးစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ပြောမှမှာ”

ဟု အကူအညီ တောင်းတတ်သည်။

သူက သူဘယ်လောက် တော်တယ်
တတ်တယ်ဆိုသည်ကို ထုတ်ပြောလေ့ရှိသူ
မဟုတ်။ သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကို
ကြားဝါဖို့ ဝန်လေးတတ်သည်။ သူက ဟန်ရေး
မပြတတ်။ ခပ်လျှိုလျှို ခပ်ကုပ်ကုပ်သာ နေ
ချင်သူ ဖြစ်၏။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူ့လိုယိုင်နဲ့နဲ့ ပါး
လုပ်လုပ် လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြီး တွန်းလိုက်လျှင်
တောင် ပစ်လဲသွားနိုင်သည့် ပုံစံမျိုးရှိသော
လူများသည် ခေါင်းကြောတော့ အလွန်မာ

တတ်သည်။ ပြန်မပြော နားမထောင်။ အေးတိ အေးစက်ပေမဲ့ လုပ်ချင်သည်ကို ဖြစ်အောင် ဇွတ်လုပ်တတ်သည်။(ဥပမာ-ကိုဝသုန်၊ ကို ဝဏ္ဏ၊ ကိုအောင်မင်းသိမ်း၊ ထူးအိမ်သင်)

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုအတွင်းမှာ သူငယ်ချင်း၏ မိန်းမ၊ ယောက်ျားတွေကိုလည်း သူငယ်ချင်းလိုပဲ သဘောထားသည်။ ကိုသန်းအုန်းကိုလည်း သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းကြသည်။ စိတ်ထဲက လေးစားသော်လည်း ဆက်ဆံပြောဆိုရာမှာတော့ အရိုအသေတန်ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ သူကတော့ ဘယ်လိုမှမနေ။ ခုလိုပုံစံမျိုးကိုတောင် ကျေနပ် သဘောကျနေသလား မသိ။

ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ဟာသဝတ္ထုတွေထဲမှာ သူတို့လင်မယားကို ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ထည့်သွင်းပြီး ပေါက်ကရတွေ ရေးသည်။ မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောသည်။ သူက စိတ်မဆိုး။ ခင်မြဇင်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြန်ရေးသည့်အခါမှာတောင် ဟိုစကားလုံးက ကြမ်းတယ်၊ ဒီအကြောင်းအရာက တစ်ဖက်လူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုပြီး တည်းဖြတ်ချင်သေးသည်တဲ့။

ကိုသန်းအုန်း ကွယ်လွန်ခြင်း တစ်လပြည့် မိတ်ဆွေများ တွေ့ဆုံပွဲကို ကိုအောင်စိုးမင်း၏ ပန်းဆိုးတန်းပန်းချီပြခန်းမှာ ပြုလုပ်မှာမို့ လာခဲ့ပါဟု ခင်မြဇင်က ဖုန်းဆက်ပြီး ဖိတ်ကြားသည်။

“ဘာကျွေးမှာလဲဗျ”

ဟုကျွန်တော်ကမေးတော့ ခင်မြဇင်က “မသိဘူး”

“ဟင်...ခင်ဗျားကတော့ ဖြစ်ရမယ်.. ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်လပြည့်မှာ ဘာကျွေးမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေ စီစဉ်တာ၊ လက်ဖက်ရည်လေးဘာလေးတော့ တိုက်မယ်ထင်တာပဲ”

ခင်မြဇင်တို့ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုသန်းအုန်းနဲ့ရတာ။ သူက ထိုပွဲမှာ စကားနည်းနည်းပြောပေးဖို့ တောင်းဆိုသည်။

“မပြောချင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့”

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ပြောသင့်တာပေါ့”

“ကြည့်လုပ်တာပေါ့လေ”

ဟု ကျွန်တော် မရေမရာပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လူရှေ့သူရှေ့မှာ စကားထွက်ပြောရတာ ဝန်လေးသည်။ စာပေဟောပြောပွဲတွေကို ရှောင်တတ်သည်။ ခုဟာတော့ သူငယ်ချင်းခင်မြဇင်အတွက် ပြီးတော့ ကွယ်လွန်သူကိုသန်းအုန်းအတွက် ဖြစ်သောကြောင့် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြောသင့်သည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

တစ်လပြည့် စကားဝိုင်းကလေးပြုလုပ်သောနေရာမှာ ကိုသန်းအုန်းနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည်။ အဆောက်အအုံက တော်တော်ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။

လှေကားလက်ရန်းတွေက လှုပ်တုတ်တုတ်။ ဘေးကသံပန်းတွေက အောက်ခြေထွေဆွေးပြီး ပြတ်နေပြီ။ လှေကားခွင်မှ လေထင်ပေါက်များမှာသည်လည်း တစ်ခါက မီးသင့်လောင်ကျွမ်းခံခဲ့ရဖူးကြောင်း သက်သေပြနေသည်။ ကျည်းပေါင်တွေက မီးသွေးချောင်းကြီးတွေလို ဖြစ်ပြီး အက်ကွဲနေပြီ။

အခန်းက သိပ်မကျယ်လှ။ ခမ်းခမ်းနူးနူးနားနား ပြင်ဆင်ထားခြင်းလည်း မရှိ။ ဗိုက်ခရိုဖုန်းမပါ။ ပကာသနမထည့်ဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လေးစီစဉ်ထားသည်။ အလယ်မှာ စားပွဲရှည်တစ်လုံးရှိသည်။ ဒီဘက်မှာ ခုံတန်းရှည်တစ်ခုနေရာမရသူတွေက မတ်တပ်ရပ်နေကြသည်။ တက်ရောက်လာသူ အများစုမှာ ကိုသန်းအုန်းလို ပုံစံမျိုးတွေချည်းဖြစ်၏။ သားသားနားနား

သည်ထည်ဝါဝါ ဝတ်စားပြင်ဆင်လာသူ တစ်ယောက်မှမပါ။ မျက်နှာထားတွေကတော့ အလွန်လေးနက်နေကြသည်။ 'မိုးဝေရဲဘော် ဘောင်းများ' ဖြစ်၏။

ထိုအငွေအသက်ကြောင့် အချိန်ကာလ ငွေချော်မှု (Time Slip) ဖြစ်သွားလေသလား ဆို။ ဟိုတစ်ချိန်က မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲ ငွေချော်ကိစ္စများသလို ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာပေါက်စလေး ဖြစ် ထင်မြင်မိပြီး သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာမိ၏။

“စကားနည်းနည်း ပြောပါလား”

ဟု ခင်မြဇင်က ပြောသောအခါ ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်၏။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကြား မကျွန်တော် စကားမပြောရဲတော့။ ဆရာမ နေဝေက နာမည်တွေခေါ်ပြီး အမှတ်တရ ဘာပေးပြောပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ တစ် ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထပြောကြသည်။ ဘာပေးကြော့ရှည်သူ။ ကိုယ်ရည်သွေးသူ တစ် ယောက်မှမပါ။ တိုတိုရှင်းရှင်း ဂုဏ်ပြုကြသည်။ မျက်ကြည့်လိုက်လျှင် သူကသာ ပေးဆပ်လိုပြီး ဘာမှပြန်လည် မမျှော်လင့်တတ်သောကိုသန်း အုန်း၏ ရိုးဂုဏ်က ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတိုက် ထဲကို စာမူ ဝင်မပို့ရဲသော ကောင်လေးတစ် ယောက်ကို သတိရနေမိ၏။

ကိုသန်းအုန်းဈာပနနေ့က ရေဝေး သူ့သန်ကို သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် ဆိုး ဖျတ်သည့်လမ်း။ ချိုင့်တွေချည်းပင်။ မြောက် ညွှာလာဘက်ရောက်တော့ စံချိန်တောင် ထပ် မြီးသွားသည်။ ချိုင့်တွေဟုတောင် မပြော နိုင်တော့။ ကျင်းကြီးတွေဟု ဆိုရမည်။ မော် ဘော်ကားမှာ အတော်သနားဖို့ကောင်းသည်။ လူ့အခွင့်အရေးလိုမျိုးကား အခွင့်အရေးဆိုတာ သာရှိလျှင် သူ့ကို အဓမ္မခိုင်းစေပါတယ်။ ညှဉ်း

ပန်း နှိပ်စက်ပါတယ်ဟု အော်လေမလား မသိ။

မော်တော်ကားသည် လှိုင်းထန်နေသော ပင်လယ်ထဲက မော်တော်ဘုတ်ကလေး တစ် စင်းလို ဦးစိုက်သွားလိုက်။ ပြန်မော့လိုက် ရုန်း ကန်သွားနေရင်းက စေတီလေးဘေးမှ လမ်းခွဲ အတိုင်း ရေဝေးသူသန်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ဝင် လိုက်သောအခါ ဟာ ကောင်းလိုက်သည့်လမ်း၊ ကွန်ကရစ်လမ်း၊ ဖြူးလို့ ဖြောင့်လို့ပါလား။

ကိုသန်းအုန်း၏ ဘဝကလည်း ဒီလိုပါ ပင်။ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသော စိန်ခေါ်မှုအမျိုး မျိုးကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်း သားအရေးဖြင့် ထောင်ထဲကိုလည်း ရောက်ခဲ့ ဖူးသည်။ အခု ကိုသန်းအုန်းနောက်ဆုံးခရီးကျ တော့လည်း ငြိမ်းချမ်းသာယာလိုက်တာ။

ကိုသန်းအုန်းသည် နာမည်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မဟုတ်။ (သူ့ကိုယ်တိုင်က ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို မလိုချင်သောကြောင့် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေခဲ့တာလည်း ပါသည်။) သို့ ရာတွင် သူ၏ဈာပန အခမ်းအနားသည် စည် စည်ကားကားရှိလှသည်။ တာဝန်အရ လာနေ ကျလူတွေအပြင် မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ် သော မျက်နှာအများအပြားကိုပါ တွေ့ရသည်။

ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စာပေနယ် ထဲမှာ သူ့ကိုလေးစားသူတွေ ဘယ်လောက် များကြောင်း၊ လူချစ်လူခင် ဘယ်လောက်ပေါ ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ ဒီ အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်တော်၊ သိပ်တတ်၊ သိပ်အောင်မြင် ကျော်ကြားနေသယောင် ထင် မှတ်ပြီး မာန်တက်ချင်ကြသူများ အနေဖြင့် မိမိတို့၏ အခြေအနေမှန်ကို ဆရာကိုသန်း အုန်းကဲ့သို့ ရေဝေးမှာ မှတ်ကျောက်တင်ခံကြည့် သင့်ကြောင်း အကြံပေးလိုပါသည်။

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၂။

မင်းရဲ ရုပ်ရှင် ရုပ်ရှင်လား

၁၂။ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၉ မနက်က သမ္မတရုံမှာ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာချိုတူးဇော် ရိုက်ကူးသော အချစ်ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ခြင်း မရှိစေရ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအထူး ပွဲပြသခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ စင်ထရယ်ဟိုတယ်မှာ စာ နယ်ဇင်း ဧည့်ခံပွဲလေး ကျင်းပသည်။

ထိုပွဲတွင် ဆရာဝင်းငြိမ်း၊ ဆရာမောင်စိမ်းနီနှင့် ဆရာ ကြည်စိုးထွန်းတို့က အမှာစကားပြောကြားပေးသည်။ ဆရာ များက ဒီဇာတ်ကားမှာ အတင်းကလိထိုးခြင်းနှင့် ချက် အောက်ပိုင်း ပြက်လုံးများမပါဘဲ သဘာဝကျသော ဟာသ များသာ ပါဝင်သောကြောင့် ကြည့်ပျော်ကြောင်း၊ အဆင့်ရှိ ကြောင်း ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

သွားကလေးဖြူပြီး လိုက်မျက်နှာချိုသွေး
နေရာသော ချိုတူးခော်နှင့် မျက်လွှာကလေး
ချဉ်း အပိုးကျိုးကျိုး ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်
နေသော ကျွန်တော့်ကို သနားသောအားဖြင့်
အေးဖေးမမ ပြောပေးကြတာလားတော့ မသိ။
(ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရုပ်ရှင်ကားလေးဟာ ထင်သ
လောက် မပေါကြောင်းကိုတော့ အာမခံပါ
သည်။)

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက်
အဖွားစရာတစ်ခု ပါလာသည်။
'ပေါတယ်'ဆိုတာ ဘာလဲ။ များတာကို
ပြောတာပေါ့။ 'ပေါများတယ်'ဆိုတဲ့ စကား
အောင်ရှိသေးသည်။ ကျောက်ခဲသလဲလိုပဲ ပေါ
လွန်းတော့ တန်ဖိုးမရှိတူးပေါ့။ စိန်တို့၊ ပတ္တမြား
တို့ကျတော့ ရှားပါးပစ္စည်းမို့ အဖိုးတန်တယ်
ပေါ့။

သို့ရာတွင် ရှားတိုင်း တန်ဖိုးရှိတာတော့
မဟုတ်။ လွယ်လွယ် ဥပမာပေးရလျှင် ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ လူတစ်သန်းမှာ တစ်ယောက်သာ
ဖြစ်တတ်သော ရှားရှားပါးပါး ရောဂါဖြစ်ခွင့်ရ
အယ်ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူလို့ကောင်းပါ့မလား။

ဒီ သဘောအတိုင်းပါပဲ။ အောက်ဆီဂျင်
ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပေါများဆုံးဓာတ်ငွေ့
အထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်၏။ သက်ရှိ
အတ္ထုပ္ပါဒ်တွေအားလုံး ဝိုင်းရှုကြတာတောင်
မကုန်နိုင်၊ မခမ်းနိုင်၊ အလွယ်တကူ အမြဲရနေ
တဲ့ ရှိမှန်းတောင် သတိမရကြ။

သို့တိုင်အောင် ထိုအောက်ဆီဂျင်ကိုပဲ
အသုံးထဲ၊ ဆလင်ဒါအိုးထဲ ထည့်လိုက်တဲ့အခါ
အသိလောက် တန်ဖိုးကြီးသွားကြောင်း ရှုဖူးသူ
တိုင်း သိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတစ်ယောက်သည်
အဆုတ်နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါကြောင့်

အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့ပါသည်။ အခြေအနေက
မကောင်းသဖြင့် အောက်ဆီဂျင် ပေးထားရ
သည်။ ဒီကြားထဲကတောင် အသက်ရှူလို့မဝတဲ့
ဖြစ်နေ၏။ သူဆုံးခါနီးတော့ ဘေးမှာစောင့်နေ
သော တပည့်လေးကို ...

“ငါ့ကို အောက်ဆီဂျင် နည်းနည်းလောက်
ပိုပေးပါလားကွာ”

ဟု တောင်းပန်ရှာသည် ဆို၏။
တကယ်တော့ အောက်ဆီဂျင်ဆိုတာ
လေထဲမှာသာမဟုတ်၊ ရေထဲမှာလည်း ရှိသည်။
ရေကိုယ်၌က ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှင့် အောက်ဆီဂျင်
ရောထားသော ခြပ်ပေါင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
ထိုအောက်ဆီဂျင်ကို လူက တိုက်ရိုက်မရှူနိုင်။
ရင်နာဖို့ကောင်းတာက လူတွေ ရေနစ်တယ်
ဆိုတာ အောက်ဆီဂျင်တွေကြားမှာပဲ အသက်
ရှူကျပ်ပြီး သေကြရခြင်းဖြစ်၏။ အောက်ဆီ
ဂျင် နစ်တာလို့တောင် ပြောနိုင်သည်။

ဟိုတစ်နေ့က ဆရာတင်လှဝင်းထင်
(ပန်းချီ)နှင့် တွေ့သည်။ သူ့ကျွန်တော့်ကို ပြော
ခဲ့သော စကားလေးတစ်ခွန်းကလည်း တွေး
တောစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာ ကောင်းလှသည်။

“ရေမွှေးဆိုတာ ဆွတ်ရုံကလေး ဆွတ်ရ
တာကွ၊ ပုလင်းလိုက်လောင်းချလိုက်ရင် တန်
ဖိုးမရှိတော့ဘူး။ ရေမွှေးပေါကြီးဖြစ်သွားပြီ”

မြန်မာဟာသဝတ္ထုတွေ၊ မြန်မာရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားတွေဟာ ပေါတောတောနိုင်တယ်
လို့အဝေဖန်ခံကြရသည်။ (တကယ်လည်း ပေါ
ကြပါပေသည်။) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင်က ဟာသကလေးတွေ ရေးတတ်သူဖြစ်
သောကြောင့် ဘဝတူတွေအတွက် တတ်နိုင်
သမျှ ခုခံချေပကြည့်ပါဦးမည်။ တကယ်တော့
မြန်မာဇာတ်ကားတွေသာ မဟုတ်၊ နိုင်ငံခြား
ကားတွေလည်း ပေါကြတာပါပဲ။ ဂန္ထဝင်ဟာသ
သောချာလီချက်ပလင်၊ လူရှပ်ကြီးသုံးဦး၊ နော်

မန်ဝစ္စဒမ်၊ ဂျယ်ရီလူးဝစ္စ၊ ဘော့ဟုတ်တို့အပြင် အခုနောက်ပိုင်း နာမည်ကြီးသော ဂျင်ကာရေး အထိုက်အလျောက်တော့ ပေါ်ကြပါသည်။ ကိုရီးယားတို့ တရုတ်တို့ဆိုလျှင် မြန်မာလူ့ရွှင် တော်တွေထက်တောင် ပိုပြီးပေါ်ကြသေးသည်။

ပြီးတော့ မြန်မာမဂ္ဂဇင်းနယ်ပယ်၌ သက်တမ်းအရှည်ကြာဆုံးနှင့် လူကြိုက်အများ ဆုံး ပင်တိုင်ကဏ္ဍမှာ ဆရာကြပ်ကလေး၏ 'စာပေါလောက' ပဲ မဟုတ်လား။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဝတ္ထု တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာမှ မဟုတ်၊ တကယ့် လက်တွေ့ အပြင်လောကမှာလည်း တစ်မျိုး မဟုတ်တစ်မျိုး ပေါ်နေကြတာပဲလေ။ 'လူတွေ ဟာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ပေါ်နေကြတာ ပဲနော်' ဟု ထည့်ရေးဖူးသည်။ အပြင်ပန်းမှာ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ လူမသိသူမသိ ကျိတ်ပြီး ပေါ် နေတာထက် စာရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငပေါ ဘွဲ့ ခံယူထားတာက ပိုပြီး ရိုးသားတယ် ထင် တာပဲ။

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦး စံရှားဝတ္ထုထဲက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သွားသတ်ရမိ၏။ ဦးစံရှားနှင့် ဦးသိမ်းမောင်တို့ စတင်သိကျွမ်းပြီး အခန်းတစ်ခန်းကို စပ်တူ ငှားနေဖို့ဖြစ်လာသည်။ အတူနေကြမယ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့လို လာသည်။ အကျင့်ဆိုးရှိလျှင်လည်း သည်းခံ နိုင်၊ မခံနိုင် ညှိနှိုင်းရမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့် အပြစ်တွေကို အပြန်အလှန် ဖွင့်ဟဝန်ခံကြဖို့ သဘောတူကြသည်။ (ဒီလိုဆွေးနွေးမှုမျိုးမှာ အတုယူသင့်သည် ထင်၏။)

ဦးသိန်းမောင်က မိမိက ဆေးပြင်းလိပ် သောက်တတ်ကြောင်း၊ အိပ်ရာက စောစော မထချင်ကြောင်း၊ ဆူသံပူသံကို မခံနိုင်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ အပျင်းလည်း အလွန်ထူတတ်ကြောင်း

ပြောသောအခါ -

“ဦးစံရှားက ပျင်းတာ အပြစ်တစ်ခု မ ဟုတ်ပေါင်ဗျာ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

မူရင်း ရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုထဲမှာ ဒီ အတိုင်းပါလို့လား။ ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အ တွေးအခေါ်ကို ကြိုတုန်းထည့်ရေးလိုက်တာ ပဲလားတော့ မသိ။ တွေးကြည့်တော့ သူ့ဖြော တာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ။ ပျင်းတယ်ဆို တာ ရာဇဝတ်မှုမြောက်တာလည်း မဟုတ်။ သူတစ်ပါးအပေါ် ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြံစည် တာလည်း မဟုတ်။ အများပြည်သူကို အ နှောင့်အယှက်ပေးတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သိ ယောင်လိုက်ပြီး-

“ပေါတာအပြစ်တစ်ခု ဟုတ်မထင်တော် ဗျာ”

ဟု ဆင်ခြေပေးရ ကောင်းမလားလို့ ခုလို ဆိုလိုက်တဲ့အတွက်

“အို...အချင်းတို့၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါ်ကြ ကုန်လော့”

ဟု မြှောက်ပေးခြင်း၊ ညာသံပေးခြင်း တော့ မဟုတ်ရပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အရေး ကြီး သတိပြုရန် အချက်တစ်ချက် ရှိနေသည့် ပရိသတ်အပေါ် သစ္စာရှိဖို့ပဲ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဒီပေါတောတောတွေကိုတောင် အလက အ တာမဟုတ်။ တန်ရာတန်ဖိုးပေးပြီး ဖတ်ကြ ကြည့်ကြရတာ။ ထို့ကြောင့် အနုပညာသမား တွေ အနေနဲ့လည်း စေတနာထားပြီး ထို ထိုက် တန်တန် ပေါ်ကြရင် ကောင်းမယ် တာပဲ။

အောက်စီဂျင်လိုပေါ့။

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၅

မင်းလှ

လုံးပါး

မင်းလှ

မေလကို "ကုန်ရာသီ" ဟု သူက သတ်မှတ်ထား၏။ အကုန်အကျ များသောလ ဖြစ်သောကြောင့် ဒီလိုဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တခြားအချိန်တွေမှာ ရှောင်လွှဲလို့ ရသည်။ ဆိုင်းထားလို့ ရသည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အဖိတ်ခံရတာ မျိုး။ လက်ဖွဲ့စရာ ငွေက မရှိ။ ဒီအခါမှာ ကျန်းမာရေး အကြောင်းပြပြီး မသွားဘဲ နေလို့ရသည်။ ကိုယ်တိုင် တကယ် နေမကောင်း ဖြစ်တာ တောင်မှ ဆေးခန်းသွားရန် ငွေမရှိလျှင် အခြေခံလူတန်း စားတို့၏ကယ်တင်ရှင် 'ဆရာမောင်' ကို အားကိုးလို့ရသည်။ 'အောင်တမန်' နှင့် ထိန်းထားလို့ ရသည်။

မေလ၏ကိစ္စတွေကတော့ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့ ရွှေ့ဆိုင်းလို့ရသော ကိစ္စမဟုတ်။ မေလသည် မိုးကြိုကာလဖြစ်၏။ ဒီတော့ မိုးမကျမီ အိမ်ကို ပြင်ဆင်ရတော့မည်။ ဓနိမိုးတွေဆိုလျှင် ပြီးခဲ့သော တစ်မိုးတွင်းလုံး မိုးဒဏ်ခံရပြီး တစ်နေ့လုံး အပူဒဏ်ကြောင့် ကြွက်ခွေနေခဲ့သည်။ လာမယ့် မိုးတွင်းမှာ ခံနိုင် မခံနိုင် စစ်

ဆေးရသည်။ လဲသင့်တာ လဲ၊ ဖာသင့်တာ ဖာရသည်။

ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ သူ့အိမ်က အခြေအနေ အကောင်းဆုံးဟုဆိုနိုင်၏။ သွပ်မိုးဖြစ်နေသောကြောင့်ပါပဲ။ ဒါတောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဆိုတော့ သွပ်တွေက ဆွေးနေပြီ။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မိုးမကျမီမှာ စစ်ဆေးပြီး ဖာထေးရသည်။ ဒီလောက်နဲ့ လည်း မလုံလောက်သေး။ မိုးဖြိုင်ဖြိုင် တစ်ခါလောက် ရွာသောအခါ ဘယ်နေရာက မိုးယိုသလဲ စစ်ဆေးပြီးထပ်ဖာရသည်။ မိုးယိုတဲ့နေရာကလည်း တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် မတူ။ ဒီနှစ် အိမ်ရှေ့ပိုင်းဖြစ်ပေမယ့် နောက်နှစ် နောက်ဖေးပိုင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်၏။

ဒီနှစ် မေလဆန်းမှာ မိုးတစ်ကြိမ် ရွာသည်။ ဧည့်ခန်း တည့်တည့်မှ သွပ်ပြားက ရေဒရဟော ယိုသည်။ လက်သမားဆရာခေါ်ပြတော့ သွပ်ပြားက ဇကာပေါက်ဖြစ်ရုံ မက ဆွေးပြီး အက်ကွဲပြတ် သတ်နေကြောင်း သိရ၏။ သွပ်တစ်ချပ် လဲလိုက်ရသည်။ သွပ်ကလည်း အဟောင်းဝယ်

တာတောင် နှစ်ထောင်ကျော် ကျသည်။ သစ်နည်းနည်းထဲ ပါးထပ်ဝယ်ရတာရယ်၊ လက်သမားခရယ်ပေါင်းတော့ သူ့အတိုင်းအတာအရ အတော်ထိသွား၏။

နောက် တစ်ခုကတော့ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရဘဲ မဖြစ်မနေ ကုန်ကျရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ အိမ်ခေါင်က မိုးသိတာကမှ ဆိုင်းထားလို့ ရနိုင်သေးသည်။ မိုးရေကျတဲ့နေရာ အောက်က ခွက်တွေပုံးတွေ ထားလို့ ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ခုကိစ္စကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

မေလ ဆန်းပြီဆိုတာ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ဗလာ အုပ်ကြော်ငြာတွေ ခပ်စိပ်စိပ် တွေ့လာရ၏။ ကုန်သည်တွေကလည်း အဖြူနှင့်အနီပိတ်စတွေ၊ ဘော်လံပင်၊ တူပါဘူး၊ ကျောပိုးအိပ်တွေ လှိုလှို သွင်းလာကြသည်။ အထူးချုပ်လုပ်ငန်းတွေကလည်း အဖြူ၊ ဘောင်းဘီစိမ်း၊ စကားစိမ်းတွေကို ဦးစားပေးချုပ်လုပ်ကြသည်။ ဆိုင်တွေကလည်း ကျောင်းဖွင့်ရာသီမှာ တစ်ချို့တစ်မောင်း ရောင်းတာကစေ့ အဆင်သင့်

ကောင်း ပြင်ဆင်ထားကြသည်။
 ပြည့်စုံသူတွေ အတွက်က
 ဆော့ အရေးမကြီး။ စူပါ
 ဆက်ကက်တွေ၊ ပလာဇာတွေ၊
 ဆစ်ပတ် ပတ်လိုက်ရုံနဲ့ လို
 ချင်တာအကုန်လုံး တပေတ
 ခြောက်ကြီး အပြည့်အစုံဝယ်လို့
 ရသဖြင့် အဆင်တောင်ပြေ
 သေးသည်။ မတတ်နိုင်သူတွေ
 အဖို့ကတော့ ရင်မောရလေ
 သည်။ လိုအပ်တာတွေ အကုန်
 နှီး တစ်ပြိုင်တည်းမှာ မဝယ်
 နိုင်။ မဝယ်မဖြစ်တာကို ဦးစား
 ပေး။ ကျန်တာကို နောက်အ
 ဆင်ပြေမှဝယ်ဖို့တေးထားရ၏။
 ကျောင်းသုံးပုံနှိပ် စာအုပ်
 တွေက ကျောင်းဖွင့်လျှင် ရ
 ချည်ဆိုသဖြင့် ဝယ်ဖို့မလို။ ဗ
 ထာစာအုပ်လည်း ကျောင်းက
 အထိုက်အလျောက်တော့ ရ
 ချည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်း
 ဖွင့်ဖွင့်ချင်းမှာ သုံးဖို့သုံးလေး
 အုပ်စီတော့ လိုမည်။ ဗလာ
 စာအုပ်တစ်ဒါဇင် ဝယ်လိုက်
 ရသည်။ ဘောလ်ပင်တွေ ဝယ်
 ရသည်။ ခဲတံ၊ ခဲ ဖျက်၊ ပေတံ
 ဝယ်ရသည်။
 လွယ်အိတ်ကတော့ မ
 နှစ်ကဟာတွေ ဆက်သုံးနှင့်
 ဦး။ ဒါတောင် အကိုင်ကြမ်း
 သော အလတ်ကောင်အတွက်
 တစ်လုံးတော့ ဝယ်လိုက်ရ
 သည်။ အငယ်ဆုံးလေးကို
 တော့ ငွေကြေး အဆင်ပြေတဲ့
 အခါ ကျောပိုးအိတ်ဝယ်ပေး
 မယ်ဟု နှစ်သိမ့်ထားရ၏။

ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကြော်ငြာ
 သော ထီးအပွင့်ကလေးတွေ
 ကို အကြီးမက မျက်စိကျ
 သည်။ သို့ရာတွင် သမီးကြီးပီ
 ပီ အခြေအနေကို နားလည်သ
 ဖြင့် ဝယ်ပေးပါဟု ပူဆာခြင်း
 တော့ မရှိ။ သူ့ထီးအဟောင်း
 လက်ကိုင်က ချောင်နေသ
 ဖြင့် အသစ် လဲပေးပါလို့သာ
 တောင်းဆိုရှာသည်။

နောက်ပြီး ကျောင်းဝတ်စုံ
 ကိစ္စ။ ဒီအတွက်တော့ ဘတ်
 ကျက်က ပိတ်သွားပြီ။ နှစ်
 လည်လောက်ကျမှပဲ တစ်စုံစီ
 လောက် ဝယ်ပေးနိုင်ဖို့ ကြီး
 စားရမည်။ ခုတော့ မနှစ်က
 ကျောင်း ဝတ်စုံကလေးတွေ
 ကို ပဲ ပြန်လည် အသုံးတော်ခံ
 ခိုင်းရပေဦးမည်။

* * *

ကျောင်းအင်္ကျီအဖြူ တွေက
 တစ်နေ့လုံး ခေါက်သိမ်းထား
 သဖြင့် ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေပြီ။
 ပြန်လျှော်ပြီး မဲနယ်ကလေး
 ဆိုးပေးမှ ဖြူလှဲလှဲဖြစ်သွား
 မည်။ ထို့ကြောင့် သမီးအ
 ကြီးက အင်္ကျီတွေကို ဗီရိုလေး
 ထဲမှ ထုတ်သည်။ တစ်ထည်
 ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်..

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်တာ
 လဲ၊ အင်္ကျီမှာ အပေါက်ကလေး
 တွေဖြစ်နေပြီ”

အမေလုပ်တဲ့လူက-
 “ဘယ်မှာလဲ ပြစမ်း”
 ဆိုပြီး ယူကြည့်သည်။

ရုပ်မြင်သံကြားမှာ
 ကြော်ငြာသော
 ထီးအပွင့်ကလေးတွေကို
 အကြီးမက
 မျက်စိကျသည်။
 သို့ရာတွင်
 သမီးကြီးပီပီ
 အခြေအနေကို
 နားလည်သဖြင့်
 ဝယ်ပေးပါဟု
 ပူဆာခြင်းတော့မရှိ။
 သူ့ထီးအဟောင်းလက်ကိုင်က
 ချောင်နေသဖြင့်
 အသစ်လဲပေးပါလို့သာ
 တောင်းဆိုရှာသည်။

“ပိုးကိုက်တာ၊ သိပ်တော့ မများပါဘူး သမီးရယ်။ လေး ငါးပေါက်ပါ။ သေးသေးလေး တွေပဲ မသိသာပါဘူး”

သမီးကြီးက နှမြော သည့် လေသံဖြင့်...

“အဲဒါကြောင့် အမေ့ကို ပရုပ်လုံး ဝယ်ခဲ့ပါလို့ပြောတာ ပေါ့”

“အေးဟယ်...အမေလည်း ဝယ်မယ် ဝယ်မယ်နဲ့ဟာ ဈေး ရောက်လို့ ဟင်းလျာဝယ် လိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံက ကုန် ကုန်သွားလို့ ပရုပ်လုံးဝယ်တဲ့ စခန်းကို မရောက်ဘူး။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုမြို့ထဲထွက်မှာ မဟုတ် လား၊ ကြိုရင် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ။ တော်ကြာ တခြားအဝတ်အ စားတွေပါ ပိုးကိုက်ကုန်လိမ့် မယ်”

ဟု သူ့ဘက် လှည့်ပြော သည်။ ဒီမိန်းမတော်တော် လူလည်ကျသည်။ အိမ်သုံး စရိတ်ထဲက လျော့သွားမှာစိုး လို့ သူ့ဘက်ကို တာဝန်လွှဲချ ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကိုလည်း အ ပြစ်တော့မဆိုသာ။ မိန်းမ အ နေနဲ့ကလည်း ဈေးသွားတဲ့ အခါ ဘာဝယ်ချက်ရကောင်း မလဲ ဆိုတာထက် လက်ထဲ မှာ ရှိတဲ့ငွေနဲ့ ဘာဝယ်ရရင် လောက်လောက်ငငရှိမလဲဆို တာကို ဦးစားပေး စဉ်းစား နေရတဲ့ အခြေအနေကိုး။

* * *

အိမ်သုံးစရိတ်ထဲက
လျော့သွားမှာစိုးလို့
သူ့ဘက်ကို
တာဝန်လွှဲချခြင်းဖြစ်၏။
ဒါကိုလည်း
အပြစ်တော့မဆိုသာ။
မိန်းမအနေနဲ့ကလည်း
ဈေးသွားတဲ့အခါ
ဘာဝယ်ချက်ရကောင်းမလဲ
ဆိုတာထက်
လက်ထဲမှာရှိတဲ့ငွေနဲ့
ဘာဝယ်ရရင်
လောက်လောက်ငင
ရှိမလဲဆိုတာကို
ဦးစားပေး
စဉ်းစားနေရတဲ့
အခြေအနေကိုး။

ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အနော်ရထာ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ ပဲ စွဲနေလို့လားမသိ။ ဆိုင်တွေ မှာ ကျောင်းသားကျောင်း သူ များနှင့်ပတ်သက်သော ပစ္စည်း တွေချည်း များနေသလား ထင်မိ၏။ အာရုံကလည်း အ တွေ့ဆီပဲ ရောက်ရောက်သွား သည်။ အဝတ်အထည်ဆိုင် တွေက ကျောင်းစိမ်းလုံချည်း တွေ၊ စကတ်တွေ၊ ဘောင်းဘီ လေးတွေ၊ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလေး လေးတွေ၊ လွယ်အိတ်တွေ၊ ဦးစားပေး ထုတ်ပြထားသည့် စတိုးဆိုင်တွေမှာ ကွန်ပျူတာ တွေ၊ ဘောလ်ပင်တွေ၊ ထောင် တွေ၊ ထမင်းဘူး၊ ရေဘူးတွေ ကို နေရာကောင်းပေးထား သည်။ ကျောင်းစိမ်းဖိနပ်ရယ် လို့ မရှိပေလို့သာပဲ။ ရှိမှာဆို ရင် ဖိနပ်ဆိုင်တွေကလည်း ခွဲ ပြ ထားလေမလား မသိ။

ထိုအရာများသည် သူ့ထက် လှောင်ပြောင်နေသလား ထင် ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်တွေထဲ မကြည့်မိအောင် သတိထား ပြီး လျှောက်လာသည်။ ငါ့ အခါကျမှ ပရုပ်လုံးဝယ်ဖို့ဆို သတိရလာပြန်သည်။

ပ လက် ဖောင်း ပေါ်မှာ ခင်းထားသော လမ်းညွှန် ဆိုင်ကလေးမှာ ပရုပ်လုံး အထူး ကလေးတွေကို တွေ့သည်။

'ဘယ်လောက်လဲ' မေး တော့ ...

www.burmeseclassic.com

“တစ်ထုပ် တစ်ရာပါ”

ပရုပ်လုံးကလည်း ဈေးမသေးပါလား။ တစ်ထုပ်မှာ ရှစ်လုံးလား ဆယ်လုံးလားပါမည်။ ကလေးတွေရဲ့ ဗီရိုရော သူတို့ ဗီရိုအတွက် ပါဆိုလျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ထုပ်တော့ ဝယ်ရမည်။

သူ တွေဝေသွား၏။ အိတ်ထဲမှာ ငွေသုံးရာကျော်သာ ပါသည်။ ပရုပ်လုံးနှစ်ရာဖိုးဝယ်လိုက်လျှင် တစ်ရာကျော်သာ ကျန်မည်။ လမ်းစရိတ်နဲ့ ဆေးထိပ်ဖိုးနုတ်လျှင် လက်ဖက်ရည် သောက်စရာတောင်ကျန် ခဲ့မလား။

သူ့စိတ်ကူးက မဂ္ဂဇင်းတိုက်သွားပြီး လေထန်ကုန်းမှာ ထိုင်မည်။ လက်ဖက်ရည်စယ်တိုက်မယ့် လူနဲ့တွေ့လျှင် ထိစွမရှိ။ ကိုယ့်ထက်မြဲတဲ့လူနဲ့တွေ့လျှင်ခက်မည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာတော့ စာမူခရစရာရှိ၏။ သို့ရာတွင် သိပ်မကျိန်းသေ။ တိုက်မှာ အယ်ဒီတာတွေ ရှိချင်မှ ရှိမည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ခြေများသည်။ ဒီတော့ လောလောဆယ်မှာ ငွေကို မသုံးရဲသေး။ စာမူခရပြီးဆိုမှ အပြန်ကျလျှင် ပရုပ်လုံးဝယ်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ အစောင့်ကောင်လေး တစ်ယောက်တည်း ငှက်တုတ်

လေး ထိုင်နေတာတွေရ၏။

‘ဆရာကြီးတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ သတင်းသွားမေးကြတယ်။ ဒီနေ့တော့ ပြန်လာမယ်မထင်ဘူး ဆရာ’

ဟု ကောင်လေးက ပြောသည်။ သူလည်း စာမူကိုသာ ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့စိတ်သည် နှစ်ခွဲဖြစ်နေ၏။ လေထန်ကုန်းကိုပဲ သွားထိုင်ရကောင်းမလား။ ပရုပ်လုံးဝယ်ပြီး အိမ်ပဲတန်းပြန်ရမလား။ ဝေခွဲမရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခြေလှမ်းတွေကတော့ လေထန်ကုန်းဘက်ကို အလိုအလျောက် သွားနေမိ၏။

ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး တစ်ချက် ငှေကြည့်သည်။ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ လူမတွေ့လျှင်တော့ ဆက်လျှောက်သွားမလို့ပဲ။ သို့ရာတွင် သူ့လို စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖို့ လေထန်ကုန်းလို နေရာမျိုးမှာ ရင်းနှီးတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူးဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

တိုက်နှစ်လုံးကြား ကွက်လပ်က စားပွဲတစ်ခုမှာ ထိုင်နေသော သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာက လက်ပြပြီး လှမ်းခေါ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို သူပဲ ရှင်းရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားပြီ။ ဒီကဗျာဆရာက အမြဲတမ်း ပိုက်ဆံပြတ်နေတတ်တာလေ။

သူ ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။

ကဗျာဆရာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ မဟုတ်။ စားပွဲမှာ တခြားလူတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ စာပေနယ်ထဲကတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဝဲ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ဝတ်ထားသည်။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် စာပေဝါသနာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ အသက်အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်ကြားလောက်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

သူက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည် လှမ်းမှာ မည်အပြု ကဗျာဆရာက...

“လက်ဖက်ရည် မမှာနဲ့ တော့ဗျ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေဦးဗျာ...အရင် မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ ဟောဒါက” သဘောသားဟု ဆိုသည်။ သူ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ယောက်တဲ့။

“အဲဒါ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီတဲ့။ လေထန်ကုန်းမှာ စာရေးဆရာတွေဆို တတ်တယ်ဆိုလို့ လာစောင့်နေတာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်ဗျားက ရောက်လာတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ဟုပြော၍ ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပြီး လက်ဖက်ရည်မှာဖို့ လက်ထောင်လိုက်စဉ် ကဗျာဆရာက..

“မမှာနဲ့တော့လေဗျာ၊ အခုပဲ သွားကြတော့မှာ”

“ဘယ်ကဲ့သွားမှာလဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြုစုချင်လို့ တစ်နေရာသွားဖို့ စီစဉ်ထားလို့ပါ”

“ဟာ၊ နေပါစေရပါတယ်”

“ခင်ဗျားအဲဒီလိုငြင်းလိမ့်မယ်လို့ သူ့ကို ပြောပြထားပြီးသား၊ ငြင်းရင် မရရအောင် ခေါ်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးထားပြီးသား၊ ကဲ... ငြင်းမနေနဲ့တော့၊ သွားရအောင်၊ ထ...”

* * *

သင်္ဘောသားက သူ့ကားလေးနှင့် တင်ခေါ်သွားသည်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဆိုင်က (သူ့အနေနှင့် ပြောရလျှင်) အတော် သားနားသည်။ ဆိုင်ရှေ့ကွက်လပ်မှာ ကားတွေ ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် ရပ်စရာနေရာအတော်ရှာရသေးသည်။

ခန်းမကျယ်ကြီး ထဲမှာ စားပွဲတွေ အများကြီးခင်းထားသည်။ စားပွဲတော်တော်များများမှာ လူပြည့်နေပြီ။ ဒါနဲ့များ ငွေရှာရခက်တယ်လို့ ညည်းကြသေးတယ်ဟု သူ တွေးမိ၏။

ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းထားပုံက အားလုံး လှလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ စားပွဲပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းထည့်ထားသော ဖန်ပန်းအိုးကလေးရှိ၏။ ခန်းမထဲ

မှ မြင်သာထင်သာလည်း ရှိအောင်၊ စူးစူးရှရှလည်း မဖြစ်အောင် မီးရောင်ကို ချိန်ညှိထားသည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ တီးဝိုင်းက စတင်ဖျော်ဖြေနေပြီ။ အဆိုတော်တွေထဲမှာ နာမည်ရသူတွေလည်း ပါသည်။ သူတို့ကို အထူးဧည့်သည်တော်ဟု မိတ်ဆက်ပေးသံကြားရ၏။ စားပွဲထိုးကလေးများမှာ အသက်ငယ်ငယ် ရုပ်ရည်သန်သန်ပြန်ပြန်ကလေးများကို တမင်ရွေးခန့်ထားပုံရ၏။ ဆက်ဆံရေးလည်း ပြေပြစ်ယဉ်ကျေးကြသည်။ သူတို့သည် အင်္ကျီအဖြူ၊ လက်ပြတ်ခါးတိုအပေါ်အင်္ကျီခရမ်းရောင်နှင့် နက်ပြာရောင် ဘောင်းဘီရှည်များ ဝတ်ထားကြသည်။ ကောင်လေးတွေက ငါနဲ့ကဗျာဆရာထက်တောင် သားနားသေးတယ်ဟု အရေးထဲမှာ တွေးမိလိုက်သေးသည်။

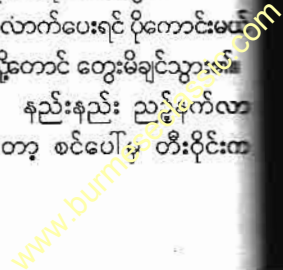
သင်္ဘောသားက ဝီစကီမှာသည်။ ကဗျာဆရာကလည်း အပြင်းပဲသောက်မည်ဟုဆိုသည်။ သူကတော့ ကြိုတောင့်ကြိုခဲဖြစ်သော ဘလက်လေဘယ်ကို သောက်ချင်သော်လည်း အခုတလော အရက်ပြင်း သောက်လျှင် နောက်တစ်နေ့ လည်ချောင်းနာတတ်သောကြောင့် ဘီယာပဲ မှာလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ အချိန်ပေါ့

ဆရာ၊ အလုပ်ထဲမှာလည်း အဆင်မပြေဘူး၊ မိန်းမနဲ့လည်း ကွဲမလိုတောင် ဖြစ်နေတာ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာနေထိုင်ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အခြေခံလူတစ်စား တွေ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အကြောင်းလေး၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် အတွေးတစ်ခု ပေါက်သွားတယ်။ သူတို့တောင် ဘဝကို ရှင်သန်အောင် နေနိုင်ကြသေးတာ၊ ငါဘာလို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ ဆိုတဲ့ တွန်းအားတစ်ခု ရလိုက်တယ်။ ဆက်ကြိုးစားရာက ဒီအခြေအနေကလေး ရောက်လာတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့်...”

သင်္ဘောသားက ဘာကြောင့် သူ့ကို ပြုစုချင်ရသလဲ ဆိုသော အကြောင်းကို စားရင်းသောက်ရင်း ပြောပြနေသည်။ ဒီဆိုင်က အစားအသောက်တွေကလည်း တော်တော် ကောင်းသည်။ အိမ်ထဲဟင်းနဲ့ယှဉ်လိုက်လို့ ပိုကောင်းနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဈေးကြီးမှာတော့ သေခွာသည်။ ဒီဝိုင်းအတွက် သောင်းဂဏန်းတော့ ရှင်းရမှာပဲဟု တွေးရင်း ကိုယ့်ငွေ မဟုတ်ဘဲ နှမြောနေမိသေးသည်။ အရက်မတိုက်ဘဲ ငွေတစ်သောင်း လောက်ပေးရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ တောင် တွေးမိချင်သွားတယ်။

နည်းနည်း ညှဉ်းမိုက်လာတော့ စင်ပေါ်မှာ တီးဝိုင်းထ

အချိန် မြင့်လာသည်။ အပြင်းအထန် သီချင်းတွေ၊ တီးလုံးတွေ၊ အတော့နှင့် မြိုင်မြိုင်လာသည်။ သီချင်းတောင်းတာတွေ၊ ပန်းကုံးစွပ်ချတာတွေ စိတ်လာသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သူများ ကျွေးတာမွေးတာ စားလေ့ သိပ်မရှိသဖြင့် အားစသော်လည်း စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းတာတော့ သေချာသည်။ ပင်ကိုက ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်သောဂီတမျိုးကို သိပ်မကြိုက်လှသော်လည်း ခုလို ဘီယာလေး တဖြုဲ သောက်ရင်း ခံစားကြည့်တော့လည်း ဖိမိကျသားပဲ။ အကြောင့်လည်း စားပွဲဝိုင်းတွေရဲ့ ဖြားယောင်းမှုကနေ နုန်းမထွက်နိုင်ကြတာနေမှာပဲဟု ဆင်ခြင်မိ၏။

အစကတော့ ဘီယာတစ်လုံးလောက်သာ ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ သောက်မလို့ ပဲ။ သဘောသားက အတင်းမှာပေးသဖြင့် နောက်တစ်လုံး ထပ်သောက်ရ၏။ ပြီးတော့ ဘယ်အချိန်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သလဲ မသိ။ ဒုတိယတစ်လုံး ကုန်လုလုမှာ စားပွဲထိုးလေးက နောက်တစ်လုံး လာချပေးပြန်သည်။

“ဟာ၊ တော်လောက်ပါပြီ”
“သောက်ပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်အောင် များများ သောက်စမ်းပါ။ မူးသွားလည်း အိမ်တိုင် ယာ

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင်
သူများကျွေးတာမွေးတာ
စားလေ့ သိပ်မရှိသဖြင့်
အားနာသော်လည်း
စားလို့ သောက်လို့
ကောင်းတာတော့
သေချာသည်။
ပင်ကိုက ဆူဆူညံညံ
အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်သော
ဂီတမျိုးကို
သိပ်မကြိုက်လှသော်လည်း
ခုလိုဘီယာလေး
တဖြုဲသောက်ရင်း
ခံစားကြည့်တော့လည်း
ဖိမိကျသားပဲ။

ရောက် ထမ်းပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဘီယာပဲဗျာ၊ သေးပေါက်လိုက်ရင် ပြန်ကျသွားမှာပါ”

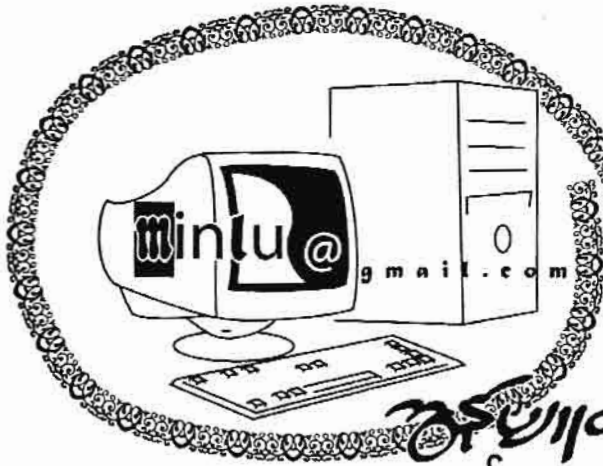
ကဗျာဆရာက ဝင်ပြောသည်။ ဒီတော့မှပင် ဗိုက်ထဲမှာ ဘီယာတွေများပြီး ဆီးသွားချင်နေကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်သာဆီသို့ထ ထွက်လာခဲ့သည်။

အမယ်၊ အိမ်သာကလည်း အတော်သားနားတာပါပဲလား။ နံရံကပ်ကြေပြားတွေနဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ် တောက်ပြောင်နေ၏။ ဒီထဲမှာ စားပွဲတစ်လုံး ချပြီး စာထိုင်ရေးနေလို့တောင် ရတယ်ဟု တွေးရင်း ကြော့ခွက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာ နှာခေါင်းထဲသို့ အနံ့တစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။

ငုံ့ကြည့်လှက်တော့ ဆီးသွားဖို့ ပြုလုပ်ထားသောကြော့ခွက်ထဲမှာ ပရပ်လုံးတွေကို မြင်လိုက်ရ၏။ အတော်များသည်။ အလုံးနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်တောင် ကမယ်မထင်။ ဆီးသွားရမှာကိုတောင် အားနာသလိုလို ဖြစ်သွားမိ၏။ ခုနေ့များ ဒီပရပ်လုံးတွေကို ရေစင်အောင် ဆေးပြီး အိတ်ထဲထည့်ယူသွားလိုက်ရရင်... ဆိုသော ကြံကြံဖန်ဖန်အတွေးက ခေါင်းထဲ ဝင်လာသေးသည်။

အိမ်သာထဲမှာတော့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။

အက်ဆေး

ကွန်ပျူတာပညာ မင်းလူ

လွန်ခဲ့သောလ အတန်ကြာလောက်က အတွေးသစ်ဂျာနယ်ထဲမှာ ဆရာအတ္တကျော်၏ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရသည်။ (တကယ်တော့လည်း အတွေးသစ်ဂျာနယ်ထဲမှာ သူ့စာ မပါတဲ့အပတ်က ခပ်ရှားရှား၊ တော်တော်လည်း ရေးနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အားကျစရာ ပါပဲ။)

သူ့ဆောင်းပါးက ကွန်ပျူတာနှင့်ပတ်သက်သည်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာတွေ ရေးထားတာတော့ မဟုတ်။ ထူးခြားသော အတွေးတစ်ခုကို တင်ပြထားခြင်းဖြစ်၏။ သင်တန်းတစ်ခုမှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အုပ်စုနှစ်စုခွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာဆိုတာ၊ 'အထီး'လား၊ 'အမ'လား၊ ဘာကြောင့်လဲဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကွန်ပျူတာသည် 'ကျား'လား၊ 'မ'လား၊ 'ငှက်'လား၊ 'လူထွီ' လိင်လား ခွဲခြားခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ယောက်ျားလေးတွေကတော့ 'အမ'ဖြစ်ရမည်ဟု ပြောပြီး မိန်းကလေးတွေကတော့ 'အထီး'ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆို၏။ သူတို့

ရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကတော့ အများပြည်ပဲ။ ဒီထဲကမှ တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်တို့က နမူနာအဖြစ် ဖော်ပြပါမည်။

ယောက်ျားလေးအုပ်စုပြောတာက "ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ဝယ်ရတာ မိန်းကလေးပဲ။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်တာနဲ့ တစ်ဖိုးက ကျသွားတော့တာပဲ။ ပြန်ထုတ်ရောင်းလည်း မလွယ်တော့ဘူး။ ဒါ့အပြင် သူနဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေ ထပ်ဝယ်ထည့်ပြီး ဖြည့်တင်ပေးနေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ပိုက်ဆံ ပြောင်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကွန်ပျူတာဆိုတာ 'အမ' ဖြစ်ရမယ်"

မိန်းကလေးအုပ်စုရဲ့ အမြင်ကတော့— ကွန်ပျူတာဆိုတာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တူတယ်။ ယူပြီးတာနဲ့ မှားသွားပြီလား မသိဘူးလို့ သံသယဖြစ်မိတော့တာပဲ။ နည်းနည်းလေးအချိန်ယူပြီး စောင့်လိုက်ရင် ဒီထင်ကောင်းတာ ရနိုင်တယ်လို့ နောင်တရမိသလိုမျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့် 'ကွန်ပျူတာ'ဟာ 'အမ' တဲ့။

ဒီဆောင်းပါးလေးကို 'ကော့'တော်တော်

သဘောကျမိ၏။

('တော့' ဆိုသော စကားလုံးကို သတိပြု
ဆောင်ရွက်ပါ။)

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဝသီအတိုင်း ဆင့်
ပြုပြီး လျှောက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထုံးစံအ
တိုင်း ပေါက်ကရဲကိုသာ အရင်တွေးမိ၏။

ကျွန်တော် သုံးသပ်တာကတော့ ...

ကွန်ပျူတာတွေဟာ အလွန် ဂရီဂ
ဆောင်ကျတတ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို အ
ဘောင်းကြီးကနေ ထထဖောက်တတ်သည်။
ထိုအခါတိုင်း တက်မလာတာနဲ့ ဆော့ဖ်ဝဲတွေ ပြုတ်ကျ
သွားရတာနဲ့ အမျိုးမျိုး ပညာပြတတ်သည်။

"မအားသေးဘူး၊ အလုပ်များနေတယ်"။

ဘာသာလင်ကြီးတွေ စစ်ကြည့်ပါဦး၊ 'ကျွမ်း
ကျင်တဲ့ပညာရှင်နဲ့ တိုင်ပင်သင့်တယ်' စသည်
ဖြင့် သူကပြန်ပြီး ဩဇာပေးတတ်သေးသည်။

"ဒီခိုင်းကို ဖျက်လိုက်ပါလို့ ခိုင်းတဲ့အခါ 'ဟုတ်
နဲ့လား၊ သေချာရဲ့လား' ဟု ပြန်မေးပြီး အထွန်
ဆက်ချင် တတ်ပြန်သည်။ သူ့ကို အသုံးမပြုဘဲ
အချိန်အကြာကြီး မေ့လျော့ထားလျှင် စိတ်
ထောက်ပြီး ကလန်ကဆန် လုပ်တာကလည်း
ရှိသေး။

ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာတစ်ခုလုံးကို လုံးဝ
မတို့မထိဘဲ အသစ်စက်စက်အတိုင်း ထားခဲ့ရင်
တောင် အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ မော်ဒယ်
အောက်ပြီး တန်ဖိုးကျသွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က 'ကွန်ပျူတာ
ဆိုတာ အပျိုကြီးတွေနဲ့ တူတယ်' ဟု ကောက်
ချက်ချမိလေ၏။

ဆရာအတ္တကျော်နဲ့ တွေ့လို့ ဒီအကြောင်း
ပြောပြတော့ သူက ရယ်ပြီး ...

"ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒီအကြောင်း ပြန်ရေး
ပါလား"

ဟု မြှောက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က
လည်း ...

"အဆင်ပြေရင် ရေးတာပေါ့"

ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း ဖြစ်နေကျအတိုင်း
ဟိုနေ့ရေးမလိုလို၊ သည်နေ့ စ၊ မလိုလိုလုပ်ရင်း
ဇာတ်မျောနေခဲ့၏။ သည်ကြားထဲမှာ ကွန်ပျူ
တာကို မြင်တိုင်း စောစောကအတွေးကို သတိ
ရပြီး ပြုံးမိသည်။ သည်လိုနဲ့ တစ်ရက်မှာတော့
ထူးခြားတဲ့အတွေးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့
သည်။

"ကွန်ပျူတာဆိုတာ သိပ္ပံပညာရပ်လား၊
ဝိဇ္ဇာပညာရပ်လား" ဆိုသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်
လေသည်။

"အရူးလား၊ ကွန်ပျူတာဆိုမှတော့ သိပ္ပံ
ပညာရပ်ပေါ့၊ ခေါ်တာတောင် ကွန်ပျူတာဆိုင်း
ယင့်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား" ထင်စရာ
ရှိပါသည်။

ဒီနေရာမှာ "ဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဘာလဲ၊ သိပ္ပံ
ဆိုတာကကော" ဟု စဉ်းစားကြည့်ဖို့ လိုလာ
သည်။ ဝိဇ္ဇာပညာဆိုသည်မှာ အတွေးအမြင်
များ၊ သတင်းအချက်အလက်များ၊ ဆက်စပ်
ဆင်ခြင်မှုများ၊ သီအိုရီများ၊ အနုပညာဖန်တီး
မှုများ၊ စိတ်ခံစားမှုများနှင့် သက်ဆိုင်သည်။
တစ်နည်းအားဖြင့် နာမ်သဘောကို ဦးစားပေး
သည်ဟု အကြမ်းအားဖြင့် ဆိုနိုင်သည်။

သိပ္ပံပညာကတော့ ရုပ်ဝတ္ထုသဘောကို
အထူးပြုလေ့လာသည်။ သဘာဝလောကကြီး
အတွင်းရှိ ဓာတ်ငွေ့များ၊ အလင်းရောင်များ၊
သံလိုက်စက်ကွင်းများ၊ စွမ်းအင်များ၊ အပင်နှင့်
သတ္တဝါများ၊ သတ္တုများ၊ ဆေးဝါးများ အ
ကြောင်းကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်အသုံးချသော
ပညာရပ်ဟု ယေဘုယျဆိုနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျတော့
ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံပညာသည် လုံးဝ စည်းခြားကန့်
သတ်ထားလို့ မရကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။
ဥပမာ-

ပထဝီဝင်ဘာသာရပ်ကို ဝိဇ္ဇာပညာဟု

ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ပထဝီဝင်ဆိုသည်မှာ မြေ ထု၊ ရေထု၊ လေထုနှင့် သယံဇာတများ၊ မိုးလေ ဝသများအကြောင်း လေ့လာရသဖြင့် သိပ္ပံ သဘောတရားတွေ ရောယှက်နေသည်။ (တချို့ နိုင်ငံတွေမှာတော့ ပထဝီဝင်ကို သိပ္ပံ ဘာသာရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။)

ထို့အတူ စိတ်ပညာဆိုသည်မှာလည်း လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုတွေ ပြုလုပ်ရပြီး သိပ္ပံ နည်းကျသော အဖြေများ ထုတ်ပေးရသည်။ ဧရာပေါင်းသုတေသနပညာမှာပင် ဓာတုဆေး ရည်များ၊ ကာဗွန်-၁၄ စမ်းသပ်ချက်များ၊ မိုက်ခရိုစကုပ်များ၊ အနီအောက်ရောင်ခြည်ကိ ရိယာများ စသော သိပ္ပံပစ္စည်းတွေကို အသုံးပြု ရ၏။

သိပ္ပံဘာသာရပ်ဟုဆိုသော ဗိသုကာ ပညာမှာကျတော့ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ အနုပညာ သဘောတရားတွေ ပါဝင်နေပြန်သည်။ အိုင် စတိုင်း၏ သီအိုရီတွေတောင်မှ သိပ္ပံသဘော တရားတွေရော ဝိဇ္ဇာသဘောတရားတွေပါ ရောယှက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အိုင်းစတိုင်းကို သိပ္ပံပညာရှင်ဟု ခေါ်သလို တွေးခေါ်ပညာရှင် ဟူ၍လည်း ဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။

ဒါဆို ကွန်ပျူတာကကော...

ကွန်ပျူတာမှာ အခြေခံအားဖြင့် အပိုင်း နှစ်ပိုင်း ရှိ၏။ ဟဒ်ဝဲလ် (အကြမ်းထည်)နှင့် ဆော့ဖ်ဝဲလ်(အနုထည်)တို့ ဖြစ်၏။ ပညာရှင် တို့အဆိုအရ မြင်နိုင်တွေ့နိုင်၊ ထိနိုင်ကိုင်နိုင် သော အရာသည် ဟဒ်ဝဲလ်ဖြစ်ပြီး၊ မထိနိုင် မကိုင်နိုင်သောအရာသည် ဆော့ဖ်ဝဲလ်ဖြစ်၏။

ကွန်ပျူတာဟု ဆိုလိုက်လျှင် မော်နီတာ တစ်လုံး၊ ခလုတ်များပါသော ကီးဘုတ်၊ မောက်စ်နှင့် လေးထောင့်ပုံးတစ်လုံးကို မြင် ယောင်မိလိမ့်မည်။ ထိုအရာများနှင့် အထဲမှာ ရှိသောပစ္စည်း ကိရိယာများသည် ဟဒ်ဝဲလ် ဖြစ်၏။ ထိုအရာများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ

ထိုသို့လုပ်ဆောင်ရန် စီစဉ်ခိုင်းစေမှုများသည် ဆော့ဖ်ဝဲလ်ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ရ၏။

ရုပ်နှင့် နာမ်လိုပင် ဖြစ်မည်ထင်၏။ လူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဟဒ်ဝဲဖြစ်ပြီး စိတ်ဝိညာဉ် သည် ဆော့ဖ်ဝဲလ်ဖြစ်၏။ ဦးနှောက်ဟု ဆိုရာ မှာတောင် အတွန့်အတွန့်တွေပါပြီး ဖြူဝါဒ၊ အစိုင်အခဲကြီးသည် ဟဒ်ဝဲသာ ဖြစ်ပြီး၊ ထို ဦးနှောက်မှ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ခြင်း၊ တွေးခေါ် ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်းတို့သည် ဆော့ဖ်ဝဲဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဟဒ်ဝဲသည် သိပ္ပံပညာ ဆန်ပြီး ဆော့ဖ်ဝဲသည် ဝိဇ္ဇာပညာ ဆက်နွယ် သည်ဟု ထင်မိ၏။ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး၏ တွက်ချက် လုပ်ဆောင်ချက်များသည်ပင် ယုတ္တိ ဗေဒကို အခြေခံထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကွန်ပျူတာတစ်လုံး၏ အကူအညီဖြင့် သိပ္ပံစမ်းသပ်ချက်များ၊ ဓာတ်ခွဲခြင်း၊ စက်ကိရိ ယာများ တီထွင်ထုတ်လုပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင် သလို၊ စာရင်းကိုင်ခြင်း၊ စာစီစာရိုက်ခြင်း၊ ဇီ ဇိုင်းဆင်ခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်းများလည်း ဆောင် ရွက်နိုင်သည်။

ယခုအခါမှာ ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံပညာသည် လုံးဝ သီးခြားစီ ရပ်တည်နေသော ပညာရပ် များ မဟုတ်တော့။ နယ်ပယ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အပြန်အလှန် အမှီပြုလာရသည်။ နောင် တစ်နေ့သောအခါမှာ ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတို့သည် တစ်သားတည်းဖြစ်ပြီး ဘာသာရပ်တစ်ခုတည်း အဖြစ် ပေါင်းစည်းသွားလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် နိမိတ်ပြုနေသောအရာကို ကွန်ပျူတာဟု ခေါ် သည်ဆိုသော အယူအဆကို ဘယ်လို သဘော ရပါသလဲ။ ။

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၆

အက်ဆေး

မင်းလှ လွတ်လပ်ရေး အရေး

ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးနေ့
ဆင်းများစွာကို အမှတ်တမဲ့ပင် ကျော်ဖြတ်
ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့တွင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်
ဖြင့် ပျော်ကြသည်။ ကလေးတွေက ကျောင်း
ပိတ်လိုပျော်သည်။ လူကြီးတွေက ရုံးပိတ်လို
အလုပ်ပိတ်လို ပျော်သည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့
နှင့် တနင်္ဂနွေ တိုက်ဆိုင်သွားသည့်နှစ်ဆိုလျှင်
နှစ် ပိတ်ရက်တစ်ရက် နှစ်နာသွားတယ်’
ဆိုပြီး မချင့်မရဲတောင် ဖြစ်ကြသေးသည်။

လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာ ပျော်ပွဲရှင်ပွဲတွေ
လှည်းပကြသည်။ လွတ်လပ်သည့်အရသာကို
အပြည့်အဝ ခံစားသောအားဖြင့် လမ်းတွေကို
ပိတ်ထားပြီး အားကစားပွဲတွေ လုပ်ကြသည်။
ထိုနေ့တွင် လွတ်လပ်ရေးနေ့၏ အနှစ်သာရကို
ဆစ်မိမိမို့ တွေးတောဆင်ခြင်သည့်သူ ဘယ်
လောက် များများ ရှိသလဲ။ လွတ်လပ်ရေးကို
အရ ယူပေးခဲ့ကြသော သူရဲကောင်းကြီးများ၏
ဣန္ဒြေကျေးဇူးကို တာသသ အောက်မေ့ လွမ်း
ဆွတ်သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ။ သတင်းစာ
ထဲမှာတော့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဂုဏ်ပြု ဆောင်း
မီးတွေ ပါတတ်သည်။ ဒါတွေကလည်း မနှစ်
အနှစ်က အကြောင်းအရာ အချက်အလက်
တွေကို ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ပြန်ရေးတာပါပဲ။ စိတ်
ဝင်တစား ဖတ်တဲ့လူလည်း သိပ်ရှိပုံမပေါ်။
ကျွန်တော့်ကို လာမေးလျှင်လည်း ‘လွတ်
လပ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ အရေးကြီးတဲ့အ

ကြောင်းပေါ့ဗျာ’ဟု ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြီးမိမှာ
ပဲ။

သည့်အတွက် အပြစ်ပြောဖို့ တော့ ခက်
သည်။ ယနေ့မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူဦးရေအများစု
မှာ လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ မွေးဖွားခဲ့သူများဖြစ်
၏။ လွတ်လပ်ရေးရသည့်နေ့တွင် မွေးဖွား
သောလူတွေတောင် ခုချိန်မှာ ၆၄ ကျော်နေပြီ။
ကျွန်တော်ဆိုလျှင် လွတ်လပ်ရေးရပြီး နှစ်
အတန်ကြာမှ မွေးခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကို
သိမိလိုက်သူတွေက အသက် ၇၀ တန်း
ရောက်ပြီ။ တော်လှန်ရေးမှာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်
ခဲ့ဖူးသူတွေကတော့ ၈၀ကျော် ၉၀ ကျော်တွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ထို့ကြောင့် လူအများစုတို့သည် သူ့ကျွန်
ဘဝ၏ အောက်ကျနောက်ကျနိုင်မှု၊ လွတ်လပ်
ရေးတိုက်ပွဲခရီးလမ်း၏ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုတို့
ကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်စွမ်း သိပ်မရှိတော့။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ တော်လှန်ရေး
ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် သူတို့ကို နှောင်းလူ
တွေက တာသသလွမ်းဆွတ် သတိရနေစေချင်
သောကြောင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခဲ့ကြ
ခြင်းမဟုတ်။ သူတို့ပုံတူကို ကြေးရုပ်ထုပြီး

ဂုဏ်ပြုစေချင်သောကြောင့်၊ ငွေစက္ကူပေါ်မှာ ရိုက်နှိပ် ဖော်ပြစေချင်သောကြောင့်၊ ဓာတ်ပုံ တွေကို အိမ်မှာ ချိတ်ဆွဲစေချင်သောကြောင့် (လမ်းဘေးမှာ ချရောင်းစေချင်သောကြောင့်) အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်။ နောင်လာနောက်သားတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်လို့သာ ကြိုးပမ်းခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်ရေးနေ့ တွင် အစွမ်းကုန်ပျော်ရွှင်ကြခြင်းမှာ ဘိုးဘေး တို့၏ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးရာ ရောက်သေး သည်ဟု ဆင်ခြေပေးလို့ရသည်ပေါ့။

“လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ အမှတ်တမဲ့နေ ရင်း ရတ်တရက် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်။ ပြန်ရဖို့ ကျတော့နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ယူရတတ် တယ်”

ဟု လူကြီးတွေက သတိပေးကြတာပဲ။ လျှပ်စစ်မီးလိုပေါ့။ ဖျတ်ခနဲ ပျက်သွားဖို့က လွယ်တယ်။ မီးပြန်လာဖို့ကျတော့ အကြာကြီး စောင့်ရတတ်တယ်လေ။

လွတ်လပ်ရေး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို ခေတ် အဆက်ဆက်မှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျင်းပကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝတုန်းက ကန်တော်ကြီး ကနေဒီကျွန်း (ယခုကရပ်တံ) မှာ ပြုလုပ်ခဲ့တာ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အငြိမ်စင်၊ ရုပ်ရှင်၊ ရေလွှာလျှောစီး စသော ဖျော်ဖြေမှုတွေ ပါသည်။ စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီးတွေက သူတို့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို လျှော့ဈေးနှင့်ရောင်းပြီး ကြော်ငြာကြသည်။ လယုန်မဲနယ်ဖြူလုပ်ငန်း က မိုးပျံပူဖောင်းကြီး လွှတ်တင်ထားတာ မှတ် မိနေသည်။ ဘုရားပွဲမှာရောင်းသော ပူဖောင်း သေးသေးလေးတွေလောက်သာ မြင်ဖူးသော ကျွန်တော်တို့မှာ တအံ့တဩ ငေးကြည့်ကြရ တာပေါ့။

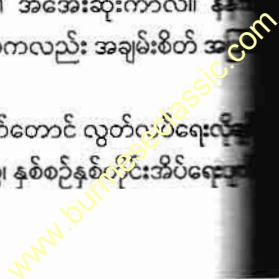
ညဘက်ဆို မီးရှူးမီးပန်းတွေ မြင်ရသည်။ မီးရောင်စုံတွေ ထွန်းညှိသည်။ ရေဒီယိုမှ

လည်း ဗိုလ်ရှုသဘင်သီချင်းကို မကြာခဏဖွင့် သည်။ စကားလုံးအတိအကျတော့ ဟုတ်ချင် မှဟုတ်မည်။ မှတ်မိသမျှကတော့ ‘ထွတ်မြတ် တဲ့ စံဌာနီ၊ လွတ်လပ်တဲ့မြန်မာပြည်၊ မချွတ်အ စဉ် လွတ်သဘင် ဆင်နွဲ့ခဲ့သည် သဘင်ဦး သည်းညံ့စည်...မြန်မာ့ဟန်ရေး ရှေးထုံးမပျက် ပါ တံပိုးစည်မောင်း ငြိမ့်ညောင်းဝေဝေစည်’

နောက်ပိုင်းကျတော့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေကို မြို့နယ်အလိုက်၊ ရပ်ကွက် အလိုက် ကျင်းပကြတော့သည်။ ရုပ်ရှင် သုံး ကားပေါင်း မိုးအလင်းပြသည်။ အားကစားပြိုင် ပွဲတွေ လုပ်သည်။ ဘော်လီဘော၊ ပိုက်ကွေ့ ခြင်း၊ အပြေးပြိုင်ပွဲ၊ မုန့်စားပြိုင်ပွဲ၊ သံပိုးရိုက်ဦး ခေါင်းအုံးရိုက်ပွဲ၊ ချောတိုင်တက်ပွဲစသည်ဖြင့်-

တချို့ရပ်ကွက်တွေက စတိတ်ရှိုး၊ ဇင် တင်ဂီတပွဲတွေနှင့် ဖျော်ဖြေသည်။ အရပ်ဘီး ပိုင်းတွေ၊ အဆိုဝါသနာရှင်တွေ အစွမ်းပြခွင့် ကြသည်။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ လွတ်လပ် ရေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် စာပေဟော ပြောပွဲတွေ ကျင်းပကြသည်။ စာရေးဆရာတွေ ကလည်း လွတ်လပ်ရေးအကြောင်း ငါးမိနစ် လောက်ပြောပြီးနောက် သူတို့ရေးသည့် ဝတ္ထု တွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေအကြောင်း ကို တစ်နာရီလောက် ပြောသည်။ ရယ်ဇော တွေလည်း ပါသည်။ သီချင်းလည်း ဆိုပြသည် ရသစုံလင်သဖြင့် ပရိသတ်တွေ ပျော်ကြ သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပထမဆုံးသော လွတ် လပ်ရေးနေ့ အလံတင်အခမ်းအနားကို ၁၉၄၈ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်၊ နံနက် ၄ နာရီ၊ မိနစ် ၅ တွင် ကျင်းပသည်။ ဇန်နဝါရီလဆန်းဆိုတာ ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဆုံးကာလ။ နံနက် လေးနာရီဆိုတာကလည်း အချမ်းစိတ် အပူ ဆုံးအချိန်။

“ဒီလောက်တောင် လွတ်လပ်ရေးလိုချင် လှတဲ့မြန်မာတွေ၊ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းအိပ်ရေးမဝ

ကြရပါစေ။ မနက်စောစောစီးစီး ခိုက်ခိုက်
ထွက်ရင်း အလံတင်ကြရပါစေ” ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်
အာဏာ တမင်ပညာပြုပြီး ညစ်သွားကြတာများ
လေးလို့ ထင်ခဲ့မိသေးသည်။ နောက်တော့မှ
ဒီနေ့ဒီရက် ဒီအချိန်ကို မြန်မာပညာရှိကြီးတွေ
တို့ထံတိုင် ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ မင်္ဂလာအခါ
အော်ယူပြီး သတ်မှတ်ခဲ့ကြတာဟု သိရ၏။

ထိုနေ့တွင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အပျော်ကြီး
အော်ကြသည်။ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ စောင့်
နေခဲ့ကြသည်။ ‘လွတ်လပ်ပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီ ခို့
လွတ်လပ်ပြီ။ အောင်သပြေကို ဆွတ်ကာ
သည်။ ငါတို့ကိုင်ဆောင်မည်’ ဆိုသော သီချင်း
အများ တည်ညံ့နှင့်ပေါ့။ အိုးစည်ဗုံမောင်းတွေ
နှင့် ကခုန်မြူးတူးနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ မပျော်နိုင်တဲ့လူဆိုလို့ မြန်
မာနိုင်ငံရဲ့ နောက်ဆုံးဗြိတိသျှဘုရင်ခံ ဆာဟူး
ဆတ်ရန်စ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်၏။ နှစ်
ဆစ်ရာကျော်ကြာအောင် မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ
တလူလူလွင့်နေခဲ့သော ယူနိုက်တက်အလံကြီး
ကို ဖြုတ်ချလိုက်ရပြီ။ သူသည် အခမ်းအနားပြီး
ပြီးချင်းမှာပဲ ထိုအလံကြီးကိုပိုက်ပြီး အင်္ဂလန်
သို့ ထွက်ခွာမည့် သင်္ဘောရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့
အစီအစဉ်တည်း တန်းဆင်းသွားခဲ့ရရှာသည်ဟု
ကြားဖူးသည်။

သင်္ဘောကြီး ထွက်ခွာသွားသောအခါ သူ
သည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ နေ
နိုင်မှာ မဟုတ်။ ဟိုးက နှင်းမှုန်တွေကြားထဲမှာ
အွတ်ဂုံစေတီတော်က ရွှေတောင်ကြီး မိုးသို့
စွင့်နေသယောင်။ ထိုရှုခင်းကို ငေးမျှော်ကြည့်
ရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို စံစားရလေမလဲ။

သယံဇာတပေါကြွယ်ဝလှသော ရတနာ
အရွှေမြေကို နှမြောတသ နေမလား။ မမြဲသော
သင်္ခါရသဘောကို တွေးတောဆင်ခြင်ရင်း သံ
ဝေဂတွေ ရနေမလား။ ဗြိတိသျှအင်ပါရာကြီး
နေဝင်စပြုပြီဆိုပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်

များတောင် လည်နေရှာမလားဟု မြန်မာပီပီ
ခွင့်လွတ်စိတ်ဖြင့် သနားလိုက်မိပါသေးသည်။

ဒီနှစ် လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာလည်း အစဉ်
အလာမပျက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ကျင်းပကြသည်။
အရင်နှစ်တွေကထက်တောင် နည်းနည်းပိုပျော်
ကြသလားဟု ထင်ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း
အနီး အနားတစ်ဝိုက်က အားကစားပြိုင်ပွဲတွေ
လျှောက်ကြည့်ရင်း တစ်ခုသွား စဉ်းစားမိ
သည်။

တချို့ကစားနည်းတွေက တခြားအချိန်
တွေမှာ သိပ်တွေ့ရလေ့ မရှိဘဲ လွတ်လပ်ရေး
နေ့ကျမှ ဘာကြောင့် ပြိုင်ကြသလဲ။ မုန့်စားပြိုင်
ပွဲ၊ ခေါင်းအုံးရိုက်ပြိုင်ပွဲ၊ မျက်စိကို အဝတ်စည်း
ပြီး သံပုံးရိုက်တဲ့ပွဲ၊ ချောတိုင်တက်ပွဲ၊ ဒါတွေက
လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာ မပါလို့မဖြစ်။ လွတ်လပ်
ရေးအထိမ်းအမှတ်တစ်ခုလို ယှဉ်တွဲပါလာခဲ့
လေသလားတောင် ထင်ရသည်။ ထိုအချက်ကို
က မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စရိုက်သဘာဝကို
နိမိတ်ပုံတစ်ခုလို ထင်ဟပ်ပြနေသလား။

လွတ်လပ်ရေးရခဲ့တာ ၆၄ နှစ်ကျော်လာ
ခဲ့ပြီ။ ခုချိန်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့သည်
အစား ပြိုင်နေကြတုန်း။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အောက်
ပြုတ်ကျအောင် အသေအလဲ ဆော်နေကြတုန်း။
အပြစ်မရှိတဲ့ သံပုံးကိုမမြင်မစမ်းနဲ့ လိုက်ရှာ
ရိုက်ကြတုန်း တိုင်ထိပ်က မဖြစ်စလောက် ဆု
ကြေးငွေလေးကို မက်မောပြီး အချင်းချင်း ခွ
နင်းကျော်တက် လုယက်ကြတုန်း။ ငယ်ငယ်
တုန်းက ဗိုလ်ရှုသဘင်သီချင်းအလိုက်အတိုင်း
ဖျက်ပြီး နောက်ပြောင်သီဆိုခဲ့သော စာသား
လေး တစ်ပိုင်းတစ်စကို သွားသတ်ရမိ၏။

“မစ်အေး ဈေးသုံးမပျက်ပါ
ဒို့မှာတော့ ပေါင်လို့ကုန်ပါပြီ။”

ပေါ်ပြူးလာကုန်နယ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၂။

မလေးအနက်အနက် မင်းလှ

အချိန်ကို မလေးစားခြင်း၊ ကတိမတည်ခြင်း၊ အလေးအနက် မထားခြင်းတို့သည် ရန်သူသဖွယ် ရှောင်ရှားရမည့် အရာများဖြစ်၏။

မကြာခဏကြုံတွေ့ရသည့် ကိစ္စတစ်ခုရှိသည်။ ချိန်းထားသည့်အချိန်တွင် ရောက်မလာတတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အချိန်မမှန်ခြင်းသည် သိပ်အလေးအနက်ထားစရာ မဟုတ်သလို ယူဆနေကြသည်။ နောက်ကျခြင်းသည် အကျင့်တောင်ပါနေကြပြီ။ ဆယ့်နှစ်နာရီချိန်းလျှင် အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ နောက်ကျတတ်သည်။ ချိန်းဆိုရာမှာပင် ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိဟု မချိန်းကြ။ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ပေါ့ဟု မရေမရာ ပြောတတ်သည်။ တချို့ကတော့ ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲကြားပေါ့ဆိုတာမျိုး၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ အထိစောင့်လေ၊ ကျော်သွားရင် မလာတော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ပေါ့ ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိသေးသည်။ လူတွေ နောက်မကျအောင် အချိန်မလွန်အောင် သတိထားတတ်တာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ရုပ်ရှင်ပြချိန်ပင် ဖြစ်၏။

“နောက်ကျလိုက်တာဗျာ” ဟု ပြောလျှင် “မလာဘဲ နေတာထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့ဗျ”

ဟု ပြန်ပြောတတ်ကြသည်။ ဟုတ်သင့်သလောက်လည်း ဟုတ်သည်။ တချို့ကချိန်းထားပြီးမှလုံးဝမလာဘဲ နေတတ်သောကြောင့်ပင်။

ကတိမတည်ခြင်းသည် စိတ်ပျက်စရာ

အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ ကတိတစ်ကြိမ်ပျက်ခြင်းသည် ယုံကြည်မှုတစ်ကြိမ် ပွန်းပဲ့သွားခြင်းဟု ယူဆသင့်သည်။ ကတိပေးသည်ဆိုခြင်းမှာ မိဂုဏ်သိက္ခာကို ပေါင်နှံထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကတိတည်ခြင်းဖြင့် ထိုဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်နေယူရမည်။ ကတိပျက်လျှင် ဂုဏ်သိက္ခာသည် အပေါင်ဆုံးပစ္စည်း ဖြစ်သွားခြင်းနှင့် ဘာမှ မခြားတော့။

ကတိ မတည်တတ်ခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ အလေးအနက် မထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကိုယ်လုပ်သော အလုပ်တစ်ခုကို လေးစားတတ်လျှင် ကတိပျက်သည်ဆိုသည်မှာ ရှိမဟုတ်တော့။

အသေးအဖွဲကလေးပဲဆိုပြီး ဂရုမပြုပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်ကိုင်မိသောကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုမှစ၍ လူ့အသက်အိုးအိမ်တွေအထိ၊ နေထိုင်လုပ်ကိုင်နေသော ကိစ္စများတွင် အစစ အရာရာ အလေးအနက်ထားလျှင် ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်စရာ မရှိတော့ဟု ထင်၏။

တာဝန်ဝတ္တရားကို ကြီးသည်ငယ်သည် သဘောမထားဘဲ အလေးဂရုပြုရသည့် သဘောကများကို ပြောပြချင်ပါသည်။

ပထမတစ်ခုက-

တရုတ်ပြည်မှာ တော်လှန်ရေး ကာလတုန်းက ဖြစ်၏။ အရေးပါသော ခန်းတစ်ခုကို လုံခြုံရေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆောင်ရွက်

သည်။ အဝင်အထွက်ကို တိကျစွာ စစ်
သည်။ စစ်ရေးခေါင်းဆောင် မာရှယ်ချူ
တေး ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားသော ဝင်
ခွင့်စာရွက် မပါလျှင် လုံးဝ ဝင်ခွင့်မရှိ။ ဂိတ်ဝ
သွင် စောင့်နေရသူမှာ လူငယ်ရဲဘော်ကလေး
ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်
ယောက် ဂိတ်ဝသို့ ရောက်လာသည်။ လူငယ်
ကလေးက တားထားလိုက်သည်။

“ဒီထဲကို မာရှယ်ချူတေးရဲ့ လက်မှတ်
မပါဘဲ မဝင်ရဘူး”

ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက

“ချူတေးဆိုတာ ငါပဲကွ”

“မာရှယ်ချူတေးကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်
ခွင့် လက်မှတ်ပါမှ ဝင်ရမယ်။ ဒါ ကျွန်တော်
ထိတ်နာရမယ့် အမိန့်ပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မာရှယ်ချူတေး
သည် သူ့အိတ်ထဲက စာရွက် တစ်ရွက်ထုတ်၍
ဖိခွင့်လက်မှတ် ရေးပြီးပေးလိုက်မှ ဝင်ခွင့်ရ
သွားလေသည်။

နောက်တစ်ခုက ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်
၏။ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ၊ မြို့တစ်မြို့ရှိ ပန်းခြံမှာ
ဖြစ်၏။

ညနေစောင်း၍ ပန်းခြံပိတ်ချိန်တန်သော
အခါ အစောင့်အတိုးကြီးသည် လှည့်ပတ်စစ်
ဆေးနေ၏။ အိပ်ပျော်နေသူတွေရှိလျှင် နှိုးဖို့၊
ဝှံ့ညှင်းတွေ ကျန်ခဲ့တာရှိလျှင် သိမ်းထားပေး
ပေးဖြစ်၏။

တစ်နေရာတွင် ချုံကွယ်ကလေးတစ်ခု
နောက်မှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားမိသဖြင့် သွား
ကြည့်သည်။ ကလေးတစ်ယောက် တုတ်
ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းကို ထမ်း၍ရပ်ရင်း
နို့ခွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပန်းခြံ
စောင့်ကြီးက

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ကလေး”

ကလေးငယ်က ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စစ်တိုက်တမ်း ကစားကြ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်က ကျွန်

တော့်ကို ဒီနေရာမှာ ကင်းစောင့်နေရမယ်။
သူပြန်မလာမချင်း ဘယ်မှမသွားရဘူးလို့ အ
မိန့်ပေးသွားတယ်။ အခုထိ သူတို့ ပြန်မလာ
ကြသေးဘူး”

ဟု ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ပြောပြသည်။
သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို မေ့ထားခဲ့ပြီး
အိမ်ပြန်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပန်းခြံစောင့်
ကြီး သိလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့်

“မင်းအိမ်မပြန်တတ်ဘူးလား။ ငါ လိုက်
ပို့ရမလား”

“ပြန်တတ်ပါတယ်”

“ပြန်တတ်ရင် ပြန်တော့လေ”

“ပြန်လို့မရသေးဘူး၊ သူတို့ပြန်လာအောင်
စောင့်ရမယ်”

“သူတို့က အိမ်ပြန်သွားပါပြီကွာ၊ စောင့်
မနေပါနဲ့တော့”

“မစောင့်လို့မရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ခေါင်း
ဆောင်က သူ ပြန်မလာမချင်းဘယ်မှ မသွားရ
ဘူးလို့ အမိန့်ပေးသွားတာ”

“မင်းတို့ ကစားကြတာပဲကွာ”

ဟု ပြောသော်လည်း မရ။ နောက်ဆုံး
ပန်းခြံစောင့်ကြီးလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ
သူတို့ခေါင်းဆောင်ဆိုသူ ကလေးငယ်ကိုသွား
ခေါ်ပေးရသည်။ ထိုကလေးရောက်လာသော
အခါ ကင်းစောင့်နေသော ကလေးငယ်ကတုတ်
ကိုထမ်းပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေ
သည်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုသူ ကလေးငယ်က

“ရဲဘော်...မင်းပြန်နိုင်ပြီ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ
ကင်းစောင့်ကလေးငယ်လည်း

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ် ကြီး”

ဟု ပြောပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်တစ်
ယောက်လည်ပင်း တစ်ယောက်ဖက်၍ ထွက်
သွားကြလေသည်။

(ရာဇဂျာနယ်၊ အမှတ် ၁၊ ၁၉၇၁ အောက်တိုဘာလ
တွင် မောင်ညွှန်မင်းအမည်ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သော
ဝတ္ထုဆောင်းပါး)

ဂျာမန်အထူးပြန်ဟအဖြေ မင်းလူ

လွန်ခဲ့သောခြောက်နှစ်ခန့်က ဂျာမန်လူမျိုးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါသည်။ သူ့နာမည်က GEOFF NOACK (မြန်မာအမည် တင်ထွန်းနိုင်)ဖြစ်၏။ ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ ဘာလင်ဟမ်းဘတ်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာအထူးပြုကျောင်းသား။ မဟာဝိဇ္ဇာအတွက် သူတင်သွင်းရမည့်ကျမ်းမှာ မြန်မာဝတ္ထုများတွင် ပါဝင်သော မြန်မာအမျိုးသမီး ဇာတ်ဆောင်များအကြောင်း လေ့လာချက်ဖြစ်၏။ ရွေးချယ်ထားသော စာအုပ်များထဲတွင် ကျွန်တော်၏ရေတမာလုံးဝတ္ထုလည်းပါသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးလိုသောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဆက်သွယ်လာခြင်းဖြစ်၏။

သူက မြန်မာပြည်ကို မကြာခဏရောက်ဖူးသည်။ မြန်မာ့စာပေဗဟုသုတကို မြန်မာတစ်ယောက်နီးပါးရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင်ကြောင်းပြောနိုင်သည်။

ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဟာသတွေ၊ သရော်စာတွေကို နားလည်ရုံလားဟု မေးသော
အခါ နားလည်ရုံမက ဆရာဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါ
တယ်ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်ပြောချင်တာကိုတည့်
တည့်မပြောဘဲ နိမိတ်တွေကတစ်ဆင့် ဝေဝိုက်ပြီးတင်ပြတဲ့နေရာမှာတော့
အတ္တပေါ်မှာ မြန်မာစာရေးဆရာတွေက အတော်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်
တယ်ဟုပြောသောအခါ သူက 'ဟုတ်မယ်ထင်တယ်ဆရာ' ဆိုပြီး ပြုံးစိစိ
ဆုပ်နေလေသည်။ ဒီတစ်ချက်ကတော့ စစ်အစိုးရတွေကို ကျေးဇူးတင်
နေမယ်ဗျ။ သူတို့ကြောင့် မြန်မာစာပေမှာ ရေးနည်းရေးဟန် အသစ်တစ်
ခု ပေါ်ပေါက်လာတာမဟုတ်လား'ဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြောတော့
သူ ရယ်နေသည်။

သူက သိချင်သောမေးခွန်းတွေကို ရေးပေးထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
က စာနှင့်ရေးဖြေပြီး နောက်တစ်ခေါက် သူ့အလာမှာ ပေးလိုက်သည်။
ထို့ကြောင့်ချက်များကို မိတ္တူတစ်စောင် ကူးယူထားလိုက်သည်။ နောက်
တော့ ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဟိုတစ်ရက်က
စာအုပ်တစ်အုပ်ရှာရင်း စာအုပ်ပုံအောက်က ထိုစာရွက်တွေ ပြန်ထွက်လာ
သည်။ ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ ထိုဖြေကြားချက်များကို စာဖတ်ပရိသတ်
ဆံလည်း တင်ပြသင့်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါသဖြင့် ရွှေအမြဲတေမှတစ်
ဆင့် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဆရာယုမေးခွန်းများ

၁။ စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာဦးသာဓု၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး
ဒေါ်ခင်ညိုတို့မှ ၁၉၅၄၊ မေ ၁၈တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း လေး
ယောက် ရှိသည့်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူများမှာ မောင်
ဝဏ္ဏ(စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ)၊ သုမောင် (စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်
သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ၊ အဆိုတော်)၊ ရူပ (ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်)တို့ဖြစ်
ကြသည်။

စာပေနှင့် ရုပ်ရှင်လောက အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။
တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ်အတွင်း စာပေများကို စတင်ရေးသားရင်း ပုံနှိပ်
လုပ်ငန်း၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းများကို လေ့လာခဲ့သည်။ အစ်ကို
ဖြစ်သူ သုမောင်နှင့်အတူ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ
မိမိတို့နှစ်သက်သော စာအုပ်များကိုသာ ရွေးချယ်ထုတ် ဝေခဲ့သဖြင့်
အကျိုးအမြတ်မရှိလှပါ။ နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် အရင်းအနှီး ထပ်မံ
ဖြည့်တင်း နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် လုပ်ငန်းကို ရပ်စဲခဲ့ရပြီး စာပေရေးသားခြင်း
သက်သက်ဖြင့်သာ ဆက်လက် ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။

၁၉၇၇ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့(ဘီအေ)ကို ဒဿနိက
ဗေဒ အဓိကဘာသာရပ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

ကိုယ်ပြောချင်တာကို
တည့်တည့်မပြောဘဲ
နိမိတ်တွေက
တစ်ဆင့်
ဝေဝိုက်ပြီးတင်ပြတဲ့
နေရာမှာတော့
အတ္တပေါ်မှာ
မြန်မာ
စာရေးဆရာတွေက
အတော်ဆုံး
ဖြစ်လိမ့်မယ်
ထင်တယ်ဟု
ပြောသောအခါ
သူက
'ဟုတ်မယ်
ထင်တယ်ဆရာ'
ဆိုပြီး
ပြုံးစိစိ
လုပ်နေလေသည်။
'ဒီတစ်ချက်ကတော့
စစ်အစိုးရတွေကို
ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျ။
သူတို့ကြောင့်
မြန်မာစာပေမှာ
ရေးနည်းရေးဟန်
အသစ်တစ်ခု
ပေါ်ပေါက်လာတာ
မဟုတ်လား'ဟု
ကျွန်တော်က
ဆက်ပြောတော့
သူရယ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည်
 လူတန်းစား
 ပေါင်းစုံနှင့်
 တွေ့ဆုံဆက်ဆံ
 ခဲ့ဖူးပါသည်။
 ဆိုက်ကားသမား၊
 လမ်းဘေးဈေးသည်၊
 ပျံကျအလုပ်သမား၊
 ခါးပိုက်နှိုက်၊
 လူဆိုးသူခိုးတားပြ၊
 လူသတ်သမား၊
 ရဲအရာရှိရှေ့နေ၊
 ဆရာဝန်၊
 အစိုးရအရာရှိ၊
 စစ်ဗိုလ်စစ်သား၊
 လုပ်ငန်းရှင်သူဌေး၊
 သင်္ဘောသား၊
 အင်ဂျင်နီယာ၊
 ကျောင်းဆရာ၊
 ပါမောက္ခ
 စသည်ဖြင့်
 အလွှာမျိုးစုံ
 ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုသူတို့၏
 စရိုက်များကို
 လေ့လာခွင့်
 ရခဲ့ပါသည်။

၁၉၈၁ တွင် မစန်းစန်းအောင် (ယခု စာကြည့်တိုက်မှူး၊ သွားဘက် ဆိုင်ရာဆေးတက္ကသိုလ်)နှင့် လက်ထပ်ပြီး သမီးနှစ်ဦးထွန်းကားခဲ့သည်။

၂။ ကျောင်းနေကာစ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ကစပြီး စာကြောင်းရေး အနည်းငယ်မျှ ရှိသောဝတ္ထုတိုကလေးများကို ကလေးအတွေးဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။ စာဖတ်တတ်သည့်အရွယ်မှ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရသည်အထိ ကျောင်းစာထက် ပြင်ပစာ (ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ အက်ဆေး၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စသည် တို့) ကိုသာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ လူငယ်ဘဝ၏ အချိန်ပေါင်းများစွာကို စာဖတ်ခြင်း၊ တွေးတောစဉ်းစားခြင်း၊ ဘော်လုံးကန်ခြင်း၊ ရည်းစားထား ခြင်းတို့ဖြင့် အချိန် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ (ရံဖန်ရံခါ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု များတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။)

စာဖတ် အလွန်ဝါသနာပါခြင်း၊ စာပေအနုပညာ အသိုင်းအဝိုင်း ထဲ၌ ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်း၊ အခြားအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်များ လုပ်ရန် စိတ်မဝင်စားခြင်း (အရည်အချင်းလည်း မရှိခြင်း) တို့ကြောင့် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဘာကြောင့် စာရေးသလဲဆိုသောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကဗျာဆရာ ရိုးဒီက သူ၏ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲတွင် 'လက်အငြိမ်မနေနိုင်လို့ ကဗျာရေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်အငြိမ်မနေနိုင်လို့ ကဗျာရေးတာ'ဟု ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆရာကြီးသော်တာဆွေကလည်း

“မရေးရ မနေနိုင်လို့ စာရေးတာ၊ ယားရင် မကုတ်ဘဲ မနေနိုင်သလို ပေါ့”ဟု ပြောဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဦးနှောက် အဆော့သန်ပြီး နှလုံးသားက အလွန် ယားတတ်သူ ဖြစ်ပုံရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားဘဝကတည်းကပင် နံရံကပ်စာစောင်များ တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သည်။ သူငယ် ချင်းများနှင့်အတူ လက်ရေးကဗျာ စာအုပ်ကလေးများ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၁၉၇၆ တွင် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဝတ္ထုတိုများ စတင်ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။ ၁၉၇၇ တွင် ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထု (ပန်းကျောင်း)ကို ရေးသား ထုတ်ဝေ ခဲ့သည်။ ၁၉၇၈ တွင် ပထမဆုံးကဗျာစာအုပ် (အချစ်လားဟေ့ ဝင်ခဲ့လေ ကွယ်)ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၃။ ကျွန်တော်သည် လူတန်းစားပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆိုက်ကားသမား၊ လမ်းဘေးဈေးသည်၊ ပျံကျအလုပ်သမား၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ လူဆိုး၊ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လူသတ်သမား၊ ရဲအရာရှိ၊ ရှေ့နေ၊ ဆရာဝန်၊ အစိုးရအရာရှိ၊ စစ်ဗိုလ်စစ်သား၊ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေး၊ သင်္ဘောသား၊ အင်ဂျင် နီယာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ ပါမောက္ခ စသည်ဖြင့် အလွှာမျိုးစုံဖြစ်ပါသည်။ ထို သူတို့၏ စရိုက်များကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

စာမျိုးစုံကို အဆက်မပြတ် ဖတ်ခဲ့သဖြင့် စာတွေအသိပညာများ ထည်း ရခဲ့ပါသည်။

အစဉ်သဖြင့် စဉ်းစားတွေးတောနေလေ့ ရှိသောကြောင့်လည်း အတွေးအမြင်များ ထွက်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။

စာပေများရေးသားရာတွင် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မည်သည့်အယူဝါဒ၏ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှုကိုမှ လက်မခံဘဲ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ဖြင့်သာ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားလေ့ရှိပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား ရသခံစားမှုပေးဖို့ကိုသာ အဓိက ထားပါသည်။ အတွေးအမြင်၊ ဗဟုသုတ၊ သင်ခန်းစာ စသည်တို့မှာ အလျဉ်းသင့်သလို ခါဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ခါတရံ ရသခံစားမှုသက်သက်ဖြင့်ရေးသော စာတစ်ပုဒ်ထဲတွင် အဖိုးတန်သော အတွေးအခေါ်တချို့ အမှတ်တမဲ့ ပါဝင်သွားခြင်းမျိုး ရှိတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဦးတည်ချက် မည်မည်ရရမရှိဘဲ ရေးလိုက်သော စာတစ်ပုဒ်သည် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ကြီးမားသော အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ထွန်းသွားတာမျိုး မတော်တဆ ကံအားလျော်စွာ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်ကို မည်သို့ ပညာပေးလိုက်မည်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မရေးချင်ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် အထက်စီးမှ ဆရာလုပ်ပြီး ရေးခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်ပါ။ မိမိ၏ခံစားချက်များကို မျှဝေခြင်း၊ တိုင်တည်ခြင်း၊ မိမိ၏အတွေးစိတ်ကူးများကို စာဖတ်ပရိသတ်များ အကဲဖြတ်နိုင်ရန် တင်ပြခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ် လိုက်နာရန် အချက်အလက်များကို ပြဋ္ဌာန်းခြင်း၊ အမိန့်ပေးခြင်းမျိုးထက် ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်က စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး နှစ်သက်သလို အဖြေထုတ်ယူနိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးထားခြင်းမျိုးကို ပိုနှစ်သက်ပါသည်။ သို့မှသာ တရားမျှတမှု ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်သည် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို စာရေးသားနည်း တိုက်ရိုက်သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံစာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်သောအခါကျမှသာ သူ့အယူအဆများကို ပြောပြပါသည်။ အကြောင်းအရာပိုင်း၊ ပုံသဏ္ဍာန်ပိုင်းတို့၌ မိမိသဘောအတိုင်း လွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရခြင်းသည် ဖခင်၏ မူဝါဒဖြစ်ပါသည်။ အခြားမည်သည့် စာရေးဆရာထံမှလည်း သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖတ်ရှုလေ့

စာဖတ်ပရိသတ်ကို မည်သို့ ပညာပေးလိုက်မည်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မရေးချင်ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် အထက်စီးမှ ဆရာလုပ်ပြီး ရေးခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်ပါ။ မိမိ၏ခံစားချက်များကို မျှဝေခြင်း၊ တိုင်တည်ခြင်း၊ မိမိ၏အတွေးစိတ်ကူးများကို စာဖတ်ပရိသတ်များ အကဲဖြတ်နိုင်ရန် တင်ပြခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။

လာခဲ့သည့် မြောက်မြားလှစွာသော စာအုပ်စာတမ်းများသည်သာ ကျွန်တော်၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြများ ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းတို့အထဲမှ ကျွန်တော်အပေါ် လွှမ်းမိုးခဲ့သော၊ ကျွန်တော်လေးစားအတုယူခဲ့ရသော စာရေးဆရာများမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ(သာဓု)အပါအဝင် ဧည့်ခေါင်း၊ သိပ္ပံမောင်၊ သိန်းဖေမြင့်၊ မောင်ထင်၊ သော်တာဆွေတို့ ဖြစ်ပါသည်။

၆။ ဝတ္ထု။

ဂျူး၊ ခင်မြဇင်၊ သက်ထွန်း(ဆေးသိပ္ပံ)၊ နေမျိုး

ကဗျာ။

မောင်ခိုင်မာ၊ မောင်မင်းယာ၊ မောင်သိန်းဇော်

(ခေတ်ပြိုင်မဟုတ်သော်လည်း နှစ်သက်ခဲ့သော နိုင်ငံခြား စာရေးဆရာများမှာ- ဆာအာသာကိုနှင့်ဒိုင်း၊ ဂေဒီမိုပါဆွမ်း၊ ဂျွန်စတိုင်းဘက်၊ အေဂျေခရိုနှင့်၊ ဆမ်းမားဆက်မွမ်၊ အဲလ်ဘတ်ကမူး၊ မာဂရက်မစ်ချယ်၊ အဲရစ်မာရီယာရိမတ်။)

၇။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် ၎င်းနောက်ခံပြုသော ခေတ်၏ လူနေမှုစရိုက်၊ ဘာဝများ ပါဝင်စမြဲဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အလုပ်အကိုင်များ ပြောစကားများ၊ လှုပ်ရှားမှုများ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခင်းအကျင်းများထပ် ပြဆိုနေပါသည်။

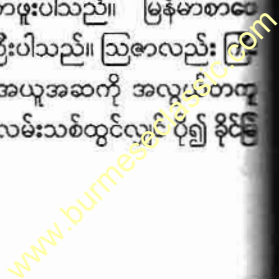
ပြည်သူ့ဆိုင်မှာ ဆန်ထုတ်ဖို့ တန်းစီရဦးမယ်ဆိုသော စကားလုံးများသည် ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ကို ဖော်ညွှန်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ဝတ္ထုများမှာပင် ခေတ်ကို ထင်ဟပ်ချက်များ ပါဝင်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ကျောင်းသူက ကျောင်းသားကို 'ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ'ဟု မေးသောအခါ ကျောင်းသားက 'ဘွဲ့ရပြီးတဲ့ လူတွေတောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသေးတာ၊ ငါတို့က ဘွဲ့ရဖို့ အများကြီးလိုသေးတယ်'ဟု ပြန်ဖြေကြောင်း ရေးထားပါသည်။ ထိုစဉ်က အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာကို ထင်ဟပ်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခေတ်ကာလဘောင်ကို ကျော်လွန်၍ ရေးသားကြသော မော်ဒန်နှင့် ပိုစ်မော်ဒန်ဝတ္ထုများမှာပင် ခေတ်၏အငွေအသက်နှင့် မကင်းကြောင်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။

၈။ ဂန္ထဝင်စာပေ အများအပြားကို လေ့လာဖူးပါသည်။ မြန်မာစာပေတွင် ဂန္ထဝင်စာပေကဏ္ဍမှာ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ဩဇာလည်း ကြီးပါသည်။ မြန်မာတို့သည် ရိုးရာအစဉ်အလာအယူအဆကို အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်လေ့မရှိပါ။ ဂန္ထဝင်၏အင်အားကိုယူ၍ လမ်းသစ်ထွင်လျှင် ပို၍ ခိုင်မာသည်ဟု ယူဆကြပါသည်။

ဂန္ထဝင်စာပေ အများအပြားကို လေ့လာဖူးပါသည်။ မြန်မာစာပေတွင် ဂန္ထဝင်စာပေကဏ္ဍမှာ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ဩဇာလည်း ကြီးပါသည်။ မြန်မာတို့သည် ရိုးရာအစဉ်အလာအယူအဆကို အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်လေ့မရှိပါ။ ဂန္ထဝင်၏အင်အားကိုယူ၍ လမ်းသစ်ထွင်လျှင် ပို၍ ခိုင်မာသည်ဟု ယူဆကြပါသည်။

မော်ဒန်၊ ပိုစ်မော်ဒန် စာပေရေးသားသူများပင် ဂန္ထဝင်စာပေကို ဆေးစားကြပါသည်။

(အမှန်အားဖြင့် ဂန္ထဝင်ဆိုသည်မှာ ခေတ်ဟောင်းပုံစံ မာဆေးဒီးစ် ဘားတစ်စင်းကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းပေါ်တွင် အသုံးပြု၍ မောင်းနှင် နေ မသင့်လျော်တော့သော်လည်း ဖျက်ဆီးခြင်းမပြုဘဲ ပြတိုက်ထဲမှာ ထန်တသေ သိမ်းဆည်းထားသင့်သော သဘောမျိုးဟု ထင်ပါသည်။

အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။ ခေတ်သစ်မြန်မာဝတ္ထုများ စတင်ပေါ်ပေါက်လာ သော ၁၉၀၄-ခုမှ ယခုထိ နိုင်ငံခြားစာပေ (အထူးသဖြင့် အနောက်တိုင်း စာပေ)သည် မြန်မာစာပေအပေါ် ရိုက်ခတ်မှုရှိခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံခြားစာပေ လေ့လာခြင်းသည် မြန်မာစာပေအတွက် အန္တရာယ်မရှိပါ။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ကိုသာ ဖြစ်စေပါသည်။ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်တွင် ပို၍ပင် လေ့လာသင့်ပါသည်။ ထို့အတူ မြန်မာစာပေကိုလည်း အနောက်နိုင်ငံသား များက ပို၍ပင် လေ့လာသင့်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံခြားဘာသာ (အင်္ဂလိပ်စာ) ကျွမ်းကျင်မှုမှာ သာမန်မျှသာ ရှိသဖြင့် မူရင်းစာအုပ်များကို အနည်းငယ်သာ ဖတ်ရှုဖူး ပါသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသော နိုင်ငံခြား စာအုပ် များကိုမူ အမြောက်အမြား ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။ မိမိအတွက် များစွာ အသုံးဝင်ပါသည်။

နိုင်ငံခြားစာပေပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အတွေးအခေါ်ကို တိုက်ရိုက်ကူးယူ သွတ်သွင်းခြင်းမျိုးကိုတော့ မနှစ်သက်လှပါ။ မြန်မာစာပေသည် လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်ကစ၍ အခိုင်အမာတည်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားစာပေ၏ အားသာချက်ကိုယူ၍ မြန်မာစာပေ၏ အခြေခံ အတွေး အမြင်နှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ရွက်သင့်သည်ဟု ယူဆ ပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်တုန်းက 'အနုပညာသည် ပြည်သူ့အတွက် ဖြစ်ရ မည်'ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ကြပါသည်။ 'ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်မှန်စာပေ' ဟုလည်း ဆိုကြပါသည်။ ယုံတာမယုံတာ အပထား ဂုဏ်ရှိတယ်ထင်သဖြင့် လိုက်အော် ကြသူများလည်း ရှိပါသည်။ တချို့လည်း ခပ်မဆိတ်ပင် နေကြပါသည်။

ထိုစဉ်က အလုပ်သမား၊ လယ်သမားကို အခြေခံသော ဘဝသရုပ် ဖော်စာပေရေးမှ သရုပ်မှန်သည်ဟု ဆိုသော အုပ်စုက စာပေလောကကို ကြီးစိုးထားပါသည်။ အနုပညာကို အဓိကထားသော၊ စိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးသော၊ အကြောင်းအရာထက် အရေးအသားပုံသဏ္ဍာန်ကို ပမာနပြုသော၊ ရသကို အထူးအလေးထားသော စာပေများကို စိတ်ကူး ယဉ်စာပေ၊ အပျော်ဖတ်စာပေ၊ သရုပ်ပျက်စာပေ၊ အိတ်ဇစ်စတင်ရှယ် လစ်ဇင် စသည်ဖြင့် စွပ်စွဲခဲ့ကြပါသည်။

ပြန်မာစာပေသည်
လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်း
တစ်ထောင်ခန့်ကစ၍
အခိုင်အမာ
တည်ရှိခဲ့ပြီး
ဖြစ်ပါသည်။
နိုင်ငံခြားစာပေ၏
အားသာချက်ကို
ယူ၍
ပြန်မာစာပေ၏
အခြေခံ
အတွေးအမြင်နှင့်
ပေါင်းစပ်ပြီး
တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင်
ဆောင်ရွက်သင့်
သည်ဟု
ယူဆပါသည်။

ထို
လူတန်းစားများသည်
ဆိုရှယ်လစ်စံနစ်
ပပေါ်ပီကပင်
ရှိနှင့်ခဲ့ပြီးသား
ဖြစ်၏။
ရှိနေဆဲလည်း
ဖြစ်၏။
အလုပ်သမား
လယ်သမား
ဆိုသည်မှာ
ယှဉ်သည့်
ခေတ်မှာမဆို
ရှိနေကြမည့်
သူများသာဖြစ်၏။
၎င်းတို့ကို
ဘယ်သောအခါမှာမှ
ပစ်ပယ်ထား၍မရပါ။
ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင်
ပို၍ပင်
အကာအကွယ်
ပေးရမည်ဟု
ထင်ပါသည်။

ဆိုရှယ်လစ်အစိုးရ၏ မူဝါဒများကလည်း မြန်မာစာပေလောကကို ဘောင်ခတ်ထားခဲ့ပါသည်။ စာပေစိစစ်ရေးအဖွဲ့၏ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်များကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ခွကျလှပါသည်။ 'စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ပြည်သူ့အကျိုးပြု ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း(စာမျက်နှာအရေအတွက် ဘယ်လောက်) ပါရမည်'ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပညာသားပါပါ ရေးတတ်သူအဖို့ သိပ်မသိသာသော်လည်း အချို့မှာ အချစ်ဝတ္ထု၊ ဂန္ထီဝတ္ထု၊ လျှို့ဝှက်သံဖို စုံထောက်ဝတ္ထုတွေထဲမှာပါ ဆိုရှယ်လစ်စကားလုံးတွေ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ထည့်ရေးကြသဖြင့် လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

၁၉၈၈ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ် ပြီးဆုံးသွားချိန်မှာ ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်မှန်ဝါဒလည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားပါသည်။ လူတန်းစားဘဝ သရုပ်ဖော်စာပေသာလျှင် အရာဝင်သည်ဟု ကြွေးကြော်ကြသူများပင် လေသံပြောင်းလာကြပြန်ပါသည်။ ထူးဆန်းတာကတော့ တစ်ချိန်က ဟီးရီးဖြစ်ခဲ့သော အလုပ်သမား၊ လယ်သမား အခြေခံလူတန်းစားကိုပါ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်နှင့်အတူ မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ကတော့ ထိုလူတန်းစားများသည် ဆိုရှယ်လစ်စံနစ်မပေါ်မီကပင် ရှိနှင့်ခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။ ရှိနေဆဲလည်း ဖြစ်၏။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားဆိုသည်မှာ မည်သည့်ခေတ်မှာမဆို ရှိနေကြမည့်သူများသာ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ကို ဘယ်သောအခါမှာမှ ပစ်ပယ်ထား၍ မရပါ။ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် ပို၍ပင် အကာအကွယ်ပေးရမည်ဟု ထင်ပါသည်။

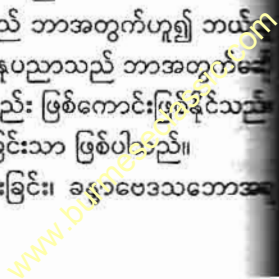
ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ကုန်ဆုံးပြီးနောက်တွင် အနုပညာ၊ ရသ၊ စိတ်ခံစားမှု၊ ပုဂ္ဂလိက အတွေးအမြင်တို့ကို ဦးစားပေးရေးဖွဲ့လာကြပါသည်။ အယူဝါဒတစ်မျိုးတည်းက လွှမ်းမိုးနေခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ သီးခြားအယူအဆ အမျိုးမျိုးကို စွဲကိုင်စပြုလာကြပါသည်။ စာပေပုံသဏ္ဍာန်သစ်များ လည်း ပေါ်ပေါက်လာကြပါသည်။ ကဗျာတွင် ယခင်က အလွန်အရေးပါခဲ့သော ကာရန်စံနစ်ကို လုံးဝနီးပါး စွန့်လွှတ်လိုက်ကြပါသည်။

စာအရေးအသားပုံစံ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုတွင် ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ထက် ပို၍ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိလာပါသည်။ အကြောင်းအရာပိုင်းဆိုင်ရာမှာတော့ ပို၍ပင် ပွင့်လင်းမှုရှိရန် လိုအပ်နေပါသေးသည်။

မြန်မာစာပေ၏အနာဂတ်သည် ဗဟုဝါဒ (Pluralism) ဆီသို့ ဦးတည်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ စာပေအယူအဆမျိုးစုံ၊ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံတို့ အထူးယှဉ်တွဲ ဖြစ်ထွန်းလာလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

အမှန်အားဖြင့်လည်း အနုပညာသည် ဘာအတွက်ဟူ၍ ဘယ်ကမှ အတင်းအကျပ် ပြဋ္ဌာန်းခွင့်မရှိပါ။ အနုပညာသည် ဘာအတွက်ဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အနုပညာသည် သူ့သဘောသူဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

၁၁။ သတ္တဗေဒသဘောအရ လိင်ကွဲပြားခြင်း၊ ခန္ဓာဗေဒသဘောအရ

စည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းပုံ ခြားနားခြင်းတို့နှင့်ဆက်နွယ်ပတ်သက်သော
တိစ္ဆာများကလွဲလျှင် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမအတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ
ပါသည်။ အင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် ...

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတာ အကျိုးနဲ့အကန်းလိုပဲ တစ်ဦးတည်းနဲ့
တော့ အလုပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ဇနီးကို
ချစ်သူ၊ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ၊ ရဲဘော်ရဲဘက် (Comrade) ဟု သတ်မှတ်
ပါသည်။

၁၂။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဆိုလျှင်တော့ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့သည် သူတို့
ဘဝကို ကျေနပ်ပုံရပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအဆအရ ယောက်ျား၊ မိန်းမ
ဟူ၍ ဖြစ်လာခြင်းမှာ အတိတ်က ကုသိုလ်ကံကြောင့်ဟု လက်ခံကြသော
ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘အိမ်ရှင်မ’ဆိုသော ဘွဲ့ထူးကိုလည်း လိုလိုလားလား ရှိကြပါသည်။
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရှာဖွေသမျှ ငွေကြေးတို့ကို ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းခွင့်ရခြင်း၊
အိမ်တွင်းရေးရာများကို ဦးဆောင်စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်
ပါသည်။

မြန်မာအမျိုးသားတို့သည် မိန်းမများအပေါ် အများအားဖြင့် ဦးစား
ပေးတတ်ကြပါသည်။ ထိုအချက်မှာ အပြုသဘောဆောင်ပါသည်။ သို့ရာ
တွင် မိန်းမများသည် အင်အားနည်းသူများဖြစ်သောကြောင့် ညာတာသင့်
သည်ဆိုသောအမြင်သာ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ မိန်းမများကို တစ်ဆင့်နိမ့်
သည်ဟု ယူဆပြီး တန်းတူသဘောမထားနိုင်သော ယောက်ျားက အများ
စု ဖြစ်နေပါသေးသည်။ မိန်းမများသည် မိမိတို့အတွက် ဖျော်ဖြေဖို့ ပြုစုဖို့
သက်သက်သာဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြီး အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်တတ်သူများကို
လည်း တွေ့ရပါသည်။

မြန်မာအမျိုးသမီးတို့သည် အချို့နိုင်ငံများရှိ အမျိုးသမီးများနှင့်
စာလျှင် အခွင့်အရေး ပိုမိုရရှိသည်ဟူ၍တော့ ဆိုနိုင်ပါသည်။ ခင်ပွန်း၏
မျိုးရိုးအမည်ကို ယူစရာမလိုခြင်း၊ ဇနီးသည်က သဘောမတူဘဲ တစ်ဖက်
သတ် ကွာရှင်းခွင့်မရှိခြင်း၊ အလိုအလျောက်အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိခြင်း၊ တရား
ဝင် လက်ထပ်ထားခြင်း မရှိသည့်တိုင် လူအများက လက်ခံအသိအမှတ်
ပြုလျှင် ဇနီးအဖြစ် ကြေညာနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားများလောက် ဘုန်းကံမရှိဟု
ယူဆခြင်း၊ မိန်းမတို့၏ ထာဘီကို ယုတ်ညံ့သောပစ္စည်းဟု သဘောထားခြင်း၊
ဘုရားစေတီများတွင် မိန်းမများ မဝင်ရ၊ မတက်ရသော တားမြစ်နေရာများ
ထားရှိခြင်း၊ အစိုးရဌာနများ၏ အမြင့်ဆုံးရာထူးများတွင် မိန်းမများကို
ခန့်အပ်ရန် ဝန်လေးခြင်း၊ ယောက်ျားများသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင်
ဇနီးအများအပြားကို တရားဝင် လက်ထပ်ခွင့်ရှိသော်လည်း မိန်းမများ

ပြန်ဟု
အမျိုးသားတို့သည်
မိန်းမများအပေါ်
အများအားဖြင့်
ဦးစားပေး
တတ်ကြပါသည်။
ထိုအချက်မှာ
အပြုသဘော
ဆောင်ပါသည်။
သို့ရာတွင်
မိန်းမများသည်
အင်အားနည်းသူများ
ဖြစ်သောကြောင့်
ညာတာသင့်သည်
ဆိုသောအမြင်သာ
ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။
မိန်းမများကို
တစ်ဆင့်နိမ့်သည်ဟု
ယူဆပြီး
တန်းတူသဘော
မထားနိုင်သော
ယောက်ျားက
အများစု
ဖြစ်နေပါသေးသည်။

အနေဖြင့် ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ထက်ပို၍ တစ်ပြိုင်တည်း လက်ထပ်ခွင့် မရှိခြင်း စသည်ဖြင့် ခွဲခြားဆက်ခံရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်က မိန်းမတို့သည် အိမ်တွင်းမှာသာနေ၍ အမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ မိန်းမများသည် အပြင် ထွက် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ မိသားစုဝင်ငွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ရှာဖွေ ဖြည့်ဆည်းလာကြရသည်။ အချို့ဆိုလျှင် အဓိကဝင်ငွေရှာသူများပင် ဖြစ် လာကြသည်။ ထိုအခါ မိန်းမတို့သည် ၎င်းတို့နှင့် ထိုက်တန်သောနေရာတို့ ပို၍ အလိုရှိလာကြပါသည်။

တစ်ခါတလေ
ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်
ကလေးကို
သဘောကျပြီး
ရေးချင်ရေး
ဖြစ်သွားတတ်သည်။
စကားလုံးကလေး
တစ်လုံး
အတွေး
စိတ်ကူးကလေး
တစ်ချက်မှစတင်ပြီး
ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာ
တတ်ပါသည်။
ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်
သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို
ခံစားမိရာက
ဝတ္ထုအဖြစ်
ပြောင်းလဲပေါ်ပေါက်
လာတာမျိုးလည်း
ရှိချင်ရှိတတ်ပါသည်။

ယခုခေတ်လူငယ်များ၏ အကြားမှာတော့ ကျားမခွဲခြားဆက်ဆံမှု အတော်အတန်ပင် လျော့နည်းလာသည်ဟု ယူဆရပါသည်။ အချို့သော နိုင်ငံများတွင် ဒီမိုကရေစီ ရှိသည်။ လူ့အခွင့်အရေးအပြည့်အဝ ရှိသည်ဟု ကြွေးကြော်နေကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခွင့်အရေးများကို ယောက်ျား များကသာ လက်ဝါးကြီးအုပ်ရယူထားကြပြီး မိန်းမတွေကတော့ အာဇာနည် ခင်ပွန်းများ၏ လက်အောက်မှ မလွတ်မြောက်ကြသေးပါ။ အမျိုးသမီး တို့သည် တန်းတူအခွင့်အရေးရရှိရန် ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင် တောင်းဆို ကြရပါဦးမည်။ ထိုတိုက်ပွဲဝင်မှုများကို ကျွန်တော် ထောက်ခံပါသည်။

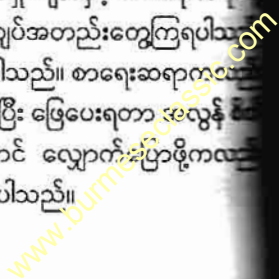
ဝတ္ထု - ရေတမာနှင့်ပတ်သက်သော မေးခွန်းများ

၁။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အလင်္ကာများ၊ နိမိတ်ပုံများ၊ သင်္ကေတ များအသုံးပြု၍ ရေးသားခြင်းအတတ်ပညာ၌ မြန်မာ စာရေး ဆရာ များ အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြပါသည်။ အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေကြဟန် တူပါ သည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ ဦးတည်ချက်ဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရှင်းမြင် မလွယ်လှပါ။ အချို့သောဝတ္ထုများတွင် ဦးတည်ချက်ဟူ၍ ထင်ထင်ရှား ရှား ပါချင်မှပါတတ်သည်။

တစ်ခါတလေဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကလေးကို သဘောကျပြီး ရေးချင်နေ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ စကားလုံးကလေး တစ်လုံး၊ အတွေးစိတ်ကူးကလေး တစ်ချက်မှစတင်ပြီး ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်၊ သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်ကို ခံစားမိရာက ဝတ္ထုအဖြစ် ပြောင်းလဲပေါ်ပေါက်လာတာမျိုးလည်း ရှိချင်ရှိတတ်ပါသည်။

စာပေပြုစုသူများ၊ ကျမ်းပြုစုသူပညာရှင်များနှင့် စာရေးဆရာများ အကြားတွင် ထိုကိစ္စသည် မကြာခဏ အကျပ်အတည်းတွေ့ကြရပါသည်။ မေးသူကလည်း တာဝန်အရ မေးကိုမေးရပါသည်။ စာရေးဆရာကလည်း မေးသူကျေနပ်အောင် ကြိဖန်အကြောင်းရှာပြီး ဖြေပေးရတာ အလွန် စိတ် ညစ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ လူအထင်ကြီးအောင် လျှောက်ပြောဖို့ကလည်း မိမိကိုယ်မိမိ ရှက်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဦးတည်ချက် ကြီးကြီးမားမားထားပြီး ရေးသော်လည်း သိပ်မထိ
ဆက်တာမျိုး ဖြစ်သွားတတ်သလို သာမန်လောက် သဘောထားပြီး
ရေးလိုက်သော စာတစ်ပုဒ်က ပရိသတ်အတွက် အကြီးအကျယ် အကျိုး
သက်ရောက်မှု ရှိသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရာတွင် ဦးတည်ချက်ကို အသေဆုပ်ကိုင်ထားသော
အခါ ထိုဦးတည်ချက်က မိမိကို ပြန်လည်ဖိစီးပြီး ကန့်သတ် ဘောင်ခတ်
ထားရသလို ဖြစ်သောအခါ အနုပညာဘက်မှာ အားနည်းသွားရတာမျိုး
လည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။

'ရေတမာ'ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးကျယ်သော ဦးတည်ချက်
မရှိပါ။ ရှာကြံ၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပညာတတ်အထက်လွှာ လူတန်း
စားများအဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် တွေးခေါ်ကျင့်ကြံနေထိုင်ခွင့် ရှိကြ
သော်လည်း အခြေခံ လူတန်းစားတွေကတော့ ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ
သာ ဖြေရှင်းကြရသည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ စာရေးဆရာ၏ မသိစိတ်ထဲက ခံစားချက်များသည်
ဝတ္ထုထဲတွင် အလိုအလျောက်ပါသွားလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအချက်ကို စာရေး
ဆရာကိုယ်တိုင်က မသိလိုက်ဘဲ စာဖတ်ပရိသတ်သာ ရိပ်မိသွားတာမျိုး
လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ အနုပညာဆိုသည်မှာ အလွန် ထူးဆန်းပြီး
ပူလက် ဆန်လှပါသည်။

'ရေတမာ'ဝတ္ထုသည် လူကြိုက်များသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့ပါ
သည်။ ကျွန်တော်၏ အခြားစာအုပ်များဖြစ်သော ငှက်ကလေး၊ ခုနစ်စဉ်
အလွမ်း၊ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဂန္ထဝင်အိပ်မက် စသောစာအုပ်များကဲ့သို့
စာပေသမား အကြိုက်မျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒုတိယတန်းစားအဆင့်
လောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ပေါ့ပေါ့ဆဆရေးခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အနုပညာမြောက်
အောင် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားရေးခဲ့ပါသည်။ ဖတ်ပျော်သော (Readable)
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ဝတ္ထုများကို စာပေဝေဖန်သူများက ၎င်းတို့သဘော
ထားအမြင်ကိုလိုက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်၊ အပျော်ဖတ်၊ ဘဝဆန်သော
အချစ်ဝတ္ထု၊ ဘဝသရုပ်ဖော်ဟာသ၊ သရုပ်မှန်ဟာသ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး
သတ်မှတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ
မှတ်ချက် မပြုပါ။ ဝါဒတစ်ခုခုကို အသေဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းလည်းမရှိပါ။
မိမိ ရေးချင်သောအကြောင်းအရာကို မိမိရေးချင်သော ပုံစံဖြင့် လွတ်လပ်
စွာ ဖန်တီးပါသည်။ 'ရေတမာ'ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်သော ထင်ဟပ်ချက်မှာ-
တက္ကသိုလ်ထဲတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ရှိကြသည်။
တချို့က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပူမပင် ကျောင်းတက်ရသည်။ တချို့က မပြည့်မစုံ

တစ်ခါတလေ
စာရေးဆရာ၏
မသိစိတ်ထဲက
ခံစားချက်များသည်
ဝတ္ထုထဲတွင်
အလိုအလျောက်
ပါသွားလေ့ရှိပါသည်။
ထိုအချက်ကို
စာရေးဆရာ
ကိုယ်တိုင်က
မသိလိုက်ဘဲ
စာဖတ်ပရိသတ်သာ
ရိပ်မိ
သွားတာမျိုးလည်း
ရှိတတ်ပါသည်။
အနုပညာဆိုသည်မှာ
အလွန်ထူးဆန်းပြီး
ပူလက်
ဆန်လှပါသည်။

ချို့တဲ့ ကြသည်။ တချို့က ရည်မှန်းချက်ကြီးသည်။ တချို့က ပျော်ပျော် ပါးပါးပင် နေသည်။ တချို့က ရှေ့ရေးအတွက် တွေးပူရသည်။ တချို့က စိတ်ကူး ယဉ်ကြသည်။ ဇာတ်သိမ်းခန်းအမျိုးမျိုးပါ သော အချစ်ဇာတ်လမ်း တွေ ရှိကြသည်။

ထို့အတူ အလွန် ခံ့ညားထည်ဝါပြီး အဆင့်မြင့်လှသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးထဲတွင် ကျင်လည်နေရပါလျက် ပညာရေးနှင့် လုံးဝ မနီးစပ်နိုင်ကြသော လူတန်းစားတစ်ရပ်လည်း ရှိသေးသည်။ ကျောင်းဝင်း အတွင်းမှ ဈေးသည်များပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာလည်း သူ့အတိုင်းအတာ နှင့်သူ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိသည်။ ခံစားချက်တွေ ရှိသည်။ လူသားပီပီ သူတို့မှာလည်း အချစ်ရှိသည်။

အလွန်
ခံ့ညားထည်ဝါပြီး
အဆင့်မြင့်လှသော
တက္ကသိုလ်
ကျောင်းတော်ကြီး
ထဲတွင်
ကျင်လည်နေ
ရပါလျက်
ပညာရေးနှင့်
လုံးဝ
မနီးစပ်နိုင်ကြသော
လူတန်းစား
တစ်ရပ်လည်း
ရှိသေးသည်။
ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ
ဈေးသည်များပင်
ဖြစ်သည်။
သူတို့မှာလည်း
သူ့အတိုင်းအတာနှင့်
သူ
ရည်မှန်းချက်တွေ
ရှိသည်။
ခံစားချက်တွေ
ရှိသည်။

ထိုအချက်များကို အခြေခံပြီး စာဖတ်ပရိသတ်များက ဤဝတ္ထုအပေါ် မိမိတို့နှစ်သက်သလို ဝေဖန်သုံးသပ်ကြပါလိမ့်မည်။

၄။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံဇာတ်လမ်းကို အရင် စဉ်းစား ရသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းနှင့် ကိုက်ညီသော ဇာတ်ဆောင်များကို မွေးရမိ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဇာတ်ဆောင်များကို အရင် ဖန်တီးပြီး ၎င်းတို့၏ စရိုက်သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာစေရမိ သည်။ စာရေးဆရာသည် တစ်ရံတစ်ခါ ဇာတ်ဆောင်နှင့် တစ်သားတည်း ကျအောင် ပူးကပ်နေတတ်ပြီး တစ်ခါတရံ ပူးတုံ့ခွာတုံ့ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါ တရံမှာတော့ ဇာတ်ဆောင်၏ဘေးကနေပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ရေးမိ သည်။

အထက်ပါသဘောအရ ဇာတ်ဆောင်တို့သည် စွာခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်း အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းတတ်ခြင်း စသောစရိုက်များ ဖြစ်ပေါ်လာရမိ သည်။ စာရေးဆရာက တမင်တကာနှင့် အတင်းအကျပ် စေခိုင်းနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

‘ရေတမာ’ဝတ္ထုထဲက မိန်းကလေးသည် ဘာကြောင့် စွာရသထဲ ဆိုလျှင် ဇာတ်လမ်းသဘောအရ စွာသင့်လို့ စွာရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ် အထက်စီးက ရဲရင့်ရင့် ဆက်ဆံနိုင် မည် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ယောက်ျားလေးကလည်း ပင်ကိုယ်အားနည်းချင်း (အရပ်ဆိုးခြင်း) ရှိနေသောအခါ အားပြိုင်မှု ပိုကောင်းလာပြီး ဇာတ်လမ်းကို ပို၍ လှပလာစေပါသည်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကိုလည်း ပို၍ ထိရောက်မှု ရှိပါ သည်။

၅။ နောင်စိုးသည်လည်း အထက်ပါအတိုင်း ဇာတ်လမ်းအရ ရှိသော သောစရိုက်သဘာဝ ရှိရပါသည်။ စံပြဇာတ်ဆောင် စစ်စစ်မဟုတ်သည့် တိုင် မြန်မာယောက်ျားလေးတို့၏ အခြေခံသဘောသဘာဝကိုတော့ ထည့်

အပ်စေပါသည်။

မြန်မာယောက်ျားလေး အများစုတို့သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက် လျှောက်မတွဲတတ်ကြပါ။ မိမိနှစ်သက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ရွေးပြီး ဇွဲရှိရှိ ချဉ်းကပ်တတ်ကြပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို စေတနာအရုံးပေး လိုက်လျောတတ်ပါသည်။ မိန်းကလေးအတွက် အနစ်နာ မတတ်ကြပါသည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက်မှာတော့ ရာခိုင်နှုန်းတော်တော် များများသည် အချိုးပြောင်းသွားတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများက ယောက်ျားလေးများသည် 'အစိုး များ' နှင့် တူသည်ဟု ဥပမာပေးတတ်ကြပါသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ မတိုင်ခင် မှာ ကတိတွေ့ အမျိုးမျိုးပေးခဲ့ပြီး ရွေးကောက်ပွဲမှာ အနိုင်ရလို့ အစိုးရဖြစ်ပြီး သွားသောအခါ ပေးထားသောကတိတွေကို အကုန်လုံး မပေးလျော့ထားတတ်ကြသည့် သဘောကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာတို့တွင် သူချစ်၊ ကိုယ်ချစ်၊ တစ်ဖက်သတ်ချစ်၊ သနားချစ် သည်ဖြင့် အချစ်ကို အမျိုးမျိုး သရုပ်ခွဲတတ်ကြပါသည်။ မိန်းကလေး ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်စေ ချစ်တတ်ကြပါသည်။ မိန်းကလေးတို့ သည် ၎င်းတို့ထက် အင်အားကြီးသော ယောက်ျားလေးများကို အားကိုး ထို စိတ်ဖြင့် ချစ်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထို့အတူ မိခင်စိတ်ရှိသော သဘော သဘာဝကြောင့် သနားကြင်နာသောအချစ်နှင့်လည်း ချစ်တတ် ကြသည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ သနားချစ်သည် ပို၍ခိုင်မာသည် ဟုလည်း ပြောကြပါသည်။

မြန်မာမိန်းကလေးတို့သည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်တော့ မချစ်တတ်ကြ ပါ။ ချစ်မိပြီဆိုလျှင်လည်း အလွန်စွဲမြဲကြပါသည်။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုတ်ဖို့ စဉ်းစားလေ့ မရှိကြပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ ချစ်ချင်လည်း ချစ်တတ် ကြပါသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း အချစ်ဆိုသည်မှာ သိပ္ပံပညာစမ်းသပ်မှု မဟုတ်သဖြင့် သက်သေပြရန်မလိုဟု ထင်ပါသည်။

နိုင်ငံခြားသားများ အတွက်သာမကပါ။ မြန်မာအမျိုးသားများ ကိုယ် တိုင်အတွက်လည်း မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ပဟေဠိပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ဆိုပဟေဠိကို ဖြေရှင်းသိရှိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်းတစ်သက်တာ အချိန်ကာလ များကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရပါသည်။ ဘယ်သောအခါမှာမှလည်း တိကျ ရေရာ သော အဖြေကို မရနိုင်ခဲ့ကြပါ။ ထိုအချက်သည်ပင် အချစ်၏ ဝိသေသ လက္ခဏာ တစ်ရပ်လေလား ဟု စဉ်းစားဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးများက ယောက်ျားလေး များသည် 'အစိုးရများ' နှင့် တူသည်ဟု ဥပမာပေး တတ်ကြပါသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ မတိုင်ခင်မှာ ကတိတွေ့ အမျိုးမျိုးပေးခဲ့ပြီး ရွေးကောက်ပွဲမှာ အနိုင်ရလို့ အစိုးရဖြစ်ပြီး သွားသောအခါ ပေးထားသော ကတိတွေကို အကုန်လုံး မပေးလျော့ထား တတ်ကြသည့် သဘောကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၃။

အစောဆုံး

တောကျောင်းဘုန်းကြီး

၂၂ ၅၊ ၂၀၀၈ မှာ တိုက်ခတ်ခဲ့တဲ့ နာဂစ် မုန်တိုင်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာနယ်ဇင်းတွေ မှာ ရေးသားခဲ့ကြတဲ့ ခံစားမှုစာတွေကို ပေါင်း စည်းထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာပါတယ်။

မုန်တိုင်းနှင့်လူ

စာရေးဆရာပေါင်း လေးဆယ်ရဲ့ စာတွေ ပါဝင်ပါတယ်။ နှင်းဝေနေဝင်းစာပေက ထုတ်ဝေတယ်။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ စာရေးဆရာတွေက စာမူခ လုံးဝမယူကြဘူး။ ထုတ်ဝေသူဖြစ်တဲ့ ကိုနေဝင်းအောင်(ဂရပ်ဖစ်)နဲ့ ဆရာမနှင်းဝေငြိမ်းတို့အဖွဲ့က မတည်ငွေတော်တော်များများ ထည့်ဝင်တဲ့အပြင် စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတယ်။

စက္ကူဖိုး၊ ဖလင်ရိုက်ခ၊ မျက်နှာပုံးနဲ့အတွင်းပုံနှိပ်၊ စာအုပ်ချုပ်၊ ဖြန့်ချိရေးစတဲ့ ကိစ္စတွေမှာလည်း ဈေးလျှော့ယူကြ၊ အခမဲ့ဆောင်ရွက်ပေးကြနဲ့ အားတက်သရော ကူညီကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်ဟာ အခုလို သပ်ရပ်ခုံညားစွာ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်ရောင်းရငွေအားလုံး(အရင်းရော အမြတ်ပါ) နာဂစ်လေဘေးဒဏ် သင့်ခဲ့တဲ့သူတွေကို ကူညီထောက်ပံ့သွားမယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။

* * *

နာဂစ်ပြီးခါစမှာ မုန်တိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေးအမြင်လေးတွေကို အလင်းတန်းဂျာနယ်မှာ ခြောက်ပတ်ဆက်တိုက် ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာတွေကို လူသိထင်ရှား ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ကလောင်နာမည်ကိုမသုံးဘဲ တက္ကသိုလ်

မှာတုန်းက ကဗျာတွေရေးရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ တောကျောင်းဘုန်းကြီးဆိုတဲ့ နာမည်ကို သုံးခဲ့ပါတယ်။

အကြောင်းကတော့ ကိုယ့်ကလောင်နာမည်ကို တချို့က ဟာသ၊ သရော်စာနဲ့ တွဲပြီး အသိအမှတ်ပြုထားကြတယ်။ ကိုယ်ရေးရေးရယ်ရမှာပဲလို့ မျှော်လင့်ထားကြမှာ စိုးတယ်။ ကိုယ်ကလည်း နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ဖောက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တာကိုး။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီအချိန်တုန်းက ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ခံနေမိတော့ တကယ်အတည်ရေးတဲ့အခါ ဝေရင်ခက်မယ်။ ဒါ့အပြင် ရေဘေးကယ်ဆယ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးပါတဲ့အခန်းက ဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ သံဃာတော်တွေကို ဂုဏ်ချင်တာကလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့။

မုန်တိုင်းနှင့်လူ စာအုပ်မိတ်ဆက်ခြင်း စာမူရှင်တွေကို ဂုဏ်ပြုခြင်း အမှတ်တရတွေ ၂၇-၁၂-၂၀၀၈ နေ့က ကျင်းပခဲ့တယ်။ ထိုလည်း စာမူအလှူရှင်တစ်ယောက် အမေတက်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ ကိုယ့်စာမူခြောက်ပုဒ်ပါတယ်။ စာမူအရေအတွက်ရော၊ စာမူအရေရော အများဆုံးပဲလို့ ဂုဏ်ယူစရာပဲ။ တစ်ခါကကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဟာ အများဆုံး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထွင်ထားတဲ့ စာလုံးအရဆိုရင် NIB SERVICE (ကလောင်လောကွတ်) အများဆုံးလူ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါ့လေးဆယ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ်ဟာ ဆေး

သူသက်သက်ပါပဲ။ အလှူပစ္စည်းတွေ လက်ခံ
ထိန်းသိမ်းပေးရုံ၊ လူမယ့်လူနဲ့ သွားပို့ပေးမယ့်
လူကို ဆက်သွယ်ပေးရုံ၊ ကိုယ်တိုင်သွားလှူချင်
တဲ့လူကို လမ်းကြောင်းခိုက်ဆက်ပေးရုံလောက်
တလွဲပြီး ဘာမှ ထိထိရောက်ရောက် ကူညီနိုင်
ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစာမူလေး ခြောက်ပိုင်း
သာ မယ်မယ်ရရ ရှိခဲ့တာပါ။

တုတ်ဝေတုန်းက ဘယ်ချောင်ရောက်နေ
မှန်းမသိတဲ့ မုန့်ဝေတော့မှ ရှေ့ဆုံးမှာလာတန်း
စီတဲ့လူမျိုးဆိုရင် ကိုယ်က သိပ်ကြည့်လို့ရတာ
မဟုတ်ဘူး။ သရော်လှောင်ပြောင်ချင်တယ်။
ကိုယ်တိုင်လည်း ဒါမျိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ နောက်ဆုံး
ခွဲတန်းမှာပဲ စာရေးဆရာတချို့နဲ့အတူ ခပ်
တုပ်ကုပ် ဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာမူအများဆုံး ပါတဲ့
လူပို့ အမှတ်တရစကား ပြောသင့်တယ်လို့
နှင်းဝေငြိမ်းက လာပြီး တိုက်တွန်းတော့လည်း
မပြောဘူးလို့ ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေ
မယ့် အခမ်းအနားမှူးလုပ်တဲ့ ဆရာဆောင်းဖြူ
က ကိုယ့်နာမည်ကို ကြေညာလိုက်တော့ မ
ပြောဘဲ နေလို့ မရတော့ဘူး။ ဘာပြောမယ်
လို့ ကြိုတင်စဉ်းစားထားတာလည်း မရှိတော့
စိတ်ထဲ ခံစားမိတာလေးကိုပဲ ငါးမိနစ်လောက်
အကျဉ်းချုံး ပြောလိုက်ရတယ်။ (ကိုယ့်ရုပ်နဲ့
ကိုယ့်အသံကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သိပ်သ
ဘောမတွေ့လို့ စင်ပေါ်တက် စကားမပြော
ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။)

* * *

ပွဲလေးက တော်တော်လှပါတယ်။ တက်
ရောက်လာတဲ့ စာပေသမားအားလုံး အခမ်းအ
နားအပေါ် တလေးတစားနဲ့ သေသေဝပ်ဝပ်
ရုံကြပါတယ်။ ပွဲစဉ်သူတွေဖြစ်ကြတဲ့ နေဝင်း
အောင်၊ နှင်းဝေငြိမ်း၊ ကိုရွှေအောင်သင်း၊ လွမ်း
ဝေနိုင်၊ သို့သူအောင်၊ ဆောင်းဖြူစတဲ့အဖွဲ့သား
တွေလည်း ကျေနပ်ပီတိဖြာနေတဲ့ မျက်နှာ
တွေနဲ့၊ နေဝင်းအောင်နဲ့နှင်းဝေငြိမ်းတို့ လင်
မယားတက်ကြွနေပုံများ ဒုတိယအကြိမ် မင်္ဂ
လာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပနေသလား ထင်ရတယ်။

ဒီပွဲမှာ ထူးခြားပြီး အလွန်လှပတဲ့ စိတ်

ကူးလေးတစ်ခုကိုလည်း အကောင်အထည်
ဖော်ခဲ့ကြတယ်။ စာမူအလှူရှင် စာရေးဆရာ
တွေကို ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်အဖြစ် ရွှေရောင်
ဆေးသုတ်ထားတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေး
တွေ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့ခြင်းပါပဲ။

သစ်ကိုင်းခြောက်ဆိုလို့ နယ်နယ်ရရ
တော့ မမှတ်လိုက်ကြနဲ့။ ရန်ကုန်မြို့တက္ကသိုလ်
ကျောင်းဝင်းထဲက နာဂစ်ဒဏ်ကြောင့် ပြိုလဲခဲ့
ရတဲ့သစ်ပင်တွေရဲ့အကိုင်းအခက်တွေကို အပင်
ပန်းခံစုဆောင်းထားခဲ့တာတဲ့။ ဒီအချက်ကိုက
တန်ဖိုးကို ထိုးတက်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

သစ်ကိုင်းလေးတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု
ပုံစံမတူကြဘူး။ ဒါဟာ သိပ်သဘာဝကျပါ
တယ်။ တက်ရောက်လာတဲ့ စာရေးဆရာတွေ
ဟာလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အယူ
အဆချင်း မတူနိုင်ကြဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ လူ
သားချင်း စာနာတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်းတော့
တစ်ထပ်တည်းပဲဆိုတာ မှန်တိုင်းနဲ့လူ စာအုပ်
က သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

စာပေသမားတွေဟာ အမှတ်တရလက်
ဆောင်လေးတွေကို အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်တု
လိုပဲ တန်ဖိုးထားကြတယ်။ (ဒီလို အကယ်ဒမီ
မျိုးကိုတော့ နှစ်ထပ်ကွမ်း၊ သုံးထပ်ကွမ်း၊ မယူ
ပါရစေနဲ့လို့ ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိတာလည်း
အမှန်ပါပဲ။)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာတော့
သူတို့ဟာ ရွှေဝါရောင်သစ်ကိုင်းလေးတွေကို
အမြတ်တနိုး တယုတယ ပွေပိုက်ထားကြ
တယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ အောင်ပွဲရဘော
လုံးသမားတွေ လည်မှာဆွဲထားတဲ့ ဆုတံဆိပ်
လေးတွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေပုံနဲ့
သိပ်တူတာပဲ။

အမှန်စင်စစ်တော့ ဒါဟာ ချန်ပီယံဆု
မဟုတ်ပါဘူး။ 'အသန့်ရှင်းဆုံးဆု'သာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

အပ္ပမာဒေဒ၊ သမ္မာဒေထ

မမေ့မလျော့မပေါ့ဆကြကုန်နှင့်။

တောကျောင်းဘုန်းကြီး။

အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၉။

၆၂၆၆
၆၂၆၆

မင်းသား

ရွှေဘိုမြို့နယ်

နှုတ်ခမ်းမွေး ဆိုသည်မှာ
ပေါက်လာခြင်း မဟုတ်။ ကျန်
ရစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆို
နိုင်၏။ မြက်တောကြီး တစ်ခု
ထဲက မလိုအပ်တဲ့ အရာတွေ
ကို ရိတ်ပစ်ပြီး ပုံဖော်သလိုပင်
ဖြစ်သည်။

'ဟိုမိုဆေပီရန်'ဟု ခေါ်
သော လူသားစစ်စစ်မဖြစ်ခင်
လူတစ်ပိုင်း မျောက်တစ်ပိုင်း
ဘဝတုန်းက တစ်ကိုယ်လုံး
အမွေးအမှင်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေ
ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ရာသီဥတုက
လည်း အလွန်အေးသောကာ
လဖြစ်သောကြောင့် လိုအပ်
ချက်အရ သဘာဝအနှေးထည်
အဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း
ပါပဲ။ နောက်ပိုင်းအအေးလျော့
လာပြီး တစ်စတစ်စပူနွေးလာ
သောအခါ ကိုယ်ပေါ်က အ
မွေးရှည်တွေလည်း တဖြည်း
ဖြည်းပါးလာခဲ့သည်။ နောက်
ဆုံး ခေတ်သစ်လူရယ်လို့ ဖြစ်
လာတော့ ဆံပင်၊ မျက်ခုံးမွေး၊
နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်ပါး
မျှင်းမွေး၊ ချိုင်းမွေးစသည်တို့
သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ဆံပင်
က နေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ နှင်းဒဏ်
တာကွယ်ဖို့၊ ကျန်တာတွေက
စွန်မှုန့်တွေ၊ ရောဂါပိုးမွှားတွေ
ကို ဖမ်းယူထားဖို့ ဖြစ်၏။

ယောက်ျားများသည် ဆယ့်
တိုးရာစု နှောင်းပိုင်းလောက်
အထိ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်
မွေးထားသော အလေ့အထ
ရှိခဲ့ကြသေးသည်။ ဟိုတုန်းက

အမွေးရိတ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း
သိပ်မှ မလွယ်ဘဲကိုး။ သင်
တုန်းခားတွေကိုသာ အသုံးပြု
ရသောကြောင့် တော်တော်
လက်ဝင်သည်။ အကိုင်မတတ်
လျှင် ခားရှု တတ်သေးသည်။
ခဏခဏ ရိတ်လို့ မရ။ အရှည်
ထားလိုက်တော့ အေးရော။
ဘရိတ်ခားတွေ ပေါ်ပေါက်
လာပြီးတော့မှသာ အလွယ်တ
ကူ ပြောင်စင်အောင် ရိတ်နိုင်
လာကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

* * *

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ
တော့ ပုဂံခေတ်က နှုတ်ခမ်း
မွေး၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ထား
ကြတာ နံရံဆေးရေး ပန်းချီ
တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးသည်။ ဘယ်
ခေတ်ဘယ်ကာလလောက်
မှာ မုတ်ဆိတ်ပြုတ်သွားသလဲ
မသိ။ ကျွန်တော်သည် သမိုင်း
ပညာရှင်မဟုတ်သော ကြောင့်
မပြောတတ်။ ကုန်းဘောင်
ခေတ်လောက်မှာတော့ နှုတ်
ခမ်းမွေးသာ ထားကြတော့
ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ မင်း
တုန်းမင်းကြီး၊ ကင်းဝန်မင်း
ကြီး၊ ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုး
လှိုင်တို့၏ ပုံများကို ကြည့်ပြီး
ခန့်မှန်းရခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းတုန်းမင်းကြီး၏နှုတ်ခမ်း
မွေးမှာ ထူးခြားသည်။ သူများ
တွေလို ကားကားကြီးမဟုတ်
ဘဲ အနားစွန်း နှစ်ဖက်က
အောက်သို့ ခပ်ကွေးကွေးကျ

နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ
မင်းလူ

နေသည်။ တိတိကျကျ သပ်
သပ်ရပ်ရပ် ရှိသောကြောင့်
အမြတ်တနိုးကရုတစိုက်ပုံသွင်း
ထားပုံရသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စ
ရိုက်ချင်း မတူတာကိုလည်း
နှုတ်ခမ်းမွေးကို ကြည့်ပြီး
အကဲခတ်နိုင်သည်။ ညီတော်
ကနောင်မင်းသားကြီး၏ နှုတ်
ခမ်းမွေးသည် ခပ်ပိန်းပိန်း ခပ်
တိုတိုဖြစ်၏။ သူသည် အလုပ်
အလွန်များသည်။ ဖန်ချက်
စက်ရုံ၊ မဲနယ်စက်ရုံ၊ ဒင်္ဂါးသွန်း
စက်ရုံ၊ လက်နက်စက်ရုံ တည်
ဆောက်ရေးကိစ္စများ၊ ရေမြှုပ်
ဗုံး တီထွင်စမ်းသပ်ရေးကိစ္စ
များနှင့် အမြဲလိုလို အလုပ်ရှုပ်
နေသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်း
မွေးကို တသသလုပ်နေဖို့အခိုန်
မရှိ။ ကြော့ကြော့လေး မနေ
တတ်သော လက်တွေ့သမား
ဖြစ်သောကြောင့် တိုတိုရှင်း
ရှင်းတိဖြတ်ထားဟန် တူ
သည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးကတော့
အတွေးအခေါ်သမား ပညာ
ရှိ ဖြစ်ကြောင်း နှုတ်ခမ်းမွေး
ကားကားကြီးက သက်သေပြ
နေသည်။ ယောအတွင်းဝန်
ဦးဘိုးလှိုင်၏ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ
ပန်းချီဆရာတွေ သုံးသော စုတ်
တံလို အဖျားကချွန်မြနေသည်။
တိကျပြတ်သားသော သိပ္ပံ
သမား၊ လက်တွေ့သမား ဖြစ်
ကြောင်း သိသာ၏။

* * *

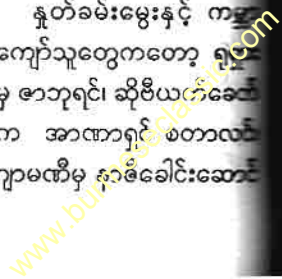
ကိုလိုနီ
ခေတ်ဦးပိုင်းမှစပြီး
နှုတ်ခမ်းမွေးထားသော
အလေ့အထ
တိမ်ကောလာသည်။
သျှောင်ထုံးတွေနှင့်အတူ
တစ်စတစ်စ
ပျောက်ကွယ်လာသည်။
ရှေးလူကြီးတွေ
နန်းတွင်းအဆက်အနွယ်တွေ
ပညာရှိကြီးတွေ၊
ဆေးဆရာကြီးတွေ
လောက်သာ
အမြတ်တနိုးထား
ကြတော့သည်။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးပိုင်းမှစပြီး
နှုတ်ခမ်းမွေးထားသော အတွေ့
အထ တိမ်ကောလာသည်။
သျှောင်ထုံးတွေနှင့်အတူ တစ်
စတစ်စ ပျောက်ကွယ်လာသည်။
ရှေးလူကြီးတွေ၊ နန်းတွင်း
ဆက်အနွယ်တွေ ပညာရှိကြီး
တွေ၊ ဆေးဆရာကြီးတွေ
လောက်သာ အမြတ်တနိုးထား
ကြတော့သည်။ ခေတ်လူငယ်
တွေက အပြောင်ရှင်းတာကို
ပဲ ကြိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး
ခလေ့က ဘယ်လောက်အထိ
တိမ်မြုပ်လာသလဲ ဆိုတော့
ရှားရှားပါးပါး ဝိသေသပြု
လောက်အောင် ဖြစ်လာ၏။
လူတစ်ရာမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးထား
သူ တစ်ယောက်နဲ့နီးလောက်
တောင် မရှိတော့။ လူတစ်
ယောက်ကို ညွှန်းတဲ့အခါ
“ဘယ် ကိုထွန်းစိန်လဲ”
“နှုတ်ခမ်းမွေး ကိုထွန်းစိန်
လေ”

ဟု အထူးပြုပြီး ပြော
တတ်ကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင်
နာမည်ရင်းကိုတောင် ထည့်
မခေါ်ကြတော့ဘဲ ‘နှုတ်ခမ်း
မွေး’ ဆိုလျှင်ပဲ သူ့ဆိုတာ ထူး
တိုင်း သိကြတာမျိုးရှိသည်။

* * *

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် က
ကျော်သူတွေကတော့ ရှု
မှ ဇာဘုရင်၊ ဆိုဗီယက်ခေတ်
က အာဇာရှင် စတာလင်
ဂျာမဏီမှ နာဇီခေါင်းဆောင်

ဟစ်တလာ စသည်တို့ဖြစ်၏။ စတာလင်က အမွေးတုံးခါစ တံမြက်စည်းလို နှုတ်ခမ်းမွေးမျိုးဖြစ်၏။ ဟစ်တလာက တော့တစ်မျိုး၊ အတုလုပ်ထားပြီး ကပ်ထားသလို တုံးတိတ်လုပ်ထား၏။ သူများထက် ပိုပြီး ထူးခြားချင်သည့်သဘော။ သူ့ကို လူအများက ဂရုပြစ်စေချင်သည့် စိတ်ရောဂါတစ်မျိုး ရှိပုံရသည်။ (လီနင်၊ ကက်စထရို၊ ဟိုချီမင်းတို့က တော့ မုတ်ဆိတ်ကြောင့် နာမည်ကြီးခြင်း ဖြစ်၏။ အမေရိကန်သမ္မတ လင်ကွန်း၏ ပါးရှင်းမွေးသည်လည်း ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဘကြီးဘဘေ၊ ဆာဦးသွင်၊ တိုင်းရင်းဆေး သမားတော်ကြီးဆရာမောင် (ဆေးနိမ့်နိမ့်) တို့မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ခန့်ညားကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

* * *

ပန်းချီဆရာတွေထဲမှာ နှုတ်ခမ်း မွေးထားသူ များများစားစား မရှိလှ။ ဆရာဦးစိန်ကြီးတို့လောက်သာ စာဖွဲ့လောက်အောင် ရှိသည်။ ကြည့်ရတာ စုတ်တံတွေကို အမြဲကိုင်နေရသောကြောင့် အမွေးအမှင်တွေကို စိတ်ကုန်နေကြဟန်တူသည်။ ဆရာကြီးဗဂျီအောင်စိုးသည် အသက်အရွယ်ကြီး

လာမှ နှုတ်ခမ်းမွေးမုတ်ဆိတ်မွေးတွေ မရိတ်ဘဲ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပန်းချီကေးမြီးသည်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် နှုတ်ခမ်း မွေးထားခဲ့သေးသည်။ ဆရာကြီး ဦးစံရင်ကျတော့ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူတွေက ပိုပြီး ထင်ရှားသည်။

ကာတွန်းလောကမှာ ဆရာမောင်မောင်၏ နှုတ်ခမ်းမွေးက တော်တော် နာမည်ကြီးသည်။ လူက ဖြူဖြူနုနု၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကို စပယ်ရှယ်သထားသောကြောင့် ပြဇာတ်မင်းသားလား ထင်ရ၏။ ဆရာမြေဇာကတော့ ယမကာဘက်စိတ်လည်နေတဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ငုတ်စိစိလေးတွေနဲ့ ရှိနေတတ်ပြီး ပုလင်းကို စိတ်နာနေတဲ့ အချိန်ကျလျှင် အပြောင်ရိတ်ပြီး သပ်ရပ်သန့်ရှင်း နေတတ်ပြန်သည်။ ခုနောက်ပိုင်း ကာတွန်းဆရာတွေထဲမှာတော့ စိုးသော်တာသည် မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ အမွေးအမှင် ကလေးများနှင့် စတိုင်လ် ထုတ်နေတာ တွေရ၏။

* * *

ဇာတ်မင်းသားတွေ ထဲမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးထားတဲ့ လူရယ်လို့ ကျွန်တော်ဖြင့် မတွေ့မိသေး။ နှစ်ပါးသွားနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး မလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်၏။

ရုပ်ရှင် ပေါ်ဦးစခေတ်က

တည်းက မင်းသားများသည် နှုတ်ခမ်းမွေးထားလေ့ မရှိကြ။ ရုပ်ရှင်တယ် မလှဘူး ထင်သောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပရိသတ်တွေကလည်း သဘောကျဟန်မတူ။

ရွှေတလေးခေါ် ဦးဘကလေး၊ ဦးသိန်းမောင်၊ ဦးလှမောင်၊ ဦးဝစ်ချူး၊ ဦးဇော်မှိုင်း စသော ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံများသာ နှုတ်ခမ်းမွေးထားကြသည်။ မင်းသားတွေက တော့ လူဆိုးခန်း၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲခန်း၊ ရုပ်ဖျက်ခန်းတွေကျမှသာ နှုတ်ခမ်းမွေးအတု တပ်ကြသည်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ 'ဝင်းဦး' ဆိုသော နှုတ်ခမ်းမွေးမင်းသားတစ်လက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကျတော့လည်း နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့မှ ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းသည်။ ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ ဒီလိုနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးခေတ် တစ်ခေတ်ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က လူငယ်တော် တော်များများ သူ့လို နှုတ်ခမ်းမွေးလိုက်ထားခဲ့ကြဖူးသည်။

စာပေနယ် ထဲမှာတော့ ဆရာကြီးသခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဆရာကြီးဦးရွှေစံအောင်၊ ဆရာကြီးဒေါင်းနွယ်ဆွေတို့သည် နှုတ်ခမ်းမွေးဖြင့် ကျော်ကြားကြသည်။ နောက်ပိုင်းမှာကျတော့ ဆရာအောင်လိုဘာအောင်ကြီး၊ ဆရာကောက်

နွယ် ကနောင်တို့ ရှိသည်။ နွတ်ခမ်းမွေးမှာ ဆရာကောက်၏ 'လိုဂို' ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါက သူတော်တော် နေမကောင်းသဖြင့် နွတ်ခမ်းမွေးတွေ ရိတ်ပစ်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ပုံကိုဆွဲလျှင် မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်မထည့်ချင်နေ၊ နွတ်ခမ်းမွေးတပ်လိုက်ရုံဖြင့် သူပဲဆိုတာ သိနိုင်၏။

ဦးဝင်းဦးတို့ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေတို့၏ နွတ်ခမ်းမွေးလောက် မကျော်ကြားသော်လည်း ဘကြီးမိုး (ဆရာမောင်မိုးသူ)နှင့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး မောင်ဝဏ္ဏတို့လည်း နွတ်ခမ်းမွေးထားကြသည်။ ရုပ်ရှင်လောက ခေတ်ကောင်းချိန်၊ ဒါရိုက်တာဆိုတာ ရိုက်ကွင်းဘုရင်မဟုတ်တောင် အိမ်ရှေ့မင်းသားအဆင့်လောက် ဩဇာရှိသေးသည်။ ခုခေတ်

ရုပ်ရှင်လောက
ခေတ်ကောင်းချိန်၊
ဒါရိုက်တာဆိုတာ
ရိုက်ကွင်း
ဘုရင်မဟုတ်တောင်
အိမ်ရှေ့မင်းသား
အဆင့်လောက်
ဩဇာရှိသေးသည်။
ခုခေတ်
ဒါရိုက်တာတွေကတော့
ပြင်းထိန်းအဆင့်ကို
လျော့ကျနေပြီလား
ပယ်။

ဟိုတုန်းက ဒါရိုက်တာဆိုတာ ခန့်ခန့်ညားညားနဲ့ လူရှိန်အောင် နေတတ်ကြသည်။ ဒီလိုကာလမှာ ဘကြီးမိုးတို့ကိုဝဏ္ဏတို့က နွတ်ခမ်းမွေးစုတ်ဖွားဖွား အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲ လူပုံက ညစ်ထပ်ထပ်နဲ့ ခပ်ပေပေတွေပေါ့။

အစ်ကိုကြီးတွေ လုပ်သည့် လိုက်ပြီးတုပတတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်သည်လည်း သူတို့လို နွတ်ခမ်းမွေးထားချင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က လူပျိုပေါက်ကလေးသာ ရှိသေးသည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မှ နွတ်ခမ်းမွေးရေးစေပေါ်လာသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုစဉ်မှာ ရည်းစားရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် နွတ်ခမ်းမွေး အရှည်ကြီးထားဖို့ အခွင့်မသာတော့။ ကဗျာဆရာစာရေးဆရာမို့ဆိုပြီး ငုတ်စိမ်လေးတော့ အာသာပြေထားခဲ့မိသေးသည်။

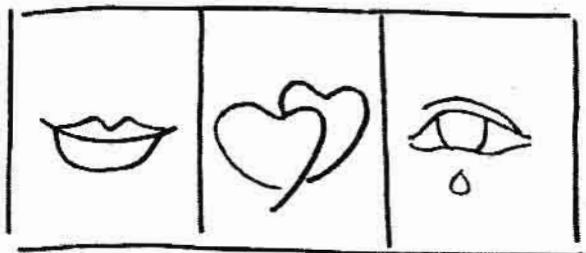
* * *

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ရေးရတာ နွတ်ခမ်းမွေး ထားရသလိုပါပဲ။ အချိန်ယူရသည်။ စိတ်ရှည်ရသည်။ ဇွဲ ရှိရသည်။ တစ်သက်လုံး တယုတယ ထားလာသော နွတ်ခမ်းမွေးကို တစ်မနက်တည်းနဲ့ ပြောင်အောင် ရိတ်ပစ်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်လေမလဲ။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မဂ္ဂစင်
ပေပေါ်ဝါရီ၊ ၂၀၁၈

ဒီတစ်ခါတော့	ရှက်ပြုံးလေးတစ်ခုကိုတောင်
ပွဲသိမ်းပဲဗျို။	ထိပ်စီးအဖြစ်
မြားနတ်မောင်ရဲ့	ရထားပြီဆိုတော့
အတိတ်စိမ်းထဲမှာ	ကဲ...ဘာလိုသေးသလဲ။
ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်	ဒါနဲ့ပဲ
တစ်လုံးပြောင်း...တဲ့။	နှလုံးသားကို
မနောမယဟောကီန်းထဲမှာလည်း	ချွတ်ပေါင်ပြီး
ထောင့်ငါးရာ	ရှိသမျှ ရင်ခုန်သံတွေ
အပြီးပေါက်ဆိုပါလား။	ပုံအောလိုက်တာ...
နက္ခတ်အလိုအရတော့	မှားပါတယ်။
သစ္စာနဲ့မေတ္တာ	အမှောင်ခွင်ထဲက
ပေါင်းခြင်းတစ်စုံ	သံသယဆိုတဲ့
ကျိန်းသေပဲ။	ပျောက်ဂဏန်းကို
ဗီးနတ်မယ်တော်ကလည်း	သတိမထားလိုက်မိဘူး။
သံယောဇဉ် ပူးမယ်လို့	ဒီလိုနဲ့ပဲ
အိပ်မက်ပေးထားတယ်လေ။	တစ်လုံးလွဲ
	နှစ်လုံးလွဲ
	အမှန်းပဲ
	အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့ပါရောလားဗျာ။
	ဒါပေါ့လေ
	အချစ်မှာ
	'တွတ်' မှ မရှိဘဲကိုး။ ။

၂၃:၇၂
 ၃၇၅:၆၃၇၂၃၄

၂၃
 ၆၃၇၂၃၄

မိုးဆမ်းပန်း၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၀။

ဝမ်းနည်းနေပါသလား

မုန့်စားရမည့်
မင်းစုလူ
ရတနာ

YEYOO

FIRE

12.15

PASSPORT

Handwritten scribble

ရတနာ ခုနစ်သွယ်

မင်းလူ

ရွှေနိုင်ငံ အစိုးရသည် ပြည်သူလူထုအပေါ် တစ်ဆိတ် အလိုလိုက်လွန်းသည်ဟု ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်က ပြောသည်။ ယမန်နှစ်က စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ၁၈ ရာနှုန်းဆိုသည်မှာ ရန်ပုံငွေ ပိုမိုထည့်ဝင်ရမည်စိုးသောကြောင့် ကိန်းဂဏန်းတွေ တမင် လျော့ပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကမ္ဘာ့ဘဏ်က စွပ်စွဲသည်။ ဝန်ထမ်းတွေ လခတိုးတောင်းတိုင်း ခုလို လိုက်လျောနေပါက ကြာလျှင် ပို၍ အတင့်ရဲပြီး ရောင့်တက်လာကြလိမ့်မည်ဟု အိုင်အယ်လ်အိုက သတိပေးလာသည်။ အများအပြား ပိုလျှံနေသော အရန်ငွေကြေးတွေကို အလဟဿသုံးဖြုန်းနေမယ့်အစား မိမိတို့လို ဆင်းရဲသောနိုင်ငံများကို ကူညီထောက်ပံ့သင့်သည်ဟု အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံတစ်ခုက တောင်းဆိုသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံကလည်း ဒီမိုကရေစီဆိုသည်မှာ ရပိုင်ခွင့်တွေချည်းတောင်းဆိုနေဖို့ မဟုတ်။ လိုက်နာ စောင့်ထိန်းရမည့် စည်းကမ်းများ၊ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များလည်း ပူးတွဲပါရှိကြောင်း သတိချပ်ဖို့လို

သည်ဟု တိုက်တွန်းသည်။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လူ့အခွင့်အရေးအဖွဲ့ကြီးကတောင် လူ့အခွင့်အရေး ဆိုသည်မှာ အတိုင်းအဆ မရှိသော သဘောမဟုတ်ကြောင်း၊ အကန့်အသတ်ဖြင့် ရယူ သုံးစွဲရသော ကိစ္စမျိုး ဖြစ်ကြောင်း ဝေဖန်ထောက်ပြလာရလေသည်။

ကဲ...အခုလို လူပြောသူပြောများလာရလောက်အောင် ရွှေနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ ဘယ်လောက်များ ထင်တိုင်းကြံပြီး ကဲနေကြသလဲဆိုတာ လေ့လာဆန်းစစ် ကြည့်ကြရအောင်...

* * *

“မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျေးဇူးရှင် မိဘပြည်သူများ ခင်ဗျား၊ မြန်မာစံတော်ချိန် ညနေခြောက်နာရီ ထိုးပြီ ဖြစ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏ အိမ်ဂေဟာများရှိ လျှပ်စစ်မီးများကို အပြည့်အဝ ထွန်းညှိကြပါရန် လေးစားစွာ တိုက်တွန်းနှိုးဆော် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်ခင်ဗျား...”

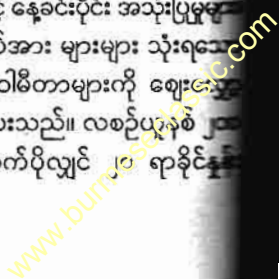
လျှပ်စစ်ဖြန့်ဖြူးရေးဌာနက အသံချဲ့စက်ဖြင့် လိုက်လံကြေညာနေခြင်း ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် ညနေခြောက်နာရီ ထိုးတိုင်း မပျက်မကွက် ကြားနေ

ကြရသော အသံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အခြားအချိန်တွေမှာ နာရီကြည့်ဖို့ လိုချင်လိုမည်။ ညနေခြောက်နာရီဆိုလျှင်တော့ ထိုအသံကြားရုံနှင့် သိကြပြီးဖြစ်၏။ ဒါကို ‘မီးဆော်သည်’ဟု ဝေါဟာရအသစ် ထွင်ထားကြသည်။

“ဟဲ့...မီးဆော်သံတောင် ကြားပြီ၊ ဆော့နေကြတုန်းပဲလား၊ တော်ကြတော့၊ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီ”

ဟုမိခင်တွေက သားအမီးများကို သတိပေးတတ်ကြသည်။ မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါမှာတော့ မီးပိတ်ဖို့ နှိုးဆော်သံမကြားရ။ မေ့ပြီးတစ်နာရီလောက် ပိုသုံးလည်း အမြတ်ပဲဟု လျှပ်စစ်ဌာနက ယူဆပေါ်သည်။ သူတို့မှာ လျှပ်စစ်မီးများကို များများဖြုန်းပေးနဲ့နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားကြရရှာသည်။

မိတာခကို လျော့ချသေးသည်။ အထူး သက်သာခွင့်များလည်း ပေးသေးသည်။ ညဆယ်နှစ်နာရီ နောက်ပိုင်းနှင့် နေ့ခင်းပိုင်း အသုံးပြုမှုမှာ ဝပ်အား များများ သုံးရသေးပါ။ မိတာများကို ဈေးကြေးပေးသည်။ လစဉ်ယူရုံစီ ၂၀၀ ထက်ပိုလျှင် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း

ထပ်လျှော့ ပေးသေးသည်။ တစ်နှစ်အတွင်း လျှပ်စစ်ဓာတ်အား အများဆုံး အသုံးပြုသူများကို လေအေးပေးစက်၊ ချပ်မြင်သံကြားစက်၊ အလှချိတ် ဖန်မီးဆိုင်း စသည်တို့ လက်ဆောင် ချီးမြှင့်သည်။

သတင်းစာများတွင်လည်း မောင်လျှပ်စစ်၊ မောင်မီးဆောင်း စသောကလောင် အမည်များဖြင့် 'လျှပ်စစ်အပြည့်အဝ သုံးစွဲခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးများ၊ များများ သုံးလေ တွက်ခြေကိုက်လေ' ဆိုသော ခေါင်းစဉ်များတပ်ပြီး ဆောင်းပါးများ ရေးကြသည်။ 'နေဝင် မီးထွန်းကြပါစို့' သီချင်းကလည်း ရေဒီယိုနှင့် ချပ်မြင်သံကြားမှာ တစ်နေ့ ဆယ်ခါလောက် လာသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းပင် ဖြစ်စေ မိမိတို့အိမ်ရှိ အခန်းများအားလုံးမှာ လျှပ်စစ်မီးများ ဖွင့်ထားသင့်ကြောင်း၊ မောင်နေလျှင် ခြင်ကျားခေါ်ခြင်ပုန်းများကို က်သောကြောင့် ကလေးများ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မြွေပါးကင်းပါးအန္တရာယ်မှ ကင်းနိုင်ကြောင်း ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားမှ ပြသသည်။ နာမည်ကျော်သရုပ်ဆောင်များက ပါဝင်ကူညီကြသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းကို ရိုက်ကူးပေးသောဒါရိုက်တာသည် ထိုနှစ်အတွက် အကယ်ဒမီဆုရသည်။ ပရိသတ်တွေက

တော့ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်မဝင်စားကြ။ မင်းသားမင်းသမီးတွေ ဘာအဝတ်အစားဝတ်သလဲ ဆိုတာကိုသာ ဂရုစိုက် မှတ်သားကြသည်။

တကယ်တော့ အိမ်ဘေးပတ်လည် မီးထွန်းဖို့ဆိုတာ က ကျေးရွာတွေအတွက်သာ လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်မည်။ မြို့ပေါ်မှာကျတော့ ညဆိုပေမယ့် မှောင်တဲ့နေရာက မရှိသလောက်ပဲ။ ခပ်စိပ်စိပ်စိုက်ထူထားသော လမ်းမီးတိုင်တွေက လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲအထိ ရောက်သည်။ ဒါတွင် မက နောက်ဖေးလမ်းကြားမှာပါ မီးတိုင်တွေ စိုက်ထူပေးထားလို့ တစ်မြို့လုံး လင်းထိန်နေတာလေ။

ခုလို လျှပ်စစ်ဖြုန်းအား

ကောင်းအောင် လှုံ့ဆော်နေရတာက အကြောင်းရှိသည်။ ရွှေနိုင်ငံမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေက အလျှံပယ်ထွက်နေတာကိုး။ ထွက်သလောက် မိအောင် သုံးမပေးနိုင်လျှင် မလိုလားအပ်သော ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာတတ်သည်။ မဟာ ဓာတ်အားလိုင်းမှာ လျှပ်စစ်တွေ အောင်းတာများလာသည်။ ထိုအခါ အပူလွန်ကဲသဖြင့် ဓာတ်ကြိုးတွေ အရည်ပျော်ပြီး ပြတ်ကျတတ်သည်။

နေ့နှင့်ဆောင်း ဆိုလျှင် နည်းနည်း ထိန်းနိုင်သေးသည်။ လေအေးပေးစက်တွေ၊ ပန်ကာတွေ၊ အပူပေးစက်တွေ သုံးကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မိုးတွင်းရောက်ပြီ ဆိုလျှင်တော့

ပြဿနာတက်တော့သည်။ သိပ်မပူသဖြင့် လေအေးပေးစက်တွေ အသုံးနည်းသွားသည်။ သိပ်လည်း မအေးသဖြင့် အပူပေးစက်တွေလည်း သိပ်မသုံးတော့။ ဒီကြားထဲမှာမှ မိုးရေအဝင်ကောင်းသဖြင့် ဆည်တွေတာတမံတွေမှာ ရေတွေပြည့်လျှံနေသည်။ ရေအားလျှပ်စစ်ထွက်နှုန်းက နှစ်ဆတိုးလာပြန်သည်။ အလိုလိုကမူ လျှပ်စစ်တွေ ပိုနေရတဲ့အထဲ ခုတော့မနိုင်မနင်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ထိုကာလတွင် လျှပ်စစ်ဖြန့်ဖြူးရေးဌာနအဖို့ ခေါင်းအခဲရဆုံး ပြဿနာမှာ ဗို့အားတွေ အဆမတန် တက်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဓာတ်အားခွဲရုံတိုင်းတွင် ဗို့အားနိမ့်စက်တွေ ထားပေးရသည်။ ဒီကြားထဲကမှ မနိုင်မနင်းဖြစ်ပြီး ဘရိတ်ကာတွေ ပြုတ်ကျ၊ မီးတွေ ပြတ်သဖြင့် အတိုင်အ

တော ခံရသေးသည်။ ဗို့အားဆောင့်တက်ပြီး အိမ်သုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးကုန်လို့ လျော်ကြေး ပေးရတာလည်း မကြာခဏပဲ။

လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက်ရုံတွေကလည်း တစ်ရုံပြီးတစ်ရုံ ထပ်တိုးလာနေသေးသည်။ ပြည်တွင်းမှာ သုံးမကုန်အောင် ပိုလျှံနေတော့ နိုင်ငံခြားကိုတောင် တင်ပို့နေရသည်။ အာရှတိုက်၏ ထက်ဝက်နီးပါးမှာ ရွှေနိုင်ငံမှ လျှပ်စစ် သို့မဟုတ် သဘာဝဓာတ်ငွေ့ကို အလှအယက် ဝယ်ယူသုံးစွဲနေကြရသော နိုင်ငံများဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေနိုင်ငံကို အာရှတိုက်ရဲ့ မီးစက်ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်နေကြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်နိုင်ငံများမှာ ရွှေနိုင်ငံအပေါ် အလိုလိုက်အကြိုက်ပေးပြီး ချောမောဆက်ဆံနေကြရ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ

စိတ်အခန့်မသင့်လို့ 'မီးဖြတ်လိုက်ရမလား' ဆိုပြီး တစ်ချက်ကြိမ်းလိုက်တာနဲ့ ပြားပြားဝပ်ကုန်တော့တာပဲ။ နိုင်ငံလုံးခြံရေးအတွက်လည်း ပူစရာမလို။ ကိုယ်ကအေးအေးဆေးဆေးနေရုံပဲ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နိုင်ငံတွေက ဝိုင်းပြီး ကာကွယ်ပေးထားသည်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူကမှလည်း ထိရဲတာ မဟုတ်။ ဒီမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် အားလုံးမှောင်အတိကျသွားမှာ မဟုတ်လား။

ဒီထဲမှာမှ ကံဆိုးရှာသော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် ဆင်ဖြူတစ်ကောင် ဖမ်းဆီးရမိသည့်အရပ်အမောင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား မြင့်မားပြီးကောင်းမြတ်သောကြန်အင်လက္ခဏာအားလုံးပြည့်စုံသည်။ ဆင်ထီးဖြစ်ပြီး အရောင်မှာ စကောင်ကျောက်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေ၏။

တိုက်ဆိုင်မှုကတော့ ထိုနိုင်ငံတွင် လပေါင်းများစွာ ခေါင်နေခဲ့ရာမှ ဆင်ဖြူတော်ပေါ်လာပြီးနောက် မိုးဖြိုငြိုရွာချလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ဖြူတော်ကို သူတို့၏ အသက်သင်ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အလွန်တန်ဖိုးထားနေကြသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာမှ ထိုဆင်ဖြူတော်ထီးလက်ဆောင်ပဏ္ဏာအဖြစ် ချင်သည်ဟု ရွှေနိုင်ငံမှလောင်းဆိုလာသောအခါ ...

အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ အစိုးရ

ဆရာ အတော် အကျပ်ရိုက် သွားသည်။ ဆင်ဖြူတော်ကို ဆေးလိုက်တာနဲ့ လူထုက ဆူ ဆူပူပူ လုပ်တော့မည်။ အစိုးရ အဖွဲ့ပြုတ်ကျသွားမှာ ကျိန်း ဆူသည်။ ထို့ကြောင့်ဆင်ဖြူ တော်ကိုတော့ ချမ်းသာပေး ပေး သမီးကညာ ဆက်ဆိုလျှင် ဆက်ပါမည်ဟု မေတ္တာရပ်ခံ သည်။

ဒါကို ရွှေနိုင်ငံက စိတ်ခု သွားပြီး ပေးပို့နေသော လျှပ် စစ်မီးကို ဖြတ်ချလိုက်လေ တော့သည်။ တစ်ဘက်နိုင်ငံ ၏ မြို့တော်အပါအဝင် သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက် မှောင်အတိကျ သွားသည်။ စက်ရုံအလုပ်ရုံ တွေလည်း ရပ်ဆိုင်းကုန် သည်။ အထိအနာဆုံးကိစ္စက တော့ ...

ထိုအချိန်တွင် ရွှေနိုင်ငံမှ နိုက်ကူးထုတ်လုပ်သော 'နန်း တွင်းပတ္တမြား' အမည်ရှိ ရုပ် မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းကို အာရှတလွှားမှာ တစ်ပြိုင်နက် တည်း ထုတ်လွှင့်ပြသနေ၏။ ရာဇဝင်ဇာတ်ကား ဖြစ်ပြီး အလွန် လူကြိုက်များသည်။ တစ်ပိုင်း တစ်စလေးတောင် အလွတ်မခံနိုင်အောင် စွဲလမ်း နှစ်သက်နေကြသည်။ တ ကယ် အရေးကြီးတဲ့ ကောင်း ခန်း ရောက်ခါမှ လျှပ်စစ်မီး ပျက်သွားသဖြင့် မခံမရပ်နိုင် အောင်ဖြစ်ပြီး ဆူကြပူကြ သည်။

တချို့ကလည်း လမ်းပေါ်

တွက် ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်း ပြီး ဆန္ဒဖော်ထုတ်ကြသည်။

ကြာလျှင် အခက်ကြီးခက် တော့မည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်နီး ချင်းနိုင်ငံမှ ဝန်ကြီးချုပ်သည် ရွှေနိုင်ငံသို့ အူယားဖားယား အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ ရလေတော့သည်။ ဆင်ဖြူ တော်ကို အပိုင်တော့ မယူပါ နဲ့၊ တစ်လတိတိ လာရောက် ပြသပေးပါမယ်ဟု မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။

ရွှေနိုင်ငံက ထို အဆိုပြု ချက်ကို လက်မခံ။ တစ်ထစ် လျော့ပေးလိုက်သည်။ ဆင် ဖြူတော်ကို တစ်နှစ်လျှင် ခြောက်လ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးရ မည်။ ထိုကိစ္စ သဘောတူ။ မ တူ စဉ်းစားရန် အချိန်သုံးလ ပေးမည်။ ထိုကာလအတွင်း မှာ လူသားချင်းစာနာထောက် ထားသောအားဖြင့် ယခင်ပို့ လွှတ်နေကျ လျှပ်စစ်ဓာတ် အား၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ယာယီ ပြန်ပေးမည်ဟု ပြောလွှတ် လိုက်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ခဏတော့ အသက်ရှု ချောင်သွားသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား သုံးပုံတစ် ပုံ ပြန်ရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဘက်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ရှိ ရပ်ကွက်များကို A,B,C ဟူ၍ အပိုင်း သုံးပိုင်းခွဲပြီး အလှည့် ကျ မီးပေးရလေသည်။

* * *

ဦးစီးမှူးသည် ပျင်းရိပြီး ငွေမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

ဝါးခနဲ သမ်းလိုက်သည်။ တ ကယ်တော့ လက်အောက်ငယ် သားတွေလည်း အိပ်ငိုက်နေ ကြတာပါပဲ။ အဆူခံရမှာ ကြောက်လို့သာ အောင့်ထား ကြရတာ။ ခုလို လူကြီးကိုယ် ခွဲကစပြီး သမ်းပြီဆိုတော့ သူ တို့လည်း တဝါးဝါးလိုက်သမ်း ကြလေ၏။

ကွန်ပျူတာဌာနက ကောင် လေး နှစ်ယောက်ကတော့ အိပ်ချင်ပုံ မရ။ လန်းလန်း ဆန်းဆန်း တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေသည်။ ကွန်ပျူတာ ဖော်နီတာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြ၏။ အလုပ်များ နေတာတော့ မဟုတ်။ လုပ်စ ရာ မရှိသဖြင့် အင်တာနက် ပေါ်တက်ပြီး ဝါသနာပါရာ လျှောက်ကြည့် နေကြတာ ဖြစ်မည်။ ဂိမ်းကစားနေတာ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ဦးစီးမှူး၏ စိတ်အစဉ် သည် အလုပ်ဝင်ကာစ ဝန် ထမ်းငယ်ဘဝသို့ ပြန်ရောက် သွားသည်။ ထိုစဉ်က သူတက် ရသော ရုံးမှာ အခုလို လေ အေးစက်တပ်ထားသော ခမ်း ခမ်းနားနား ရုံးကြီး မဟုတ်။ အုတ်တိုက်ဟောင်းလေးတစ် ခုသာ ဖြစ်၏။ ပန်ကာဆိုလို့ အရာရှိ ရုံးခန်းထဲမှာသာရှိ၏။ ထိုတစ်လုံးတည်းသော ပန် ကာကလည်း စလိုးမိုးရှင်းနဲ့ သာ ဖြည်းဖြည်းလေး တစ် ရွက်ချင်းလည်သည်။ ဆုံလည် ကလည်း ပင်နယ်တွေစားနေ

သဖြင့် ထစ်ထစ်နေသေးသည်။ အရာရှိမှန်းသိအောင်သာ ဖွင့်ထားရခြင်းဖြစ်၏။ ယပ်ခတ် သလောက်တောင်လေ မရ။

ရုံးခန်းကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ ဝန်ထမ်းစားပွဲတွေနဲ့ပဲ ပြည့်လှလှဖြစ်နေပြီ။ မှတ်ပုံတင် သန်းခေါင်စာရင်း လာလုပ်တဲ့လူတွေက ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ဝန်ထမ်းအင်အားက နည်းနည်းလေး။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေက လုပ်ရကိုင်ရတာ လက်ဝင်သည်။ အမှားအယွင်း မရှိအောင်အဆင့်ဆင့် စိစစ်ရသည်။ ပြီးတော့ ရုံးချုပ်ကိုတင်။ ပြန်ကျလာဖို့ လန့်ချီအောင် စောင့်ချင်စောင့်ရသည်။ ဒီတော့ လူတွေက ရုံးကို အခေါက်ခေါက် အခါခါလာရသည်။ (မြန်မြန်ပြီးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတော့ ရှိစမြဲပေါ့။)

ထိုစဉ်က သူတို့ဝန်ထမ်းတွေ အလွန်မျက်နှာပွင့်သည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် လာတဲ့ လူတိုင်းက မျက်နှာချိုသွေးကြသည်။ အောက်ကြိုဆက်ဆံကြရသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိုင်း ဝတ္ထုဖတ်နေတာကို အလုပ် မအားသေးဘူးဆိုပြီး ထိုင် စောင့်ခိုင်းထားလည်း စိတ်မဆိုးရဲကြ။ လုပ်ရတာကြာမယ်၊ အချိန် မရှိတော့ဘူးနက်ဖြန်မှ လာခဲ့ဆိုလည်း ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြန်သွားကြတာပဲ။ အခေါက်ခေါက် အခါ

ခါ လာရလို့လည်း ပြိုင်ပြိုင်မူမရှိကြ။ စိတ်အခန့်မသင့်လို့ အော်လား ငေါက်လားလုပ်တာတောင် သွားဖြီလေးတွေနဲ့ ခေါင်းငုံ့ ခံကြရတာ။ လက်ဖက်ရည် တိုက်ချင်သူ၊ ဝမ်းတောဘယ် ပေးချင်သူတွေဆိုတာ ပေါလွန်းလို့ရှောင်တောင် နေရ၏။

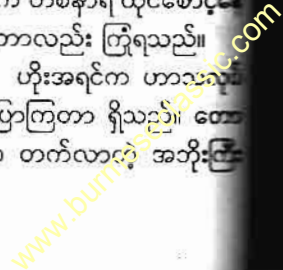
ခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ ရုံးခန်းကြီးက ကျယ်ဝန်း ခမ်းနားလှသော်လည်း လာရောက်ဆောင်ရွက်သူက နည်းပါးလှသည်။ ဒီနေ့ဆိုလျှင် ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေး။ ဒါကလည်း သိပ်တော့ မဆန်းလှ။

ခုချိန်မှာမှတ်ပုံတင်(နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်)နှင့် သန်းခေါင်စာရင်း(အိမ်ထောင်စုလူဦးရေစာရင်း) ဆိုတာကလည်း သိပ်မှ အသုံးမဝင်တော့ပဲကိုး။ ခရီးသွားတဲ့အခါ မှတ်ပုံတင်စစ်တာတို့၊ ညအချိန်မတော်အိမ်တံခါးလာခေါက်ပြီး ဧည့်စာရင်းစစ်တာတို့လည်း မရှိတော့။ ဒီအခါမှာ လူတွေက မှတ်ပုံတင်တို့၊ သန်းခေါင်စာရင်းတို့ကို သိပ်အလေးမထားချင်ကြတော့။ သွားလေရာဆောင်သွားတာမျိုးလည်း မရှိတော့။ ဟိုချောင်ထိုး၊ ဒီချောင်ထိုးနဲ့ ဘယ်နားထားလိုက်မိမှန်းမသိတဲ့ လူတွေများသည်။ တချို့ဆို ကိုယ့်မှတ်ပုံတင် နံပါတ်တောင် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့။

မှတ်ပုံတင် လုပ်ရတာကလည်း အလွန်လွယ်သည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ရုံသာဖြစ်၏။ လဝကဝန်ထမ်းတွေက အိမ်တိုင်ယာရောက်လာပြီး ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်။ ဒါတောင်မှ အလုပ်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ဘာသိဘာသာ နေတဲ့လူ၊ မေ့လျော့နေတဲ့လူတွေကများသည်။

ထိုတာဝန်ကို ရပ်ကွက်အာဏာပိုင်တွေက ထမ်းဆောင်ကြရတော့သည်။ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ အသက် ၁၀ နှစ်ပြည့်သူနှင့် ၁၈ နှစ်ပြည့်သူများစာရင်းကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ပြီး သတင်းပို့ရသည်။ ထိုအခါ ရုံးမှဝန်ထမ်းတွေက အိမ်အထိ တကူးတက သွားရောက် လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပူးပေါင်း ကူညီသူလည်း နှုတ်သည်။ တချို့ကတော့ အတော်ရစ်သည်။ မအားသေးဘူးနောက်နေမှလာ ဆိုတာမျိုးလုပ်တတ်သည်။ ချိန်းထားပြီးမှ အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး လျှောက်လည်နေလို့ တပ်ခေါက်ပြန်တာလည်း ရှိ၏။ မှတ်ပုံတင်လုပ်မယ့်ကလေးက ဂိမ်းစားတာ မပြီးသေးလို့ နားဝက် တစ်နာရီ ထိုင်စောင့်နေတာလည်း ကြုံရသည်။

ဟိုးအရင်က ဟာသးသူမပြောကြတာ ရှိသည်။ တောက တက်လာတဲ့ အတိုးကြီး

တစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးရေး
ကိတ်မှ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံက
မှတ်ပုံတင်ပြခိုင်းသည်။အဘိုး
ကြီးက

“ဟင်လူကိုယ်တိုင်တောင်
တွေ့နေမှတော့ မှတ်ပုံတင်လို
သေးလို့လားဟ”

ဟု ပြန်ပြောသတဲ့။

ဒါဟိုတုန်းကတော့ ရယ်စ
ရာ သက်သက်ပေါ့။ ခုတော့ ဒီ
အတိုင်း တကယ်ဖြစ်နေပြီ။အ
ကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့်
ပြစ်ရာ မှတ်ပုံတင် ပါမလာ
လည်း ကိစ္စမရှိ။ ဌာနဆိုင်ရာ
တိုင်းလိုလိုမှာရှိသော မှတ်ပုံ
တင်ဖတ်စက်ပေါ်မှာ လက်ဝဲ
လက်မကို ဖိထားပေးလိုက်
ရုံပဲ။ စက်က လက်ဗွေကိုဖတ်
ရုံးချုပ်က ပင်မကွန်ပျူတာဆီ
ပို့၊ စစ်ဆေးတိုက်ဆိုင်ကြည့်
ပြီး မူရင်းမှတ်ပုံတင်ကို ပြန်ပို့
ပေး၊ ဒီဟာက ကွန်ပျူတာဖန်
သားပြင်ပေါ်မှာ လာပေါ်နေ
တာကို ကြည့်လိုက်ရုံပဲ။

ဒီတော့ ဘယ်သူကများ
မှတ်ပုံကတ်ပြားကို အလုပ်ရှုပ်
ခံပြီး သိမ်းထားဆောင်ထား
ချင်ပါတော့မလဲ။

“အလုပ် မရှိတော့လည်း
ပျင်းလိုက်တာကွာ၊ တစ်
ယောက်လာရင် ကောင်းမှာ
ပဲ”

ဟု ဦးစီးက ညည်းတွား
လိုက်သည်။ သူ့အခန်းရုံထောင့်
မှစားပွဲမှာထိုင်နေသော လက်
စွဲတော် စာရေးကလေးက
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

အလိုက် သိတတ်သူပီပီ ရုံး
အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့
ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းမျှော်
ကြည့်ရင်း ကင်းစောင့်နေ
သည်။

ခဏအကြာမှာ အသက်
ငါးဆယ်ကျော်ကျော်ဟု ခန့်
မှန်းရသော အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ယောက် လျှောက်လာ
တာ မြင်ရသည်။ ရုံးရှေ့ရောက်
တော့ ခြေလှမ်းနည်းနည်းနေေး
သွားသည်။ ရုံးဘက်ကို ကွက်
ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သည်။
ချိတ်ချတုံဖြစ်နေဟန်ကို အကဲ
ခတ်မိသော စာရေးကလေးက
အနားကို ပြေးသွားပြီး..

“ကျွန်တော် ဘာအကူအ
ညီပေးရမလဲ အန်တီ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

စာရေးကလေးသည် သူ
အခေါ်အပြော မှားသွား
ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်
သည်။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ

အတော်စွာမယုံပုံပဲဟုလည်း
သဘော ပေါက်သွားသည်။
အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ များသည်။
ထို့ကြောင့်

“ညော်..ဒီလိုပါအစ်မကြီး၊
ကျွန်တော်က ဒီရုံးကဝန်ထမ်း
ပါ။ တစ်ခုခုများ အစ်မကြီးအ
တွက် ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်မ
လားလို့”

အမျိုးသမီးကြီးက ခဏ
ဆိုင်းနေပြီးမှ

“အ...ဟိုဒင်း၊ ငါ့နိုင်ငံသား
ကတ်ထဲက ဓာတ်ပုံကို သိပ်မ
ကြိုက်လို့ ပြန်ရိုက်ပြီး အသစ်
လုပ်ချင်လို့”

“ဟာ...သိပ်ရတာပေါ့ ခင်
ဗျာ၊ လာပါ။ အထဲကို ကြွပါ”

“အခုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
စုံစမ်းရုံပဲ လာတာ”

“စုံစမ်းတာများ ဖုန်းဆက်
လိုက်ပြီးရော၊ အခု လူကိုယ်
တိုင် ရောက်လာမှတော့ ကာဗ်
ခါတည်းပဲ လုပ်သွားလို့ကတိ

လား”

မိန်းမကြီးက အင်တင် လုပ်နေသည်။

“ရောက်လာမှတော့ ဦးစီး များနဲ့ တွေ့သွားပါလားခင်ဗျာ၊ သိပ်သဘောကောင်းပါတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေရပါစေ့မယ်”

ကောင်လေးပုံစံမှာ အတင်းလက်ဆွဲခေါ်တော့မလိုပဲ။ ရုပ်ကလေးကတော့ အချောသားဟု တွေးမိပြီး

“ဒါဆိုလည်း ခဏတော့ ဝင်တွေ့လိုက်အုံးမယ်”

ဦးစီးမျိုးသည် ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသူဖြစ်၏။ စာရေးကလေးနှင့် မိန်းမကြီးတို့ အခန်းထဲ ဝင်လာတာမြင်သောအခါ မတ်တပ်ထရပ်၊ ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကိုင်းညွတ်ပြီး ...

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

မိန်းမကြီးထိုင်ပြီးမှ သူလည်း ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော် ဘာ အကူအညီ ပေးရပါမလဲ”

စာရေးကလေးက ဝင်ပြောပေးသည်။

“နိုင်သားကတ်အဟောင်းက ဓာတ်ပုံကို မကြိုက်လို့ အသစ်ရိုက်ပြီး ပြန်လုပ်ချင်လို့တဲ့ ဦးစီး”

“ဟာ..ရပါတယ်..၊ ကတ်ပြားဟောင်းလေးသာ ခဏလောက် ငြပါ”

“အဟောင်းက အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ နံပါတ်ပြောရင် ရပါပြီ”

“အဲဒါက...”

“နံပါတ် မမှတ်မိလည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ လူကိုယ်တိုင် ရောက်နေပြီပဲ၊ လက်ဗွေဖတ်စက်နဲ့ ရှာပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်မ က ... စုံ စမ်း ရုံလောက်...”

အမျိုးသမီးကြီး စကားမဆုံးခင်မှာပင် စာရေးမလေး တစ်ယောက်အနားကို ရောက်လာပြီး ...

“ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါရင်” ဆိုပြီး ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။

“ဟင့်အင်း ... တော်ပြီ၊ ကော်ဖီ မသောက်ဘူး၊ ညကျရင် အိမ်ပျော်တဲ့ နေလို့မယ်”

“ဧည့်သည်ဘာကြိုက်တတ်လည်း မမေးမစမ်းဘဲ ယူလာရသလား၊ သွားသွား၊ သီးစုံကို ယူလာခဲ့”

ဟု ဦးစီးမျိုးက ပြောလိုက်သည်။

စာရေးမလေးက ‘ဟုတ်’ ဆိုပြီး သွားပြန်ယူလာသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် အစကတော့ အချိန် မရှိဘူး၊ နောက်ရက်မှ လာမယ်ဆိုပြီး ထပြန်မလိုပဲ။ အခုလို ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ဝတ်ကျေနေတော့ အားနာသွားသည်။ ထို့ကြောင့်

“အင်းလေ...တစ်ခါတည်းပဲ လုပ်သွားလိုက်မယ်”

ရုံးခန်းထဲမှာ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ဦးစီးမျိုးကိုယ်တိုင်

ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ လက်ဗွေဖတ်စက်မှတစ်ဆင့် ရှာလိုက်သောအခါ စက္ကန့်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်၌ ကတ်ပြားဟောင်းပုံ ပေါ်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“အင်း...ရုပ်ရည်ကတော့ သိပ်မပြောင်းပါဘူး”

ဟု ဦးစီးမျိုးက ပင့်ဖေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဆံပင်ပုံစံက”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဆံပင်ပုံစံက နည်းနည်း ရိုးနေတယ်၊ ဓာတ်ပုံအသစ် ပြန်ရိုက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

အလိုက်သိသော စာရေးမလေးက ခရင်ပတ်ဘူးကိုထုတ်ပေးသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ‘ရတယ်၊ ပါတယ်’ ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်ပိုင်ဘူးကို ထုတ်၍ သုံးသည်။ ပန်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းပါးပါး ဆိုးလိုက်သေးသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာမှာ ပေါ်လာသော သူ့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး -

“ခေါင်းကနည်းနည်းစောင်းနေတယ်”

ဦးစီးမျိုးက ဖန်သားပြင်ပေါ် လက်ညှိုးနှင့် ဟိုတို့ဒီတို့ လုပ်သည်။

“ဒီလောက်ဆို ရပြီလား”

“အသား နည်းနည်းညိုနေသလိုပဲ”

အဲဒါမှ ပြဿနာ။ နိုင်ငံသားကတ်ဆိုတာက အပြင်

က ပုံနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး တူရမည်။ ညိုတဲ့လူကို ဖြူအောင် လုပ်လို့မဖြစ်။ ဒီအကြောင်း ပြောလို့ ဒါဆိုလည်း မလုပ်တော့ဘူးဆိုလည်း ခက်မည်။ မတော်တဆ တိုင်လား တောလား လုပ်လျှင် ဒုက္ခ။ ထို့ကြောင့် အလင်း နည်းနည်း တင်ပေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရသေး။

“ဒါက ပုံကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ ကတ်ပြားထဲကကျရင် အနေတော်လောက် ဖြစ်သွားမှာ။ ပြီးတော့ ကြာရင် ကာလာနည်းနည်းကျသွားအုံးမှာ ဆိုတော့..”

ဟု မလိမ့်တပတ်ပြောရသည်။ ဒီတော့မှ ...

“ဒါဆို ရင်လည်း ပြီးရော...”

နှစ်မိနစ်ပဲ ကြာသည်။ စမတ်ကတ်လေး စက်ထဲက ထွက်လာသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ကတ်ပြားကို ယူကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုအထွန့်တက်ချင်သေးပုံရသည်။ ထိုစဉ် ရုံးရှေ့မှာ လာကြိုခဲ့သော စာရေးကလေး ရောက်လာသည်။ ကြွေစက္ကူ အကောင်းစားဖြင့် ရိုက်ထားသော ပြက္ခဒိန် တစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ် လာချပေးရင်...

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ဌာနရဲ့ လက်ဆောင်ပါ။ နိုင်ငံသားကတ်လာလုပ်တဲ့ လူတိုင်းကို ပေးတာပါခင်ဗျာ”

“ဟင်...ပြက္ခဒိန် ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခုပဲ ဖေဖော်ဝါရီလ တောင် ရောက်နေပြီ”

“ဒါရိုးရိုးပြက္ခဒိန်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗေဒင် ဟောစာတမ်းပါတယ်”

“ဗေဒင်....”

အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြမယ်၊ အစ်မကြီးရဲ့မွေးရက်က ငါးလပိုင်း ဆယ်ရက် နေ့နော်၊ ပေါင်းရင် ဆယ့်ငါးရတယ်၊ ဒီနေ့က နှစ်လပိုင်းခုနစ်ရက်ဆိုတော့ ပေါင်းရင် ကိုး၊ ဆယ့်ငါးနဲ့ ပြန်ပေါင်းတော့ နှစ်ဆယ့်လေး...က...ကြည့်”

စာရေးလေးက ပြက္ခဒိန်၏ နောက်ဆုံးစာရွက်ကို လှန်လိုက်သည်။ ဇယားပေါ်ရှိ နှစ်ဆယ့်လေးနေရာကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်သည်။ ကပ်လျက် အကွက်မှာ ဟောစာတမ်းရေးထားသည်။

“ဖူးစာရှင်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့ရတတ်သည်”

အမျိုးသမီးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းများ ပြီးယောင်သမ်းသွားသည်။ စာရေးကလေးကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

* * *

မဟာသီရိဒေဝတာယကွမောရိယ အားကစားကွင်းကြီးသည် ပရိသတ် နှစ်သိန်းဆုံသည်။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးကွင်းတွေထဲမှာ ပါဝင်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်

“ဒါက ပုံကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ ကတ်ပြားထဲကကျရင် အနေတော်လောက် ဖြစ်သွားမှာ။ ပြီးတော့ ကြာရင် ကာလာနည်းနည်းကျသွားအုံးမှာ ဆိုတော့...” ဟု မလိမ့်တပတ်ပြောရသည်။

သောကြောင့် ပိုပြီး ခေတ်မီ
သည်။ အထူးသဖြင့် မီးအ
လင်းပေးပုံ စနစ်ဖြစ်၏။ ဆ
လိုက် မီးမောင်းကြီးတွေကို
လုံးဝမမြင်ရ။ သို့ပါလျက် ညပွဲ
တွေကစားတဲ့အခါ ကွင်းအ
တွင်းမှာ နေ့လယ်ကဲ့သို့ လင်း
ထိန်နေသည်။ ထိုအလင်း
ရောင်ဘယ်ကလာမှန်း ဘယ်
လိုမှ ခန့်မှန်းလို့မရ။ ထို လျှို့
ဝှက်ချက်ကြောင့်ပင် နာမည်
ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို
အချက်ကြောင့်ပင် လာမည့်
နှစ်မှာ ကျင်းပမည့် ကမ္ဘာ့ အို
လံပစ် အားကစားကွင်း အ
ဖြစ် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရခြင်းလည်း
ဖြစ်၏။

ကွင်းထဲမှာ ပရိသတ်တွေ
ပြည့်လျှံနေပြီ။ ဝင်ခွင့်မရသူ
တွေအတွက် ကွင်း၏ လေး
ဘက်လေးတန်မှာ ပလာစမာ
တီဗီကြီးတွေ ထောင်ပေးထား
သည်။ ဖိုင်ဘာ ထိုင်ခုံတွေ
လည်း အများအပြား ချပေး
ထားသည်။

ဒီနေ့ ကစားမည့်ပွဲမှာ တစ်
ကမ္ဘာလုံးရှိ ဘောလုံး ဝါသနာ
အိုးတွေ အကြီးအကျယ်စိတ်
ဝင်စားစွာ စောင့်မျှော်နေကြ
သောပွဲ။ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံလိဂ်ပွဲ
ပင်ဖြစ်၏။ ဒေသဆိုင်ရာ က
လပ်ချန်ပီယံများ ထပ်ဆင့်
ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ကမ္ဘာ့အကောင်း
ဆုံး ကလပ်အသင်းကို ရွေး
ချယ်ခြင်းပါပဲ။ ဒီနေ့ကစားမည့်
နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲမှာ ဥရော
ပ ချန်ပီယံ မန်ချက်စတာယူ

အမှန်အားဖြင့်တော့
ဒီလို
ဗိုလ်လုပွဲမျိုးကို
ကြားနိုင်မှ
ကွင်းတစ်ကွင်းမှာ
ကစားရမည်ဖြစ်၏။
သို့ရာတွင်
ပန်ချက်စတာယူနိုက်တက်
အသင်းကိုယ်တိုင်က
မဟာသီရိဒေဝယက္ခမောရိယ
ကွင်းသစ်ကြီးမှာ
လာကစားပါရစေ။
အဝေးကွင်း
အခွင့်အရေးကိုလည်း
မယူပါဟု
တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

နိုက်တက်အသင်းနှင့် အာရှ
ချန်ပီယံ ရွှေနိုင်ငံ ကိုယ်စားပြု
ဆလုံအက်ဖ်စီအသင်းတို့ ယှဉ်
ပြိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့်တော့ ဒီလို
ဗိုလ်လုပွဲမျိုးကို ကြားနိုင်မှ
ကွင်းတစ်ကွင်းမှာ ကစားရ
မည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မန်
ချက်စတာ ယူနိုက်တက်အ
သင်းကိုယ်တိုင်က မဟာသီရိ
ဒေဝယက္ခမောရိယ ကွင်းသစ်
ကြီးမှာ လာကစားပါရစေ။
အဝေးကွင်း အခွင့်အရေးကို
လည်း မယူပါဟု တောင်းဆို
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကလည်း ဦး
ပွားရေးဈေးကွက်နှင့် ဆက်
နွယ်နေသည်။

မန်ယူအသင်းကို အင်္ဂလန်
နိုင်ငံရှိ ကျော်နီရန်းနားစကော့
ပီစကီကုမ္ပဏီက စွန့်ခွာပေး
ထားသည်။ ဘောလုံးပွဲမတိုင်
ခင် အတွင်းမှာ အရောင်းမြှင့်
တင်ရေး အစီအစဉ်တွေလုပ်
သည်။ အရက်ပုလင်း အဖုံးထဲ
မှာ ကံစမ်းမဲထည့်ထားသည်။
မဲပေါက်သူများသည် ရွှေနိုင်ငံ
မှာ ကျင်းပမယ့်ဘောလုံးပွဲထဲ
စရိတ်ငြိမ်းသွားကြည့်ရမည်
ဟု မက်လုံးပေးသည်။ အားက
စားကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အရက်
ရောင်းကောင်းအောင် လုပ်
တာ မသင့်တော်ကြောင်း စာ
နယ်ဇင်းတွေက ဝေဖန်ကြ
သည်။ ထိုအရက်များမှာ ဝီသီ
ကီအစစ်မဟုတ်ကြောင်း မဟာ
အရက်တွေကို အရောင်းဆိုးအ
နဲ့ ထည့်ထားတာ 'ဖော့လျှော့'

ဈားသာဖြစ်ကြောင်း ကောလ
ဖာလ သတင်းတွေလည်း ထွက်
လိုက်သေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သောက်သောက်လဲ ရောင်း
ကောင်းသည်။ တကယ်ကို
'သောက်သောက်ပြီးလဲ' ကြ
တာပါပဲ။

ဆလုံအက်ဖ်စီအသင်းကို
တော့ ပြည်တွင်းမှ ထိပ်တန်း
အချို့ရည် ကုမ္ပဏီဖြစ်သော
ရဲယိုကိုလာ'က စပွန်ဆာပေး
ထားသည်။ ဘောလုံးသမား
ဈား၏ ဂျာစီအင်္ကျီပေါ်မှာ ရဲ
ယိုသီးပုံကြီး ရိုက်နှိပ်ထား
သည်။ ထိုတံဆိပ်မှာ ကမ္ဘာ
ကျော် အမှတ်အသား တစ်ခု
ဖြစ်နေပြီ။ မန်ယူကို သရဲနီ၊
အာဆင်နယ်ကို ဂန်းနားခေါ်
အမြောက်ကြီး၊ လစ်ဗာပူးကို
ကြီးကြာနီဟု ခေါ်ကြသလို၊
သူတို့ကိုလည်း ရဲယိုသီးများ
ဟု ခေါ်ကြသည်။

သူတို့အသင်းသည် ဗိုလ်စွဲ
မည်ဟု ရေပန်းစားနေတာ
မှန်သည်။ သို့ရာတွင် အသင်း
၏ဂိုးသွင်းတိုက်စစ်မှူး တိုး
လိုင်ဝင်းကို အီတလီ ထိပ်သီး
ကလပ်အသင်းဖြစ်သော ဒီစီ
ဗီလန်သို့ ဒေါ်လာ သန်းတစ်
ရာဖြင့် ရောင်းချလိုက်ခြင်း အ
ပေါ်မှာတော့ ရွှေနိုင်ငံပရိသတ်
တွေ မကျေနပ်ကြ။ ထို့ကြောင့်
တိုးလိုင်ဝင်း၏ ဓာတ်ပုံစိစာ
ကြီးတွေ ကိုင်သူက ကိုင်လာ
ကြသည်။

ဘောလုံးပွဲမှာ ပထမပိုင်း
အေးစက်စက် နိုင်နေ၏။ နှစ်

သင်းစလုံးသည် တစ်ဘက်နှင့်
တစ်ဘက် အကဲစမ်းနေကြ
သည်။ အမှား မခံနိုင်သဖြင့်
ကွင်းလယ်မှာပင် ထိန်းကစား
နေကြသဖြင့် ပျင်းစရာတောင်
ကောင်းသည်။ ပရိသတ်များက
အော်ဟစ် လှောင်ပြောင်ကြ
သည်။

ဒုတိယပိုင်းမှာတော့ က
စားအား တင်လာကြသည်။
နှစ်ဘက် အပြန်အလှန် ထိုး
ဖောက်မှုတွေ ရှိလာသည်။ ပွဲ
ကသွက်လာ၏။ ဆလုံအက်ဖ်
စီ အသင်းက ကစားကွက်သာ
သည်။ သို့ရာတွင် ဂိုးသွင်းမည့်
သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ တိုးလိုင်
ဝင်း မရှိလို့ တိုက်စစ်အား
လျော့တာပဲဆိုပြီး ပို၍မကျေ
မနပ်ဖြစ်လာကြသည်။ 'တိုး
လိုင်ဝင်းပြန်ခေါ်ပေး' ဟု ပြိုင်
တူအော်ကြသည်။

ပွဲက ပိုမြန်လာသည်။ ရွှေ
နိုင်ငံ ပရိသတ်များက အိုးစည်
ဒိုးပတ်တွေတီးပြီး အားပေး
သည်။ မန်ယူဂိုးသမား ဘော
လုံး တည်ကန်တော့မည်ဆို
လျှင် ယကွင်းတွေ တချမ်းချမ်း
တီးပြီး အနှောင့်အယှက်ပေး
ကြသည်။ နဲ့တွေ့ကိုလည်းမူတ်
ကြသည်။ နဲ့အလက် တစ်
ထောင်လောက် ပြိုင်တူ တီး
မူတ်ကြသဖြင့် တစ်ကွင်းလုံး
ဆူညံပြီး ဒိုင်လူကြီး၏ခရာသံ
ကိုတောင် ကောင်းကောင်း
မကြားရ ဖြစ်နေသည်။

မန်ယူဘောလုံးသမား တစ်
ယောက်သည် ဒိုင်လူကြီးခရာ

မူတ်ပြီးမှ ဘောလုံးကို ကန်မိ
သဖြင့် အဝါကတ် အပြစ်ရ
သည်။ နဲ့သံကြောင့် မကြားရ
ကြောင်း ဝိုင်းပြီး စောဒက
တက်ရာမှ ပရိသတ်မှာ ပိုပြီး
မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာသည်။
ပွဲ ကလည်း ပိုပြီး အကြိတ်အ
နယ် ရှိလာ၏။

တစ်ခါတော့ ဆလုံအက်ဖ်
စီအသင်းမှ အထောင်တိုက်
စစ်မှူး၊ တောင်ပံနှင့် အလယ်
တန်းလူတို့၏ တွဲလုံးဖြင့် ထိုး
ဖောက်လာသည်။ တိုက်စစ်
မှူးက ဘောလုံးကို ဖနေနှင့်
လေးနှင့် ချိတ်ပြီးထားခဲ့သည်။
အလယ်တန်းလူက နှစ်ယောက်
ကို လိမ်ခေါက်ပြီး ညာဘက်
ခြမ်းကို ထိုးပေးသည်။ တောင်
ပံကစားသမားက ရှေ့သို့အ
လောတော် ချပေးလိုက်၏။
တိုက်စစ်မှူးဆီ ကွက်တီ
ရောက်သည်။ ဂိုးသမားနှင့်နှစ်
ယောက်တည်း။ သို့ရာတွင်
စည်းကြပ်ခိုင်က အလံထောင်
ထားသည်။ လူကျံဘော။

တစ်ကွင်းလုံး ဆူညံသွား
သည်။ ဆဲဆိုသံတွေ ဟိန်းထွက်
လာသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း
မှာပင် ကွင်းအတွင်းသို့ ရေသန့်
ဘူးများ၊ အုတ်ခဲကျိုးများ၊ ခဲ
လုံးများ၊ တုတ်ချောင်းများ ဝဲ
ပျံကျလာသည်။ အုတ်ခဲကျိုး
တစ်ပိုင်းသည် စည်းကြပ်ခိုင်
၏ နောက်စေ့ကို တည့်တည့်
ကြီး ထိမှန်ပြီး ခုန်ထွက်သွား
၏။

ရွှေနိုင်ငံပရိသတ်များသည်

ခုချိန်အထိ ဒီအကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်သေး။ အစိုးရက မြှောက်စား ထားသဖြင့် ပိုတောင် အဆင့်ရဲလာကြသေးသည်။ ဥပဒေထုတ်ပြီး တားမြစ်လိုလည်း မရ။ လူအုပ်စုလိုက်ကြီးဆိုတော့ အရေးယူဖို့လည်း ခက်သည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေအတွက် ကမ္ဘာ့ဘောလုံးအဖွဲ့ချုပ် ဖီဖာက အရေးယူတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ဒဏ်ငွေ ဆောင်ခဲ့ရတာကပဲ အားလုံးပေါင်းလျှင် သန်းတစ်ရာ ကျော်နေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူတို့လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ထင်တိုင်းကြိုနိုင်အောင်၊ ဒဏ်ရာအနာတရလည်း မဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးထားရသည်။ ပစ်ပေါက်လို့ရသောပစ္စည်းများကို ရော်ဘာ

နှင့် မှေ့သားကိုစပ်ပြီး အတုပြုလုပ်ပေးထားသည်။ စောစောကစည်းကြပ်ခိုင်၏နောက်စေ့ကို မှန်သွားသော အုတ်ခဲကျိုးမှာလည်း အတုပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ခေါင်းလေးကိုသာ ပွတ်နေခဲ့တာပေါ့။

ရုတ်ရုတ်သံသံ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ပြုသူများကို လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များက နံပါတ်တုတ်နှင့်လိုက်ရိုက်သည်။ ထိုနံပါတ်တုတ်များမှာလည်း အစစ်မဟုတ်။ နိုင်လွန်အိတ်ရှည်ထဲကို လေမှုတ်ထည့်ထားခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ အရိုက်ခံရလျှင်လုံးဝမနာဘဲ ကလေးကစားစရာတွေလို 'ကျိကျိ'နဲ့ မြည်သေးသည်။ တချို့နောက်တီးနောက်တောက် ကောင်တွေ

က အရိုက်ခံချင်တာနဲ့ တခင်တကာ ရန်ဖြစ်ချင်ယောင်ဆောင်ကြသေးသည်။

အားကစားကွင်းအတွင်းမှာ အိုးစည်ဒို့ပတ်သံတွေယကွင်းသံတွေ၊ နှံသံတွေ၊ ကျိကျိမြည်သံတွေ ဆူညံနေသည်။ ကွင်းအတွင်းသို့ ပစ်ပေါက်ထားကြသော ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူ ဖယ်ရှားပြီးနောက် ဘောလုံးပွဲ ပြန်စသည်။

စောစောက ပြဿနာကြောင့် မန်ယူအသင်းမှာ ဖြူသွားပြီး ကစားအား နည်းနည်း ကျလာသည်။ ဆထုံအက်ဖီစီအသင်းက ဖိကစားလာသည်။ သို့ရာတွင် ဝိုးဝိုးခေ နေ၏။ မကြာခဏဆိုသလို ဝင်လုလုဖြစ်ပြီးမှ လွဲချော်သွားရသည်။ အပိုင် ကန်သွင်းလိုက်သော်လည်း တိုင်ဘေးက ပွဲထွက်သွားတာ၊ ဂိုးသမားပုတ်ထုတ်လိုက်တာ၊ တိုင်ထိထွက်သွားတာမျိုးတွေ ဖြစ်နေ၏။

ပုံမှန် ပွဲကစားချိန်ပြည့်သွားသဖြင့် ထပ်ဆောင်းပွဲဝါးမိနစ်ပေးသည်။ နှစ်ဦးစလောက်မှာ ဆလုံအက်ဖီစီထောင့်ကန်ဘော ရသည်။ ထိုတင် ခေါင်းတိုက်၊ ပြန်ထွက်၊ ပိတ်သွင်း၊ လူထိပြုထွက်၊ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဝိုးပြီထင်တာ၊ ဂိုးစည်းနား ရောက်မှ တစ်ဘက်နောက်တန်းက လျှောထိုးပြီး ဖျက်လိုက်နိုင်သည်။ ဟင်ခဲနဲ့ ဟာခဲနဲ့ ဘောလုံးသည် လည်ထွက်

ထားသည်။ နောက်တန်းလူက နှင်းထုတ်လိုက်ရာ ဘောလုံး ထဲ ကွင်း၏ သုံးချိုးနှစ်ချိုးဆီ ထည့်သွားသည်။ ဆလုံအက်ဖီစီ ကစားသမားတွေ တစ်သင်း ထုံး တက်ဖိပြီး ဂိုးရဖို့ မဲနေ တုန်း မန်ယူကောင်တာ တိုက် ဆွက် မိသွားသည်။ ဆလုံ အက်ဖီစီကစားသမားတွေ အသည်းအသန် လိုက်ဖျက် သော်လည်း မမိတော့ဘဲ ပွဲပြီး နေ့စက္ကန့်ပိုင်းအလိုမှာ ဂိုးပေး လိုက်ရသည်။

မန်ယူ ဗိုလ်စွဲသွားသည်။ ခွဲနိုင်သားတွေ အသည်းကွဲ ချပြီး တချို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြ ၏။ တချို့ မျက်ရည်ကျသည်။ အများစုကတော့ ပေါက်ကွဲ ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ အချစ်တော် တိုးလိုင်ဝင်းကို အမြတ်ကြီးကြီးနှင့် ရောင်း စားလိုက်သော ဆလုံအက်ဖီစီ အသင်းပိုင်ရှင်အပေါ် ဒေါသ တွေ ပုံကျသွားသည်။ အော် ဖာစ်ဆူယူ ကန့်ကွက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်းပိုင်ရှင်ဖြစ် သူမှာ ပရိသတ်များ ကျေနပ် အောင် မိမိကိုယ်ကို အပြစ် ပေးတဲ့အနေနဲ့ လက်နှစ်ဘက် ကိုနောက်စေ့ပေါ်တင် ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဖားခုန်ခုန်ပြရ လေသည်။

* * *

တာဝန်မှူး၏ဖန်သားပြင် စားပွဲပေါ်မှ မီးနီလေးတဖျတ် ဖျတ်လင်းလာသည်။ တစ်ပြိုင် နက်တည်းမှာ အချက်ပေးသံ

လည်း မြည်လာသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဖုန်းဆက် အ ကူအညီတောင်းလာခြင်း ဖြစ် ၏။ သူသည် ခလုတ်ကို အလျင်အမြန်နှိပ်၍ ဖွင့်လိုက် ပြီး

“ကူညီပါရစေခင်ဗျာ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အခုလို အလျင်အမြန်မထူးလို့ လည်းမဖြစ်။ အချက်ပေးသံ စမြည်လာပြီး ငါးစက္ကန့်အ တွင်း ပြန် မထူးနိုင်လျှင် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုဖြင့် ထု ချေလွှာ တင်ရလိမ့်မည်။

ပြည်သူများ အနေဖြင့် အရေးပေါ်အကူအညီ လိုအပ် ပါက အလွယ်တကူ ဆက် သွယ်နိုင်အောင် အစီအစဉ် လုပ်ပေးထားသည်။ ပုံသေ နံ ပါတ်တစ်ခု သတ်မှတ်ထား လျှင် မျက်စိမှုန်သူ၊ မျက်စိမ မြင်သူများအတွက် နံပါတ်နှိပ် ပို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ တချို့ကလည်း ဂဏန်းလေး သုံးလုံးလောက်ကိုပင် မမှတ်မိ ဘဲ ရှိတတ်သည်။ တချို့လည်း အရေးအကြောင်းကြိုလျှင် အ ယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ် ပြီး မေ့နေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် အရေးပေါ်အ ကူအညီတောင်းလိုလျှင် တယ် လီဖုန်းပေါ်ရှိ ကြိုက်ရာနံပါတ် တစ်ခုကို သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် နှိပ်လိုက်ရုံပဲ ဖြစ်၏။ ဖုန်း လက်ခံမည့်သူ တာဝန်မှူးနှစ် ဆယ့်လေးဦးအနက် တစ် ယောက်ယောက်ထံသို့ အလို

အလျောက် ချိတ်ဆက်ပေး လိမ့်မည်။

ဗွီဒီယိုဖုန်းဖြင့် ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် တာဝန်မှူး ရှေ့မှ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပုံ ပေါ် လာသည်။

“ကူညီပါရစေခင်ဗျာ”

ဟု ထပ်ပြောရင်း အကဲ ခတ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး ကြီးမှာ အတော်ပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေပုံရသည်။ ဘေးဘီ ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဂဏာမ ငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် အလောတကြီး ပြောသည်။

“ကျွန်မဆီ ... ကျွန်မဆီ အမြန်လာခဲ့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

“ကြောက်လို့ ...”

“ဘာကိုကြောက်...”

စကား မဆုံးခင် ဖုန်းချ သွားသည်။ မရတော့။ စက် ဝိတ်ထားပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါရှင်။ သူ စိုးရိမ်သွား သည်။ ဖုန်းလှမ်းဆက်သော နေရာကို အက်စ်ဂျီပီအက်စ် ထဲမှာ ရှာသည်။ အိမ်နံပါတ် ကအစ အတိအကျရသည်။

မြေပုံကို ပြန်ချဲ့သည်။ ထို မြို့နယ်အတွင်းရှိ လမ်းများ ပေါ်တွင် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အနီစက်ကလေးများ ရွေ့လျား နေကြသည်။ လှည့်ကင်းကား များပင် ဖြစ်၏။ အကူအညီ တောင်းသော အိမ်ရှင်နှင့်အနီး ဆုံးလမ်းကြောပေါ်မှာ ရှိသော အနီစက်ကတော့ ရပ်တန့်နေ

ခမ်းဒီကောင်တွေ ကော်ဖီဆိုင်
ဝင်ထိုင်နေသလား မသိဘူး။
နာသက် အဖြတ်ခံချင်ပြီထင်
တယ်ဟု တွေးရင်း အနီစက်
ပေါ် လက်ညှိုးတင်၍ ဖိလိုက်
သည်။ ချက်ချင်းပင် ဖန်သား
ပြင်ပေါ်မှာ မျက်နှာ တစ်ခု
ပေါ်လာပြီး

“ဝဠု သတင်းပို့ပါတယ်”
ဟုပြောသည်။

“တာဝန်မှူး ဝ၇ ပြောနေ
တယ်၊ မင်းတို့ကား ဘာဖြစ်
လို့ ရပ်ထားသလဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရဲ့ကား ဘီးပေါက်နေလို့ ကူညီ
နေတာပါ”

“ဘယ်လောက် ကြာအုံး
မလဲ”

“ပြီးပါပြီ၊ ဘီးဟောင်းကို
ပြန်သိမ်းနေပါပြီ”

“ဒါဆိုပြီးရော၊ အမျိုးသမီး
ကြီးတစ်ယောက် အရေးပေါ်
အကူအညီ တောင်းထားတယ်၊
သူ သိပ်ကြောက်နေပုံ ရတယ်၊
အမြန်ဆုံးသွားပါ၊ နေရာအတိ
အကျကို မင်းတို့စက်ထဲ လှမ်း
ပို့ပေးမယ်၊ သူ့ပုံကိုပါ တွဲပို့
လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သတိထားသွားပါ၊ အန္တ
ရာယ် ရှိကောင်း ရှိနိုင်တယ်၊
ဒါပဲ”

တာဝန်မှူးသည် စောစော
ကအလိုအလျောက်မှတ်တမ်း
တင်ထားသော မီဒီယံဖိုင်ကို
ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ အမျိုး
သမီးကြီးမှာ အသက်လေး

ဆယ်လောက် ရှိမည်ဟု ခန့်
မှန်းရသည်။ ဒီထက်လည်း
ကြီးကောင်း ကြီးနိုင်သည်။ ခု
ခေတ်မှာ အသက် ခြောက်
ဆယ်ကလည်း ကော့စမစ်
တစ် ဆာဂျရီနည်းဖြင့် လေး
ဆယ်လောက် ထင်ရအောင်
ပြုပြင်နိုင်သည်။

ပုံကို ရုပ်သေဖမ်းလိုက်
သည်။ မျက်နှာကို ပုံကြီးချဲ့
ကြည့်သည်။ ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်နေပုံက ထင်ရှားလွန်းလှ
သည်။ မီဒီယံအဖြစ်ပြန်ပြောင်း
ကြည့်သည်။ ဘေးဘီကို စိတ်
မချသလို လှမ်းကြည့်နေတာ
ကလည်း သေချာသည်။ ဘေး
မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေ
သလား၊ တစ်ခုခုခြိမ်းခြောက်
ခံနေရသလား။ အန္တရာယ်က
အချိန်မရွေး ဝင်လာနိုင်လို့
စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေတာလား။
လိုအပ်လျှင် အကူအညီ ပေး
နိုင်အောင် အနီးစပ်ဆုံး လှည့်
ကင်းများ မြို့နယ်ရဲစခန်းနှင့်
အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေး
အဖွဲ့တို့ကိုပါ သတင်းပို့ပေး
ထားလိုက်သည်။ ဒါမျိုးက
အလွန် သတိထားရသည်။
နည်းနည်းလေး လစ်ပာင်း
သွားကြလို့ ပြဿနာပေါ်လျှင်
ပန်းပေါက် ကြယ်ကလေးကြွေ
သွားနိုင်သည်။

ကင်းလှည့် ယာဉ်ပေါ်မှ
ရဲတပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့အ
ဖော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
ပေါက်သွားသောဘီးကို လှိမ့်
ယူသွားပြီး ကားနောက်ဖုံးထဲ

ထည့်ပေးနေတာ တွေ
သည်။ လက်ပတ်နာရီပေါ်မှာ
အချက်ပေးခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး
မြန်မြန်လာရန် သတိပေး
လိုက်၏။

ဒုရဲတပ်ကြပ်သည် ခြေ
လှည့်ထွက်မည်အပြု ကားထဲ
ရှင်မိန်းကလေးက လှမ်း
သဖြင့် ရပ်စောင့်နေရသည်။
မိန်းကလေးက တစ်စုံတစ်
လှမ်းပေးသည်။ ဒုရဲတပ်ကြပ်
က ခေါင်းခါခါ လက်ခါခါထု
ရင်း အကြောက်အကန် ငြိ
သည်။ မိန်းကလေးက အ
အိတ်ထဲ အတင်းထိုးထည့်
သည်။ ဒုရဲကြပ်က ပြန်ထု
ကားဘောနက်ပေါ် တင်
ခဲ့ပြီး ပြေးထွက်လာသည်။
မိန်းကလေးက ရယ်ရင်း ထု
ခဲ့သည်။

ဒုရဲကြပ်က ကားပေါ်
မြန်တက်ရင်း

“လက်ဖက်ရည်ဖိုး
နေလို့ ငြင်းပြီး ထွက်ပြေး
ရတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“အေးကောင်းတယ်၊ ဘေး
ကြာ သတင်းထောက်မထေး
ဖြစ်နေရင် နာပြီပဲ၊ တစ်နေ
ရာကနေတောင် သူ့အဖော်
မီဒီယံနဲ့ ချောင်းရိုက်ချင် ခု
ထားမှာ”

“မီဒီယာသမားတွေက
လွယ်ဘူးနော်၊ သူတို့မသိ
မရှိဘူး၊ ဒါနဲ့အရေးပေါ်
ဘာကိစ္စပေါ်လို့လဲ ဆရာ”

“လမ်းကူးမှ ရှင်းပြမယ်”

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”

အသံနှင့် တစ်ပြိုင်နက်ထဲ လောကီမှာပင် ဒုရဲကြပ်က စတန်းဂန်းနှင့် ထိုးချိန်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်၏။ တို့ခနဲ မြည်သံ။ ဝေါင်းခနဲ အော်သံနှင့်အတူ ကြောင်ဝါကြီးတစ်ကောင်သည် ကားယားကြီး ဆန့်လျက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ဟင်...”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကြောင်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ တယုတယထွေးပိုက်လိုက်ပြီး...

“ဟန်နီ ...ဟန်နီလေး ...”

လှုပ်ယမ်းရင်း ရေရွတ်နေရာမှ

“မင်းတို့ ...မင်းတို့၊ ငါ့ကြောင်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“မ...မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ခဏသတိလစ်သွားရုံပါပဲ”

“ဘာ..”

“ဒီလိုပါ။ အန္တရာယ်ရှိမယ်မှတ်လို့ ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ ငြိမ်သွားအောင် လုပ်တဲ့သဘောပါ။ သုံးမိနစ်အတွင်း ပြန်ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဟု ရဲကြပ်ကြီးက ဝင်ရှင်းပြသည်။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ မယုံသင်္ကာ တစ်ဝက်ဖြင့်

“ငါ့ကြောင်...တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ကတော့ မင်းတို့ပြုတ်ပြီသာ မှတ်လိုက်”

ဆိုပြီး သူ့ကြောင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း ‘ဟန်နီလေး...ဟန်နီလေး သတိရပါတော့ကွယ်’ ဟု ရေရွတ်နေသည်။ အရေး

ထဲမှာ ကြောင်က အထီးကြီးဖြစ်ကြောင်း ရဲမျက်စိဖြင့် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိသေးသည်။

ကံအားလျော်စွာပဲ နှစ်မိနစ်ခွဲ သာသာလောက်မှာ ကြောင်ကြီး ပြန်သတိရလာသည်။ သူ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ‘ညောင်’ ဟု တစ်ချက်အော်ပြီး အမျိုးသမီးကြီး၏ရင်ကို ခေါင်းနှင့်ဝှေ့ရင်း ချွဲနေသေးသည်။

“ဟန်နီလေး...သတိရပြီနော်၊ ဟင်...အတိတ်များ မေ့သွားပြီလား၊ မာမိုကို မှတ်မိတယ်နော်”

ဒုရဲတပ်ကြပ်မှာ ခစ်ခနဲ အသံထွက်မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ရဲကြပ်ကြီးက တံတောင်နှင့် တွက်ပြီး သတိပေးလိုက်ရသေးသည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကိစ္စများရှိလို့ အရေးပေါ်အကူအညီ တောင်းရတာလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

ဟု ရဲကြပ်ကြီးက လာရင်းကိစ္စကို ပြန်အစဖော်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အမျိုးသမီးကြီးလည်း ပြန်သတိရသွားပြီး ထိတ်လန့် ချောက်ချားသည့် အသွင် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်မချသလို ကြည့်သည်။ ဒုရဲကြပ်လည်း စတန်းဂန်းကို အသင့်ပြင်ပြီး မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ကြည့်ရပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရောက်လာပြီပဲ၊ စိတ်မပူပါနဲ့တော့ ပြော

သာ ပြောပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” အမျိုးသမီးကြီးက အသံတုန်တုန်ဖြင့်

“ကြောက်လို့”

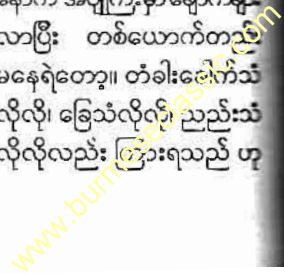
“ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“သရဲ”

“ဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီးက အပြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။ သူသည် အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး တူမလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူနေသည်။ တူမလေးက အလှူကိစ္စရှိသဖြင့် ခရီးထွက်နေသည်။ အိမ်မှာသူတစ်ယောက်တည်း ကျန်သည်။ (ဟန်နီဟု အမည်ပေးထားသောကြောင့် ထီးကြီးကလည်း ဘာမှအားမကိုးရကြောင်း၊ စားဖို့နှင့် ခွဲဖို့သာ သိကြောင်းလည်း ထည့်ပြောသေးသည်။)

ဒီနေ့ ညဦးပိုင်းတုန်းကတော့ ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် ဇီဝိယိုဇာတ်ကားတစ်ကား ကြည့်သည်။ ခုတစ်လောမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သရဲကား ဖြစ်၏။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ထိုဇာတ်လမ်းမှာ လူပျိုကြီး သရဲက အပျိုကြီးကို လိုက်ခြောက်တဲ့ အကြောင်း ဖြစ်၏။ ရိုက်ထားတာ ပညာသားပါသဖြင့် တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းသည်။ ထိုဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးနောက် အပျိုကြီးမှာချောက်ချားလာပြီး တစ်ယောက်တည်း မနေရဲတော့။ တံခါးခေါက်သံလိုလို၊ ခြေသံလိုလို၊ ညည်းသံလိုလိုလည်း ကြားရသည် ဟု

ဆို၏။

“အဲဒီတော့...”

ရဲကြပ်ကြီးက စကား ထောက်ပေးလိုက်တော့-

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲဘူး၊ ရှင်တို့ ဒီည အိမ် ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ပေးပါ”

“ဒါကတော့ ...အဲ.. ခဏ နော်၊ ကျွန်တော် အထက်ကို အစီရင်ခံလိုက်ပါအုံးမယ်”

ရဲကြပ်ကြီးက အိမ်ပေါက် ဝဘက် ထွက်သွားပြီး တာဝန် မှူးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက် သည်။

“ဝု ပြောနေတယ်”

“ဝဠု သတင်းပို့ပါတယ်၊ ရည်မှန်းချက်နေရာကို ရောက် နေပါပြီ”

“ဘာထူးသလဲ”

ရဲကြပ်ကြီးက အဖြစ်အ ပျက်ကို တင်ပြပြီးနောက် ...

“သရဲကြောက်တယ်ဆိုတာ ကတော့ ရဲအရေးပိုင်တဲ့အမှု မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ် တာဝန်မှူး”

“ဘာကွ၊ မင်းစကားပြော တာ သတိထားပြော၊ ငါတို့ ပြည်သူ့ရဲဆိုတာ လူထုရဲ့ရုပ် ပိုင်း လုံခြုံရေးသာ မကဘူး၊ စိတ်ပိုင်းလုံခြုံရေးကိုပါ ကာ ကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာ ဝန် ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း နား မလည်ဘူးလား”

“ဟုတ် ...အဲဒီတော့”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျေ နပ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်၊ ဒါပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ သရဲကြောက်ဖို့ အားပေးပေးတယ်... ရှင်တို့ လူညံပါရစေတော့ ဒီည ကျွန်ုပ်တို့မိခင် ခန်းပေး...

ရဲကြပ်ကြီးသည် အိမ်ထဲ သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“အထက်က ခွင့်ပြုချက်ရ ပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ် ရှေ့ခန်းမှာ တစ်ညလုံး ထိုင် စောင့်ပေးပါမယ်၊ အစ်မကြီး စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ပါ တော့”

အမျိုးသမီးကြီးက

“အင်း...ကျေးဇူးပဲ၊ ကော် ဖီ သောက်ကြပါလား”

“တော်ပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ လိုက်နာရမယ့်စည်းကမ်း ရှိပါတယ်၊ ပြည်သူလူထုဆီက ဘာမှ စားသောက်ခွင့် မရှိပါ ဘူး၊ ရေတောင်မှ ကိုယ့်ရေဘူး နဲ့ကိုယ် လာရတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ထိုစဉ် ဒုရဲကြပ်က မနေ နိုင် မထိုင်နိုင် မေးလိုက်မိပြန် သည်။

“ဒါနဲ့ အစ်မကြီးရဲ့တူမဆို တာက ခရီးသွားတာ ဘယ် လောက် ကြာမှာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက် ကြာ မယ်ပြောတယ်၊ ဒီတော့နောက် ရက်တွေကျရင်လည်း မင်းတို့ ပဲ လာစောင့်ပေးပါ၊ နက်ဖြန် မမှောင်ခင် ရောက်အောင်လာ ခဲ့”

ဟုပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင် သွားသည်။ အတွင်းထဲက တံ ခါးချက်ချသံကိုလည်း ကြား ရသည်။ ဒုရဲကြပ်က သူ့ဆရာ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရဲကြပ် ကြီးက ပခုံးတွန့်ပြီး သက်ပြင်း ချလိုက်၏။

* * *

မီးသတ်ကား တစ်စီးသည် အချက်ပြမီးကို မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လုပ်ရင်း ဖြူဖ် မောင်းသွားသည်။ ကားပေါ်

တကယ်တော့
ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်တဲ့
ကိစ္စမှန်သမျှ
မီးသတ်ပါရတာချည်းပါပဲ။
ရေကြီး
လေမုန်တိုင်းတိုက်၊
လေယာဉ်ပျက်ကျ၊
ရထားမှောက်၊
သင်္ဘောနစ်၊
ကားတိုက်၊
အသက်ကယ်ရတဲ့
ကိစ္စတွေမှာ
အမြဲလိုက်ပြီးကူညီရသည်။
ဒါနဲ့တောင်
တချို့လူတွေက
အကောင်းမမြင်ချင်ကြသေး။

မှာ ပါလာသော တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ
ကလည်း မီးသတ်ဝတ်စုံများ
ကို အပြည့်အဝ ဝတ်ဆင်ထား
ကြသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်
ယောက်ဆိုလျှင် ငွေရောင်အပူ
ကာ ဝတ်စုံကြီးကိုတောင် အ
ဆင်သင့် ဆင်မြန်းထား၏။
တစ်နေရာရာမှာ မီးလောင်နေ
သောကြောင့် ငြိမ်းသတ်ရန်
သွားနေကြခြင်း မဟုတ်။
ပုံမှန် ဝတ္တရားအတိုင်း ကင်း
လှည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မီးသတ်တပ်ဖွဲ့အနေဖြင့်
ဟိုးအရင်တုန်းကလို စခန်းမှာ
ကျောက်ချထိုင်ပြီး စောင့်နေ
လို့မရတော့။ အလှည့်ကျကင်း
ထောက် ထွက်ကြရသည်။
စခန်းမှာလည်း တာဝန်ကျ
ကား တစ်စီးပေါ်တွင် ဝတ်စုံ
ပြည့်ဝတ်ဆင်ထားသော တပ်
ဖွဲ့ဝင်များက အဆင်သင့် ထိုင်
စောင့်နေရသည်။ အရေးပေါ်
ကိစ္စရှိတာနဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း
ချက်ချင်း ထွက်နိုင်ရမည်ဖြစ်
၏။ အထပ်မြင့်အဆောက်အဦ
တွေပေါ်မှာလည်း အင်အား
ကောင်းသော အဝေးကြည့်
ကင်မရာများ တပ်ဆင်ထား
သည်။ စခန်းရှိ မော်နီတာမှ
တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေရ
သည်။

မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဆိုသည်မှာ
မီးလောင်လျှင် ရေနဲ့ပက်တဲ့
အလုပ်လောက်ပဲ လုပ်ရတာ
ဟု လူတွေက ထင်ကြသည်။
တကယ်တော့ ဘေးအန္တရာယ်
ကျရောက်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ မီး

သတ် ပါရတာချည်းပါပဲ။ ရေ
ကြီး၊ လေမုန်တိုင်းတိုက်၊ လေ
ယာဉ်ပျက်ကျ၊ ရထားမှောက်၊
သင်္ဘောနစ်၊ ကားတိုက်၊ အ
သက်ကယ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ
အမြဲလိုက်ပြီး ကူညီရသည်။
ဒါနဲ့တောင် တချို့လူတွေက
အကောင်းမမြင်ချင်ကြသေး။
“လာတာနောက်ကျတယ်”
“မီးသတ်ဖို့လာတာလား”
မီးသွေး ကောက်ဖို့ လာတာ
လား”

စသည်ဖြင့် ထွေကြ ထွေ
ကြသေးသည်။

လမ်းဆုံတစ်ခု အနီးမှာ
ကား ရပ်လိုက်သည်။ မြေ
အောက် ရေလှောင်ကန်နှင့်
ဆက်သွယ်ထားသော အရေး
ပေါ် ရေတိုင်ကိုကီ စစ်ဆေး
သည်။ ရေအပြည့် ရှိကြောင်း
မီတာက ပြနေသည်။ ထို့
နောက် လမ်းဆုံထောင့်ထဲ
စတိုးဆိုင်ထဲသို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်
ယောက်က ဝင်သွားသည်။
ဆိုင်ရှင်က ‘ဘာလဲ’ဆိုသော
သဘော မေးငေါ့ပြသည်။ မီး
သတ်တပ်ဖွဲ့က ဆိုင်ထောင့်
တစ်နေရာဆီ လျှောက်သွား
ပြီး စစ်ဆေး ကြည့်သည်။ ထို့
နောက် ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ပြီး

“သက်တမ်းကုန်ဖို့ ၁၈
ရက်ပဲလိုပါတော့တယ်။ အသစ်
တစ်ဘူးလဲ ပေးခဲ့မယ်နော်”
ဆိုင်ရှင်က စိတ်မပါသလို
ပုံစံဖြင့် ခေါင်းညှိတ်သည်။
အပိုအလုပ်တွေဆိုသော မျှော်
နာထားမျိုး ဖြစ်၏။ မီးသတ်

တပ်ဖွဲ့ဝင်က ဘူးဟောင်းကိုယူ သွားပြီး ကားပေါ်မှ ဘူးသစ် တစ်ဘူး ယူလာသည်။ မူလ နေရာမှာ ပြန်တင်ပေးသည်။ ကောင်တာဆီ လျှောက်သွား သည်။ ဆိုင်ရှင်က ငါးရာတန် တစ်ရွက်ပေးသည်။ မီးသတ် ဘူးက ပထမဆုံး တစ်ခါသာ ဝယ်ရသည်။ နောက်ပိုင်း အ သစ်လဲလျှင် ဝန်ဆောင်ခ ငါး ရာသာ ပေးရသည်။

“ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟုပြောပြီး လှည့်ထွက် သည်။ ဆိုင်ရှင်က

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး ဗျာ၊ မီးသတ်ကားက ကင်း လှည့်ရတယ်လို့၊ အလကား နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်မှာ ဇက်က လေး ပုသွားရှာ၏။

စတိုးဆိုင် ပိုင်ရှင်သည် နည်းနည်း စိတ်တိုနေသည်။ အရင်ကတော့ သူ့ဆိုင်သည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ ဖြစ်သော ကြောင့် ရောင်းအားအလွန် ကောင်းခဲ့သည်။ သူ့စီးနေကျ ကားကိုတောင် နောက်ဆုံး ထွက်သော မော်ဒယ်အသစ် ကားနှင့် အလိုက်ပေးပြီး လဲ စီးနိုင်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ် လောက်ကတော့ သူ့ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မိနိမတ် ကက်တစ်ခု လာဖွင့်သည်။ ၂၄ / ၃၆၅ ဆိုသောဆိုင်ဖြစ်

၏။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပိတ်ရက် မရှိ ၂၄ နာရီဖွင့်သောဆိုင်။ ထို ဆိုင်ဖွင့်ပြီးကတည်းက သူ့ဆိုင် မှာ ရောင်းအား အတော်ကျ သွားသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မ သက်မသာ ဖြစ်နေရ၏။ ဒီအ တိုင်းဆိုလျှင် အခွန်ဦးစီးဌာန ကိုသာ အားကိုးရဖွယ် ရှိနေ သည်။ ခုနောက်ပိုင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသော အခွန်ဥပဒေက တစ်မျိုးဖြစ်၏။ မြတ်လျှင် ကိုယ်က အမြတ်ခွန်ဆောင်ရ ပြီး ရှုံးလျှင် အခွန်ဦးစီးဌာန အရှုံးခွန် ပြန်ပေးရလေသည်။

လူနှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင် လာသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ပြာ ပြာသလဲ ထရပ်လိုက်ပြီး

“ဘာ အလိုရှိလို့ပါလဲ”

ဟုမေးပြီး မျက်မှောင် တစ်ချက်ကုပ်ပြီး အကဲခတ် လိုက်သည်။ ဝင်လာသူများမှာ ဝန်ထမ်းယူနီဖောင်းများဝတ် ထားသည်။ ရှေ့ကလူမှာ အ ရာရှိဖြစ်ပြီး တက်ဘလက် ကွန်ပျူတာအိတ်ကို ကိုင်လာ သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဆိုင်ရှင်၏ လေသံရော စကားလုံးပါ ပြောင်းသွား သည်။ ပစ္စည်းဝယ်မည့်သူများ ဟုတ်ပုံမရကြောင်း ရိပ်စားမိ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့က နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ် ထုတ်ပေးရေး ဌာနကပါ”

“အဲဒီတော့...”

အရာရှိဖြစ်သူက မျက်နှာ

ကို အချိုသာဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး

“ဟိုဒီက အန်ကိုကြီးအ နေနဲ့ ပတ်စ်ပို့ဗွာထုတ်ဦး မ လားလို့ပါ”

“ပတ်စ်ပို့ဗွာပေးတာ အတွက် လုပ်ရမှာလဲ”

“အော်နိုင်ငံခြားတွေ ဘာ တွေသွားရင် ပတ်စ်ပို့ အဆင် သင့်ရှိတော့ တစ်ခါတည်း ကောက်ထွက်သွားလို့ ရတာ ပေါ့”

“နိုင်ငံခြား ဘာသွားလုပ်ရ မှာလဲ၊ ဟိုကလူတွေတောင် ဒီကိုလာပြီး လေ့လာနေကြရ တာပဲ၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံလည်း အပို အကုန်မခံနိုင်ဘူး၊ ဈေး ရောင်းမကောင်းရာတဲ့ ကြာဆယ်”

“ဟာ... တစ်ပြားမှမကုန် စေရပါဘူး၊ ဒီလကုန်ထိ ပရိုဗ် ဖြစ် ရှင်းကာလမို့ အခမဲ့ လုပ်ပေး မှာပါ”

“တော်ပါပြီကွာ၊ အချိန် ကုန် မခံနိုင်ဘူး၊ အလုပ်လည်း မအားဘူး”

“အလုပ် မရှုပ်ပါဘူး၊ နာ မည်နဲ့၊ နိုင်ငံသားကတ်နံပါတ် ပြောရုံပါပဲ၊ ကားပေါ်မှာ ပစ္စည်း ကိရိယာ အပြည့်အစုံ ပါပါတယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် အ တွင်း ပြီးပါတယ်”

ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းရမ်းနေ ပြန်သည်။ နောက်မပါလာ သောဝန်ထမ်းက

“ဟိုလေ..ဟိုကိစ္စ မပြောရ သေးဘူး”

ဟု သတိပေးတော့မှ အ

ရာရှိလုပ်သူက သတိရသွား
ဟန်ဖြင့်...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလိုပါခင်
ဗျာ၊ ဒီရက်အတွင်း ပတ်စပို့
လုပ်တဲ့ လူတွေကို ကံစမ်းမဲ
ဖောက်ပေးပါတယ်၊ ကံထူးတဲ့
သူကို ဗုဒ္ဓဂါယာဘုရားဖူး
စရိတ်ငြိမ်း ပို့ပေးမှာပါ”

ဆိုင်ရှင်သည် စိတ်ဝင်စား
ဟန်ဖြစ်သွားသည်။ ခဏစဉ်း
စားနေပြီးမှ ...

“ကောင်းပြီလေ...ပတ်စပို့
လုပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆိုင်က
ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝယ်မှလုပ်
မယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ငါ
ဆိုင်က ရေသန့်နူးဝယ်မှ ငါ
လည်း ပတ်စပို့လုပ်နိုင်မယ်”

အရာရှိက ခေါင်းကုတ်
လိုက်သည်။ သူတို့အနေဖြင့်
ရာထားချက် မပြည့်မီလျှင်
အထူးရတော့မည်။ မတတ်

နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ၊
ဝယ်ပွဲမယ်၊ ဘယ်နှဘူး ဝယ်
ရမှာလဲ”

“ခြောက်ဘူး တစ်ကတ်”

“ဟာ...အဲဒီလောက်တော့
မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က
ဝန်ထမ်းတွေပါ၊ ပြီးတော့ ဟို
အရင်ကလိုအပိုင်ငွေမှလည်း
ရှာလို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲ... ဒီလို လုပ်ပါလား
ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က နှစ်
ယောက်လာတာဆိုတော့ နှစ်
ဘူး ဝယ်မယ်လေ...”

ဆိုင်ရှင်က အပြင်ကို တစ်
ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကားပေါ်မှာ ယာဉ်
မောင်း တစ်ယောက် ပါသေး
တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့
ရေသန့်ဘူး သုံးဘူး ဝယ်ရ
မယ်”

“အဲ...ဟုတ်ဟုတ်၊ ရပါ

တယ်ခင်ဗျာ၊ ရပါတယ်”

ဆိုင်ရှင်က ဈေးအကြီးဆုံး
တံဆိပ်သုံးဘူး သွားယူလာ
သည်။

* * *

တချို့က ထူးဆန်းသလို
လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်
သွားသည်။ တချို့ကတော့
ပြုံးစေ့စေ့၊ ခပ်ရဲရဲ ခပ်နောက်
နောက် ကောင်မလေးတွေထ
တော့

“ပြောင်အောင် လှည်းနှော်
အမှိုက်မစင်ရင် နားရွက်ဆွဲ
ထိုင်ထလုပ်ရမယ် သိလား”

ဟု မကြားတကြား
သွားကြသည်။

သူသည် ဘယ်သူ့ကို
မကြည့်။ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ခေါင်း
ရပ် အုန်းတံမြက်စည်းဖြင့်
လမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လှည့်
နေသည်။ အမှိုက်ကလည်း
သိပ်များများစားစား ရှိတာ
တော့မဟုတ်။ ကြေကျနေ
သော သစ်ရွက်တချို့တသေ
သာ ရှိ၏။ အမှိုက် မနိုင်း
လှည်းနေရတာက ပိုပြီးတော့
တောင်ကြောင် တောင် တောင်
နိုင်သေးသည်။

တကယ်တော့ သူသည်
သန့်ရှင်းရေး အောက်ခြေဝန်
ထမ်းမဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့မှလည်း
မဟုတ်။ ခြုံနယ်အုပ်ချုပ်ရေး
မှူးသာ ဖြစ်လေသည်။ ဒါဖြင့်
ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကိုယ်တိုင်
ဆင်းပြီး တံမြက်စည်းလှည်း
နေရတာလဲ။ ဒီလိုတဲ့။

ခုချိန်မှာ လူတွေက ထစ်
ခဲနဲ့ရှိ လျှော်ကြေး တောင်းဖို့ပဲ
ဒီတဲကူးနေကြသည်။ လေ
မုန်တိုင်းတိုက်လို့ ဓာတ်တိုင်
တွေ ကျိုးပြီး လျှပ်စစ်မီးခဏ
ပြတ်လည်း လျှော်ကြေး
တောင်းသည်။ ရထားချိန်
နောက်ကျလည်း အလုပ်တွေ
နှောင့်နှေးလို့ ဆိုပြီး လျှော်
ကြေးတောင်းသည်။ အင်တာ
နက်လိုင်းတွေ မကောင်းလည်း
လျှော်ကြေး တောင်းသည်။ ထို
ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းဖို့
အတွက် 'လျှော်ကြေးဦးစီးဌာန'
ဆိုတာကိုတောင် သီးခြားဖွဲ့
စည်း ပေးထားရ၏။

ဒီအကြောင်းတွေကို သိ
သောကြောင့် သူတို့ဌာနအနေ
ဖြင့် အစဉ်အမြဲသတိထားနေ
ရသည်။ လက်အောက်ငယ်
သားတွေကိုတောင် စိတ်မချ
သောကြောင့် သူကိုယ်တိုင် မြို့
နယ်အနီး လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်
ဆေးရသည်။ ကားနဲ့သွားတဲ့
အခါ သွားသည်။ ကားပေါ်မှာ
လျှပ်စစ်စက်ဘီးလေး တင်သွား
ပြီး လမ်းကြိုလမ်းကြား ဝင်
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်း
လျှောက်ရသည်။ ဒီကြားထဲ
ကမှ...

မြို့နယ်ပန်းခြံကို အလှပ
ဆုံး အသပ်ရပ်ဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးထားသည်။ ဆယ့်နှစ်
ရာသီပတ်လုံး ပန်းတွေဖူးပွင့်
နေအောင် စီစဉ်ထားသည်။
ကလေးတွေ ကစားဖို့ ဒန်း
တွေ၊ ဆီးဆောတွေ၊ ဝက်ပါ

တွေ စသည်ဖြင့် မျိုးစုံအောင်
လုပ်ပေးထားသည်။

ကလေးတွေက ဒါတွေ
က စားရတာ ရိုးအီလာပြီ။
ထို့ ကြောင့်သစ်ပင်ပေါ်တက်
ဆော့သည်။ ကံဆိုးချင်တော့
သေသေချာချာ စစ်ဆေးထား
တဲ့ကြားက သစ်ကိုင်း တစ်
ကိုင်းက နည်းနည်း သွေ
ခြောက်နေသည်။ ကျိုးကျပြီး
တက်ခွနေသောကလေး တစ်
ယောက် ပြုတ်ကျသည်။ သိပ်
မမြင့်လို့ တော်သေးသည်။ သို့
တိုင်အောင် ခူးပြီသွားသည်။
ခြေထောက်ခေါက်ပြီး အဆစ်
ရောင်သွားသည်။

ကလေးမိဘတွေက တ
ရားစွဲ လျှော်ကြေး တောင်း
သည်။ အခမဲ့ ဆေးကုသခွင့်
ရထားသဖြင့် ဆေးဖိုးဝါးခ
တော့ တောင်းလို့မရ။ သူတို့
အကြောင်းပြတဲ့ စွပ်စွဲချက်က
တော့ ဒဏ်ရာကြောင့် သုံးရက်
ကျောင်းပျက်ခဲ့ရသဖြင့် ပညာ
ရေးမှာ ထိခိုက်နစ်နာခြင်း၊
သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသော
ကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားခြင်း၊ ကလေးမှာစိတ်
ထိခိုက်ခံစားခြင်း၊ မိဘများ
မှာလည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြစ်
ခြင်း၊ ထိုရက်များအတွင်း
ကလေးကို ဂရုစိုက်စောင့်
ကြည့်နေရသဖြင့် ကြည့်နေကျ
ရုပ်မြင်သံကြား ဓာတ်လမ်းတွဲ
သုံးပိုင်း လွတ်သွားခြင်း...စ
သည်ဖြင့်...။

လျှော်ကြေးငွေကို ဌာနက

စိုက်ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။
ပန်းခြံတာဝန်ခံကို မိလ္လာဌာန
သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ လ
စာ နှစ်တိုးတစ်နှစ် ဖြတ်
တောက်ခံရသည်။ အုပ်ချုပ်
ရေးမှူးမှာလည်း အပြစ်မ
ကင်းဟု သတ်မှတ်သည်။ ထို့
ကြောင့် မြို့နယ်ပန်းခြံအတွင်း
တစ်ရက်လျှင် သုံးနာရီနှုန်းဖြင့်
သုံးရက်တိတိတံမြက်စည်းလည်း
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် ဒဏ်ပေး
ခံရခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး
တံမြက်စည်းလည်းနေသည်။
ရှက်လှသောကြောင့် မျက်နှာ
ကြီးက နီရဲနေသည်။ ဝတ်စုံ
ပြည့်ဝတ်ထားရသောကြောင့်
လည်း လူသိထင်ရှားဖြစ်နေ
၏။ ဒီကြားထဲမှာ မိဒီယာသ
မားတွေကလည်း တစ်မှောင့်၊
ဓာတ်ပုံတွေ ပိုင်းရိုက်ကြ
သည်။ မိဒီယိုရိုက်ပြီး ရုပ်မြင်
သံကြားမှ တိုက်ရိုက်ထုတ်
လွှင့်သည်။ ဒီကြားထဲမှာ ခပ်
ရဲရဲသတင်းထောက်မလေး တစ်
ယောက်က—

“ခုလိုပေါ့နော်၊ ပြစ်ဒဏ်
ပေးခြင်းခံရတဲ့ အတွက်ပေါ့
နော်၊ ဘယ်လိုများ ခံစားရပါ
သလဲပေါ့နော်”

ဆိုပြီး အင်တာဗျူးလာ
လုပ်နေသေးသည်။

ဒီအချိန်မှာ မိဒီယာသမား
တွေက အလွန်လျှင်သည်။ ထူး
ထူးခြားခြား တစ်ခုခုဖြစ်လိုက်
တာနဲ့ ချက်ချင်းပိုင်းအုံငှောက်
ရိုလာတော့တာပဲ။ ဘယ်က

ဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိ။ အမှန်မှာ စီဂျေ ခေါ် အလွတ် သတင်းထောက်များပင် ဖြစ်၏။

ခုချိန်မှာ မည်သူမဆို ဝါသနာပါလျှင် အလွတ်သတင်းထောက် တစ်နည်းအားဖြင့် အပျော်တမ်းသတင်းထောက် လုပ်လို့ရသည်။ စမတ်ဖုန်းတွေကလည်း လူတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိနေသောကြောင့် အဆင်ပြေသည်။ သတင်းထူးတယ် ထင်လျှင် ဓာတ်ပုံ သို့မဟုတ် ဗီဒီယိုရိုက်၊ အဖြစ်အပျက်ကို တတ်နိုင်သလောက် ရေး၊ အသံဖမ်းလို့ရလျှင် ဖမ်းပြီး သတင်းအေဂျင်စီတွေထံ အင်တာနက်ကတစ်ဆင့် ပို့လိုက်၊ ကြိုက်လျှင် ဝယ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူအတော်များများက သွားလာတဲ့အခါ အမှတ်တမဲ့ မနေဘဲ သတင်းထူးရမလားလို့ နားမျက်စိကို အမြဲဖွင့်ထားတတ်သည်။

ခုတလောဆို ကလေးသတင်းထောက် ဆိုတာတောင် ခေတ်စားနေသေးသည်။ ကလေးတွေဆိုတော့ သတိမထားမိကြ။ သူတို့ရှေ့မှာ အမှတ်တမဲ့ ပြောချင်တာ ပြော၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်မိတတ်ကြသည်။ ဒီမှာတွင်ပဲ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါက်ကြားကုန်တော့တာပါပဲ’

ကင်မရာတွေကလည်း အလွန်အဆင့်မြင့်လာသည်။ မိုင်နဲ့ချီပြီး ဝေးတဲ့နေရာကနေ

အနီးကပ် ဆွဲယူရိုက်ကူးနိုင်သည်။ မီဒီယာတွေက မြို့တော်အနံ့အပြားမှာ ထောင်ခြောက်ကင်မရာတွေ တပ်ဆင်ထားသေးသည်။ နာမည်ကြီး ထင်ရှားကျော်ကြားသူတွေ၊ ထိပ်တန်းနိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ အိမ်တွေ၊ ခြံဝင်းတွေရှေ့မှာ အင်အားကောင်းသော ကင်မရာများကို အသေတပ်ဆင်ပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပတ်လုံးစောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ခမျာ အနေအထိုင်အပြောအဆို မလွတ်လပ်ဘဲ အစဉ်အမြဲ သတိထားနေကြရရှာသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ကောလာဟလသတင်းတစ်ခုထွက်လာသေးသည်။ မီဒီယာသမားတွေက နွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ၊ ငှက်တွေမှာ စပိုင်ကင်မရာ သေးသေးလေးတွေ တပ်ဆင်ပြီး လွှတ်ထားတယ်တဲ့...။ ပြီးတော့ လွှတ်တော်အဆောက်အအုံထဲမှာ ကြွက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုသော သတင်းထွက်ပေါ်လာပြန်သောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကုန်ကြသည်။

မီဒီယာတွေကတော့ အတော် လက်ရဲဇက်ရဲ နိုင်လာပြီ။ ခုချိန်မှာ ဟိုးအရင်ခေတ်ဟောင်းတုန်းကလို သေနတ်ကို ကြောက်စရာမလိုတော့။ ကင်မရာကို ကြောက်ရတဲ့ခေတ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ထို့

ကြောင့် မီဒီယာဥပဒေကို ခြိမ်းခြောက်လှည့် သုံးသပ်သင့်သည်။ ပြောတဲ့လူက ပြောလာသည်မှာ စာနယ်ဇင်း လွတ်လပ်ခွင့်ကို အကန့်အသတ်နှင့်သာ ထည့်ကောင်းသည်ဟု ဝေဖန်သူ လူတွေလည်း ရှိသည်။ လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ကဆိုလျှင် စာပေ၊ စစ်ရေးအဖွဲ့ ပြန်လည်ထားပေးရန် လွှတ်တော်မှာ အညံ့တင်သွင်းရတဲ့အထိ ဖြစ်လာလေသည်။

တကယ်တော့ လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် ခမ္မာလည်း သိပ်တော့ မစားသာ။ မီဒီယာသမားတွေက ကင်မရာ ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေသလို မဲဆန္ဒရှင်ပြည်သူတွေကလည်း စောင့်ကြည့် အထိခတ် နေကြသည်။

လွှတ်တော်အစည်းအဝေးကျင်းပပုံကို ရုပ်မြင်သံကြားတိုက်ရိုက် ထုတ်လွှင့်နေသည်။ အင်တာနက်နှင့် ချိတ်ဆက်ထားသောကြောင့် တွန့်ပျူတာများ လက်ကိုင်ဖုန်းများနှင့်လည်း ကြည့်ရှုနိုင်သည်။ ဒါတွင်မကသေး၊ မဲဆန္ဒရှင်ပြည်သူများအနေဖြင့် လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်များ၏ အဆိုတင်သွင်းမှုတွေကို အွန်လိုင်းမှတစ်ဆင့် တိုက်ရိုက် ထောက်ခံခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ကွန်ပျူတာများ၊ လက်ကိုင်ဖုန်းများ၊ ရုပ်မြင်သံကြား

စက်များ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထောင့်တစ်နေရာ၌ အမှန်အမှတ်အသားနှင့် ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားပါသော အကွက်နှစ်ကွက် ပေါ်နေသည်။ သက်ဆိုင်ရာ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်၏ အဆိုကို အချိန်နှင့် တစ်ပြေးညီ ထောက်ခံခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ကြိုက်လျှင် အမှန်ဆို နှိပ်၊ မကြိုက်လျှင် ကြက်ခြေခတ်ကို နှိပ်။

အဆိုတင်သွင်းနေသော သို့မဟုတ်အဆိုတစ်ခုကိုဆွေးနွေးနေသော လွှတ်တော်တိုယ်စားလှယ်၏ရှေ့က ခုံဖြင့်ပေါ်မှာ မီးနီသုံးလုံးတန်းလျက် နီနေသည်။ သူ့ဆွေးနွေးမှုကို အွန်လိုင်းမှ တိုက်ရိုက်ကြည့်ရှုနေသော မဲဆန္ဒရှင်များက ကျေနပ်လျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။ သဘောမကျတာရှိလို့ လှမ်းပြီး ကန့်ကွက်ကြလျှင်တော့ ပြဿနာ ရှိလာနိုင်သည်။

ကန့်ကွက်သော မဲဆန္ဒရှင် ၅၅%ကျော်သွားလျှင် ရှေ့က မီးနီတစ်လုံး တဖျပ်ဖျပ်လင်းလာလိမ့်မည်။ ဒါဆိုသတိထားပေတော့။ ဆက်ပြောလို့ ကန့်ကွက်သူ ၅၀% ပြည့်သွားလျှင် နောက်ထပ်မီးနီတစ်လုံးလင်းလာလိမ့်မည်။ ဒါဆိုအန္တရာယ်ရှိလာပြီ။ အဆိုကို ရုပ်သိမ်းချင်သိမ်း၊ ပြန်ပြင်ချင်ပြင်။ သူ့ဆွေးနွေးမှုအပေါ် လူကြိုက်နည်းလာပြီ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ခေါင်းမာ

မာနဲ့ ဆက်တင်နေလို့ ကန့်ကွက်သူ ၇၅%ကျော်သွားပြီဆိုလျှင်တော့ မီးနီ သုံးလုံးစလုံး လင်းလာရုံမက အချက်ပေးသံပါ မြည်လာမည်။ ထို့နောက် သူ၏ ထိုင်ခုံသည် ကြမ်းပြင်အောက်သို့ အလိုအလျောက် နိမ့်ကျပြီး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။ လွှတ်တော်ထဲမှာ သူ့အတွက် ထိုင်ခုံ မရှိတော့ပြီ။

* * *

ဆေးရုံကြီး၏ပြင်ပလူနာဌာန။

စမ်းသပ်ခန်းရှေ့တွင် လူငါးယောက်ခန့် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့သည် ဝင်ပေါက်ဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်ကြ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က နာရီကိုလှမ်းကြည့်ပြီး

“လေးနာရီခွဲ ချိန်းထားတာ၊ အခု ခြောက်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်”

“အဲဒီ အတိုင်းပဲ အမြဲနောက်ကျတယ်”

ဟု မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသော ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်လူတစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး အဝတ်အစားသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့ပုံစံမှာ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြသည်။ လူနာ

တွေနှင့်မတူ။ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ လူနာမှမဟုတ်တာ။ အားလုံး ဆရာဝန်တွေချည်း ဖြစ်၏။ ရိုးရိုးဆရာဝန်တောင် မဟုတ်။ အထူးကုဆရာဝန်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒီနေ့ လူနာတစ်ယောက် ချိန်းဆိုထားသည်။ တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းအကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးရုံက သတ်မှတ်ပေးသော အချိန်မှာ သူ မအား၊ လေးနာရီခွဲမှ အားမည်ဆိုသဖြင့် ဆရာဝန်တွေက စောင့်နေကြရသည်။

ကျန်းမာရေး နည်းဥပဒေအရ လူနာအဆင်ပြေမည့်အချိန်ကို ဦးစားပေးရသည်။ ပြီးတော့ လူနာအနေဖြင့် သူကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာဝန်ကို ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ လူနာဆိုတာ နဂိုကတည်းက စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသူတွေ ဖြစ်သောကြောင့် အကြာကြီးထိုင်စောင့်ခိုင်းဖို့ မသင့်တော်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်တွေကသာ လူနာကို စောင့်ရသည်။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်း မညီညွတ်သဖြင့် လူနာကစောင့်နေရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် နစ်နာကြေးအဖြစ် တစ်မိနစ်လျှင် ကျပ် တစ်ထောင်နှုန်း ဆေးရုံမှ ပြန်လျှော်ပေးရသည်။

လူနာတွေကလည်း ဒီအခွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်းယူကြသည်။ အချိန်ကို ဖုလေး

စားကြ။ တချို့လူနာတွေဆို လျှင် တမင်တကာ နောက်ကျ ပြီးမှ လာတတ်သည်။ ချိန်းပြီး တော့မှ မလာဘဲနေတဲ့ လူလည်း ရှိသည်။ အကြာကြီး ထိုင်စောင့်နေရပြီးမှ ဒီနေ့ မလာဖြစ်ဘူး။ နက်ဖြန်မှလာ မယ်ဆိုပြီး ထပ်ချိန်းချင်ချိန်း သည်။ တော့တဲ့အခါကျတော့ လည်း ပေါက်ကရတွေမေးချင် မေးသည်။ ရောဂါနဲ့ မဆိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေပြောပြီး လေ ကြောရှည်ချင် ရှည်နေတတ် သည်။ အတော်စိတ်ရှည် သည်း ခံရသော ကိစ္စပင်ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်များမှာ အချိန် ကုန်လှပန်း ဖြစ်ကြရသည့် အတွက် ဆရာဝန်တစ်ပိုင်း လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်က ကျန်းမာရေး နည်းဥပဒေကို ပြင်ဆင်ပေး ရန် လွှတ်တော်တွင် အဆို တင်သွင်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူ စကား စပြောပြီး ငါးမိနစ် မပြည့်ခင်မှာပင် ရှေ့က မီးနီ နှစ်လုံးလင်းလာသဖြင့် ဆက် မတင်ရဲဘဲ အဆိုကို ပြန်ရုပ် သိမ်းလိုက်ရသည်။

‘အင်း... သူတို့ခေတ်ဖြစ် နေတော့လည်း သည်းခံရမှာ ပေါ့လေ..’

ဟု ဆရာဝန်တစ်ယောက် က ပြောသည်။

“လုပ်ထားပေါ့၊ လုပ်ထား ပေါ့”

တစ်ယောက်က ဝင် ထောက်ခံသည်။ သပ်သပ်ရပ်

ရပ်လှလှပပ ဝတ်စားပြင်ဆင် ထားသော အမျိုးသမီးဆရာ ဝန်တစ်ယောက်က...

“အင်း...ကြမ်းကြားလေ ကြားနေဘိ။ စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ဒီအထဲမှာ မိဒီယာ သတင်းပေး ရှိချင်ရှိနေမှာ”

မျက်စောင်းထိုး ခပ်ယွန်း ယွန်းမှာ ထိုင်နေသော ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး မသိ မသာ ပြီးလိုက်သည်။ သူ ပြီး ပုံက မထိတရီ။ မိမိကို စောင်း ပြောမှန်း ရိပ်မိကြောင်း အ ချက်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ် သည်။ သူက အွန်လိုင်းမဂ္ဂဇင်း မှာ ဆေးပညာ ဆောင်းပါး တွေ၊ ဝတ္ထုတိုလေးတွေလည်း ရေးလေ့ရှိသည်။ သူမြှောက် ပေးလို့ လူနာတွေ ရောင့်တက် နေတာဟု အစွပ်စွဲခံရသည်။ သူကလည်း သူပဲ။ ဆရာဝန် ကွန်ရက်မှာ အထူးအစည်းအ ဝေးလုပ်ပြီး ကျန်းမာရေးနည်း ဥပဒေကို ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ ဆွေး နွေးကြတုန်းကြ သူပဲ ထပြီး ကန့်ကွက်ခဲ့သေးသည်။

သူ ပုံစံကိုလည်း ကြည့် ဦး။ အသားညိုညို၊ ပိန်ညောင် ညောင်၊ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီ လက်တိုအဖြူနှင့် ချည်လုံချည် ခပ်နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ထား သည်။ ဆရာဝန်နှင့် မတူဘဲ လူနာပုံ ပေါက်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ‘တီတီ’ ဆို သော အချက်ပေးသံကို ကြား

ရ၏။

“ဟော...လာပြီထင်တာမျိုး ဆရာဝန် လေးငါးယောက် မှီမှ ပြိုင်တူ အသံထွက်လာ သည်။ တချို့က သူတို့ကိုယ်သူ တို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆံပင်သပ်သူသပ်၊ အင်္ကျီသို့ ဆန့်သူဆန့်၊ မျက်နှာကို တနီ ရှူးစကြူနဲ့ ကိုသူတို့ လှုပ်ရှား အဆင်သင့်ပြင်ထားကြသည်။

အစိမ်းရင့်ရောင် မှန်လွှာ တံခါး ပွင့်သွားသည်။ တွန်း လှည်း ကုလားထိုင် (ပိုးချ) တစ်စင်းကို သူနာပြုဆရာ ငယ်ငယ်ချောချောလေး တစ် ယောက်က တွန်းလာသည်။ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး လိုက်လာ သူမှာ အသက်ခြောက် ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည့် လူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဆရာဝန် များထိုင်နေသော ခုံတန်းနံနံ တန်း၏ ထိပ်တည့်တည့်မှာ ရပ်သည်။ အစွန်ဆုံးရှိ ဆရာ ဝန် တစ်ယောက်က-

“နေကောင်းတယ်နော် အန်ကယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လူကြီးက ဖျပ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ပြီး လေသံမာမာဖြင့် ...

“ဟ...နေမကောင်းလို့ဆေး ရုံလာတာပေါ့ကွ၊ နေကောင်း ရင်အိမ်မှာပဲ အဘွားကြီးထံ ဖက်ပြီး နေမှာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာ ဝန်မှာ မျက်နှာလေးငယ်သွား သည်။ လူကြီးက ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့် ပြန်သည်။

ကြည့်ခံရသော ဆရာဝန်က ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပြီး ရယ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်း... အိန္ဒြေမရှိလိုက်တာကွာ၊ စပ်ဖြုတ်နဲ့”

* * *

ဆရာဝန်မှာ မျက်နှာပိုးသပ်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ။ လူကြီးက လက်ပြလိုက်သောအခါ သူ့နာပြုဆရာမလေးက ပိုးချဲ့ကို ဆက်တွန်းသွားသည်။ အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသော အမျိုးသမီး ဆရာဝန်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ လူကြီးက စေ့စေ့ကြည့်နေသဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရ၏။

“အံမယ်... ညည်းကမင်္ဂလာဆောင်နဲ့ မှားပြီးရောက်လာတာလား”

ဟု မေးလိုက်သဖြင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရှာသည်။ ပိုးချဲ့က ရှေ့ကိုဆက်သွားသည်။ လူကြီးက ဘယ်ညာလှည့် ကြည့် သွား၏။ တန်းစီထိုင်နေသော ဆရာဝန်များမှာ နှုတ်လည်း မဆက်ရဲ။ ရယ်လည်း မပြရဲ။ ပြီးလည်း မပြုံးရဲ။ တည်လည်း မတည်ရဲ။ ဘယ်လိုနေမှန်း မသိအောင် ခွတီးခွကျ ဖြစ်နေကြ၏။

လူကြီးက ပိုးချဲ့ကို နောက်ပြန်ဆုတ်ရန် အချက်ပြသည်။ စောစောက ကျော်လာခဲ့သော နေရာတွင် ရပ်ရန် လက်ပြလိုက်၏။ ထိုနောက် အသား ညိုညိုပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် ဆရာ

ဝန်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်ပြီး

“မင်းကဆရာဝန်တဲ့လား” ညိုပိန်ဆရာဝန်က မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု လေးလေးစားစား ဖြေသည်။

“ဆရာဝန်ဆိုပြီး လူနာလုပ်တဲ့ ငါ့ထက်တောင် ပိုန်နေပါသေးလားကွ”

“ပိန်တာ ဝတာက ကျန်းမာတာနဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူးခင်ဗျာ” သူ့ကို စောဒကတက်သဖြင့် လူကြီးမျက်နှာထား တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီးမှ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက ဆရာဝန်ဆိုတော့ သီချင်းတွေ ဘာတွေဆိုသေးလား”

“ခင်ဗျာ...”
“အော်... တချို့ဆရာဝန်တွေ

က အဆိုတော်လည်း လုပ်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မေးတာ”

“တစ်ခါတစ်လေတော့ ဆိုပါတယ်”
“တစ်ခါတစ်လေ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စာပေဟောပြောပွဲမှာ ဆိုတာကို ပြောတာပါ”

“စာပေဟောပြောပွဲမှာ စာရေးဆရာတွေ သီချင်းဆို ကြတာကတော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အမယ်... မင်းပြောပုံအရ ဆိုရင် မင်းက စာလည်းရေးတယ်ပေါ့”

“မတောက်တခေါက် ပါခင်ဗျာ”

လူကြီးက ဆရာဝန်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကလည်း အိန္ဒြေရရပင် ပြန်ကြည့်နေသည်။ လူကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

“ကဲ...မင်းနဲ့ပဲ ပြတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြွပါခင်ဗျာ”
ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည်။

ခုချိန်မှာ လူတွေက ကျန်းမာရေး အသိအမြင်တွေ တိုးတက် လာလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အခွင့်အရေးတွေ အလှူပယ်ရနေလို့ပဲလားတော့ မသိ။ ဝမ်းနာ ခေါင်းခဲတာလောက်ကိုတောင် အထူးကုဆရာဝန်နဲ့မှ ပြချင်ကြသည်။

ခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ လူကြီး၏ရောဂါမှာ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လူကြီးတွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါသာဖြစ်၏။ ဒီအတွက် ဆေးတွေလည်း သောက်နေသည်။ ပြဿနာကတော့ ဆီးကျိတ်ဆေးများသည် ယောကျ်ားစွမ်းရည်ကို ထိခိုက်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒီအရွယ် ရောက်မှတော့ ဒါတွေ အရေးကြီးသေးလို့လားဟု ပြောလို့မရ။ ခုကာလမှာ ဒီအရွယ်ကြီးတွေက ငြိမ်းကားနီးတစ်ချက်ထတောက်တဲ့ မီးလို လူငယ်တွေထက် ပိုက်ချင်တတ်ကြတာလေ။

အခုလူနာကလည်း ဒီသဘောပါပဲ။ သူ့မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ဒုတိယဇနီးက အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ

ဂိုးရဲက
ရှေ့ကိုဆက်သွားသည်။
လူကြီးက
ဘယ်ညာလည်ကြည့်သွား၏။
တန်းစီထိုင်နေသော
ဆရာဝန်များမှာ
နှုတ်လည်းမဆက်ရ။
ရယ်လည်းမပြုရ။
ပြုံးလည်းမပြုရ။
တည်လည်းမတည်ရ။
ဘယ်လိုနေရမန်း
ပသိအောင်
ခွတီးခွကျ ဖြစ်နေကြ၏။

ရှိသေးသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ သောက်သင့်တဲ့ဆေးတွေ ပေးရသည်။ စားသုံးသင့်သော အစားအစာတွေကို ညွှန်းရသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ငါသွားဦးမယ်ဟေ့”

လူကြီးက ထရပ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သန်သန်မာမာကြီး။ တမင်တကာ မိမိယူချင်လို့ရယ်။ သူနာပြုဆရာမလေး တွန်းပို့ပေးတာခံချင်လို့ရယ်ကြောင့် စောစောက ဂိုးချွန်လှာခြင်း ဖြစ်၏။

လူကြီးခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆရာဝန်က

“သွားလို့မရသေးဘူးခင်ဗျ”

“ဟေ...ဘာကြောင့်လဲ”

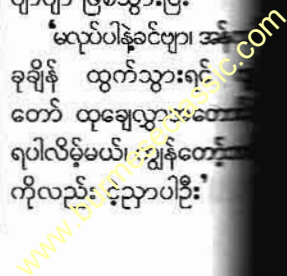
“ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံမှာ

ညွှန်ကြားချက် ထုတ်ထားတာပဲ။ လူနာတစ်ယောက်လျှင် အနည်းဆုံး နာရီပက်ကြာအောင် စမ်းသပ် စစ်ဆေးရပါမယ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ရှိပါသေးတာပဲ”

“ဘာကွ၊ ငါက မင်းတို့ဆေးရုံ စည်းကမ်းကို ဘာကြောင့်လိုက်နာရမှာလဲ၊ ငါချိန်းထဲမှာတာ ရှိတယ်ကွ၊ သွားမှတော့မယ်”

ဆိုပြီး ခြေလှမ်းပြင်ကြသည်။ ဆရာဝန်မချာ ပြုမိချာပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး

“မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ အခုခုချိန် ထွက်သွားရင် ကျွန်တော် ထုချေလွှားပေးတော့မယ်။ ရပါလိမ့်မယ်။ ညွှန်ကြားချက်ကိုလည်း ငှုညှာပါဦး”

လူကြီးအနည်းငယ်တွေ သွားသည်။ ထိုစဉ်တွင် ဆရာ ဝန်၏ ခေါင်းထဲမှာအကြိတ်တစ် ချက် လက်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်

“အော်...ဒါနဲ့ NOSEBOOK ပေါ်မှာ ဒီနေ့မနက်က ဖိုင် အသစ်တစ်ခု တက်လာတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒါအန်ကယ်ကြည့်ပြီး ပြီးလား”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

လူကြီးစိတ်ဝင်စားဟန်ပြ သည်။ ဆရာဝန်က အခွင့်အ ရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ...

“ကျွန်တော်...ဖွင့်ပြမယ် လေ”

ဆိုပြီး ကွန်ပျူတာကို အ လှင်အမြန် ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

NOSEBOOK ဆိုသည်မှာ အင်တာနက်ပေါ်မှာ FACE BOOK နှင့်အပြိုင် ပေါ်ထွက် လာသော လူမှုကွန်ရက်တစ် ခုဖြစ်၏။ လူကြီးများအတွက် သီးသန့်ဖြစ်ပြီး အဘိုးကြီးများ ၏ သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က လူနာအဘိုးကြီး သည် စမ်းသပ်ခန်းထဲတွင် တစ်နာရီခွဲကျော်ကျော် ကြာ အောင် နေသွားခဲ့သည်။ ဆရာ ဝန် သို့ပီနီသည်လည်း လူနာ ထို့ အချိန်အကြာဆုံး စိတ်ရှည် အော်ရှည် စမ်းသပ် ကုသသူ အဖြစ် နာမည်ကောင်းရသွား သည်။ ထိုလအတွက် အထူး ချီးမြှင့်ဆုံး ဆရာဝန်ဆုနှင့် အတူ ဆွေးကြေး ကျပ်ငါးသိန်းကိုလည်း ခန့်ခွဲသည်။

* * *

သတင်းစာခေတ် ကုန်ပြီ ဟုဆိုကြသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် သတင်းလေးတစ်ခုကို သိရဖို့ အရေး တော်တော် အပင်ပန်း ခံ ကြိုးစားရသည်။ လူက သတင်း ကို လိုက်ရသည့် သဘောဖြစ် ၏။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ သ တင်းက လူနောက်ကို အတင်း တကောက်ကောက် လိုက်နေ တဲ့ သဘောဖြစ်နေပြီ။ လက် ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးရှိရုံဖြင့် တစ် ကမ္ဘာလုံးက သတင်းတွေကို စက္ကန့်နှင့်အမျှ သိရှိနိုင်သည်။ သတင်းတွေက လိုတာထက် ပိုပြီး ဖောချင်းသောချင်း ဖြစ် နေလေသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ခေတ် ဟောင်းတုန်းကလို သတင်း စာမှဖတ်ချင်ပါတယ် ဆိုသူများ လည်း ရှိသေးသည်။ များ သောအားဖြင့် လူကြီးပိုင်း တွေ ဖြစ်၏။ သူတို့အတွက် အိမ်တွေမှာ သတင်းစာ စက် တွေ တပ်ပေးထားရသည်။ တကယ့် သတင်းစာတွေ အ တိုင်း စက်က တစ်နေ့ သုံး ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ပေးသည်။

ဒီနေ့အတွက် နေ့လယ်ခင်း သတင်းစာ ရပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံ ပေါ်လာသည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် စက်မှ ဖန်သားပြင်ကို တို့ လိုက်သောအခါ သတင်းစာ ထွက်လာသည်။ သူကဆွဲယူ ပြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ငါးဆယ်က တည်းက ရှိနေခဲ့သော ကျွန်း

သား ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ ဒါမျိုးက သိပ်ရှားနေပြီ။ တစ်လောက တောင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝယ်ရောင်းလှူသူတစ်ယောက် ကို သူ့သားက ခေါ်လာပြသေး သည်။ ထိုသူက ဆယ်သိန်း ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ သူက ဘယ်လောက် ပေးပေး မ ရောင်းဘူးဟု ငေါက်လွှတ် လိုက်ရသည်။

သတင်းစာကို ဖတ်ကြည့် သည်။ သတင်းတွေက သိပ်မ ထူးလှ။ အရင်ဆိုလျှင်တော့ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ် ကောင်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ခုတော့ ဘာမှမဆန်းလှ။ ကိုနိုး ယားက အရှေ့ပင်လယ်ထဲသို့ တာဝေးပစ် ခုံးကျည်နှစ်စင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဂျပန်ကလည်း အားကျမခံ ပင်လယ်ထဲသို့ ခုံးကျည်လေး စင်း ပြန်ပစ်ပြလိုက်လေသည်။ ကုန်းမြေပေါ်ကို တကယ်မပစ် ရဲသဖြင့် ပင်လယ်ထဲကိုချည်း ပစ်ပြီး အင်အားပြနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ခုချိန်တွင် နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုမှာ ခုံးကျည် တွေ ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ ရွှေနိုင် င်မှာဆိုလျှင် အစင်း တစ်ရာ လောက်ရှိသည်။ ကြာလျှင် သတ္တုတွေ အညှိတက်ကုန်မှာ တောင် စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ ကြောင့် လွတ်လပ်ရေးနေ့တို့ တော်လှန်ရေးနေ့တို့မှာ ဘယ် လားပင်လယ်အော်ထဲသို့ ခုံး

ကျည်တွေ ပစ်လွှတ်ပြီး ဖြုန်းပစ်ရလေသည်။

နောက် သတင်းတစ်ခုက တော့ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်သို့ စေလွှတ်လိုက်သော အာကာသယာဉ်မှူးကမ္ဘာမြေသို့ ဘေးမသိရန်မခတ် ပြန်ရောက်လာသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။ ခရီးစဉ်မှာ အသွားအပြန် ခြောက်လကြာမြင့်ခဲ့သည်။ အာကာသယာဉ်မှူး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်ခဲ့ကြရသည်။ ရလဒ်အမှန်က ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသဖြင့် အားလုံးအံ့ဩကြရ၏။ အာကာသယာဉ်မှူးကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ဆဲလ်များသည် ခြောက်နှစ်စာလောက် ပြန်လည် နုပျိုသွားကြောင်း တွေ့ရှိရသောကြောင့် ပင်ဖြစ်လေ သည်။

“အင်...အာကာသခရီးသွားကုမ္ပဏီတွေကတော့ တော်တော် အလုပ်ဖြစ်ကြတော့မှာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ သူကိုယ်တိုင်တော့ သွားနိုင်စွမ်းမရှိ။ အင်္ဂါဂြိုဟ်တစ်ခေါက် သွားဖို့တ ဒေါ်လာ ငါးသန်းလောက် ကုန်တယ် မဟုတ်လား။

“ဖေဖေ...ထမင်းစားပြီး ပြီးလား”

သားအလတ်ကောင် အပြင်က ပြန်လာပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်းအလုပ်က ပြန်လာတာ စောလှချည်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ ဒီည နိုက်ဂျူးတီရှိလို့ စောစောပြန်နားတာပါ”

“နိုက်ဂျူးတီရှိလည်း အလကားပါကွာ၊ ဘာ အလုပ်မှ လုပ်စရာမှ မရှိတာ”

အလတ်ကောင်သည် အီးတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးဖြစ်၏။ အီးတပ်ဆိုသည်မှာ အရပ်အခေါ်အဝေါ် ဖြစ်၏။ အမှန်ကတော့ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကမှ အသစ် ထပ်မံဖွဲ့စည်းခဲ့သော အီလက်ထရောနစ် တပ်ရင်းကို ဆိုလိုသည်။ ခုချိန်မှာ တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ မြေပြင်ပြေပြင်စစ်ပွဲဆင်နွှဲတာမျိုး အလွန်ရှားသွားပြီ။ လေပြင်စစ်ပွဲဆိုတော့သည်။ လေပြင်စစ်ပွဲဆိုရာမှာလည်း တိုက်လေယာဉ်များနှင့် တိုက်ကြသော စစ်ပွဲကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်။

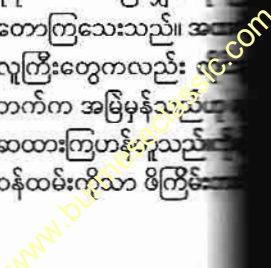
တစ်နိုင်ငံ၏ ဆိုက်ဘာကွန်ရက်များကို ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ခြင်း၊ အချက်အလက်များ ခိုးယူခြင်း၊ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ဒါကို ကာကွယ်ဖို့နှင့် တန်ပြန် တိုက်ခိုက်ဖို့ ကွန်ပျူတာအိုင်တီကျွမ်းကျင်သော စစ်သည်များဖြင့် တပ်ရင်းတစ်ရင်း ဖွဲ့ထားရခြင်း ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ရည်အထက် မြက်ဆုံး လူတွေကိုသာ ရွေးခန့်သည်။ သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးကတော့ စစ်ဗိုလ်လုပ်နေ

ပြီး စစ်လည်း မတိုက်ဖူးဘူးသေ့နတ်လည်း မကိုင်ရဘူးဆိုပြီး သိပ်အထင်မကြီးလှ။ “ဒီလိုရှိတယ် ဖေဖေရဲ့၊ မြောက်ဘက်နယ်စပ်မှာ ဆိုက်ဘာ လှိုင်းတွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သွေးတိုးစမ်းတာလို့ ယူဆတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ တန်ပြန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်များတာ”

ဟုပြောပြီး အတွင်းခန်းဝင်သွားသည်။ အဖိုးကြီးက “ငါတို့နိုင်ငံကို ဘယ်သူရန်စဉ်မှာ မှီလို့လဲ၊ အလတ္တလခညာယူလို့ ကောင်းအောင် ဆင်ခြေတွေ ပေးနေတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်ပြီး သတင်းကို ဆက်ဖတ်သည်။

သူ့အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သော ‘ပြည်သူ့ဆန္ဒဖော်ထုတ်ကြ’ သောကဏ္ဍဖြစ်၏။ ပြည်သူ့ဆန္ဒဆိုသော်လည်း ဝန်ထမ်းတွေကသာ ရေးကြတာပဲ။ သည်။ မိမိတို့ အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ကို ရင်ဖွင့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ညွှန်ကြားမှုမှာ လာရောက်ဆောင်ရွက်ကြသော ပြည်သူထုက ၎င်းတို့အပေါ် အမျိုးမျိုးရစ်ကြ၊ ပညာပြုကြမှုကို တင်ပြထားကြသည်။ အခုခုအဆင်မပြေလျှင် တိုက်တော့ကြသေးသည်။ အထူးလူကြီးတွေကလည်း ရုပ်သဘက်က အမြဲမှန်သည်ဟု ဆထားကြဟန်ပေသည်။ ဝန်ထမ်းကိုသာ မိကြိမ်

ကြသည်။ (လစာကို မက်
လောက်အောင် ပေးထားသ
ဖြင့် ဝန်ထမ်းဘဝကလည်း
နန်းမထွက်နိုင်ကြ။)

နောက်တစ်ပုဒ်ကတော့
ဘတ်စ်ကားစပါယ်ရာတစ်ဦး
ရဲ့ ရင်ဖွင့်သံဖြစ်၏။

“အယ်ဒီတာခင်ဗျား...”

ကားစပါယ်ရာတစ်ဦးရဲ့
ဒုက္ခကို မတတ်သာလွန်းလို့
ရင်ဖွင့် တိုင်တည် လိုက်ရပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခရီး
သည်တွေက အမျိုးမျိုး အနိုင်
ကျင့်ကြပါတယ်။ မှတ်တိုင် မ
ရောက်သေးဘဲ ရပ်ခိုင်းပါ
တယ်။ လမ်းကနေ ဖြတ်ပြီး
တားပါတယ်။ ရပ်မပေးရင်
ပြဿနာ ရှာပါတယ်။ ထိုင်စ
ရာ ခုံလွတ်တွေ အများကြီး
ရှိရက်သားနဲ့ တမင်တကာ
ဇော်တပ်ရပ်စီးပါတယ်။ စစ်
ဆေးရေးနဲ့ တွေ့ရင် ကျွန်တော်
တို့ပဲ အရေးယူ ခံရပါတယ်။

ခုနောက်ပိုင်း မိန်းကလေး
တွေ တော်တော်အတင့်ရဲလာ
ပါတယ်။ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သောင်း
ကျန်းကြပါတယ်။ ယာဉ်စီးခွင့်
ဇာတ်ပြား ရှိရက်သားနဲ့ တမင်
တကာ ကားခိုးစီးပါတယ်။
တောင်းပန်လို့လည်း မရပါ။
ဘတ်စ်ကားတွေက ခရီးသည်
အတက်အဆင်းကို အလိုအ
လျောက် မှတ်တမ်းတင်ထား
တာဆိုတော့ ဂိတ်သိမ်းရင် ရ
ငွေနဲ့ ခရီးသည်အရေအတွက်
မကိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့
ဇာပဲ စိုက်လျှောက်ရပါတယ်။

ပြီးတော့ သူတို့ကပဲ စပြီး
ယောက်ျားလေးတွေနားကို
အတင်း တိုးကပ်ပြီးတော့မှ
ဝီစီမူတ်ပြီး သူတို့ကို နသား
ပါရား လုပ်ပါတယ်။ အော်
လိုအော် လုပ်တတ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် တချို့ယောက်ျား
လေးတွေက အမျိုးသားသီးသန့်
ဘတ်စ်ကားဆွဲပေးဖို့ တောင်း
ဆိုကြတာတောင် ရှိပါတယ်။

ဒီအထဲမှာ အမြော်အမြင်မ
နှစ်ယောက်က အဆိုးဆုံးပါပဲ။
တစ်ခါက ကားရပ်ဖို့ ဘရိတ်
နင်းလိုက်တဲ့အခါ သူတို့ထဲက
တစ်ယောက် လဲကျမလိုဖြစ်
ပြီး ယိုင်သွားလို့ ကျွန်တော်က
လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်ထိန်း
ပေးတာကို သူ့လက်ကိုဆွဲပါ
တယ်ဆိုပြီး တိုင်လို့ကျွန်တော်
မှာ စပါယ်ရာလိုက်ခွင့် တစ်
ပတ် အပိတ်ခံထိပါတယ်။ ဒါရင်
ဘာ ချောလည်း အမောင်း
ကြမ်းတယ်၊ဘရိတ်ကို ဆောင့်

အုပ်တယ်ဆိုပြီး တိုင်လို့ ပြင်း
ထန်စွာ သတိပေးခံရပါတယ်။
တစ်ရက်မှာလည်း အဲဒီ အမြော်
ညီအစ်မပဲ ကားပေါ်က ဆင်း
ခါနီးမှာ ကျွန်တော့်တင်ပါးကို
ဆွဲဆိတ်သွားပါတယ်။ လက်
သည်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ဆိုတော့
တင်ပါးပဲ့ပြီး သွေးတွေတောင်
စို့လာပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့
ရဲ့ သနားစရာ ဘတ်စ်ကား
စပါယ်ရာဘဝကိုလည်း ငဲ့ညှာ
စာနာကြပါဦးလို့ အော်လိုက်ရ
ပါတယ်ခင်ဗျား။

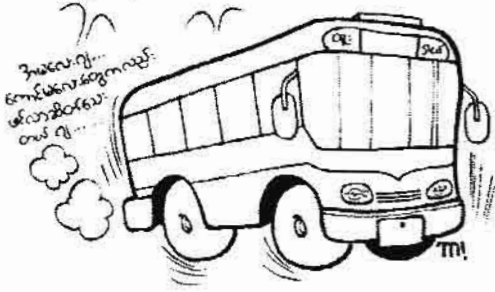
စပါယ်ယာတစ်ဦး(၅၅၅)
သတင်းစာဖတ်ရင်း အဘိုး
ကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အကြီးမ၊ အငယ်မ”

ဟု ကုန်းအော်လိုက်၏။
‘ဗျာ’ဆိုသော ထူးသံနှင့်အတူ
အမြော်ညီအစ်မ နှစ်ယောက်
ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“ဒီမှာ နင်တို့နှစ်ယောက်

ဟဟဟဟ... မပါယ်ရာ
ဝန်ထောက်တည်း ဆိုဖို့ ဆိုသည်တွေ
ပိုင်းအဖွင့်ကုန်နေပါတယ်ရှင်... အဟ အဖ...

အကြောင်း သတင်းစာထဲ ပါ တယ်”

ဆိုပြီး သတင်းစာကို ထိုး ပေးလိုက်သည်။ အမြွှာ ညီ အစ်မက ပြိုင်တူ ဖတ်ကြည့် သည်။ ထို့နောက် အစ်မကြီး က

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ဖေဖေရာ၊ မြန်မာပြည်မှာ အမြွှာတွေ အ များကြီး ရှိတာပဲ၊ ဒါသမီးတို့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့”

“ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒါ မျိုး ပေါက်တတ်ကရ လုပ် တတ်တာ နင်တို့ပဲ ရှိတယ်။ ပြီး တော့ စပယ်ရာက ငါးသုံးလုံး လို့ ရေးထားတယ်၊ ငါးသုံးလုံး ကားလိုင်းက နင်တို့စီးနေကျ ပဲ၊ ကျပ်ကျပ်သတိထားနော်၊ နင်တို့...”

အမြွှာညီအစ်မသည် လျှာ တစ်လစ်ထုတ်၊ ဇက်ကလေး တွေပုပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ကွယ်ရာရောက်မှ ‘သတင်း စာထဲမှာတောင်ပါတယ် ဆို တော့ ငါတို့လုပ်တာ အောင် မြင်တာပေါ့’ဟု အချင်းချင်း ပြောပြီး ရယ်ကြသည်။

အဘိုးကြီးသည် သတင်း စာကို ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ စားပွဲပွဲလေးပေါ် ပစ်ချလိုက် သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့အချစ် ဆုံးမြေးမလေး ပြေးဝင်လာ ပြီး ဖက်လိုက်သည်။ သူ့ပိုးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီး...

“ဘိုးဘိုးကြီး ဟန်းဆက် ဝယ်ပေး”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်

တာတုန်း”

“မီးမီး နေကြာစေ့ ဝယ် စားတာ အထုပ်ထဲက တယ် လီဖုန်း ဆင်းကတ် ကံစမ်းမဲ ပေါက်တယ် ဘိုးဘိုးရဲ့”

“ဟေ...ဟိုတစ်လောကပဲ ဟန်းဆက်တစ်လုံး ဝယ်ပေး ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒါက အောက်သွားပြီ၊ အခု နောက်ဆုံးပေါ်တဲ့ ဟန်း ဆက်တွေက ဖန်ရှင်တွေ ပိုစုံ တယ်၊ ဂိမ်းအသစ်တွေလည်း ပေါ်တာနဲ့ အလိုအလျောက် ထည့်ပေးမယ်တဲ့၊ ဟော...ပြော ရင်းဆိုရင်း ဖုန်းသည်တောင် လာပြီဝယ်ပေးပါနော် ဘိုးဘိုး”

တယ်လီဖုန်း ရောင်းတဲ့ ကားကလည်း တိုက်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ရောက်နေပြီ၊ သူတို့ ရောင်းတဲ့ ဟန်းဆက်တွေဟာ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ဘယ် လောက်စုံလင်ကြောင်း၊ ပြော လည်းပြော၊ လက်တွေ့လည်း လုပ်ပြနေသည်။ သူတို့ဟန်း ဆက်တွေ ဘယ်လောက်အ ကြမ်းခံကြောင်း သိစေရန် ရေ ထဲ စိမ်ပြထားသည်။ ပြီးတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ပစ်ချပြ သည်။

အဘိုးကြီးသည် သူငယ် ငယ်တုန်းက တိုက်ခန်းရှေ့မှာ တိုက်ကြီးတံမြက်စည်း လာ ရောင်းသူတွေကို သတိရမိ၏။ သူတို့ရဲ့ တံမြက်စည်းတွေ ခိုင် ခံ့ကြောင်း ကြော်ငြာတဲ့အနေ နဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ် တဖုံးဖုံး ရိုက်ပြနေတာ မြင်ယောင်နေ

မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြေး မလေး အချွဲကောင်းမှုကြောင့် ဟန်းဆက်ဖိုသောင်းနှစ်ထောင် ထွက်သွားလေသည်။

“တော်တော် စီးပွားနေ သောင်းကျန်းတဲ့ကောင်တွေ” ဟု ရေရွတ်နေစဉ် တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖုန်းခေါ် ခဲ့ မြည်လာ၏။ ဖုန်းဖွင့်ပြီး ထူး လိုက်တော့ တစ်ဘက်မှ...

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း ကုမ္ပဏီက ဆက်တာ၊ တယ် လီဖုန်းလိုင်းကောင်း ရဲ့လား၊ လှမ်းစစ်ဆေးတာပါခင်ဗျာ”

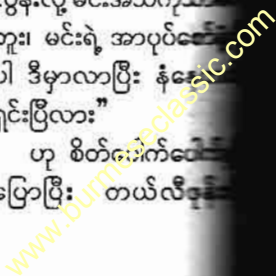
“မင်းတို့ကလည်း ထူး လွန်းတယ်၊ ဒါပဲ ခဏခဏ လှမ်းမေးနေတာပဲ”

အဘိုးကြီးက ဖုန်းထဲမှ စိတ်တိုလက်စမို့ ခပ်ငေါ့ ငေါက် ပြန်ပြောသော်လည်း တစ်ဖက်မှ စိတ်မဆိုးဘဲ

“တာဝန်အရ ဆက်ရတာ ပါခင်ဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ တွေ့ တော်တို့ရဲ့ ဖုန်းကို သုံးနှုန်း တိုင်း အဆင်ပြေအောင် ပြု စားနေပါတယ်။ အခု သူတို့ တော် ပြောတာကိုရော ကြည့် ကြည့်လင်လင်ကြားပါနဲ့၊ ခင်ဗျာ”

“ကြားတယ်ကွ၊ ကြား တယ်၊ လိုင်းကလည်း ကြား လွန်းလို့ မင်းအသံကိုသာ ဘူး၊ မင်းရဲ့ အာပုပ်ဆော် ပါ ဒီမှာလာပြီး နံနော့ ရှင်းပြီလား”

ဟု စိတ်အေးကပ်ပေါင်း ပြောပြီး တယ်လီဖုန်း

ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

* * *

**ရတနာခုနစ်သွယ်နှင့်
ဝတ်သက်၍ ...**

အဖေ ဒီစာမူကိုရေးတော့
ကင်ဆာရောဂါ စတင် ခံစား
နေရပါပြီ။ လက်ရေးစာမူ စာ
မျက်နှာဖဝဇ္ဇာရေးပြီးတဲ့အချိန်
မှာ အဖေကင်ဆာကျိတ်က
ခေါင်းကို ရောက်နေပြီ။ ညာ
ဘက်တစ်ခြမ်းလုံး ကောင်း
ကောင်း မလှုပ်ရှားနိုင်တော့
ဘူး။ စာကို လက်နဲ့ မရေးနိုင်
တော့တဲ့အတွက် စာမျက်နှာ
ဖိာ ကို လက်နှိပ်စက်နဲ့ ဆက်
ရေးခဲ့ပါတယ်။

**စာမျက်နှာ ဖိာ(သို့)လက်နှိပ်
စက်စာမူ**

“အချိန်တွေ မှန်နိုင်ပါ
တော့မလား ဗမာပြည်မှာ နာ
ရီတွေက များ” ဆိုသော ရှေး
သီချင်းတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးသည်။
အခုတော့ မြန်မာပြည်မှာ
ပီတီတွေကများဟု ဆိုရမလို
ဖြစ်နေ၏။ ပါတီတွေ၊ အဖွဲ့အ
စည်းတွေ၊ သမဂ္ဂတွေ၊ ကွန်
ဆက်တွေက များပြားလွန်းလို့
ခုတ်တောင် မမှတ်မိတော့။
အားလုံး ပေါင်းလိုက်လျှင်
ထောင်ဂဏန်းလောက် ရှိလိမ့်

မည်ဟု ဆိုကြသည်။တစ်ချို့
အဖွဲ့အစည်းတွေက လူကြီးရင်း
သဘောထားကွဲလွဲလို့၊ လူကြီး
နှင့် လူငယ် မသင့်မြတ်လို့၊
လူငယ်အချင်းချင်း အမြင်မတူ
လို့ စသည်ဖြင့် အဖွဲ့တွေ ကွဲ
ကုန်သောကြောင့် ဖောင်းပွ
လာတာလည်းပါသည်။

အဖွဲ့အစည်း ဖွဲ့ဖို့ကလည်း
အလွန် လွယ်ကူသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ၊
အတွင်းရေးမှူးအပါ အဝင်အ
ဖွဲ့ဝင်ဆယ်ဦးရှိလျှင် ရပြီ။

လူစာရင်းနှင့် ဓာတ်ပုံများ
ကို မြို့နယ်ရုံးကို ပို့လိုက်ရုံသာ။
တစ်ပတ်နေလျှင် လိုင်စင် ကျ
ပြီ။ မြို့နယ်ရုံးကလည်း ပယ်ချ
တယ်လို့ လုံးဝမရှိ။ မှတ်ပုံတင်
ကြေး တစ်နှစ်တစ်သောင်း
မှန်မှန်ရဖို့ သာ အရေးကြီး
သည်။ ဒီတော့ များလေကြိုက်
လေပဲ။

အဖွဲ့အစည်းတွေ ဘယ်
လောက် များသလဲဆိုတော့
အောက်ပါအတိုင်း ဟာသလုပ်
ပြီး ပြောကြရသည်။

“လူထူထူရှိတဲ့ နေရာ
ရောက်ရင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးလို့
လှမ်း ခေါ်လိုက်၊ လူဆယ်
ယောက်မှာ ကိုးယောက်က
လှည့်ကြည့်လိမ့်မယ်တဲ့။ ကျန်
တစ်ယောက်က နာယကဖြစ်
နေလို့ပါ” တဲ့။

အသင်းအဖွဲ့တွေကလည်း
မျိုးစုံသည်။ တောက်တဲ့ ကာ
ကွယ်ရေးအသင်း၊ မြက်ပင်
အခွင့်အရေး-စောင့်ရှောက်မှု
အဖွဲ့၊ ကင်ဆာ အစည်းအရုံး၊

ကဗျာ ကယ်တင်ရေး သမဂ္ဂ၊
ယမကာတပ်ဦး စသည်ဖြင့်။

တိုင်းပြည်နှင့် လူထုအ
တွက် တကယ် ကိုယ်ကျိုးစွန့်
အနစ်နာခံလုပ်နေသော ပါတီ
အဖွဲ့အစည်းတွေလည်း ရှိ
သည်။ သို့ရာတွင် အနည်းစု
သာဖြစ်ပြီး အခု နှစ်ဆယ်
ကျော်ခန့်သာ ရှိသည်။ ကျန်
တာတွေကတော့ ကိုယ့်ဦး
တည်ချက်နဲ့ကိုယ် လုပ်ကြ
ကိုင်ကြ၊ ကြံကြဖန်ကြ၊ စား
သောက်ကြပေါ့။

စာမျက်နှာ ဖိာ ပြီးတော့
အဖေလက်က လက်နှိပ်စက်
တောင်ရှိနိုင်တဲ့အခြေနေမ
ဟုတ်တော့ဘူး။ ပရိသတ် အ
တွက် သူ့ စာမူပြီးချင်လွန်းလို့
ခေါင်းကိုဓာတ်ကင်နေတဲ့ အ
ချိန် အတွင်းမှာပဲ စာတွေကို
ကက်ဆက်နဲ့ အသံသွင်းပေးခဲ့
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေခေါင်း
ကအကျိတ်ကြောင့် အဖေမှတ်
ဉာဏ်က အဖေ အနုပညာကို
မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ အဖေ
ရွတ်ပေးခဲ့တာတွေက ဟိုရောက်
ဒီရောက်နဲ့။ အသံဖေတဲ့ ကက်
ဆက်ချို့ယွင်းမှု ရှိနေတာရယ်
ပတ်ဝန်းကျင် ဆူညံသံတွေ
ရယ် ပေါင်းလိုက် တော့ အသံ
တွေက ရောထွေးကုန်လို့ အ
သံ အရည်အသွေး ကောင်း
ကောင်းမရခဲ့ဘူး။ အသံဖိုင်ကို
လူလေးငါးယောက်က အကြိမ်
ကြိမ် ပိုင်းနားထောင်ပြီး အ
တတ်နိုင်ဆုံး လိုက်ရေးထားပေး
တယ်။

စာမျက်နှာ ၆၂ (သို့) အသံဖိုင်

အစိုးရကလည်း လူလည် ကျသည်။ အဖွဲ့အစည်းတွေ ဘာလုပ်ချင်လည်းလုပ် ဘာမှမပြောဘူး။ အဖွဲ့အစည်းတွေက ဘာအဆို တင်ချင်လည်း တင်၊ ဘာမှ မကန့်ကွက်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ စည်းပျက် ကမ်းပျက်ဖြစ်ကုန်ပြီး တစ်ချို့ဆို ပေါတောတောတွေတောင် လုပ်ကုန်ကြသည်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ အစိုးရကလည်း အသင်းအဖွဲ့တွေကို ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်အောင် ပညာသား ပါပါနဲ့ လုပ်ထားလိုက်၏။

အဖွဲ့အစည်းတွေ မှာကလည်း အခွင့်အရေးတွေက ရ၊ အလှူရှင်တွေက ရ၊ နေရာလေးကလည်း ရလာပြီဆိုတော့ ဖောက်ပြန်ချင်လာကြသည်။

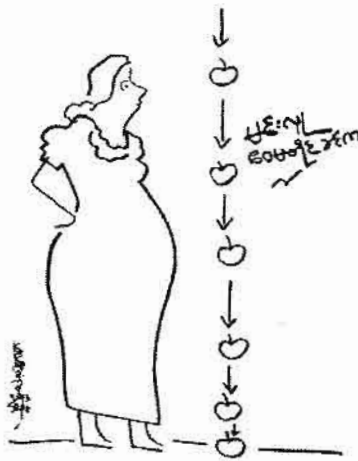
နောက်ပြီး နေရာကောင်းလာပြီဆိုရင် ငွေရှင်ကြေး ရှင်တွေက ငွေနဲ့ ပေါက်ကာ ဝင်လာပြီး တကယ် အလုပ်လုပ်သူတွေက ဘေးရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် စိတ်ပျက်ကာ အဖွဲ့က ထွက်သွားကြ၏။ အခွင့်အရေးအတွက် ဝင်လာသူများက ပြည်တွင်းပြည်ပက အထောက်အပံ့ကိုသာ အဓိကထားကြကာ အလုပ်ကိုတော့ အယောင်ပြ လုပ်တာလောက်ပဲရှိပြီး ရသမျှငွေကိုတော့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးကြသည်။

တစ်ချို့ကျတော့လည်း အရပ်ထဲမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိ။ အိမ်ကလည်း သိပ်မကြည့်။ အိမ်ကဆုလျှင် ဘိလိယက်နဲ့ ဒါမှမဟုတ် ဂိမ်းဆိုင်မှာသွားပြီး စတေးရှောင်နေလိုက်သည်။ အရွယ်ရောက်တော့လည်း စာကို စိတ်မဝင်စား။ အိမ်အတွက်လည်း ဝင်ငွေမရ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ အဖွဲ့အစည်းထဲ ရောက်လာတော့ အဖွဲ့အစည်းတွေက ပို သဘောကျကြသည်။ အကြောင်းကတော့ အဲလိုလူမျိုးတွေမှာ အလုပ်မရှိသဖြင့် အချိန်ပြည့် အားနေတတ်သည်။ ဒီတော့ သူတို့ကို အချိန်ပြည့်အလုပ် လုပ်ပေးနိုင်သည်။ အကူညီပေးနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ဒီလို လူမျိုးတွေကို အတွင်းရေးမှူးရာထူးပေးလိုက်တော့ ရပ်ကွက်က လူတွေကလည်း လေးစားရ။ အိမ်က မိဘတွေကလည်း သဘောကျ ကြရပေ။ မကျလို့လည်း မဖြစ်။ ကျုပ်တို့က တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာလို၊ ကြွေးကြော်နေတာကိုး။

လယ် သမားတွေ ကိုလည်း အစိုးရက လယ်ဧက ၂၀ စီ ခံစားခွင့်ပြုထား၏။ တကယ်လို့ စပါးဈေးကျသွားလည်း ကိစ္စမရှိ။ အစိုးရက စိုက်ထုတ်ပေးသည်။ စိုက်သမျှ အရှုံး မရှိကြ။ အလုပ်သမားတွေလည်း လစာ

ကို အပြည့်အဝ ရ ကြသည်။ ဘေးပယောဂ မဝင်အောင်လည်း အကာအကွယ်ပေးထားတော့ အဖွဲ့အစည်းတွေမှာလည်း လုပ်စရာ အလုပ်မရှိတော့ဘဲ အီးယောင်ဝါးဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘယ်သူမှ ထင်မှတ်ထားသော ဆန္ဒပြပွဲကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

စာမျက်နှာ ၆၂ က အဖွဲ့အစည်းတွေကိုကြည့်ရင် ကင်ဆာကျိတ်က အဖေ ဦးနှောက်က ဘယ်လောက် ထိခိုက်နေသနည်း ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ ဒီရောက် ဒီရောက် စာတွေကို အခုလို ဖော်ပြနေရတာလည်း အဖေ ကြီးစားမှ အဖေ အားထုတ်မှုကို ခံသတ်ကြီးကို ချပြချင်လို့ အနေမကောင်း တဲ့ကြားက ပရိသတ်ကို စေတနာ မလွှဲခဲ့တဲ့ အဖေကို နားလည်အားဖြင့် ရတနာခုနစ်သွယ်ပရိသတ်ကြီး ကြိုက်နှစ်သက်သလို ဇာတ်သိမ်းနိုင်ပါတယ်။ အဖေစာပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့တဲ့ ပရိသတ်ကြီးအနေနဲ့ အဖေ ဘယ်လို ဇာတ်သိမ်းတာသို့တာ အဖေနဲ့ နားလည်သားချင်း ထပ်တူကျ ခံနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

နယူတန်	အိုင်စတိုင်း
မပေါ်ခင်ကတည်းက	မတွေးမိခင်ကတည်းက
ပန်းသီးတွေ	အချိန်တွေ
ကြွေကျနေခဲ့တာပါ။	ရွေ့လျားနေခဲ့တာပါ။

ကိုပါးနိုးကပ်စ်	ဒါဝင်
မသိခင်ကတည်းက	လူမဖြစ်ခင်ကတည်းက
ကမ္ဘာကြီးက	မောက်တွေ
နေကို ပတ်နေခဲ့တာပါ။	ပေါ်ပေါက်နေခဲ့တာပါ။

ပိုက်သာဂိုးရပ်စ်	ဒါဆို
မစဉ်းစားခင်ကတည်းက	အာဒမ်ရဲ့
စက်ဝိုင်းတွေ	နံရိုးတစ်ချောင်းကို
ရှိနေခဲ့တာပါ။	မထုတ်ယူခင်ကတည်းက

ဆွန်ဇူး	အချစ်ဆိုတာ
မမွေးခင်ကတည်းက	ရှိနှင့်နေခဲ့ပြီးသား
စစ်ပွဲတွေ	ဖြစ်များ ဖြစ်နေမလား။ ။
ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။	ဟာသဏှာနယ်၊ အတွဲ(၁)။

ဆရာကိုကံချွန်နဲ့ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို သိကျွမ်းခင်မင်သွားခဲ့ကြောင်း မမှတ်မိတော့။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာပေါက်စဘဝမှာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဆရာအောင်ပြည့် မိတ်ဆက်ပေးလိုလား။ သူတို့ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ကိုဝဏ္ဏနှင့်ခင်မင်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကိုပါတစ်တွဲတည်း စာရင်းသွင်းထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်တွင် သူက နာမည်ကျော် ကာတွန်းဆရာ ဖြစ်နေပြီဆိုတာတော့ အသေအချာ မှတ်မိ၏။

သူနှင့်ကျွန်တော် အသက်ချင်းလည်း ကွာသည်။ ဝါချင်း၊ သမ္ဘာချင်းလည်း ကွာသည်။ အနေလည်း ဝေးသည်။ သူက မန္တလေးမှာနေသည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ။ လူချင်း တစ်နှစ်တစ်ခါတောင် တွေ့ဖြစ်တာမဟုတ်။ သူ ရန်ကုန်ဆင်းလာမှသာ ဆုံဖြစ်သည်။ ဒါတောင် အခေါက်တိုင်း မတွေ့ဖြစ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မန္တလေးကို လေးငါးနှစ် နေလို့ တစ်ခေါက် ရောက်တတ်တာမဟုတ်။

တကယ်တော့ ဆရာကံချွန်သည် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုသူငယ်ချင်းသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်

က 'အစ်ကိုသူငယ်ချင်း' မို့လို့ 'သူငယ်ချင်းအစ်ကို'အဖြစ် တလေးတစား ဆက်ဆံသည် (ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပေါက်ကရုထည့်နောက်ထဲကတစ်ပိုင်း)။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို 'သူငယ်ချင်း'အဖြစ် သဘောထားလေသည်မသိ။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ဆင့်နှိမ့်ပြီး သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းချင်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်ချင် ငယ်ချင်းနုချင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကံချွန်လုပ်တဲ့အလုပ်ဆိုရင် နင်တို့ အစ်ကိုတွေ မပါလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဟု သူ ပြောလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါက သူ မန္တလေးမှာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ကိုင်မယ်လုပ်တော့ အထက်ပါအတိုင်း စကားချိပြီး စာမူတောင်းသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးပို့လိုက်၏။ သူလေးလကြာတဲ့အထိ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ နောက်တော့မှ ဂျာနယ် မလုပ်ဖြစ်တော့မှ ဆိုတာ သိရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က

“ဒါဆိုလည်း စာမူကို တခြား ဟုတ်တိုက်တစ်တိုက် ပေးလိုက်တော့မယ်”

ဆိုတော့...

“ငါ နောက်တစ်နှစ်က ကိုင်ချင်တိုက်”

မှာကွ၊ အဲဒီအခါကျရင် သုံးရမယ်၊ မင်းဆီက စာမူရဖို့ ကြာတယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်တော့ လုပ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ မသိသေးဘူး”

ထိုဝတ္ထုတိုမှာ လတ်တလောခေတ်စား နေသော အကြောင်းအရာဖြစ်သောကြောင့် ကြာသွားလျှင် အရသာပေါ့သွားနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြတော့မှ...

“ဒါဆိုပြီးရော...”

ဟုဆိုသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ရယ်စရာ မဂ္ဂဇင်းကို ပေးလိုက်သည်။ ဝတ္ထုအမည်မှာ ‘စာပေကြော်ငြာ စတိတ်ရှိုးပွဲတော်’ ဖြစ်၏။ စာအုပ်တွေ ရောင်းမကောင်းသဖြင့် စာရေး ဆရာများကိုယ်တိုင် စင်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်း တွေ ဆိုကြ၊ သရုပ်ဆောင်ကြပုံ အကြောင်း ဟာသနှော၍ ရေးထားသည်။ ဒီအထဲမှာ တိုက် ချွန် အကြောင်းလည်း ပါသည်။ သူက ဗိုက်ကလေး ရှေ့ကိုပစ်၊ တင်ကလေး ကောက် ပြီး ရွှေစင်ရွှေဆိုင် ကြော်ငြာသီချင်း အလိုက် တိုင်း...

“ပန်...ပန်...ပန်...ပန်...ပန်။ ကံချွန် တာတွန်းဆွဲလို့ အောင်မြင်၊ ကံချွန် ဝတ္ထုရေး လည်း အောင်မြင်၊ ကံချွန်ကြိုရာ အကုန်လုပ် လိုက်ချင် ရွှေမန်းရဲ့သခင်၊ ဗိုမောင်”

“ဟာ...ဘယ့်နှယ် ဗိုမောင်ဆိုတာကြီးက ပါလာရတာလဲကွ”

“အခွင့်အရေးရတုန်း ကျွန်တော့်ညီ အ တွက်ပါ ထည့်ကြော်ငြာလိုက်ရတာပါခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည်။

ကိုက်ချွန်အကြောင်းပြောလျှင် ကိုဗို မောင်က အလိုအလျောက်ပါလာမှာပဲ ဖြစ်၏။ ထိုချွန်က ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေကို အတွဲလိုက်ခင်သလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ကို နှစ်ယောက်ပူးပြီး မှတ်ထားတာ။ ထိုချွန်ဆိုလျှင် ဗိုမောင်က ကပ်ပါလာစမြဲ။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကို

ဗိုမောင်နဲ့တောင် ပိုပြီး ရင်းနှီးသေးသည်။ တစ် ချိန်က ကိုဗိုမောင်သည် မန္တလေးမှ စာအုပ်ဆိုင် များ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရန်ကုန်သို့ တစ်လတစ်ကြိမ် ဆင်းလာတတ်သည်။ ရန်ကုန် ရှိ စာအုပ်တိုက်များအတွက် ငွေလာရှင်းပေး ခြင်း ဖြစ်၏။ အခါအားလျော်စွာ ကျွန်တော် နှင့် ဆုံတတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗို မောင်နှင့် ပိုပြီး အတွေ့များသည်။

ကျွန်တော် စာရေးဆရာပေါက်စဘဝ တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး ကဗျာစာအုပ် ကလေးတွေ ထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စာအုပ် လောကတွင် အချစ်၊ လျှို့ဝှက်၊ သိုင်းဝတ္ထုများ နှင့် ရုပ်ပြများသာ ဈေးကွက်ရှိ၏။ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်တောင် သိပ်မထုတ်ရဲကြ။ သုတစာ အုပ်တွေလည်း အလုပ်မဖြစ်။ အငှားဆိုင်ဈေး ကွက်ကိုပဲ အားကိုးနေရတာကိုး။ ကဗျာစာ အုပ်ဆိုတာကတော့ ပြောမနေနဲ့။ တစ်နှစ်မှ နှစ်အုပ်သုံးအုပ်လောက်တောင် မထွက်နိုင်။ ရောင်းအားလည်း မရှိ။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ ကဗျာစာအုပ်ကို မန္တလေး ဖြန့် ချိရေးအတွက် ကိုယ်စားလှယ်ယူမည်ဟု ဆို လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကဗျာစာ အုပ်တွေကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပို့လိုက် သည်။

သူတို့က သမားရိုးကျပုံစံအတိုင်း ဖြန့် တာမဟုတ်။ ကြော်ငြာပုံစံတာတွေ ရေးပြီး လူစည်ကားရာ နေရာတွေမှာ လိုက်ထောင်၊ လိုက်ချိတ်သည်။ မည်ကာမထွေ မဟုတ်။ ပိုစတာတစ်ချပ်ချင်းကို သရုပ်ဖော်ပုံတွေနှင့် အပင်ပန်းခဲ ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါမျိုးတော်ရုံ လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်တွေတောင် သိပ်လုပ်နိုင် တာမဟုတ်။ ထိုအကျိုးအားကြောင့် မန္တလေး မှာ ကျွန်တော်တို့ ကဗျာစာအုပ်ရောင်းကောင်း သည်။ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ

ကျောင်းသားတွေ အတော်ဝယ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ထိုကဗျာစာအုပ်အတွက် သူတို့ရသည့် ကော်မရှင်ခမှာ ကြော်ငြာပိုစတာဆွဲခလောက်တောင် ရတာမဟုတ်။ သက်သက်ကူညီခြင်းသာ ဖြစ်၏။

(ထိုပိုစတာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ပို့ပေးလိုက်သေးသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဟိုတစ်လောလေးက စာအုပ်ဘီရိုထဲမှာ သိမ်းထားတာ ပြန်တွေ့သဖြင့် အမှတ်တရ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။)

ကျွန်တော်လက်ထပ်ပြီးတော့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးထွက်သည်။ သိပ်တော့ အထင်မကြီးနဲ့။ ရထား၊ ဘတ်စ်ကား၊ ကုန်ကား၊ မြင်းလှည်း၊ ကြိုရာနဲ့ ဖြစ်သလိုသွားရတာ။ ပုဂံညောင်ဦး၊ ပုပ္ပားသို့ အရင်ဝင်ပြီးနောက် မန္တလေးကိုသွားသည်။ တည်းခိုခန်းမှာတည်းတော့ အခန်းခအပြင် ဧည့်စာရင်းတိုင်ရမယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံထပ်တောင်းလို့ ပေးလိုက်ရတာ သတိရသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပြင်ဦးလွင်ဘက်မတက်ခင် နဂါးစာပေသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ရောက်နေကြောင်း စာတစ်စောင် ရေးပြီး ကိုက်ချွန်တို့၊ ကိုဗိုမောင်တို့ လာရင်ပေးပါဟု မှာထားခဲ့သည်။ (ထိုစဉ်က ကိုထွန်းဦးနှင့် မခင်သေး။)

မင်္ဂလာ
တိုးဖို့
မြင့်ကောင်း
မြို့ကုမ္ပဏီ
မောင်မောင်စနေ
သာဓိတောင်ရွှေ

ကဗျာစာအုပ်

ပြင်ဦးလွင်ကနေ ညနေဘက်မှာ မြန်ရောက်၊ ညစာထွက်စား၊ ဘုရားကြီးသွားဖူးပြီးနောက် ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ အိပ်လိုက်ကြတာ မနက် ကိုးနာရီလောက်မှ နိုးသည်။ မနက်စောစောက ဧည့်သည်လာသွားကြောင်း၊ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ပြန်လာဦးမယ်ပြောကြောင်း တည်းခိုခန်း စာရေးက အသိပေးသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး အခန်းခြေစောင့်နေရာက ကိုဗိုမောင်ရောက်လာသည်။ ဘယ်သွားချင်သလဲ မေးသည်။ မန္တလေးတော်တက်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ ပုဂံလည်း ဘုရားတွေပေါ် တက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ပုပ္ပားတောင်ကလပ်ပေါ်လည်း တက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ တောင်ပေါ် ထပ်မတက်ချင်။ မန္တလေးနောင်ဘယ်အချိန်တက်တက် ရသည်။ မင်္ဂလာနားဘက်က ရောက်ခဲ့သည်။ တကူးတကူး အချိန်ပေးပြီးသွားမှ ရောက်ဖြစ်သည်။ ပြန်ကြောင့် ...

“မင်းကွန်း သွားချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြစ်ဆိပ်မဆင်းထမင်းဆိုင် ဝင်ကြသည်။ ထမင်းဖိုးကို တွက်တော်ရှင်းဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ သူနဲ့လူငယ်နှစ်ယောက် နေရာမှာစိုးသဖြင့် အိမ်သာသွားမလိုလုပ်ရင် ကောင်တာရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။ အသံကြားပြီးဖြစ်သော ပိုက်ဆံကို ပေးလိုက်သည်ကို ဗိုမောင်က လှမ်းပြီး ဟန့်တားခြင်းလည်း မပြု။ ဟာ... ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေဆိုပြီး အပြောလွှား ထလိုက်လာခြင်းလည်း မရှိ။ ဒါဆို ပြန်ပေါ့။ မဟုတ်သေး။ ကောင်တာမှာထိုင်နေဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော်လှမ်းပေးသော မယူဘဲ ခေါင်းခါပြီး ထမင်းပိုင်းဘက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ရင်း ပြုံးပြုံးကြည့်နေသော ကိုဗိုမောင်ကို တွေ့ရ၏။

ထမင်းဖိုးကို ဘယ်အချိန်က ကြည့်ပေးလိုက်သလဲ မသိ။ သူ့အမျိုးဆိုင်မို့လို့

ဖို့မလိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် အရင်အကြွေးနဲ့ပေါင်းပြီး မှတ်ထားဟု မျက်နှာ ရိပ်မျက်နှာကဲ့နဲ့ လှမ်းပြီး အချက်ပြထားတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုက ဒီ အတိုင်းပဲ။

ကိုကံချွန်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ နှစ်အတော် ကြာသွားခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲမှာ စာတစ်စောင် တော့ရသည်။ ကာတွန်းကိုဝင်းအောင် ယူလာ ခြင်းဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ကံချွန်အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရင် နင်တို့ပါရမယ်ဟု အစချီထားသည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင် ကိုင်အိုးမလို့တဲ့။

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဗျာ။ ဟိုအရင်တစ် ခါကလည်း ဒီလိုပဲ နောက်တော့ လုပ်ဖြစ်တာ လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒီတစ်ခါ တကယ်ပါဗျ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်က တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာလေ”

“ဟင်း...ဒါဆို ပိုပြီးတော့တောင် မယုံ သေးတယ်”

“ခင်ဗျားဆီ ပထမဦးဆုံးလာတာနော်၊ ဈေးဦးလန်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့”

ဟုဆိုသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် နှစ်ပေါက် လနီးပါး ကြန့်ကြာနေသော လုံးချင်းဝတ္ထုတစ် ဖုဒ်ကို ကြိုးစားရေးနေရသည်။ ထို့ကြောင့် နည်းနည်းစောင့်ဖို့ တောင်းပန်ရသည်။ ကို ဝင်းအောင်က တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်အောင် လုပ် ခါ။ မရရင် ကိုကံချွန်ပြဿနာ ရှာလိမ့်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။

“ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ ရှိတယ်ဗျာ”

“ကဗျာကတော့ ...”

“ကဗျာဆိုပေမဲ့ ရယ်ရပါတယ်ဗျ”

“ဒါဆိုလည်း ပေးဗျာ”

ထိုဂျာနယ်မှာ တကယ်ပင် ထွက်ဖြစ်ခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ထုတ်ဝေ ချွန် အယူအဆမတူလို့ဆိုပြီး ကိုကံချွန်တို့ အုပ်စု ဂျာနယ်နှင့် လမ်းခွဲလိုက်ကြကြောင်း

ကြားရသည်။

ပထမဆုံးထွက်လာသော ဂျာနယ်မှာ ကျွန်တော့်ကဗျာပါသည်။ ကိုဝင်းအောင်က စေတနာတွေပိုပြီး လုပ်လိုက်မှ ဆိုးသွားသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကဗျာကို စာဖတ်ပရိသတ် ပိုပြီး အာရုံစိုက်မိအောင်ဆိုပြီး နောက်ခံအနက် ပေါ်မှာ စာလုံးတွေကို အဖြူဖောက်ပြီး ရိုက် လိုက်သည်။ စက္ကူကပဲ ညံ့သလား၊ ဖလင်ခွဲတာ ပဲ မကောင်းလို့လား၊ ပုံနှိပ်စက်ကပဲ အဆင်မ ပြေလို့လား မသိ။ တစ်ကွက်လုံး မည်းတူးပြီး စာလုံးတွေက ပါးပါးလေးတွေ ဖြစ်နေ၏။ အ တင်း ပြူးပြီပြီး ရှာဖတ်ရသည်။ ကိုဝင်းအောင် က တောင်းပန်သည်။

ကျွန်တော်က

“ကိုကံချွန် ဘာပြောသေးလဲ”

“ကျုပ်ကို ဆဲတာပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မဆိုးပါ။ ကို ဝင်းအောင် အဆဲခံရတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းတောင် သာ သေးသည်။

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရေးထားသော စာရွက် ပိုင်းကလေးနှင့်အတူ သတင်းစကားတစ်ခု လူ ကြိုနှင့် ရောက်ရှိလာသည်။ ကိုကံချွန် ဆေးရုံ တက်နေသည်။ ဖုန်းဆက်ပါ။ သတင်းစကား က မပြည့်စုံ။ မန္တလေးက ဆေးရုံတစ်ရုံမှာ တက်နေတာဟု ထင်သည်။ ဖုန်းကလည်း မန္တလေး နံပါတ်ကိုး။ ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ဆက်လို့မရ။ တော်ရုံနေမကောင်း ဖြစ်တာနေ မှာပဲဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆ တွေးမိ၏။ ထိုရက် ပိုင်းအတွင်း စာပေသမားတွေနဲ့လည်း မတွေ့ ဖြစ်။

နောက်သုံးလေးရက်ကြာတော့ ကျွန် တော့်အစ်ကိုမောင်ဝဏ္ဏက ဖုန်းနံပါတ်ရေးထား သော စာရွက်ပိုင်းလေးကို ပေးလာပြန်သည်။

“ကံချွန်ကြီး ဆေးရုံ တက်နေရတယ်။ ဖုန်း ဆက်ပါလို့ ပြောတယ်ကွ၊ ပြီးရင် တွေ့လိုက် ဦး”

“မန္တလေးမှာ တက်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ၊ ဂရင်းခရော့စ် မှာ၊ အသည်းဖြစ်တာတဲ့”

ဒီအထိ ကျွန်တော် မစိုးရိမ်သေး။ ရန်ကုန် ရောက်နေတုန်း အသည်းရောင် အသားဝါဖြစ် လို့ ဆေးရုံခဏ တက်တာနေမှာပဲလို့ ထင် နေသည်။

ပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ဆက် လိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုင် သည်။ ဘယ်သူလဲမေးလို့ နာမည်ပြောလိုက် တော့ ခဏကိုင်ထားပါ။ နောက်တော့ ကိုက် ချွန်အသံ ကြားရသည်။

“ဖုန်းဆက်ပါဆိုလို့”

ကျွန်တော်က စကားစတော့ သူက

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ နင့်မျက်နှာကို မြင် သွားချင်လို့ပေါ့ဟ”

နောက်တစ်နေ့ လာခဲ့ပါမယ်ဟု ပြော လိုက်သည်။ သူက နောက်နေ့မနက် ဆေးရုံက ဆင်းမည်၊ စင်ထရယ်ဟိုတယ်မှာ တစ်ရက်နား မည်။ ထိုမှ နောက်တစ်နေ့မနက် မန္တလေးပြန် မည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်းမှာ စင်ထရယ်ဟို တယ်သို့ သွားသည်။ စီးတီးစတားဟိုတယ်သို့ ပြောင်းသွားပြီဟု ဆိုသဖြင့် လိုက်သွားရပြန် သည်။ စီးတီးစတားဧည့်ကြိုဌာန ဦးကံချွန်နာ

မည်နဲ့ တည်းတဲ့လူမရှိပါဟု ဆိုသည်။ ဒီနေ့တိုင်း တဲ့ ဧည့်သည်စာရင်းတောင်းကြည့်တော့ သူ့ ဖြစ်သူ စိန်စိန်ဦးနာမည်နှင့် အခန်းယူထား ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကောင်တာမှ ဖုန်းဖြင့် လှမ်းဆက်သွယ် ပေးသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖုန်းထိုင် သည်။

“ဘိုးဘိုး အဖျားမကျသေးလို့ ဆေးရုံ မဆင်းရသေးဘူး”

ဟုပြောသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ခဏလော့စ် ဆင်းခဲ့ဖူးခေါ်ပြီး ကိုက်ချွန်အတွက်ယူသွားသော ရေဆူအားဆေးနှင့် ဂလင်းကိုစိုကို ပေးလိုက် သည်။ စာလေးတစ်စောင်လည်း ရေးပေးထား ခဲ့သည်။) ထိုစာတိုလေးသည် ကိုက်ချွန်နှင့် ကျွန်တော်တို့အကြား နောက်ဆုံးဆက်သွယ်မှု ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က ကျွန်တော် မသိခဲ့။

နောက်နေ့တွင် သူမန္တလေး ပြန်သွား သည်။ သူဖြစ်နေတာ သာမန် အပရီကမဟုတ် ကင်ဆာဆိုတာ သိလိုက်ရတော့မှ ရန်ကုန် မဆုံဖြစ်လိုက်တာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား ရ၏။ ဒီတော့မှ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ သူ့ပြော ခဲ့သော စကားကို ပြန်လည်သတိရပြီး ဆက် စစ်ကြည့်မိ၏။

“နင့် မျက်နှာကို မြင်သွားချင်လို့ပေါ့ဟ”

“မြင်သွားချင်လို့ပေါ့ဟ”

“မြင်သွားချင်လို့” ဆိုသော စကား

သည် တစ်နေရာရာကို ရက်ရှည်လများ (ဒီဟုတ်) အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာခါနီးမှာ သူ့မ ရှိ ၏။ ထိုစကားလုံးသည် နိမိတ်ပြသနေသော ကိုက်ချွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ သိနေလို့ ဒီတော့ ကို ပြောသလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ သူမသိဘဲ အခြေအနေကို ရိပ်မိနေလို့ လွှတ်ခနဲ လိုက်မိတာလား။ သူ့ကို မေးဖို့ အခွင့်အလမ်း မရနိုင်တော့ပါ။

ကံချွန်အမှတ်တံဆိပ်